

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"London's characters come alive
on every page and will steal your heart."
—*The Atlanta Journal-Constitution*

You Lucky Dog

New York Times Bestselling Author

Julia London

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JULIA LONDON'IN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Hiç bitmemesini dileyeceğiniz, tutkulu ve etkileyici bir hikâye."

-*New York Times* çok satan yazarı Robyn Carr

"Julia London canlı, duygusal hikâyeler ve seksi, zengin çizilmiş karakterler yazıyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Madeline Hunter

"Julia London yine altın vuruş yaptı."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Stephanie Laurens

"Büyüleyici, esprili ve sıcak."

-*USA Today* çoksatan yazarı Sarah Morgan

"Beni tamamen büyüledi.....Kimyası çok lezzetli. Ben sadece elimden istemedim."

-Uluslararası çok satan yazar Nicola Cornick

"London'ın karakterleri her sayfada canlanıyor ve kalbinizi çalacak."

-*The Atlanta Journal-Constitution*

"Eğlenceli.....Okuyucu, yazarın anlatımıyla hoş bir şekilde içgüdüsel anlatı yetenekleri."

-*The New York Times*

"Çok az yazar Julia London gibi sizi aşk hikâyesinin içine çeken bir kitap yazabilir."

-*The Oakland Press*

"Oyununun zirvesinde bir romancı."

-*Booklist*

"London'a tebrikler - aile sorunlarını ele alıyor ve bunları sonsuza dek mutlu olmaya giden engebeli bir yolda ilerleyen özel bir romantizmle örüyor."

-RT Kitap Yorumları

"Bu hızlı tempolu aşk hikâyesinin sürükleyici duyguları ve gerçekçi kahramanları kitabı mutlaka okunması gereken bir kitap haline getiriyor."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

İçindekiler

[Kapak](#)

[Julia London'a Övgüler](#)

[Julia London'ın Başlıkları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzunc](#)

[u Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Öndördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[Bölüm On Yedi Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Yirmi Bir BölümOn](#)

[Sekiz On Dokuz Yirmi](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)
[Üçüncü Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı Yirmi](#)
[Sekizinci Sonsöz](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)

Bu kitap hayatımı şekillendiren köpeklere sevgiyle adanmıştır:

Punkin, Nibbles, Pepper, Junior, Junior-Junior (JJ),
Bessie, Emmett, Ug, Sam, Sadie, Cissy, Charlie, Hugo,
Maude, Sonny ve Moose

Austin, Teksas'ta Bir Gün

Şehrin merkezi bir yerinde, hırsı bariz bir şekilde sınırlı olan bir adam (sadece video oyunları oynayarak ne kadar zaman geçirdiğini görmek yeterli),

Haftada üç kez gezdirdiği köpekleri topluyor. Toplamda yedi köpek var: iki basset hound, bir lab, soyu şüpheli iki orta boy köpek, bir beagle karışımı ve ayak uydurmakta zorlanan bir dachshund. Adam-Brant

-Köpekleri on yaşındaki Toyota 4X4'ünün arkasına yüklüyor, Lady Bird Gölü kıyısına gidiyor, köpeklerle tasma takıyor ve onları yoğun trafiğe sahip Butler Yürüyüş ve Bisiklet Parkurunda gezdiriyor. Bu özel rotayı seviyor çünkü başka köpekler ve büyük köpeklerin yüzebileceği erişim noktaları var (dachshund sudan korkuyor). Ayrıca, Pfluger Yaya Köprüsü'nün hemen altında Brant'in genellikle haftayı geçirecek kadar ot satabildiği bir nokta var.

Son birkaç gezintilerinde iş yerinin etrafında dolaşan yeni bir adam fark etmiştir ve bugün yeni adam yanına gelir. Brant ne olduğunu sorduğunda, yeni adam "Şehri ziyaret ediyorum ve bir arkadaş arıyorum" der. Brant ne anlama geldiğini sormak istemez çünkü bilmesi gerektiğini düşünmektedir. "Güzel, güzel," der. Ama sonra aklına başka bir düşünce gelir, çirkin bir düşünce ve bir adım geri atarak, "Ne tür bir arkadaş?" diye sorar.

"Duruma göre değişir," diyor yeni adam. "Sende ne var?"

Ah. Bu tür bir arkadaş. Yine de Brant'in kafası biraz karışık, çünkü bir bakkal değil ve insanlar genellikle ne istediklerini bilirler. Ama rahat, çünkü daha önce biraz ot içmişti ve burası Austin ve herkes ot içiyor ve herkes herkesle iyi geçiniyor.

Görünüşe göre yeni adam hariç. Yeni adam bir polistir, Brant bunu oldukça iyi bir satış yaptıktan ve köpekler ve ot hakkında gerçekten komik bir şaka olduğunu düşündükten sonra keşfeder. Tam o sırada iki ekip arabası gelir, köpekler havlamaya başlar ve yeni adam ona Miranda haklarını okur.

Brant kendisini kelepçeleyen memura "ama dostum," diye yakınıyor. "En azından köpekleri eve götürmesi için arkadaşımı aramama izin ver."

In Tarrytown'ın hemen doğusundaki eski Batı Austin'de, mavi bir sedanın içindeki bir kadının umutsuzca yağ değişimine ihtiyacı vardır. çok daha büyük bir evin arkasına sıkışmış. Yazlık bir zamanlar bir araba eviymiş, sonra bir cadılar ya da hippiler meclisi ya da belki de Matthew McConaughey tarafından işgal edilmiş - kiminle konuştuğunuza bağlı - ve daha sonra mülkü satın alan Kaliforniyalılar tarafından şık bir kentsel sofistike hale getirilmiş ve şimdi onu aşırı miktarda kiraya veriyor.

Carly trafikte sıkışıp kalmıştır ve gerçekten de tesislerden yararlanmak zorundadır. Kapıdan içeri dalar, anahtarını kilitte bırakır ve aşırı doldurulmuş bez çantasını girişe bırakır. Üzerindeki garip ama modaya uygun, kolları kabarık tulumu umutsuzca çözmeye çalışıyor ama acelesi yüzünden kısa kalıyor ve gözlerini yaşam alanına dikeyyor. Ne gördüğünü anlayamıyor. Gözleri kanepedeki köpeğin görüntüsünü beyniyle bağdaştıramıyor. Köpeği olmadığından değil, var. Basset hound cinsi bir köpeği olmadığından değil, var. Ama *o* av köpeği yok.

Bu sahte bir basset tazi.

Rolünü o kadar yanlışı oynamış bir taklitçi ki, kuyruğunu coşkuyla minderlere vurmasının gösterdiği gibi, zerre kadar pişmanlık duymadan kadının kanepesinde pahalı yastıklarından birini yiyor.

O köpek bir gizemdir, ama o anda Carly gerekli bir karar vermek zorundadır. Doğanın çağrısına cevap vermek için yola koyulur.

HBizimkiler daha sonra, kadının birkaç blok ötede, yapraklı bir sokakta, Batı Austin'in eski evlerinden bir başkasında Bir üniversite profesörü, bu gece birlikte birkaç kadeh içki içtiği bir başka üniversite profesörüne sarılmış halde yan girişten içeri dalar. Gerçi onun

Düşünceleri çamurlu, içkili bir dönüşmüş olsa da, köpeğinin çamurlukta olduğunu ve başını duvarların birleştiği köşeye dayadığını fark eder. Mama kabına dokunulmadığını ve en sevdiği çiğneme oyuncağının -iki boynuzu eksik olan uzun boynuzlu- odanın diğer tarafındadır. Normalde hevesli ve arkadaş canlısı olan köpeği için bu garip bir davranıştır, ancak Max eve geç geldiği için surat astığını düşünür. Dava et onu. Tam zamanlı öğretmenlik işinin ve iki büyük araştırma projesinin yanı sıra babasına ve kardeşine de göz kulak oluyor ve bazen insan kaşınması gereken bir kaşıntı geliştiriyor.

Bir

Austin, Teksas

WBeynin kavrayamadığı bir şeyi görmek ne tuhaf bir olgudur. Sadece beyinde anlam ifade etmeyen bir şey değil.

Annenizi sabahın erken saatlerinde yarı giyinik ve kıkırdayarak komşunun evinden çıkarken gördüğünüz o an gibi. Ya da patronunuzun, personeli yeniden organize etmesine yardımcı olduktan sonra size işten çıkarma belgesini verdiği ve sizin de kendinizi iyi bir işten verimli bir şekilde organize ettiğinizi anlamadığınız için sevinçle gülümsediğiniz gibi.

Hayır, bu farklıydı. Bu garip bir küçük felç gibiydi ama baş ağrısı ya da kalp çarpıntısı yoktu. Carly kendini gayet iyi hissediyordu. Yine de kanepesinde uzanan köpeğin nasıl olup da hem kendi köpeği gibi görünüp hem de kendi köpeği *olmadığını* anlayamıyordu.

Tıpkı onun köpeği gibi, siyah ve kahverengi kürkünde beyaz lekeler, uzun sarkık kulaklar, kocaman patiler ve aynı anda hem mutlu hem de hüzünlü bakabilen gözlere sahip bir basset hound'du.

"Sen benim köpeğim değilsin," diye sahtekârı bilgilendirdi. "Baxter nerede?"

Köpeğin ona, parçaladığı yastıklara mutlu bir ritimle vuran kuyruğundan başka bir cevabı yoktu.

Aslında, *teknik olarak*, Baxter onun köpeği değildi. Kız kardeşinin köpeğiydi. *Ama teknik olarak* Baxter Mia'nın köpeği de değildi. Annesinin Mia'nın çocuklarından birine doğum günü hediyesi olarak vermeye çalıştığı bir köpekti ama tabii ki işler çığırından çıkmıştı, çünkü annesinin söz konusu olduğu her yerde öyle olurdu. Uzun ve karmaşık bir hikâyeydi ve açıkçası, işin aslına bakarsanız, Carly'nin tüm ailesi karmaşıktı ve hayatları birbirine karışmıştı ve her neyse, o ve Köpek Baxter bu şekilde birbirlerinin arkadaşlığına .

Carly bir köpeğin sorumluluğunu almak istememişti. Carly çok meşguldü. Carly bir iş bulur bulmaz New York'a taşınacaktı.

Orada. Bir köpek ilgi, bakım ve yiyecek gerektirirdi ki Carly'de bunların hiçbiri yoktu. Yine de o ve Baxter, ağlamaklı Mia'nın halsiz köpeği büyük bir un çuvalı gibi mutfakın fayans zemininden Carly'nin ayaklarının dibine itmesinden beri bu anlaşmaya uyuyorlardı. Bu, Carly'nin bir Basset tazısıyla yaşamaya dair ilk fikriydi: işbirliği yapmaya isteksizdiler.

Ama Carly zavallı yaratığa acımış ve onu Mia'nın evinde patlak veren kaostan kurtarmak için yanına almıştı. Ve Baxter kurtarılmayı takdir etmiş görünüyordu. Carly daha önce hiç köpek sahibi olmamıştı, bu yüzden bir köpek yatağı ve su kabına ek olarak, *Yeni En İyi Arkadaşınızın Bakımı ve Beslenmesi* gibi bir el kitabı satın aldı. Kitabı sona okudu ve bir aylık tanışıklıkları boyunca Baxter'ın bir kez bile güzel krem rengi West Elm kanepesine çıkmadığını kimseye bildirmekten mutluluk duydu. Mutfakın arka kapısının yanındaki köşesinde kalmayı seviyordu. Başını duvara yaslamayı seviyordu, sanki o kimseyi göremezse de onu göremeyeceğini düşünüyordu. Carly'nin onu hâlâ açıkça görebildiğini söyleyecek cesareti yoktu.

Küçük arka bahçesiyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. O da uyumayı ve dev kemikleri çiğnemeyi çok seviyordu. Ara sıra dışarı çıkıp sadece kendisinin görebileceği bir şeye havlıyordu ama sonra görevini tamamlamış bir şekilde koşarak geri dönüyordu. Bazen Carly sehpanın yanında yere bağdaş kurmuş otururken, en sevdiği podcast olan *Big Girl Panties*'in sunucusu Megan Monroe'nun hayat size limon yağdırırken nasıl idare edeceğinize dair verdiği ipuçlarını dinlerken, Baxter gelip Carly'nin yanına oturur, poposunu Carly'nin bacağına dayar ve yüzü ona dönük olurdu. Megan onu her şeye sahip olabileceğine ikna ederken Carly dalgınca onun sırtını okşuyordu. Megan, mükemmel bir erkek arkadaş (bunun için bir oğlana ihtiyacı var), mükemmel bir eve (kirayı denkleştirebilirse), mükemmel bir işe (biri onu işe alırsa) sahip olabileceğini ve yine de *kendisi* olabileceğini söyledi. Carly'nin hayatının şu anki durumu göz önüne alındığında -Baxter yanında uyuklarken o her bölümü dinlemek, bazen notlar almak zorunda hissetti.

Evet, mükemmel bir iş ilişkileri vardı ve Baxter bir kez bile kendi bölgesinden çıkıp bir kanepeye uzanmamıştı, yastık yemeye bile kalkışmamıştı. Bu da onu bu sahtekârdan çok daha cazip kılıyordu.

Carly, "Belki de kandırılıyorumdur," diye düşündü ve böyle bir numarayı yapacak şakacıyı bulmak için zihnindeki arkadaş listesini hızla gözden geçirdi. Ama yakın arkadaşları - yeni evlenmiş, balayı döneminde olan ve *hiç* boş durmayan Carly ve acil servis hemşiresi Lydia

Gece vardiyasında çalışıyor ve hiç uyanmıyordu. Bunu başaracak komedi yeteneğine sahip değildi. Arkadaşlarına saygısızlık etmek istemem.

Yanlış evde miydi? Çaresizce bir banyoya ihtiyacı vardı ve buradaki evlerin çoğu birbirine benziyordu. Anahtarlarının yüzdüğü çantasının karanlık deliğinden başka hiçbir şeye bakmadan aceleyle içeri girdi. Odayı hızlıca taradı, gözleri şömineyi çevreleyen gömme kitaplıklara, elle kazınmış geniş çam zeminlere, soluk mavi halıya, krem rengi kanepeye ve çiçekli koltuklara takıldı.

Kesinlikle doğru ev. Kesinlikle yanlış köpek.

Lafı açılmışken, köpek onun anlamasını beklemekten sıkılmıştı. Kanepenin üzerinde güdük bacaklarının üzerinde ayağa kalktı, uzun bir aşağı doğru köpek hareketi için durakladı, sonra kayarak indi, bacaklarını koklamak ve ayakkabısını yalamak için kendinden emin bir şekilde tırıs kalkmadan önce bir gümbürtüyle yere indi.

"Dinle, kim olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama Baxter'ı geri istiyorum." Uzun kulaklarının arkasını kaşımak için eğildi.

Köpek buna izin verdi ve ona yeniden düşünmesi için bir an vermek üzere oturdu, kuyruğu sertçe yere çarptı ve daha önce yastığını işgal eden sentetik beyaz dolgu toplarını devirdi.

"Çok tatlısın ama seni tutmayacağım. Eve gitmeni istiyorum. Kimsin sen? Neden etiket takmıyorsun?"

Köpeğin kuyruğu daha sert sallandı. Yere doğru kaydı, sırt üstü yuvarlandı ve karnını ovmak için hazırlandı. İşte o zaman Carly bunun kesinlikle Baxter *olmadığını* görsel olarak doğruladı. Bu köpek dişiydi.

"Tamam, bu durumu düzeltmeliyiz," dedi köpeğin kafasında dairesel bir hareket yaparak, "yanlış bassetler buralarda düzenli aralıklarla ortaya çıkmaya başlamadan önce." Ama felaket karşısında bile misafirperver olabileceğini göstermek için uzanıp köpeğin karnını okşadı.

Girişte hâlâ yan duran ve içindekiler kısmen boşaltılmış olan aşırı doldurulmuş bez çantasının bağırsaklarından, telefonundan neşeli bir mesaj sesi geldi. "Kal," dedi köpeğe.

Tabii ki köpek kalmadı. Sanki burada yaşıyormuş gibi zıplayıp mutfığa girdi ve Baxter'ın kâsesinden büyük, gürültülü kucaklarla su içti.

Mesaj, Carly'nin kendisi için bir çekim yapmaya zorladığı fotoğrafçı Phil'den geliyordu. Basitçe, "**Beşte buluşalım.**" diyordu.

Beşte buluşmak mı? Öncelikle, beş herhangi bir yerde biriyle buluşmak için olabilecek en kötü zamandı. İkincisi, çekimleri yarındı. *Salı günü*. Bekle bir dakika. Carly saatine baktı. *Kahretsin*. Bugün Salı'ydı.

Geç kal, diye ekledi.

"Zaten geç kaldım! Bir gün geciktim!" diye bağırdı telefonuna.

Carly ve Phil büyük bir reklam şirketinde birlikte çalışıyorlardı. Dalworth, Bartle ve Simmons. Phil, DBS'de sanat ve yeniden yapılanma sırasında o da işten çıkarılmıştı. Fotoğrafçılık becerileri ve bağlantıları sayesinde kısa sürede vesikalık fotoğraf ve düğünlerde uzmanlaşan profesyonel bir fotoğrafçılık kariyerine geçiş yapmıştı. Carly bunu biliyordu çünkü o, Phil ve işten çıkarılan diğer bazı kişiler ara sıra bir şeyler içmek ve tüm bunların adaletsizliğinden şikâyet etmek için buluşuyorlardı. (Megan bunu onaylamazdı. *Şikayet ederek ya da kendinize acıyarak geçirdiğiniz zaman, yeni gerçekliğinizi yaratmak için harcayabileceğiniz zamandır*. Ama Carly hala yeni gerçekliğini yaratmaya çabaladığından, zaman zaman biraz sızlanmaya hazırdı).

Carly'nin yeni gerçekliği, toplam iki müşterisi olan küçük, tek kadınlı bir pazarlama ve halkla ilişkiler dükkanıydı. *Geçici* müşteriler, sadece bir firmada tam zamanlı bir iş bulana kadar. Ne yazık ki, işler arasında onu işe almak isteyen geçici müşteriler çok fazla para harcayacak türden değildi ve hayat bir mücadele haline gelmişti. Carly, Phil'in kendisi için üzüldüğünü biliyordu, bu yüzden *Big Girl Panties*'ten bir sayfa daha ödünç alarak bunu kendi avantajına kullandı ve ondan büyük bir iyilik istedi.

Günleri nasıl karıştırmıştı? Nasıl Salı olabilir? Pazartesi olduğunu sanıyordu. Pazartesi nereye gitmişti? Bir insan Pazartesi gününü nasıl unutabilirdi ki... tabii hafta sonları da dahil olmak üzere her gün çalışmıyorsanız. Lydia'yla son konuşmalarında Lydia, programlama sorunu olanın Carly olduğunda ısrar etmişti. "*Sürekli çalışıyorsun*," diye şikâyet etmişti.

Bekle, Salı günü aynı zamanda köpek gezdiricisinin Baxter'ı yürüyüşe çıkardığı gündü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı sahte köpek mutfaktan çıkarken, çenesinden su damlıyor ve Carly'nin parke zemininde iz bırakıyordu.

Phil'e mesaj attı, saat beşte stüdyoda görüşeceklerini söyledi, ki bu imkânsızdı, sonra çömeldi ve eşyalarını çantasına geri tıktırmaya başladı. Uyması gereken programları vardı. Yetişmesi gereken son tarihler. Genç bir moda tasarımcısının koleksiyonuna ait bu fotoğraflar *Couture* dergisinin etkili kreatif direktörü Ramona McNeil'e gidiyordu. *Couture*, dünyanın en önemli

ülkenin önde gelen moda dergilerinden biriydi ve müşterisi Victor Allen gibi biri için kutsal kâseydi.

Bu onun için de kutsal kâseydi. Carly'nin şu anda dergideki boş pozisyonlar için iki başvurusu vardı. Biri, pazarlama ve tanıtım bölümünde. Biri de yaratıcı departmanda. Bu arada Victor'un fark edilmesini sağlamak için canla başla çalışmış ve bunu başarmış olmanın kendisi için bir övünç kaynağı düşünmüştü.

Carly'nin bu fotoğraflara ihtiyacı vardı ve sahte bir köpek tarafından raydan çıkarılmayacaktı. Çantasını omzuna attı ve köpeği bulmak için koridordan aşağı koştu, yolda girişteki bir askıdan tasmaını aldı.

Basset cinsi köpeği banyoda, Carly'nin çok pahalı ayakkabılarından birini pençeleri arasında buldu. Carly telaşla bağırды. Köpeğin kuyruğu sallanırken ayakkabıya atladı. "Deli misin sen? Ölmek istiyor olmalısın," dedi ve ayakkabıyı banyo tezgahının üzerine fırlattı. "Hadi ama. Sen de geliyorsun. Seni burada yalnız bırakmam ve bu arada bana bir kanep yastığı borçlusun," dedi köpeğin bağlarken. "Hem de *pahalı* bir kanep yastığı, çünkü bunu işim varken almıştım." Köpeğin başını okşadı ve bir süre sırtını okşadı. "Evimi yemeden önce buradan gitmeliyiz."

Köpek, Carly ile birlikte koridorda ilerlerken heyecanla kuyruk sallayarak karşılık verdi. "Bu felaketin sorumlusunun kim olduğunu merak ediyorsanız? Brant, eski köpek ." Ön kapıyı açtı. "Bil diye söylüyorum, o artık yürüyen bir ölü, yani bilgin olsun, önümüzdeki hafta Lady Bird Gölü'nde dolaşamayabilirsin. Baxter'ı geri alır almaz ölecek." Köpek ona hayranlıkla baktı. "Alınma, Bubbles."

Kuyruğunun sallanmasına bakılırsa, alınmamış gibi görünüyordu.

Stüdyoya giderken Carly arka koltukta oturan Küçük Günışığı'nı oraya vardıklarında en iyi şekilde davranması konusunda uyardı. Müşterisi, genç ve olağanüstü moda tasarımcısı Victor Allen, bu günlerde saçlarıyla farklı ve renkli şeyler yapıyordu ve zaman zaman Cadılar Bayramı için giyinmiş gibi görünüyordu.

"Yani havlamak yok," dedi Carly. "Sadece iki müşterim var ve de kaybetmeyi göze alamam. mı?" Dikiz aynasına baktı ama tek görebildiği köpeğin arka yarısı ve öfkeyle sallanan kuyruğuydu. Bubbles kafasını pencereden dışarı çıkarmıştı.

"Victor'öldürmeden Yeni Tasarımcı Vitrini'nden geçirebilirim moda dünyasında çok büyük olacak. Ve evet, bu yüzden bu dağınıklığı giyiyorum," dedi yoğun trafikte şehri geçerken. "Yargılamayın."

Bubbles yüzünü yalamak için ileri atıldı. "Evet, tamam," dedi Carly. Salyalı öpücüğünü yanağından silmeden önce köpeği geri itti. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum, ya sen? Yani, yanlış gün, yanlış köpek ..." İç çekti. "Her neyse, oldu işte ve Megan'ın dediği gibi, bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü ben çözümler üzerinde duruyorum." Köpeğin bunları yutup yutmadığını görmek için dikiz aynasına baktı. Bubbles şimdi koltuğun ortasında oturuyordu. Dili ağzının bir tarafından sarkıyordu. Tek bir kelime bile duymamış gibi ön camdan dışarı bakarken nefes nefese kalmıştı.

Ne olursa olsun, Carly de bunu yemedi.

Işık yeşile döndü ama önündeki ışıktaki biriken arabalar hareket etmedi. Carly arabasına Brant'i araması için talimat verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yaptığı hatanın büyüklüğü göz önüne alındığında, arama sesli mesaja düştü.

"Brant! Bu Carly Kennedy. Hani şu depresif av köpeği olan? Bil bakalım ne oldu? Evime *mutlu* bir av köpeği koydun! Depresyondaki köpeğimi geri istiyorum! Bunu nasıl *yapabildin*? Baxter nerede? Kimin köpeği bu? Beni hemen ara!"

Telefonu kapattı ve Köpek Gezdiren Brant hakkındaki düşüncelerini mırıldandı. Araba sırası hareket etmeye başladı ve o da öne doğru fırladı. Arka koltukta oturan Bubbles burnunu iki arka koltuk arasındaki bir çatlağa sokmuş, yüksek sesle homurdanıyordu. Ama sonra dışarıdaki bir şey dikkatini çekti ve pencereye doğru fırlayıp derin bir sevinç çığlığı attı.

Stüdyoya vardıklarında Carly çantasını ve köpeğin tasmaını kaptığı gibi içeri daldı.

Ne beklediğini bilmiyordu -muhtemelen Victor ve Phil birbirlerinin etrafında volta atıyor, modeller huzursuzlanıyordu ... ama hayır. Gökkuşağı saçları ve elle boyanmış kot pantolonuyla Victor bir kaykayın üzerinde, plastik sandalyelerde oturan iki modelin etrafında yavaşça hareket ediyordu, bakışları

Telefonlar. Phil, sanki sokaktan toplanmış gibi görünen, yıpranmış toprak rengi kanepeye sırt üstü uzanmıştı.

"!" Carly sanki buraya gelmek için Manş Denizi'ni yüzerek geçmiş gibi bağırdı.

"Harika." Phil yavaşça yuvarlanarak oturma pozisyonuna geçti. Esnedi.

Victor paten kaymayı bıraktı ve sörf tahtasını ona doğru çevirdi. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını salladı. "Bunu bu şekilde giymemelisin." Kaykayından atladı ve odanın öbür ucuna, ona doğru yürüdü. Kızın kollarını zorla T biçimine soktu ve giydiği tuhaf, saran tulumu çekiştirmeye başladı.

Victor'un yirmi yaşına karşılık onun yirmi sekiz yaşındaydı ama bazen aradaki yaş farkı çok daha büyük gibi geliyordu. Hayattaki pek çok şey hakkında hâlâ o genç ve aptal yaşlarındaydı. Bunun tek istisnası modaydı ve bu konuda bir çocuk kral gibi modaaya uygun tasarımlara öncülük etme yeteneğine sahipti. Yaratıcı bir dahiydi ve bu abartı değildi.

"Hey, Bax," dedi Victor spor ayakkabılarının etrafını koklayan ve çok ilgili olan Basset'e.

Victor sırtı kendisine dönük olacak şekilde sarsarken Carly, "Bu Baxter değil," dedi. Takılmamak için tasmayı bırakmak zorunda kaldı.

Victor . "Evet, öyle. Tam ona bakıyorum."

"Çok komik bir şey," dedi Carly. "Bu köpek Baxter'a benziyor ama o-" Victor ellerini Carly'nin beline koydu ve onu tekrar döndürdü.

"Ama o Baxter değil. Köpek bakıcısıyla bir karışıklık oldu ve bir şekilde ben-"

"Hey, bunu yapacak mıyız yoksa köpekler hakkında mı konuşacağız?" Phil sordu ve uzun boyunu koltuktan kaldırdı.

"Evet," dedi Victor. Geride durup bir süre onu inceledikten sonra başıyla onayladı. "Ama dinle. Ben açım."

Carly onun düşüncesini bitirmesini bekledi. Görünüşe göre düşüncesinin tamamı buydu.

"Ne için açsın?" Phil sordu. Victor omuz silkti. "Whataburger?" "Ben de yerim," dedi Phil.

Victor modellere baktı. "Peki ya siz bayanlar?"

İçlerinden biri telefonundan başını kaldırmadan "Patates kızartması," dedi. Diğer iki siparişi belirtmek için iki parmağını kaldırdı.

"Ne yani *şimdi* mi?" Carly moda insanlarına bakarak sordu.

"Şimdi," dedi Phil.

"Bana otuz dakika vereceğini ," diye hatırlattı ona. "Bir dakika bile fazla değil demiştin."

Phil, "Geleceğimde bir Whataburger varsa sana bir saat veririm," dedi ve Bubbles'ı sevmek için çömeldi.

"*Car-ly*." Victor onun adını sık sık söylerdi, sanki kim olduğunu yeni hatırlamış gibi. "*Çok* açım."

Bunu ona gelirken söyleyemez miydi? Herkes toplanana ve Phil hamburger istediğine karar vermek için boş zamanını bağışlayana kadar beklemek zorunda mıydı? Onu Victor ve gökkuşağı saçları hakkında çılgına çeviren şey de buydu; hem çok yaratıcı olabiliyor hem de aceleci bir genç gibi davranabiliyordu.

Bazen Carly, Victor'un sahip olduğu şeyi nasıl başardığını merak etmekten kendini alamıyordu. Victor bir Austin fenomeni idi. Sekiz yaşındayken, ailenin oyun odasında görünümler yaratıyordu. On beş yaşındayken, Gucci için genç görünümler tasarlayan bir ekipte çalışıyordu. On sekiz yaşındayken *Project Runway*'i kazanan en genç yarışmacı oldu. Popüler bir televizyon aktrisi için kırmızı halı görünümü tasarlamış ve ulusal çapta büyük ilgi toplamıştı. Ama bu ilginin bir bedeli vardı: Victor şöhreti kaldıramadı. Nashville'de bir barda reşit olmadan içki içerken yakalanmıştı. Bazılarının vücudunu ayıplamak olarak algıladığı bir yorum yapmıştı. Medyanın davranışlarıyla ilgili sorularına verdiği yanıt, insanları yumruklamakla tehdit etmek oldu. Gelmesi gereken zamanda gelmemesiyle, söz verdiği halde tasarımlarını yerine getirmemesiyle ün kazanmıştı. Ve sonra, ortadan kayboldu.

Şimdi, yirmi yaşında, geri dönüş yapmaya hazırdı. Şubat ayındaki New York Moda Haftası öncesinde New Designer Showcase'de ilk solo defilesini yapacaktı. Bu sadece davetiye usulüydü ve Victor'dan katılması istenmişti çünkü işleri çok iyiydi.

Victor'un ilk başarılarından sonra bir reklamcısının olması gerekirdi. Ona yol gösterecek biri. Ama Carly gelene kadar yoktu.

Victor'un Güney Kongre Caddesi'ndeki pop-up mağazasına rastladığında hâlâ DBS'de çalışıyordu. Estetiğinin çok ilginç olduğunu düşünmüş ve meraktan onu Google'da araştırmıştı. İşte o zaman öğrenmiş

moda dünyası dışındaki maskaralıkları hakkında. Yağmurlu bir akşam Google'da onunla ilgili listeleri incelerken "Vay canına," diye mırıldandı. "İşi batırmanın yolu, dostum."

Açılışını gördükten kısa bir süre sonra Carly işten çıkarıldı. İlk başta şok olmuştu. Sonra inanılmaz derecede kızdı. Ve sonra, üniversitedeki eski oda arkadaşı Naomi Burrows'un teşvikiyle, yas tutma sürecinin birkaç adımını atlayıp doğrudan başarma kararlılığına yöneldi.

Naomi'nin ısrarı üzerine Carly birkaç hafta onunla takılmak için New York'a uçmuştu. Naomi ona, "Üzülemezsin," diye öğüt vermişti. "Etrafta küçük bir kibritçi kız gibi ezik ezik dolaşamazsın. Kendi kafanızdan çıkmalısınız. İhtiyacınız olan şey bir tempo ve yer değişikliği."

Carly tartışmaktan daha iyisini biliyordu. Naomi insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye alışkındı. Büyük bir edebiyat ajansının asistanıydı ve yazarlarla çalışıyordu, Naomi'nin dediğine göre bu da insanı patrona dönüştürüyordu. Bir keresinde Carly'ye, "İnanılmaz," demişti, "bu insanlar inanılmaz kitaplar yazıyorlar ama bir program bile yapamıyorlar. Ellerinden tutup onları yönlendirmek zorundasınız."

Carly bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Naomi işini seviyordu ve her zaman yayıncı partilerinden ve kitap tanıtımlarından bahsediyordu ve insanların elinden tutup onları yönlendirmekte iyiydi. Böylece Carly Naomi'nin tavsiyesine uydu ve New York'a uçtu.

New York'a sadece işle ilgili kısa seyahatler için gitmişti ama Manhattan'da Naomi ve oda arkadaşlarıyla kalana kadar New York'a hiç *gitmemişti*. Bu iki muhteşem hafta boyunca Carly hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok yaşadı, daha çok eğlendi, daha çok uyudu ve gerçekten daha çok güldü. Kendini *Sex and the City'nin* bir bölümünde yaşıyormuş gibi hissetti. O Carrie Bradshaw'dı! Şey, belki Miranda. . . ama yine de.

Naomi ve oda arkadaşları her gece dışarı çıkıyorlardı ve her gece etrafta flört eden ve sataşan erkekler oluyordu ve vay canına, Carly hiç bu kadar uygun erkeğin etrafında olmamıştı. Naomi ve arkadaşları, bir yemek odasını üçüncü bir yatak odasına dönüştürdükleri iki yatak odalı bir daireye tıkmış olmalarını umursamıyor gibiydiler. Carly iki hafta boyunca Naomi ile aynı yatağı paylaştı.

Ama buna değdi. Carly, Naomi'ye lüks bir oteldeki kitap lansmanında eşlik etti ve büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissetti. Carly, Naomi'nin

Strand'de ünlü bir yazarla kitap imzaladı ve kendini çok kozmopolit hissetti. Naomi çalışırken Carly turistik yerleri gezdi, müzeleri ziyaret etti ve hatta otuz dolarlık bir kokteyl içmek için Ritz-Carlton'a uğradı.

Naomi haklıydı-Carly'nin manzara değişikliğine ihtiyacı vardı. Yaptığı hatanın hayatını Austin'le sınırlamak olduğuna inanmaya başlamıştı, oysa New York'ta önünde uzanan sonsuz olasılıkları görebiliyordu. Çılgın bir aileden başka onu evde tutan ne vardı ki? Ve açıkçası, onlardan uzaklaşmak herkes için iyi olacaktı.

Carly o iki haftalık izinden döndüğünde ne istediğini biliyordu. New York'ta bir iş bulacak ve tamamen kendi başına yaşayacaktı. Her gece dışarı çıkacak, müzeleri ziyaret edecek, bol bol kitap okuyacak, imza günlerine ve sanat açılışlarına gidecekti. Dışarıda yemek yiyecek, sipariş verecek ve iş arkadaşlarıyla bir tavaşının bile olmamasına gülecekti. Spor yapacak, harika görünecek ve en son moda kıyafetleri giyecekti, böylece caddenin karşısına geçtiğinde insanlar durup bakacak ve "*Bu kız da kim?*" diye merak edeceklerdi.

Carly bu yeni vizyonuna büyük bir iyimserlik ve bu-olacaktı-cüretiyle adım atmıştı. Austin'deyken, işe koyulma hevesi içinde *Big Girl Panties*'i keşfetmişti. Podcast'in arka listesini inceledikten sonra New York'a ve onun yaşındaki bir kadının sahip olabileceği sınırsız olanaklara duyduğu heyecan daha da arttı.

Ne yazık ki iş konusunda şansı pek yaver gitmiyordu. Uygun bir iş bulmak için her gün iş ilanlarını tarıyordu. Vasat bir uyumu bile kabul ederdi. Tek ihtiyacı olan kapıdan içeri bir adım atmaktı. Ama o ayağı bir kapıya sokana kadar bir gelir kaynağına ihtiyacı olacaktı. Megan, insanın kendi gücünü asla küçümsememesi gerektiğini söylerdi.

Carly, belki de iş hayatında kendisine yardımcı olacak bir portföy oluşturabileceğini düşündü. Özgeçmişine eklemek için daha fazla deneyim kazanabilirdi. Bu deneyimi yaratması gerektiğini fark etti ve belki birkaç yerel müşteri bulabileceğini düşündü.

Ve Victor fikri birden aklına geldi. Halkla ilişkiler ve pazarlama konusunda uzmanlığa ihtiyacı olan biri varsa, o da bu genç . Bu yüzden kararlılığı ve *Big Girl Panties*'in o bölümleriyle *donanmış* olan Carly onun peşine düşmüş ve kendisini işe alması için onu ikna etmişti.

Aslında Victor'un annesini onu işe alması için ikna etmişti.

June Allen ince yapılı ve heykelsi bir kadındı. Oğlunun estetik anlayışının tam zıttı olan özel dikim kıyafetleri her zaman kusursuz bir şekilde giyerdi. Eskiden avukattı ama Victor'un kariyeri gelişmeye başladığında, onu idare etmek için avukatlığı bırakmıştı. Victor'un ailesi boşanmıştı ve babası Boca Raton'da yaşıyordu. Carly, Victor'un babasıyla pek görüşmediği izlenimini . Söylediği tek şey, babasının onu "anlamadığı "ydı.

Ama annesi onu ikna etti ve Carly, June'u iyi prova edilmiş sunumunu yapacağı toplantıya katılmaya ikna etti: Victor'un basın ve imaj konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Defilesi için büyük bir tanıtıma ihtiyacı vardı. Carly Kennedy Halkla İlişkiler'e *ihitiyac*ı vardı ve Carly bunun için tüm nedenleri sıralamıştı.

Victor stüdyodaki kahverengi kanepeye oturmuş, uzun bacaklarını umursamazca açmış, etrafı çeşitli yapım aşamalarındaki eserleriyle çevriliydi. Kasketini işaret parmağının ucunda döndürüp duruyordu. Zaman zaman başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Ama June, Carly'nin o gün söylediği her şeye odaklanmıştı. Victor'un yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmişti. Oğluna Carly'ye bir şans vermesi için ısrar etmişti.

Victor tüm bunlara hiçbir şey söylemedi ve dürüst olmak gerekirse Carly bunun bir fiyasko olduğunu düşündü. Kendi kendine elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledi. *Kimse senden elinden gelenin en iyisini yapmandan fazlasını isteyemez*, diye fısıldamıştı Megan kulağına. Ama sonra Victor kollarını başının üzerine kaldırarak gerindi, daha dik oturmak için kendini itti ve tek bir soru sordu: "Seni giydirebilir miyim?"

Carly'nin kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Onu duymuştu. "Şaka mı yapıyorsun? *Israr* ediyorum."

İşte bu yüzden Carly şu anda Victor Allen giyyordu. Her fırsatta onu giyyordu. Victor çok yetenekliydi! Çok başarılı olacaktı! Gittiği her yerde onu tanıtmak onun göreviydi! Ama . . .

Ama.

Kıyafetleri onun tarzı değildi. Tanrım, yakınından bile geçmiyordu. Onun estetiğinin ilginç olduğunu düşünmüştü ama asla gerçekten *giymek* istememişti. Avangart bir tasarımcıydı, dev omuzları ve süper uzun kollarıyla steroidli bir Betsey Johnson'dı. Yine de Carly onun kıyafetlerini giyyordu. Victor için çok çalıştı.

Carly yetenekli bir insanın doğru nedenlerle fark edilmesini sağlamanın zorluğunu gerçekten seviyordu ve Victor kesinlikle bir meydan okumaydı. İmajını düzeltmek için çok yorucu saatler harcamıştı. Dergi rezervasyonu yapmıştı.

röportajlar, blog turları, bölgesel sabah programlarına çıkmalar. June'u bir web sitesi için ödeme yapmaya ikna etmiş ve en iyi tasarım için çok düşük bir fiyatta pazarlık yapmıştı. Onu YouTube vlogger'larının ve Instagram fenomenlerinin önüne çıkarmış ve kadar çok farklı tanıtım kanalı için o kadar çok basın bülteni yazmıştı ki, onu kendisi doğurmuş gibi hissetmişti. Ve dondurmasının üstündeki kiraz, onun tasarımlarını Ramona McNeil ile paylaşmak için davetiye almıştı.

Vitrine sadece birkaç hafta kala Victor, bir sonraki büyük tasarımcı olarak müjdeleniyordu. *Teşekkürler, Carly Kennedy!* Çok az bir parayla Victor'un imajını neredeyse tek başına yükseltmişti ve bundan gurur duyuyordu, özellikle de Victor hiç yardımcı olmadığı için. Aylarca birlikte çalıştıktan sonra bugün hâlâ bir reklamcı ile uşak arasındaki farkı anlamamıştı.

"Hamburger alacaksınız, değil mi?" Victor sordu.

"Gerçekten hamburger almaya gitmemi mi istiyorsun?" Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi.

Mankenlerden biri, "Belki de onları teslim ettirebilirsiniz," diye önerdi.

"Hayır, o gidebilir. Yolun sadece bir mil kadar aşağısında," dedi Victor. O da

kaykayına atladı ve stüdyoda dolaşmaya başladı. Bubbles bunun çok heyecan verici olduğunu düşündü ve onunla birlikte havlamaya ve boğuşmaya başladı.

Carly özür dileyen bir yüz ifadesiyle, "Her ne kadar aşağı inip hamburger sipariş etmek istesem de köpeğim var," dedi. Bubbles kaykaya olan ilgisini kaybetti ve tasmaşı peşinden koşarak mutfığa girdi.

Victor, "Bax bizimle kalabilir," dedi ve beton zemine ateş etmeye başladı.

"O Baxter değil. çocuklar," dedi Carly. "Çekimimiz var ve Phil'in çok kısıtlı bir programı var-"

Phil, "Çekim için burada olmana gerçekten ihtiyacımız yok," dedi. Fotoğraf makinesini kaldırdı ve Carly'nin fotoğrafını çekti. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Victor onun yanından hızla geçerken, "Gitmen gerek Carly," dedi. "Bir şeyler yemeden odaklanamıyorum dostum!"

Bubbles mutfaktan tekrar çıktı. Victor yanından geçerken tekrar havlamaya başladı. Phil ıslık çaldı ve Bubbles rotasını değiştirerek doğrudan Victor'un yoluna girdi. "Vay canına," dedi Victor, tahtasından zıpladı ve tam köpeğe çarpacakken tahtayı eline aldı.

"Yakaladım onu," dedi Phil. Eğildi ve Bubbles'ı kucağına aldı. "Bu köpeği neyle besliyorsunuz? Çok ağır."

"Gördün mü?" Victor, Carly'ye bakarken Bubbles'a el salladı. "Her şey kontrolümüz altında."

Carly ne zaman yenildiğini biliyordu. "Evet, tamam, ben sadece senin reklamcınım, ama her neyse," dedi.

Carly yarım saat sonra iki torba dolusu hamburgerle döndüğünde Phil ona fotoğrafları gösterdi. Hepsinde bir av köpeği vardı. Victor'un Bubbles ile yaptığı tasarımların fotoğrafları çok sevimliydi.

Diğerleri *kendi parasıyla* aldığı yiyecekleri, Brant'i tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu.

Kendi fotojenik köpeği için gerçekten endişeleniyordu. Baxter neredeydi?

İki

Dr. Tobias Maxwell Sheffington III, Texas Üniversitesi'nde nörobilim alanında kadrolu profesördü. İleri düzeyde bir bilim derecesine sahip olan birinin bazı temel ortak özelliklere sahip olabileceği düşünülebilir.

Ama bu kesinlikle doğru değildi, çünkü Max'in aklı olsaydı, departmanına yapacağı büyük bir sunumdan önceki gece içmeye gitmenin iyi bir fikir olmadığını bilirdi. Birkaç bira içebilecek türden bir adam olduğunu, ancak bundan daha fazlasının onu blotto yapacağını, üniversitede Hafif Sıklet lakabını bu şekilde kazandığını hatırlardı. Ve kesinlikle bölümdeki başka bir profesörle yatmanın *asla* iyi bir fikir olmadığını düşünecekti.

Her şey çok ani olmuştu, bir tür doğaçlama veda partisi. Bir köpek için.

Max, insanların köpeklerle kurduğu bağın oksitosin salınımını nasıl etkilediği ve köpek severlerin ve köpeklerin beyinlerindeki dopamin seviyelerini nasıl yükselttiği ve özellikle de köpeklerdeki sosyal davranış ve oksitosin sistemi arasındaki ilişkinin otistik beyindeki aynı ilişkinin daha iyi anlaşılmasına nasıl yol açabileceği üzerine bir çalışma yürütüyordu. Ağzı kalabalıktı ama çalışma otizm çalışmalarında büyük bir potansiyele sahipti.

Araştırmasının bir kısmı, öğrencilerin bazı çalışmalara yardımcı olduğu bir lisans laboratuvarını denetlemeyi de içeriyordu. Köpeklerin varlığı laboratuvarını son derece popüler hale getirdi.

Özellikle de, kendisiyle temasa geçen herkesin dopamin seviyesini tek başına yükselten mankafa bir sarı Labrador'u vardı. Clarence ne bir hizmet hayvanı olmaya ne de bir araştırma laboratuvarında etkin bir şekilde çalışmak için gerekli komutları öğrenmeye yatkındı. Ama iş kocaman vücudunu kucağa alıp seilmeyi talep etmeye geldiğinde as kesiliyordu.

Salı günü Clarence'ın son günüydü. Austin Canine Coalition'dan -diğer adıyla ACC'den- ödünç alınmıştı ancak kısa süre önce

kurtarma organizasyonundan evlat edinildi. Clarence talihinin değişmesinden dolayı oldukça mutlu görünüyordu - ya da belki de mezun deneklerden birinin ona doğru fırlattığı kağıt toptu - ama laboratuvardaki herkesin kalbi kırılmıştı.

Max öğrencilere ve iki gönüllü araştırma deneğine önümüzdeki hafta yeni bir köpek alacaklarını açıkladı. Bunu ACC ile çoktan ayarlamıştı - Bonnie adında üç bacaklı bir Avustralya çoban köpeği.

ACC, birkaç yerel köpek kurtarma kuruluşunun güçlerini birleştiren, şehir çapında ortak bir konsorsiyumdu. Kurtarma grupları, yerleştiremedikleri ya da barındıramadıkları köpekleri ACC'ye götürüyordu. ACC daha sonra bu köpekleri askerlere, mahkemelerde ifade vermek zorunda kalan çocuklara, otistik gençlere, tıp ve yaşlılar merkezlerine refakatçi ve terapi köpeği olarak eğitmeye çalıştı. ACC eğitim programından başarısız olan köpekler sahiplendiriliyordu, ancak o mutlu günü beklerken Max'in yürüttüğü gibi projeler için ödünç verilebiliyorlardı.

ACC, Austin'in en iyi gayrimenkullerinin tam ortasında, köpeklerin yaşlı meşe ağaçlarının altında oynadığı on beş dönümlük bir araziye sahipti. Max konsorsiyumdan ve yaptıkları işten küçük kardeşi Jamie orada işe girdiğinde haberdar olmuştu. Jamie yirmi yedi yaşındaydı ve otizm spektrum bozukluğu vardı. Özellikle sosyal işaretleri anlamakta güçlük çekiyordu ve işlevsel olarak sözel değildi, bu da istihdam olanaklarını ciddi şekilde sınırlıyordu. Ama Jamie kendini başka şekillerde ifade edebiliyordu. Sanatında olduğu gibi. Max'in eğitimsiz gözüne göre Jamie, tanıdık manzaraları ve insanları puslu, yumuşak pastel bir mercekten resmeden parlak bir empresyonist sanatçıydı. Eserleri aile evindeki odasının, babasının Jamie için stüdyoya dönüştürdüğü güneşlenme odasının ve çalışma odasının duvarlarında asılıydı. Max'in evinde de birkaç tane vardı. Onları severdi. Kardeşinin resmettiği sahnelerde tamamen ilişkilendirilebilir ve tanıdık bir şeyler olduğunu ama aynı zamanda akıldan çıkmayacak kadar uzak bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Ancak Jamie'nin sanatsal yetenekleri, sözlü iletişim kuramama ya da sürekli olarak sosyal olarak kabul edilebilir bir şekilde davranamama durumunu telafi etmeye yetmiyordu.

Birkaç yıl önce, Jamie'nin doktoru sosyal durumlara yardımcı olması için davranış terapisi önermişti. Jamie, toplumla nasıl bütünleşeceğini öğrenirken ACC'de köpeklerle tanışmış ve onlara karşı saplantılı bir sevgi beslemeye başlamıştı. Hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Onları. Farklı ırklar hakkında kitaplar sipariş etti ve hepsini okudu. Her boyda köpeğin resmini çizdi.

Max bundan çok etkilenmişti. Annelerinin hayvan tüylerine karşı aşırı alerjisi vardı ve bu da evde köpek besleme ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Ve hatırladığına göre, genç Jamie hayvanlara karşı şüpheci ve tedirgindi. Belki de Max bunu hayal etmişti, çünkü yetişkin Jamie köpek kampüsüne yaptığı o yolculukla değişmişti. Sevecen değildi ve kendisine dokunulmasından hoşlanmazdı ama bir köpek başını koluna ya da kucağına koyabilirdi ve Jamie buna aldırıyor gibiydi. Bir köpek onun kucağına emekleyebilir ve Jamie ona sarılabılırdı. Köpekler Jamie'yi anlıyor gibiydi ve o gergin ya da endişeli olduğunda vücutlarını ona doğru bastırıyorlardı.

ACC'de yarı zamanlı çalışma fırsatı ortaya çıktığında, Max ve babası Jamie'nin başvurmasına yardım etmişti. İş kulübeleri temizlemek, köpekleri gezdirmek ve beslemektir. Çalışması gereken hiçbir günü kaçırmamıştı.

Max, bir köpek arkadaşının Jamie'nin bir grup evinde yaşamasını mümkün kılıp kılmayacağını merak etmeye başladı. Babası Jamie'nin onsuz bir yerde yaşamasını düşünmeye hazır değildi ama Max Jamie'nin bir grup evinde başarılı olacağına inanıyordu. Kardeşi aptal değildi ve aslında bazı açılardan çok zekiydi. Sadece biraz daha yardıma ihtiyacı vardı ve belki de bir köpek bunun cevabıydı.

Max, kardeşinin davranışlarındaki ince değişiklikleri fark etmeye devam ettikçe - örneğin bir köpek tarafından dokunulmaya istekli olması ve tedirgin olduğunda bir köpeğin varlığının onu nasıl sakinleştirdiği gibi - köpekler ve insanlar arasındaki etkileşim ve beyin kimyası hakkında, özellikle de otizmle ilgili olduğu için daha fazla düşünmeye başladı. Köpeklerin etkili bir sosyal müdahale olup olmadığını ve spektrumdaki yetişkinlere yardım etmek için kullanılan diğer tekniklerle nasıl karşılaştırıldığını belirlemek için hem nitel hem de nicel yöntemler kullanan çok fazla araştırma yoktu.

Böylece bu fikir etrafında bir araştırma önerisi geliştirdi. Departmanı da bunu kabul etti. ACC de öyle. Max'in araştırması özel ihtiyaçlara yönelik eğitimlerini destekleyecekse, köpekleri memnuniyetle temin edeceklerdi.

Jamie'nin sosyal beceri programı sayesinde Max, spektrumda yer alan ve çalışmasına katılmak isteyen iki yetişkin bulmayı başardı. Clarence programa katılan ilk köpektir ve iki ay önce haftalık laboratuvar rotasyonlarına başlamıştı. Clarence için bu, ödül maması aradığı mutlu bir macera anlamına geliyordu. ACC, Max'e Clarence'ın haftalık laboratuvar rotasyonlarına başladığından beri dört kilo aldığını, bunun da kendisine masanın altından gizlice verilen ödüllerin bir sonucu olduğunu bildirdi.

Dün, Clarence'ın son gününde, öğrenciler ona bir veda partisi düzenlediler. Clarence partinin çoğunda uyudu. Davetliler arasında Dr. Alanna Friedman da vardı. Max gibi o da bölümde profesördü ve Max'e laboratuvarını denetleyip denetleyemeyeceğini sormuştu. Dr. Friedman, turkuaz ve mor çerçeveli gözlükleri ve ensesindeki koyu kumral saçlarının dağınık topuzuyla bilimsel bir şekilde sevimliydi. Narkotiklerin beyin üzerindeki etkileri konusunda Max'in hayranlık duyduğu harika araştırmalar yapıyordu. Ve Max'in çok hoşuna giden küçük, boğucu bir gülümsemesi vardı, bu yüzden evet demişti.

Clarence, ACC gönüllüsüyle birlikte yeni hayatına bir aile köpeği olarak başlamak üzere yola çıktıktan sonra laboratuvar öğrencilerinin bir şeyler içmeye gitmesini öneren Alanna'ydı. Tahmin edilebileceği gibi, yüksek lisans öğrencilerinin çoğu buna sıcak baktı. Max ilk başta tereddüt etmişti. Not vermesi gereken ödevleri ve yapması gereken analizleri vardı ama güzel bir kadınla takılmayalı uzun zaman olmuştu. Kulağa eğlenceli geliyordu.

Dün gece de o gecelerde olduğu gibi oldu -bir içki fazla kaçtı, bir dokunuş fazla samimi geldi- ve Max'in bildiği bir sonraki şey, Alanna'yla birlikte evin yan kapısından içeri süzülürken küçük bir çocuk gibi kıkırdıyor olduğuydu.

Sarhoştı, azmıştı ve Hazel'ın yemeğini yemediğini fark etmesine rağmen endişelenmedi. Eve bu kadar geç geldiği için ona kızgın olduğunu düşündü.

Bu sabah Max ve Alanna garip bir şekilde vedalaşmışlardı, her ikisi de gün ışığında kendilerini açıkça sorguluyorlardı. Max baş ağrısını ve bulanık görüşünü bir kenara bırakıp kahve almak için mutfağa gitti. Boxerlarıyla hizmet odasının önünden geçerken, "Günaydın Hazel," dedi. Genelde bu, köpeğinin sosis gibi vücudunu yere fırlatmasına, sevmek ve ikram edebileceği her türlü yiyecek için hevesle kayarak ona doğru ilerlemesine neden olurdu. Ama bu sabah Hazel hareket etmedi.

Max durakladı. Dün gece içeri girdiğinde olduğu yerde duruyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Hasta mıydı? Bir adım geri çekildi ve rotasını değiştirdi. Kadının bulunduğu yardımcı odaya girdi ama yaklaştıkça Hazel bedenini köşeye itmeye çalıştı. "Oha," dedi Max.

Gözlerini ovuşturdu. Tekrar baktı. *Hey*. Bu Hazel değildi.

Dikkatlice yere, Hazel olmayan Basset tazısının yanına doğru eğildi. Bu köpeğin rengi kendi köpeğiyle aynıydı ama işaretleri farklıydı, şimdi ona baktığında ... bekle. *Ona*.

Ne olduğunu hemen anladı-Brant muhtemelen kafası iyiydi ve eve yanlış köpeği getirmişti. Max esrarkeş bir köpek bakıcısını işe alırsa olacağı buydu, hem de sürekli kafası güzel olmasına rağmen tavsiye edilen birini. *Lanet olası Brant*. Max'in komşusu ona kefil olmuştu! "Evet, tabii, her gün köpeğimi gezdiriyor. Ben şehir dışındayken onunla oturur," demişti. "Geçinmek için köpek gezdirme işi yapan eski bir Austin hippisi."

O zamanlar bu Max'e tamamen makul görünmüştü. Hayatı boyunca Austin'de yaşamış ve kendi payına düşen hippileri tanımıştı. Aslında, Hoffman Nörofizik Kürsüsü'nün şu anki sahibi elektrik şebekesinden uzak küçük bir evde yaşıyordu. Ve Hazel, Brant'in onu gezdirdiği günlerde mutlu ve yorgun görünüyordu.

Yine de bu inanılmazdı -kendinize köpek gezdiricisi deyip yanlış köpeği iade edemezsiniz.

"Hey, dostum, sorun yok," diye mırıldandı ve köpeğin başını okşamaya çalıştı, ancak köpek sanki saklandığını düşünüyormuş gibi köşeye daha sert bastırdı. Bunun üzerine Max dönüp köpeğin yanına oturdu ve köpek sonunda eriyip ağır bir iç çekişle başını Max'in bacağına yaslayana kadar onu dikkatle okşadı.

"Anlıyorum," dedi Max. "O günleri kesinlikle yaşadım. Açıkçası, tüm işaretler bugün de öyle bir gün geçireceğimi gösteriyor. Ne olsun, sana bunu yaptığı için Brant'i bizzat öldüreceğim."

Köpek tekrar iç çekti ve Max'in kalçasına doğru yuvarlandı.

"Ama önce bir kova kahveye ihtiyacım olacak. Bu durumun biraz bilişsel işlev gerektireceğinden oldukça eminim ve henüz hiç yok."

Köpek duygulu gözlerini Max'e doğru kaldırdı.

"İşte sana bedava bir tavsiye dostum, kimsenin seni kaynatıcı içmeye ikna etmesine izin verme." Max köpeği çenesinin altından kaşdı, sonra ayağa kalktı ve çok ihtiyacı olan kahveyi almak için mutfığa doğru ilerledi.

Biraz içtikten sonra Max telefonunu buldu ve orada olacağından emin olduğu aramaları, hepsi Brant'ten geliyordu ve hepsi de karışıklık için özür diliyordu. Ama telefonunda böyle bir özür yoktu. Brant'ten hiç arama yoktu. Brant ne telefonuna cevap vermiş ne de mesajlarını açmıştı, çünkü telesekreteri doluydu.

Evet, kesinlikle Brant'i korkunç bir şekilde öldürecekti.
İşten hemen sonra.

Giyindi. Sonra köpeğe yemek yedirmeye çalıştı ama köpek yemeğine bakmadı bile. Bunun üzerine Max ona bir ip taktı ve gelmesini söyledi. Köpek ilk başta inatla çamurluğun köşesinden ayrılmayı reddetti. Ama Max birkaç çekiştirme ve sert sözlerle sonunda onu kalkıp arabaya binmeye ikna etti. Buna mecburdu. Köpeği evde bırakamazdı - eğer Brant onu ararsa, Max ders arasında kaçıp köpeği geri almak ve Hazel'la değiştirmek zorunda .

Hazel hangi *cehennemdeydi*? Her gün on üzerinden on dört puan alan Çok İyi Köpeği için endişeleniyordu. Sonunda onu kim aldıysa ona iyi baktığını umuyordu. Hazel Köpek Televizyonu izlemeyi ve ön patilerini kanepenin kenarından sarkıtarak uzanmayı severdi. Kanepe olmasaydı bunu anlayamazdı. Max'in gözleri Hazel'ın kanepenin nerede olduğunu bulmaya çalıştığını hayal ederken biraz ıslandı.

Köpek için arka koltuğun camını indirdi ve yaşlı çocuk buna sevindi. Hareket etmeye başladıklarında, başını camdan dışarı çıkardı ve uzun kulaklarını serbest bıraktı. Hatta biraz kuyruğunu bile salladı.

Max işe giderken Brant'i tekrar aradı. Köpeğin başka bir köşeye yerleştiği ofisinden aradı. Danışma süresi boyunca aradı. Ders aralarında ve ödevleri notlandırırken aradı.

Günün sonunda Max yeni bir endişe seviyesine ulaşmıştı. Köpeği yanında mı gezdireceğini yoksa ofisinde mi bırakacağını tartışmaktan iyice bunalmıştı. İkincisini seçti ve bölüm başkanlarına araştırmasının ilerleyişi hakkında yaptığı sunum sırasında, koridorda bir tazının kendine özgü havlamasını her duyduğunda irkildi. Köpeğin uluması hoşnutsuzluk doluydu. Muhtemelen Max'in pencere kenarında tuttuğu çıkarılabilir parçalara sahip plastik beyin onu telaşlandırmıştı.

Gün ilerledikçe, Hazel'a bir şey olduğu konusunda giderek daha fazla endişelenmeye başladı. Brant için bile endişeleniyordu. O hangi cehennemdeydi? Max onu bir ara sokakta, esrardan daha etkili bir şeyle kafayı bulmuş halde hayal etti.

Üstelik Brant'in bu hafta sonu Hazel'ın köpek bakıcısı olması gerekiyordu. Max sadece iki gün içinde Jamie'yi uzun zamandır planladığı bir hafta sonu gezisine, Chicago'ya büyük bir bölgesel köpek gösterisini izlemeye götürüyordu. Bu geziyle aynı anda iki şeyi birden başarmış oluyordu: kardeşine

Çünkü Max, Jamie'nin bununla başa çıkabileceğine ve babasına Jamie'nin bakıcısı olarak hak ettiği ve çok ihtiyaç duyduğu bir molayı verebileceğine ikna olmuştu. Yaşlı adam hafta sonu için arkadaşlarıyla birlikte büyük bir balık tutma gezisi planlamıştı. Tanrı aşkına, gidip kendine yeni bir makara ve olta almıştı.

Max bu hafta sonu için hatırı sayılır miktarda para ve emek harcamıştı ve eğer Brant söz verdiği gibi köpek bakıcılığı yapmak için yanında olmayacaksa, Max daha da büyük bir çıkmazdaydı.

Brtesi gün öğleden sonra, Perşembe, Brant'tan hâlâ haber yoktu ve Max paniklelemeye başlamıştı. Panik *yapmamaya* çalıştı. Sempatik sinir sistemi devreye girmiş olsa da, parasempatik sinir sistemi kısa süre içinde devreye girecek ve anksiyetesini azaltacaktı, çünkü bildiği kadarıyla panik bozukluğu yoktu.

Ama yakında Brant ya da Hazel'ı bulamazsa bir tane geliştirebilirdi. Dürüst olmak gerekirse aramaya pek vakti olmamıştı; fakülte danışmanına teslim etmesi gereken önemli bir araştırma makalesi, not vermesi gereken iki farklı dersten iki test vardı ve annesi ölen başka bir profesörün yerine geçmeyi kabul etmişti. Ama dün işten sonra ACC'ye uğramayı başarmış, Hazel'ın orada ortaya çıkmış olabileceğini, Dog yerine onu kim aldıysa onun götürmüş olabileceğini ummuştu.

Köpekler grup oyunu için dışarıdaydı. En az iki düzine köpek vardı, bazıları okul öncesi oyun setlerinde uzanıyor, bazıları ciddi bir kovalamaca oyununa dalıyordu. Ama Hazel yoktu. Max ofise giderken sahanın yanından geçtiğinde, arkadaki bulldog dışında tüm köpekler onu selamlamak için çitlere doğru koştu, o da oyun setinin bankındaki yerinden vazgeçmeye niyetli görünmüyordu.

Ofiste, pembe saçlı ve kolları dövmele genç bir kadın, "Üzgünüm efendim. Bu hafta hiç basset almadık. Ama ilgilenirseniz elimde bir av köpeği var. Çok arkadaş canlısıdır. Ama ortalıkta deri çizme bırakmanızı tavsiye etmem."

"Teşekkürler," dedi Max. "Ama ben sadece köpeğimi arıyorum." "İyi şanslar!" dedi.

Perşembe sabahı geldiğinde Max, Brant'in arayıp onunla nerede olduklarını bildirmesi ihtimaline karşı Dog'u tekrar işe götürdü.

Hazel gitmişti. Ama Max onu ofisinde bırakmak yerine, sınıftaki öğrencilerin bununla başa çıkabileceğini ve Dog'un daha mutlu olacağını düşünerek onu konferans salonuna getirmişti. Dog ilk başlarda odanın bir köşesine sıkışmış, başını duvara yaslamıştı. Ama sınıfa ısındı ve dürüst olalım, bir köpeğin, en depresif basset tazılarının bile göz ardı edemeyeceği veya görmezden gelemeyeceği kadar çok sayıda yeni koku vardı. Max öğrencilere sinir sistemi hakkında bilgi vermeye çalışırken köpek etrafta dolaşüyor, burnunu istediği zaman sırt çantalarına ve kasıklara sokuyordu. Öğrenciler Köpek'ten hoşnuttu ama aynı zamanda dikkatleri de dağılmıştı; bu durum Max için sorun değildi.

Ama bölüm başkanı Dr. O'Malley'nin ziyaretini hesaba katmamıştı.

Köpek sınıfta hantal hantal dolaşırken O'Malley'nin yüzü karanlık bir kaş çatmayla kaplandı. Sanki köpeklerin konferans salonuna değil de sadece laboratuvara ait olduğunu düşünüyordu. Dr. O'Malley genellikle pek konuda kaşlarını çatardı ama Max onun sınıfta kaşlarını çatmasını istemiyordu, özellikle de bu yıl kadro için düşünülen tek adayın olmadığını yeni öğrendiğinden beri; görünüşe göre iki adaydan biriydi. Ve üniversite sürecinde sadece birinin ilerlemesine izin verilecekti. Max, O'Malley'nin her iki aday hakkında da ne düşündüğünün kesinlikle kararda etkili olacağının farkındaydı.

Ve yine de şaşırtıcı bir şekilde, uzun zamandır uğruna çok çalıştığı kadro bu hafta sorunlarının en küçüğüydü. Max, aşı kayıtları ve en azından bir isim olmadan isimsiz bir köpeğe bakamayacağını keşfetmişti. Evcil hayvan bakıcısı da yoktu ve bu kadar kısa sürede bir tane bulamazdı.

Öğrencilerinden birine sormayı düşünmüştü. Ama yarısı kendi kafalarına çok fazla takılan, diğer yarısının da tıknaz, üzgün bir köpek üzerinde deney yapmayacağına güvenemeyeceği bir grup yeni yetme sinirbilimciye bakmış ve bu fikri sert bir hayırla geçiştirmişti.

Son çare olarak, Dog'u hafta sonu için alabilecek bir arkadaş tanıyor olma ihtimaline karşı babasını bu sorunla ilgili endişelendirmeye karar verdi.

Max işten eve dönerken babasının evine uğradı, yanında da Köpek vardı.

Tobias Sheffington II, ya da arkadaşları arasında bilinen adıyla Toby, Max'in büyüdüğü evde, Max'in hemen köşesinde Jamie ile birlikte yaşıyordu. Büyükannesi ve büyükbabasına ait olan aynı ev. Daha iyi günler görmüş, konforlu bir çiftlikti.

konumu. Öyle ki babası her yıl birkaç satış talebiyle karşılaşıyordu. Max çocukken, tüm sokak daha iyi günler görmüş benzer konforlu çiftlik evlerinden oluşuyordu, ancak çoğu eklenmiş veya yeniden yapılandırılmış ya da tamamen yerle bir edilmişti, böylece arsaya zar zor sığan evler yerlerine inşa edilebiliyordu. Bu evlerin yanında, Sheffington ailesinin evi, bir kız ve küçük siyah köpeğiyle birlikte bir kasırgada kasabaya uçmuş gibi görünüyordu.

Babası garajda, kapısı kaldırılmış bir tezgâhın başındaydı. Max ve Jamie çocukken, babası her sabah takım elbise giyer ve ağır bir evrak çantası taşıyarak işe giderdi. Ama Max'in annesi altı yıl önce ani bir kalp krizi sonucu öldüğünde, babası mali müşavirlik kariyerinden emekli olmuştu. Artık şapka ve pantolon giyyordu.

Babam bir dizi oltayı duvara dayamıştı ve çalışma masasının üzerindeki açık bir olta kutusunun üzerine eğilmişti.

"Hey, Max." Elinde sarı ve yeşil tüylü bir yem tutuyordu. "Ne düşünüyorsun? Nehrin yanındaki küçük bir marketten aldım."

"Muhteşem görünüyor."

"Çocuklar için de biraz var. Balık tutarken küçük bir yarışma yapmayı . Yarın Jamie'yi ne zaman alacaksın?" Yemi yere bıraktı. "Ben ve çocuklar erken başlamak istiyoruz."

"Evet ..." Max ellerini ceplerine soktu. "Küçük bir sorunum var." Aslında oldukça büyük bir sorundu. "Benim-" Dog'un garajın zemininde esintiyle dans eden bir plastik torba hayaletine aniden havlamasıyla dikkati dağıldı.

"Hazel!" dedi babası sertçe. "Kes şu havlamayı. O sadece plastik bir torba." "Küçük sorun da bu zaten," dedi Max. "O Hazel değil."

Babam güldü. "Komik. Gel buraya Hazel," dedi.

Köpek, çim biçme makinesinin yanında durmuş olan plastik torbayla ilgilenmeye devam ederek Max'in arkasına saklandı. Max köpeğin sırtını şiddetle ovma için kalçalarının üzerine çöktü. Köpek hemen yere yığıldı ve dikkat çekmek için karnını gösterdi. "Oh," dedi babası. "Şuna bakın. Bunun Hazel olduğuna yemin edebilirdim. Hey, bekle bir dakika, Hazel nerede?"

"İşte milyon dolarlık soru bu." Max babasına karışıklığı anlattı. Tam Dog'a bakacak birine ihtiyacı olduğu kısmına ki evin kapısı aniden açıldı ve Jamie dışarı çıktı.

"Köpek gösterisi," dedi. Sonra aşağı baktı. "Kim?" diye sordu, Köpek' işaret ederek. Onun Hazel olmadığını hemen anladı.

Jamie de Max kadar uzun boyluydu, belki yarım santim daha uzundu, 1.80'in iki ya da üç santim üzerindeydi. Max koyu kahverengi saçlara sahipken, Jamie'ninki daha çok altın sarısı kahverengiydi. Teyzeleri her zaman ikisinin de annelerinin yeşil gözlerine sahip olduğunu söylerdi, ama bu onun için bir hüsnükuruntu idi - Max'in gözleri gerçekten griydi. Ne yazık ki annesinin gözleri Max'in hafızasından silinmeye başlamıştı. "Bu bir arkadaş," dedi Max Jamie'ye.

Jamie önce köpeğe, sonra Max'e baktı. ", " dedi kapıya doğru işaret ederek. "Bana bir dakika ver-"

Jamie bir elini çırparak, "Hadi, hadi, hadi, *hadi*," diye ısrar etti.

"Git," dedi babası. "Ben burada ... adı ne demiştin?" "Köpek," dedi Max.

"Köpek gösterisi!" Jamie, Dog'u işaret ederek bağırdı. "Tamam, ," dedi Max. Jamie'yi içeri kadar takip etti.

Mutfaktan geçtiler, her duvarında Jamie'nin resimlerinden birinin bulunduğu aile odasından geçtiler ve yine Jamie'nin yaptığı kuş evleri, çeşmeler ve rüzgâr heykelleriyle dolu yemyeşil arka bahçenin manzarasının önünden geçerek koridorda Jamie'nin odasının arka bahçeye baktığı yere geldiler.

Jamie ona Chicago yolculuğu için yaptığı hazırlıkları göstermek istedi. Düzgünce katlanmış üç çift kot pantolon koymuştu. Yanında temizlenmiş ve parlatılmış iki çift aynı Adidas beyaz spor ayakkabı vardı. Bir yığın katlanmış siyah tişört ve hepsi gri olan dört çift boxer. Yatağının ayakucunda en sevdiği köpek kitapları duruyordu; ırklar ansiklopedisi, köpek eğitimi üzerine bir kitap ve bir köpeğin zihninin derinliklerine inen bir kitap. Kitapların yanında açık bir eskiz defteri vardı ve Max, ACC'deki açık alanda köpeklerin karakalem çizimini görebiliyordu.

"Bu harika Jamie," dedi Max eskiz defterini eline alırken. "Köpek gösterisi," diye hatırlattı Jamie ona.

"Doğru," dedi Max. "Yarın yola çıkıyoruz." Bir şekilde yarın uçağa binecekler ve Ortabatı Bölgesel Köpek Gösterisi Yarışması için Chicago'ya . Jamie haftalardır bunu dört gözle bekliyordu. Max her uğradığında bunu soruyordu.

Belli ki babası da balık tutma gezisini heyecanla bekliyordu.

Max, Jamie'yle ırk kitabına bakarak biraz zaman geçirdikten sonra garaja geri döndü. Köpek babasının çalışma tezgahının altına girmiş ve yan yatmış uyukliyordu.

"Baba, bu köpeğe hafta sonu boyunca birini tanıyor musun?" Max uyuklayan Basset'i işaret ederek sordu.

"Aklıma gelmiyor ama sorarım," dedi babası yemlerini incelerken. "Hey, Max, şu kırmızı kuyruklu yemimi hatırlıyor musun? Onu bulamıyorum. O yemle her şeyi yakalayabilirdim." O yemle bir çizgili levrek yakaladığı zamanı uzun uzun anlatmaya başladı.

Evet, Max kesinlikle tek başınaydı.

Sonunda köpeği beslemesi gerektiğine dair bir bahane uydurdu ve eve gidip köpeği üç günlüğüne alması için kime yalvarabileceğini düşündü. Ve eğer bir mucize olur da Hazel o yokken eve gelirse ne yapacağını.

Max yine eski bir aile evinde yaşıyordu. Bu ev halası ve amcasına aitti ama amcası birkaç yıl önce bir iş arkadaşı için halasını terk etmiş, halası da kızına yakın olmak için San Antonio'ya taşınmıştı. Ailedeki hiç kimse bu önemli gayrimenkulü kaybetmek istemiyordu ve herkes Max'in babasına ve Jamie'ye yakın olmasını istiyordu. Bu yüzden Max teyzesinden buradaki rayiç bedelin çok altında bir fiyata satın almıştı, çünkü Max bir asistan profesörün maaşıyla rayiç bedeli karşılayamazdı. Bu bir lütuftu. Ev onun için mükemmeldi ve kampüse de yakındı.

Babasının evinin aksine, Max'in evi daha çok İspanyol tarzındaydı ve hoşuna giden bazı ilginç kıvrımları ve açıları vardı. Zemin Saltillo kiremit ve ahşaptı, tavanlar modaya göre daha alçaktı. Dog kesinlikle yerleşmişti. Hazel'in en sevdiği yerleri, yani kanepeyi ve Max'in yatağını keşfetmişti. Ama köpek hâlâ yemek yemeye isteksizdi ve aslında bugün hiçbir şey yememişti. Max buna bir anlam veremiyordu. Onu mutfağa gitmeye ikna etmeye çalıştı ama Köpek sanki Köpek TV'nin bir bölümünü kaçıracaktı gibi kanepeden ayrılmaya korkuyordu.

O öğleden sonra kendilerini kanepede buldular; Dog televizyonda yeşil bir tarlada boğuşan köpek dostlarını izliyor, Max ise onu bu karmaşadan kurtaracak birini bulmak için rehberinde geziniyordu. Eski arkadaşlarını birkaç kez aradı ama kimse sattığı şeyi almıyordu. "Dostum, sana yardım edeceğimi biliyorsun ama ben

Oklahoma State ve Texas maçı." Ve "İsterdim ama köpeğim diğer köpeklerden nefret ediyor."

Hatta annesi gibi hayvan tüylerine karşı ölümcül bir alerjisi annesinin kız kardeşi Jean Teyze'yi bile aradı. "Maxey, sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsun çocuklar. Ama bu hariç. Bir hafta boyunca balon balığı gibi görünürüm."

Max'in son fikri kalmıştı ve bu kötü bir . Kötü fikri Alanna Friedman'dı.

Alanna'yı o kadar da iyi tanııyordu. Dersine girmesi dışında onu sadece birkaç bölüm etkinliğinde görmüştü. Bildiği tek şey, ABD hükümeti tarafından yapılan birkaç bağımlılık çalışmasında atıfta bulunulan araştırmasıydı. Çok tatlıydı ve çok eğlenceli bir akşam geçirmişlerdi. Muhtemelen öne doğru eğilip bardağındaki birayı höpürdeterek, "*Bilim adamı* gibi davranmamaya çalışalım. Bir kez olsun biraz eğlenelim." Ve sonra onu öpmüştü.

Max'in aklına takılan "bilim adamı" lafı olmuştu. Alanna'nın ne demek istediğini biliyordu ve açıkçası, son birkaç yıl içinde tesadüfen çıktığı birkaç kadından da benzer bir şey duymuştu - "tam bir bilim adamı" olduğu için doğru dürüst duygularını ifade edemiyordu.

Ne diyebilirdi ki? Biraz eğlenmek istiyordu. Çok eğlenmeye. Neden olmasın?

Ama ertesi sabah işler ilginçleşti, çünkü ruh hali utangaçtı ve Max, Alanna'nın saçlarını serbest bıraktığı için üzgün izlenimine kapıldı. Aktiviteden çok keyif almış olsa da, akşamdan kalmaydı ve sağlıklı düşünemiyordu.

Ona sırtını dönüp sütyenini , "Bu harikaydı," dedi. "Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum... bilirsin. Yani, aynı departmandayız."

"Umm ..." Max ne söyleyeceği konusunda içsel bir tartışma yapmak için duraklamak zorunda kaldı, çünkü her zamanki gibi, bir kadın söz konusu olduğunda ayakları üzerinde hızlı düşünme yeteneği ciddi şekilde tehlikeye girmişti. Hemen kabul etmeli miydi, yoksa bu onu kadından kurtulmaya çalışan bir pislik gibi mi gösterecekti, bilmiyordu. İşte, beyin bilimci Dr. Sheffington hakkındaki büyük utanç verici sır: kadınları tam olarak anlamıyordu. Kadınların adamı değildi. Söylediklerinde ciddi olan ve etrafındaki herkesin de aynı şekilde ne demek istediklerini söyleyeceklerini varsayan bir adamdı. Tecrübelerine göre, erkekler, eğer konuşurlarsa, çoğunlukla konuşurlardı. Kadınlar bazen konuşurdu ama

Bazen de yapmıyorlardı ve bir şekilde aradaki farkı bilmesi gerekiyordu.

"Demek istediğim, bu yıl kadro için adayım ve yapacak çok işim var," diye ekledi tişörtünü başına çekerken. "Dikkatimi dağıtmamalıyım."

Az önce kadroya girmek istediğini mi söyledi? Max ona baktı, anlam vermeye . Onun baktığını fark etmişti ve "Ne? Bilmiyor muydun?" dedi.

"Ah . . . hayır." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Ben de öyleyim." Alanna'nın nefesi kesildi. "*Sen mi?*" dedi, sesi aniden oldukça yükselmişti. "Ben," dedi adam. "Bu yıl yarışan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum." "Ben de!"

İkisi de ne diyeceklerini bilememişlerdi.

Ama önce Alanna kendini topladı. "Eee?" dedi, elleri kalçalarını bulurken.

"Eee?" diye .

"Yani... belli ki *bunu* bir daha asla yapamayacağız," dedi ikisinin arasında eliyle işaret ederek. "*Rekabet* içindeyiz."

"Doğru," dedi Max. O kadarını kesinlikle anlıyordu.

"Yani?"

"Yani . . . ?"

Kızgınlıkla iç . "Anladığımı sanmıyorum."

"Hayır, anlıyorum. Bunu bir daha asla yapamayız. Biz ... biz bilim adamıyız." Kelimeler ağzından çıktığı anda zihinsel olarak kendini hırpaladı. Ne kadar aptalca bir şey söylemişti. Psikiyatri ve sinirbilim okumuş ve karmaşık kavramları anlatabilen bir adamın iletişim kurma konusunda bu kadar kötü olması ona şaşırtıcı gelmişti.

"Evet, ," dedi çantasını karıştırırken. "Sanki... gerçekten bilmiyor muydunuz?"

"Gerçekten bilmiyordum, Alanna." Birkaç haftadır nihayet bu yılın kendi yılı olduğunu düşündüğünü eklemedi. Kadro almak için çok çalıştığını ve bunun için gereken her şeyi yaptığını, ancak bağımlılıkla ilgili araştırmaları son teknoloji olan ve köpekleri içermeyen birinin de yarışta olduğunu öğrendiğini.

"Peki, tamam," dedi. "Temiz olduğumuz sürece sorun yok."

Hiçbir konuda net değildi. "Biz temiziz. Ben sürebilir miyim-"

"Lyft çağıracağım." Araba yeterince çabuk gelememiş gibi görünüyordu.

Söylemeye gerek yok, Max'in birkaç gündür birçok açıdan kafası karışmıştı ve ondan köpeğe bakmasını istemek düşünebileceği en aptalca şeydi. Ama aynı zamanda onun bekâr olduğunu, yakınlarda yaşadığını (o gece bardan çıktıklarında nereye gidecekleri konusunda kısa bir tartışma yapmışlardı) ve köpekleri sevdiğini (köşede Köpek'i gördüğünde bunu söylemişti) biliyordu. Belki de, diye düşündü, bunu ne için üzgün olduğunu söylemek için kullanabilirdi ... şey, ne için olduğundan emin değildi, ama yine de söyleyecekti.

Belki bir dostluk kurabilirler.

Bir dostluk. Oh, adamım, düşündüğünden daha çaresizdi.

Barda telefonuna yazdığı numaraya baktı ve ne kadar çaresiz olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Ama sonra Jamie'nin bavula girmeyi bekleyen bir yığın giysisini ve danışılmak üzere sıraya köpek kitaplarını düşündü ve aniden bir pislik olup olmadığını umursamadı. Seçenekleri tükenmişti. Başparmağı küçük telefon simgesinin üzerinde gezindi.

Ama tereddüt etti. Ve sonra Dog'un midesi guruldadı.

Max telefonunu yere bıraktı, kadının iletişim bilgileri hâlâ ekrandaydı. "Hadi dostum, bir şeyler yiyelim," dedi.

Köpek başını patilerinin arasına koyarak karşılık verdi.

Max iç çekti. Ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Bir kâseye biraz mama koydu, sonra buzdolabını açtı, Jamie'yle bir gece yaptıkları peynirli makarnayı çıkardı ve köpek mamasının üzerine bolca döktü.

Köpeği çağırdı ama o koltuktan kalkmadı. Max, köpeği yemek yemesi için mutfığa nasıl sokacağını düşünerek dalgın dalgın başını kaşırken kapısının çalınmasıyla irkildi. Tam olarak çalmıyordu ama tokat atıyordu. Sanki biri avucunu kapıya vuruyormuş gibi. Kapıyı çalmak için garip bir yoldu.

Köpek başını kaldırdı. Kulakları o yöne doğru dikildi. Ama sonra tekrar Dog TV'ye döndü.

Kişi kapısını tekrar tokatladı.

Sarhoş ya da kafası güzel olmadığı sürece kimse kapıyı böyle çalmaz. *Brant!* O piç, o olmalıydı. O salak sisin içinden çıkıp bu köpeği almaya ve Hazel'ı geri vermeye gelmişti. Max oturma odasına yürüdü, mama kabını kanepenin yanına yere bıraktı ve Brant'e haddini bildirmek üzere kapıya doğru yürüdü.

Üç

M Balta kapıyı sarsarak açtı ve fırlamaya hazırlandı... ama diğer tarafta Hazel'la birlikte duran Brant değildi. Bir kadındı. Ve o kadın bir köpeğim var.

Kadın oldukça çekiciydi, bu da onun dengesini bir süreliğine bozdu, çünkü çekici kadınlar sık sık kapısında belirmezdi. Asla. Bir dakika düşünmesi gerekti - beyninin bu kadının neden kapısında duruyor olabileceğine dair ona bazı teoriler sunması gerekiyordu.

Ne yazık ki Max pek iyi düşünemiyordu çünkü göğsünden ve sırtından ipeksi bir örtü gibi sarkan siyah saçlar dikkatini tamamen dağıtmıştı. Koyu renk perçemlerinin altında, iri ve kalın kirpikli, alışılmadık derecede mavi gözleri vardı. Yüzü hoş bir oval şekle sahipti ve kara kaşları çok anlamlı bir şekilde kavislenmişti; o da en az kendisi kadar şaşırmıştı. Ama onun gözüne çarpan, düşüncelerini düğümleyen asıl şey, giydiği kıyafetti.

Ne giyiyordu? Daha önce hiç bir şey görmemişti. Elbise miydi? Pantolon mu? Giysinin omuzları büyüktü ve kolları kollarına göre çok uzundu. Pantolonunun paçaları o kadar genişti ki fütüristik bir antebellum elbisesine benziyordu. Ellerini göremiyordu, hatta çantasına uzanmak için bir kolunu geriye itmesi gerekiyordu.

"Sorun nedir? Daha önce hiç yüksek moda görmedin mi?" "Ne?"

Eğer bu yüksek modaysa, bazı soruları vardı.

Elini çantasından kurtardı. Elinde bir kâğıt parçası vardı. Bir kostüm miydi? Belki şu şarkı söyleyen telgraflardan biridir? Bir kere, Bölümünde profesör olan Dr. Fridlington şarkı söyleyen bir telgraf almıştı. Ama o kostüm bir kaka emojiydi. Meğer telgraf karısından geliyormuş ve şarkı söyleyen telgraf da ona boşanacağını bildirmek içinmiş. Bu kesinlikle o değildi. Ama *neydi*?

Gazeteden başını kaldırdı. Gözleri şüpheyle kısıldı. "Tobias Sheffington?"

Rahmetli büyükbabasından başka kimse onu ilk adıyla çağırılmazdı. Ve büyükbabası ona hiçbir zaman böyle suçlayıcı bir tonda Tobias dememişti. Max'in dikkati aniden bambaşka bir yöne döndü, amigdalasının dehşetle dolu limbik nöronları ateşlemeye başladığı bir yöne. Onu bir şeyle suçlamak üzere miydi?

"Tobias Sheffington?" diye tekrarladı, sanki adam onu duymamış gibi biraz daha yüksek sesle.

"Hayır. Yani, evet, benim adım bu. Ama ben Max diyorum. Max Sheffington." Gözleri adamın üzerinde gezindi. "Senin adın Tobias ve sen de Max mi? *Tamam*," dedi, sanki onun kendisinden hızlı davranmaya çalıştığını düşünüyormuş gibi.

O değildi. Tobias o kadar havalıydı ki Max adını kullanıyordu. "Bu benim göbek adım. Tamam mı?" diye belirsizce tekrarladı. Eski bir öğrencisi miydi? Ona benzeyen bir kadına öğretmenlik yaptığını unutmuş olamazdı. *Bildiği* kadarıyla eski bir öğrencisine herhangi bir suçlamayı gerektirecek bir şey yapmadığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Tanrım, suçlanmayı gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Kırıcı bir şey yaptı da haberi mi yoktu? Bir dakika, bunun Alanna'yla bir ilgisi olabilir miydi? Gittiği sabah çok sinirli görünüyordu. Ama bu kesinlikle o değildi. Bir kadının kendisini dava etme niyetini yanlış anlayacak kadar kalın kafalı değildi. Öyleyse neden kapısındaki bu kadın ona öyle bakıyordu? "Affedersiniz, burada neler olduğundan emin değilim ama sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Benim için yapabileceğiniz bir şey olduğuna emin olabilirsiniz, Bay Sheffington. Verebilirsiniz-" Kadın aniden soluk soluğa kaldı ve Max'i sarsacak kadar çarpıcı bir değişimle gözleri sevinçle parladı. "Baxter!" diye bağırdı, kollarını o kadar açmıştı ki kollarından biri Max'in omzuna çarptı.

Köpek dörtmala ön kapıya doğru giderken Max arkasına baktı.

"Aman Tanrım, yaşıyorsun!" diye bağırdı ve dizlerinin üzerine çökerek garip kollarını köpeğin boynuna doladı.

İyi o zaman. Onun buraya bir köpek için geldiğini tahmin edemezdi. Baxter'ın mutlu kuyruğu bacağına çarparken kuru bir sesle, "o senin?" diye sordu.

"Senin için çok *endişelendim*," dedi kadın köpeğe ve yüzünü onun tüylerine gömdü. "İyi misin, Baxter?" Köpek kadının yanağını yalayarak karşılık . Kadın iki eliyle Baxter'ın yanlarını kuvvetlice ovdu ama Baxter kıpırdanarak kadının kucağından çıktı ve aceleyle içeri girdi.

Max onun gidişini izlerken, "Pekala," dedi. "Bu onu gördüğüm en enerjik haliydi. Son zamanlarda biraz hüzünlüydü."

"Bazı sorunları var ve tabii ki bu küçük dublör de meseleye yardımcı olmadı."

Max iki elini havaya kaldırarak, "Tamam, kayıtlara geçsin, dublörü ben yapmadım," dedi. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ellerini bulamıyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür . Eğer yüksek modada kendiniz için bir şey , o zaman yüksek moda giymemelisiniz."

Ne tür bir moda giydiğini bilmiyordu ama kesinlikle yükseklere katılabilirdi, çünkü bu kostümü kim bulduysa bir uçurtma kadar yüksekti.

Ayağa kalkmayı başardı ve ayağa kalktığı anda, bir an boyunca o devasa kollarda yanlış olan her şeyi düzeltmeye çalıştı, sonra da "Onu bulduğuma inanamıyorum!" dedi. Sevinçle gülümsedi ve bu etki hem çok kafa karıştırıcı hem de çok hoştu. Birincisi, Max artık suratına yumruk yemekten korkmuyordu. İkincisi, kız gerçekten çok güzeldi. Güzelliği tercih ederdi. Güzeli bir kadının köpeğini almaya gelmiş olması fikrini çok daha fazla benimsiyordu, çünkü bu Brant'in suratına bakmaktan çok daha iyiydi.

Max elini uzattı. "Baştan başlayabilir miyiz? Ben Max."

"Merhaba, Max. Ben Carly. Tüm bunlar için üzgünüm ama listede Tobias yazıyor ve dürüst olmak gerekirse, bugünlerde kime güvenebilirsiniz ki?" Kolunu geriye itti ve Max'in elini şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavradı ve gözlerinin içine bakarak birkaç sıktı.

"Merhaba Carly. Bizi bulduğuna çok sevindiğimizi söylerken sanırım hem Dog hem de kendi adıma konuşuyorum. Bizi nasıl buldunuz bu arada?"

"İşte bu bir hikaye." Kollarını kavuşturdu ve o tuhaf kolları kollarının kıvrımlarında düğümlendi. "Son iki günümü, tanıdığınıza inandığım Bay Brant Reynolds'un izini sürerek geçirdim."

"Maalesef." "Tahmin et nerede?"

"Bunu bilseydim, onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum." "Hayır, ciddi tahmin et."

"Şey, belki bir-"

"Hapishane!" diye bağırdı ve kollarını açarak adamın omzuna koluyla bir kez daha vurdu. "O *hapiste!*"

Hapishane. Hah. Nedense bu Max'in aklına hiç gelmemiştir. Brant'in kendini öldürttüğünü ya da hastaneye yatırdığını hayal etmişti ama hapse attırdığını değil. Ama Brant kasabanın en namuslu vatandaşı gibi görünmediğinden, bu pek de sürpriz olmadı. "O ne yaptı? Bekle, köpeğim nerede?"

"Onu yakaladım. Baxter'a ne oldu?" diye sordu, onun arkasından evin içini görmeye çalışarak.

"Sanırım kanepeye geri döndü." Mavi gözlü

Carly gözlerini kırptırdı.

Max başparmağını omzunun üzerinden sallayarak, "Biraz Köpek TV izliyor," dedi.

Güldü. " sanmıyorum."

"Evet," dedi Max omuz silkerek. "Hoşuna gidiyor. Sen hiç mı?" "Adını bile *duymadım*. Televizyondan anlamam. Baxter ve benim televizyonumuz yok.

izleme zamanı. Köpek TV nedir?"

Max televizyon izlemediğini söyleyen insanlardan hep şüphelenmiştir. Genelde bunu sanki çok daha meşgullermiş, dünyadaki açlığı çözmekle ya da uygun fiyatlı bir sağlık sistemi tasarlamakla meşgullermiş de arkalarına yaslanıp biraz televizyon seyredeceklermiş gibi söylerlerdi. "Televizyon seyretniyor musunuz?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

Carly başını salladı. "Çok meşgulüm."

Uh-huh. "Televizyonunuz *var* mı?" diye merakla sordu.

Gözlerini kırptırdı. Biraz omuz silkti. "Bir tane *var*. Ama izlemiyorum. Televizyon izleyecek vaktim yok." Sanki bu kesinmiş gibi başını salladı.

Evet, televizyon izlerdi. Hatta belki de çoğunu. "Ama eğer izleme-"

"Peki, Köpek TV nedir?" diye sordu, o tamamen mantıklı argümanını sözünü kesti.

Ona beğenmişliğin en ufak bir parçasını içeren bir gülümseme verdi. "İçeri gel. Sana göstereyim."

Onu koridordan oturma odasına götürdü; Baxter kanepedeki yerini yeniden almış ve patilerini yalamakla meşguldü. Televizyonda iki Fransız buldogu bir tarlada boğuşuyordu. Ekranın dışında bir çocuk gülüyor ve

Arada sırada köpeklerle ıslık alıyor ya da "Seni seviyorum" diye fısıldıyor ya da neşeyle "Gel!" diye sesleniyordu.

Carly önce köpeğine sonra da televizyona baktı. "Bu mı? Köpek televizyonu bu mu?" "İşte bu," diye onayladı Max. Baxter için kendini kötü hissetti. çok basit bir şey.

Carly o güzel mavi gözlerini ona çevirdi, kaşları çatıldı ve "Şaka yapıyor olmalısın," dedi.

"Yanlış ama köpeğinizin bundan çok memnun olduğu belli olduğuna göre belki de bu kadar yargılayıcı olmamalısınız." Salon modunda çok rahat görünen köpeği işaret etti.

"Ben yargılayıcıyım," diye kabul etti ve kollarını katladı. "Çünkü köpekler televizyon izlemez. Bu bir aldatmaca." Tekrar köpeğine baktı ve bir kolunu ona doğru uzattı. "Ayrıca, kanepede ne işi var?"

Max soruyu anlamamıştı. Baxter orada yatıyordu, patilerini yalamayı bitirdiği için başını kolağı dayamıştı. Bir köpek kanepede ne yapabiliirdi ki? Köpek televizyonunu bilmiyordu, kanepeleri de mi bilmiyordu? Belki de köpekleri gerçekten tanımıyordu. "Köpekler yüksekte olmayı sever."

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Evet," dedi, biraz sinirlenmiş hissederek. "Bu kanıtlanmış bir gerçek. Bir gözlem noktası gibi."

Ona dik dik baktı. "Şu anda bana cidden köpekleri mi açıklıyorsun?" "Eee?" dedi adam. "Köpeklerle ilgili sorular soruyorsun."

"Sorum açıkça retorikti." Sorusu kesinlikle retorik değildi.

"Baxter, yere yat," dedi. Baxter hareket etmedi. "Yere yat, Baxter." Baxter onu duyduğunu göstermek için kuyruğunu bir iki kez yere vurdu ama kıpırdamadı. Rahattı.

"Aman Tanrım, köpeğime ne oldu? Kanepelere çıkması yasak!"

Bunu sanki Max köpeğini bir ağaca zincirlemek gibi gerçekten aşığılık bir şey yapmış gibi söyledi. Sanki Max'in köpek becerilerini hedef alıyormuş gibi hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Tanrı aşkına, köpeklerle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Savunmacı bir tavırla, "Köpeklerin kanepeye çıkmasında hiçbir sorun yok," dedi. "Ve Köpek TV'de de yanlış bir şey yok. Neden daha köpeğimin nerede olduğunu bile bilmeden köpeğinize gösterdiğim iyi bakımı savunmak zorunda bırakılıyormuşum gibi hissediyorum? Kanepe felsefesi hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım, eğer sadece-"

"Baxter, in oradan!" diye tekrar emretti.

Baxter sanki yeni fark etmiş, ilgisini çekmemiş gibi bakışlarını ona kaydırdı ve sonra bakışlarını tekrar televizyona çevirdi.

Sanki köpeği kanepeden sürüklemeye niyetliymiş gibi ileri atıldı. Ama sonra durdu ve o kadar yüksek bir alarm sesi çıkardı ki, Max orada durmuyor olsaydı, kazara bir dirgene çarptığını düşünebilirdi.

Baxter'ın temizlediği köpek maması kabına bakıyordu. Coğunlukla. Tekrar nefes aldı, bu seferki daha çok iniltiydi, sonra çömeldi ve mama kabına baktı. "Bu ... bu *peynirli makarna mıydı?*" diye sordu neredeyse ağlamaklı bir sesle, Baxter'ın kâsenin etrafında bıraktığı belirgin kalıntıları işaret ederek.

Max kısa bir süre kâsenin kendisine ait olduğunu iddia etmeyi düşündü ama akıllıca davranarak sessiz kalmayı tercih etti.

Yavaşça ayağa kalktı ve ona bir bakış fırlattı. "Köpeğime peynirli makarna mı yedirdin? Ve sen inkar etmeden önce, *kutu* makarna ve peynirin doğal olmayan turuncu kalıntılarının neye benzediğini biliyorum."

Sanki köpeğin mamasında arsenik bulmuş gibi söyledi. Sanki Columbo'ydu ve cinayete teşebbüsü kafasında çözmüştü. Max ellerini kalçalarına koydu. "Anladığım kadarıyla asıl şikâyetiniz peynirli makarnanın kutudan çıkması mı? Ya da doğal olmayan bir şekilde turuncu olması mı?"

"Benim *şikâyetim* peynirli makarnanın bir köpek için iyi olmadığı. Bir köpek için *korkunç*. Kılavuza göre köpekler yiyecekleri bizden tamamen farklı şekilde metabolize ve ayrıca işlenmiş yiyecekler kimse için iyi değil."

Tamam, buydu. Max onun hangi el kitabından bilmiyordu ama köpeğine *çok* iyi bakmıştı. "Evet Carly, peynirli makarna. Neden biliyor musun? Çünkü köpeğin yemiyordu. Ama peynirli makarna artık yiyor ve rica ederim. Şimdi sakıncası yoksa köpeğimin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir fotoğraf çekiminde," dedi kollarını kavuşturarak.

Max'in söyleyeceği her neyse kafasından uçup gitti; *fotoğraf çekimi* kelimeleri beynindeki tezgâha doğru yürüdü ve dikkat çekmek için zile vurdu. "Bekle, ne? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, birinin fotoğraf çektiği anlamına geliyor. Sen üzülmeden önceki ana geri dönebilir miyiz?" diye sordu ve parmağıyla bir vınlama hareketi yaptı.

"Üzgün müyüm?"

"Doğru mu anladım? Eve sahte bir basset hound ile geliyorsunuz," dedi bir parmağını kaldırarak, "ve çipini okutmak için onu veterinerine götürmek yerine, onu *oturma odasında bunu* yemeye davet ediyorsunuz," dedi kaseyi işaret ederek, sonra bir parmağını daha kaldırdı. "O *koltukta sörf* yaparken ve *Köpek TV* izlerken," dedi ve iki parmağını daha kaldırdı. "Evet?"

"Kanepe sörfü ve Köpek TV aynı şeydir," diye karşılık verdi Max. "Ama, evet, kesinlikle doğru anladınız. Köpeğimi neyle beslediğinizi sorabilir miyim?"

"Kılavuzda yazdığı gibi organik kanguru ve mercimek!" diye neredeyse bağırıyordu, sanki bu, evinize gelen yabancı bir köpeği neyle beslemeniz gerektiğine dair yazılı bir kuralmış gibi. Ayrıca kulağa son derece moda ve pahalı geliyordu. Köpeğini şımartmıştı. Ve sonra, tam bir ironi anında, "Aman Tanrım, herkes sakınleşsin" dedi. Sanki odada akli başında olan kendisiymiş gibi sakın olunması için yalvarıyordu. Kollarını, işaret ettiğini düşündüğü bir şekilde uzattı, ama o kollarla emin değildi. "Sadece olanları özümsemeye ihtiyacım var."

"Olan şu ki, köpeğinizin rahat etmesini sağladım. Ve açıkçası kabuğundan çıkmasına yardımcı olduğumu düşünüyorum, çünkü bu depresif bir köpek," dedi ve suçlayıcı bir şekilde Baxter'ı işaret etti, o da yüzünü temizlemeye devam etmeden önce onaylamak için kuyruğunu birkaç kez salladı.

"Neden çipini okutmadın? Onun için çok endişelendim." Onu orada yakalamıştı. "Çünkü bunu ben düşünmedim, tamam mı?" Max öyle dedi, kollarını açarak evrensel bir özür diledi. "Bundan ve Baxter'ın gelişmiş kişiliğinden şikayet etmeden önce, köpeğim nerede?"

"Sana söylemiştim." Şimdi mutfağa bakıyordu, burnu onaylamaz bir ifadeyle kırışmıştı. Tamam, pekâlâ, iyi bir temizlikçi değildi ve onun mutfağı görmesini engelleyecek şekilde yer değiştirdi. Kadın ona baktı. "Fotoğraf çekimi."

"Peki *fotoğraf çekimi* dediğinizde, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Zorla çalıştırılıyormuş gibi söylemenize gerek yok. Bir fotoğrafçının birçok fotoğraf çektiği bir fotoğraf çekiminde. Ben de orada olacaktım ama Brant'in *arkadaşı*," dedi, kelimenin etrafına tırnak işareti koyarak, "sonunda beni geri aradı. Bu insanlarda aciliyet duygusu nerede? Birinin evine yabancı bir köpek atıyorsunuz ve telefonunuza cevap vermek zorunda olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" Ona doğru eğilip bir süre daha mutfağına baktıktan sonra avuçlarını yanaklarına bastırdı. "Sanırım yapamazsın

Hapiste olduğu için Brant'i cevap vermediği için suçlayabilirim. Bilmiyorum, gerçekten hiçbir şey bilmiyorum çünkü şoktayım."

Max hala şu fotoğraf çekimi olayını çözememişti. Sanki Brant birini öldürmüş gibi . "Ne yapmış ki?"

"Ne?" Ellerin i bıraktı. Ona baktı. Sonra kaşları çatıldı. "Demek istediğim, şoktayım çünkü mükemmel bir şekilde davranan köpeğim mobilyaların üzerinde ve bir tür hayvan gibi oturma odasında yemeğini yiyor. Ve o bandana!"

Baxter, Hazel'ın üzerinde sarı ördekler olan pembe bandanalarından birini takıyordu.

"Baxter bandana sevmez," dedi kederli bir şekilde, sanki köpeğinin başına korkunç bir şey gelmiş gibi.

Baxter kuyruğunu salladı.

"Tamam, ," dedi Max sabırsızlıkla. "Lütfen bana neler olup bittiğini mısın? Köpeğimle ya da Brant'le - şu anda ikisi de işe yarar."

Carly dev kol külahlarını kalçalarına yerleştirdi. "Oh, sana anlatacağım, . Ama önce, bunu anlamamın ne kadar uzun sürdüğüne inanamazsın. Ayrıca taşlanmış köpek gezdiricilerinin peşinden koşacak vaktim yok. Benim bir hayatım var. Çok yoğun bir *hayat*."

Haklısın. Dünya barışı ve eşit ücret için lobi yapmak gibi yoğun bir hayatı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Devam etmesi için eliyle işaret etti.

"Her neyse, eve geldiğimde evimde kanep e yastıklarını parçalayan sahte bir köpek buldum ..." Burada dramatik bir etki yaratmak ve Hazel'ı bunu yapması için bilerek eğittiğini düşündüğünü gösteren bir bakış atmak için durakladı.

Max elini kaldırdı. "Kanep e yastıklarınızı değiştireceğim." Çünkü Hazel'ın zaman zaman ayrılık kaygısını belli ettiği doğru ydu.

"Teşekkür ," dedi küstahça. "Ucuz yastıklar değillerdi." "Peki."

"Her neyse, biraz araştırma yaptım. Önce köpeğinizi bir veteriner e götürüp çipini tarattım, bu her şeyi hemen açıklığa kavuşturabilirdi, ama tahmin edin ne oldu?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Köpeğinizin çipi yok! Köpeğine nasıl çip taktırmazsın?"

Max suçlulukla yere baktı. Bunu yapmak istemişti ama zamanı olmamıştı. O da meşguldü. "Eee? Köpeğinizin tasmaında künye yok," dedi, sanki bu her şeyi eşitlemiş gibi.

Kollarını tekrar katladı. "Hayır, . Çünkü *çipli*." "Yine de künyesini tavsiye ederim."

"Köpeğinizin künyesi yoktu."

Tamam, belli ki bu oyunu kazanamayacaktı. Köpeklerin kanepelere çıkmasına izin veriyordu ve ilk günden çip taktırmamıştı ve Baxter'çip olup olmadığını kontrol etmek aklına gelmemişti. Köpeğe suçlayıcı bir bakış attı, sanki Max'e onu çip taramasından geçirmesini hatırlatması gerekiyormuş gibi.

"Yine de," diye devam etti Carly, "peşini bırakmadım. Morgu aradım; hastaneleri aradım; ve nihayet, en sonunda, o ahmak herifi ilçe hapishanesinde buldum. Polis raporunun bir kopyasını aldım ve bu arada," dedi parmağını kaldırarak, "eğer bir polis raporuna ihtiyacın olursa, nasıl alacağını biliyorum. Her neyse, Brant'in Pfluger Köprüsü'nün altında torbalar dolusu marihuana sattığını öğrendim." Durakladı, öne doğru eğildi ve ciddi bir ifadeyle "*Köpek gezdirirken*" dedi.

"Vay canına."

"Gerçekten rahatsız edici, değil mi? Gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Köpeklerimizi yürüyüşe çıkarıyor, sonra durup Stevie Ray Vaughan'ın gölgesinde bir dükkan açıyor ve torbalar dolusu ot mu satıyor? Ve sonra ne, öylece eve mi gidiyor?"

Max'in kafasında Lady Bird Gölü olduğunu varsaydığı bir yönü işaret etti, ama yanlış yöndü. Stevie Ray Vaughan öldüğüne göre, Max onun Auditorium Shores'ta eski Austinli için dikilen heykelden bahsettiğini de varsaydı. "Katılıyorum," dedi. "Bu rahatsız edici. Aslında Brant'in herhangi bir büyüklükte bir suç girişimini sürdürecektir zihinsel keskinliğe sahip olmasına şaşırdım. Bunun gerektireceğini düşündüğüm türden bir hırsa sahip gibi görünmüyor."

"Yüzde bin katılıyorum," dedi. "Her neyse, Brant kendini birkaç günlüğüne kilit altına aldı ve sonunda onu tutuklayan polise ulaştım. Brant'in köpekleri alması için bir arkadaşını aramasına izin vermiş. Telefon kaydını çıkardı ve bana numarayı verdi."

Vay canına. Çok fazla dedektiflik işi yapmıştı. İstemeden de olsa etkilenmiş ve onun yaptıklarının yarısını yapmayı akıl edemediği için utanmıştı.

"Adı Kai."

"Polis mi?"

"Arkadaş. Adı Kai ve Brant'ın yogisi. Brant'e yoga öğretiyor."

"Bunu ben de tahmin edemezdim," dedi Max düşünceli bir ifadeyle.

"Aynen," dedi başını sallayarak.

"Köpeğim ne olacak?"

"Oraya geliyorum," dedi bir ebeveynin sabırsız bir çocuğa kullanabileceği türden bir sesle. "Kai köpekleri almak için parka gitti, Brant'in köpekler ve sahipleriyle ilgili listesini aldı ve köpekleri evlerine teslim etti. Ama Baxter ve Bubbles'ı karıştırdı, çünkü fark etmediyseniz, birbirlerine çok benziyorlar."

"Ne?" Max takip etmeye çalışarak sordu. Bubbles da kimdi? "Ama Hazel nerede?"

"Hazel?" Carly burnunu kıvırdı ve belli ki gülümsemek için kendini zor tuttu. "Alınmayın ama bence *Bubbles* köpeğinizin harika kişiliğini daha iyi yansıtıyor."

Bubbles'ın sesi, yaşamak için direklerin üzerinde dans eden birine benziyordu ama bunu kendine sakladı.

"Her neyse, bir arkadaşımın fotoğrafı. O yüzden Baxter'ı alıp işi bitince eve getireceğim."

"Asla olmaz," dedi Max hemen. "Peki bu fotoğraf çekimi meselesi nedir? Dışarıdan bakınca kulağa biraz sömürücü geliyor."

"Elbette, köpeğinizi yıldız yapmak sömürücü bir şey. Bana teşekkür etmelisiniz."

Hazel'in Carly'nin giydiğine benzer bir şey giydiğini hayal etti ve bir ürpertiye bastırdı. "Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey için ve onun iyi olduğunu görmeden sana teşekkür etmeyeceğim. Neden onu da yanında getirmedi?"

"Deli misin sen? Ya bir köpek hırsız ya da başka sapık olsaydın? Bugünlerde çok dikkatli olamıyorsun."

Ona dehşetle baktı.

"Hey, daha yeni bir köpek kaybettim. Bir tane daha kaybedecek değildim. Buradaki asıl şaka da bu, çünkü Baxter benim köpeğim bile değil. Yani o benim köpeğim, ama teknik olarak o ..." Durdu ve başını salladı. "Neyse boş. Bu uzun ve karmaşık bir hikaye ve kimsenin buna ayıracak zamanı yok, özellikle de benim. Ödünç alabileceğim bir tasman var mı?"

"Hayır. Onu götürmüyorum. Belki de sapık olan *sensindir*."

Homurdandı. "Sanki."

"Bak, eşit takas. Hazel'ı teslim edersen sana Baxter'ı veririm."

Carly kaşlarını çatı. Bu fikri onaylamadığı açıktı, çünkü her duygu güzel yüzünde son buluyor gibiydi. Ama uzun bir süre onu inceledi ve sonunda başıyla onayladı. "Peki. Yediye kadar dönerim. Döndüğümde burada olsan iyi edersin. Köpeğimle kaçmak yok."

"Tekrar söylüyorum, ne bir soyguncu ne de bir sapık."

"Evet, bu tam da bir sapığın ya da sapığın söyleyeceği bir şey." Onun yanından geçip Baxter'ın uyukladığı kanepeye doğru yürüdü. Baxter'ın başını okşadı ve köpeğin üzerine eğildiğinde koyu renk saçları uzun bir çağlayan halinde omzuna döküldü. "Seni zavallı şey," diye mırıldandı.

Max alınmamaya çalışarak, "O iyi," dedi. "İyiden de öte. O harika biri."

Kapıya doğru yönelirken, "Elbette, eğer tüm disiplin duygusunu kaybetmenin harika olduğunu düşünüyorsan," dedi. "Tamam, kımıldama Tobias. Geri geleceğim."

"Ben Max," dedi kararlılıkla ve onu kapıya kadar takip etti ve onun tuğla basamaklardan aşağıya doğru çok yavaş ve beceriksizce koşarak yüksek topuklu ayakkabılarla arabasına gidişini izledi. Arabasını geri geri soktuğunda Max kapıyı kapattı. Arkasına döndüğünde Baxter'ın arkasında oturduğunu ve şaşkın şaşkın baktığını gördü. "Merak etme, geri gelecek," dedi. "Sanırım." Köpeğin önünde çömeldi. "Görünüşe göre eve gidiyorsun, dostum. Hazel da eve dönüyor."

Baxter kuyruğunu salladı.

Max köpeğini bulduğu için rahatlamıştı. Carly haklıydı-Hazel'in harika bir kişiliği vardı ve onun yanında olmasını özlemişti. En azından artık onun güvende olduğunu bildiği için rahatlayabilirdi. Ama hâlâ önümüzdeki birkaç günle ilgili bir sorunu vardı.

Baxter'a bakarken aklına bir fikir geldi.

Aptalca bir düşünceydi. Hiçbir anlamı yoktu. Hayal alemindeydi, gerçekten. Ama ... ya Hazel eve geldiyse ve yeniden bir araya geldilerse, ama sonra Baxter'la üç gün geçirdiyse?

Baxter burnuyla kolunu dürterek Max'e onu sevmesini hatırlattı. Max dalgınca başını kaşıdı. "Bu kesinlikle delice bir fikir. *Belgelenebilir* bir delilik değil, çünkü bunun için sinirsel yollarda bir tür işlev bozukluğu ve beynime kimyasal salınımı gerekir, ayrıca bunu düzgün bir şekilde teşhis edecek bir psikiyatristten bahsetmiyorum bile. Ama daha çok çılgın pantolon kategorisinde."

Bu fikir Alanna'ya sormaktan daha çılgınca değildi. Bu kadını *tanımıyordu* bile ve edindiği izlenim, onun çatlak, belki otoriter ve oldukça gergin olduğu ve bir tarikata mensup olduğunu tahmin edebileceği kadar tuhaf giyindiği yönündeydi. Kadının kendisine bir iyilik yapma fırsatına atlayacak bir tip olduğu izlenimini de edinmemiştir.

Evet, bu fikir Gelmiş Geçmiş En Kötü Fikir kategorisine girebilir.

Ama bilimde, çeşitli hipotezleri test etmeyi öğrenirsiniz. Ya Carly'ye kollarını sorduysa? Ya Carly evet derse? Ya Hazel'ın sağlığının ve moralinin yerinde olduğunu ve yıpranmadığını varsayarsak, bu çılgın fikri hayata geçirebilirse?

"Hayır," dedi yüksek sesle, kendisiyle alay ederek. "Aptal olma, Sheffington."

Baxter sırt üstü yuvarlandı.

Max onun sessizce karnını ovma isteğini yerine getirdi. "Ama ... seni bulmak için fazladan yol kat edecek kadar seni önemsiyordu, değil mi? Ve görünüşe göre ne yediğin konusunda ciddi ve aşırı endişeli, bu da Hazel'ı kedi mamasıyla beslemeyeceği anlamına geliyor. Ve gerçekten, sadece üç günden bahsediyoruz. Bir ay ya da ömür boyu değil." Ayağa kalktı. "En kötü ne ki? En kötü ihtimalle hayır diyebilir."

Baxter, kişisel ilginin sona erdiğini hissederek paytak adımlarla kanepeye geri döndü. "Soruya cevap vermedin," dedi Max.

Cidden, eğer hayır derse B planına, yani Alanna'ya geçecekti. Yarın yola çıkacaktı; handa yer olduğunu varsayarsak, onu bir kulübeye yerleştirecek zamanı yoktu. İki fikir de harika değildi ama B planı en kötü seçenektir.

Yaklaşık yüzde elli emindi.

Dört

Carly'nin Tobias Sheffington'ın kapısına geldiğinde kötü bir ruh hali içinde olduğu doğrudur. Ama yaşadıklarından sonra kim öyle olmazdı ki? Köpeğini bulmak için geçtiği yol boyunca gerçek bir Victor Allen tasarımının ne kadar rahatsız edici olabileceğini deneyimledi.

Aşağılayıcı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bunu, nane şekeri almak için Wag-a-Bag'e uğradığında ve birkaç inşaat işçisi sabırsızlıkla arkasında dururken içlerinden biri tezgâha birkaç dolar atana kadar cüzdanını çantasından çıkaramadığında fark etmişti. Bu da yetmezmiş gibi bugün o kadar stresliydi ki tweet atacak, Instagram'a ya da Facebook'a yazacak tek bir şey bile düşünemiyordu. İçerik konusunda çaresizdi ama bu *şeyin* içinde bir fotoğrafını *paylaşamazdı*.

Victor'un tasarımlarını giyme stratejisini yeniden düşünmek zorunda kalacaktı.

Yine de Bay Tobias Sheffington'a daha nazik davranabilirdi. Böyle bir isimle, papyon takmış yaşlı bir vatandaş bekliyordu ve kapıda böyle genç bir adam bulmak onu şaşırtmıştı. Adamın seksi olmasını da kesinlikle beklemiyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, bir beyzbol oyuncusu gibiydi. Ve çok koyu kirpiklerle çerçevelenmiş güzel gri gözleri vardı.

Ve yine de, bu fiziğin hepsi bir göz yanılması olabilirdi, çünkü adam *çok fazla denim* içinde yüzüyordu. Kot pantolon üzerine beyaz bir tişört üzerine kot yakalı bir gömlek. Sanki köpek meselesini konuşmadan önce arkaya geçip hızlıca odun kesmek için izin isteyecekmiş gibi giyinmişti. Carly, Victor'un kot gömleğin kenarlarını tuttuğunu ve bu görünümle ne yapabileceğini başını salladığını hayal edebiliyordu.

Ama onu kızdıran bir başka şey de, Tobias Sheffington'ın halsiz bir emekli değil, muhtemelen tüm yetilerine sahip, yaşayan, nefes alan yakışıklı bir adam olduğunu anladığında, Baxter'ın çipini taratmadığına inanamamasıydı. Köpek el kitabındaki birinci bölüm gibiydi. Sorumlu Evcil Hayvan Sahipliği.

Tamam, belki de Bubbles'ı ona geri verdiğinde ondan özür dileyebilirdi. Ve sonra, belki de dilemezdi. Megan her zaman özür dilememesi gerektiğini söyledi. *Kadınlar çok sık "özür " derler. Erkekler asla söylemez.*

Umlauf Heykel Bahçesi'nin otoparkına ve Phil ile nedimelerini aramaya koyuldu. Bubbles'ı almasına izin vermişti çünkü Baxter'ı bulması gerekiyordu.

Çok geçmeden onları buldu ve Phil'in Bubbles'a ısıltılı beyaz bir tütü giydirdiğini keşfettiğinde kafasının karıştığı kadar Max Sheffington'ın kot pantolonunun aşırı kullanımı konusunda kafasının karışmadığını fark etti. "Neden?" Carly rahatsız edici giysiyi işaret ederek sordu.

"Aynı şeyi senin için de sorabilirim," dedi ona bir kez daha bakarak.

"Tamam, adil bir soru ama benden bunları giymemi isteyen bir *müşterim* var.

hatırladın mı? Senin bahanen ne?"

"Ayrıca bir müşteri." Phil başını sertçe sallayarak öpüşen bir kadın ve erkek heykelinin etrafında toplanmış bir gelin ve on iki nedimeyi gösterdi. Nedimler birbirinin aynısı beyaz pantolonlar ve üzerinde el yazısıyla **Gelin Kabilesi** yazan siyah tişörtler giymişlerdi. Gelin ise ince beyaz kot pantolonunun üzerine **Gelin** yazan gri bir tişört giymişti. Biri hariç hepsi sarışındı.

Nedimelerden biri "Ne kadar şirin bir köpek yavrusu, değil mi?" diye haykırdı.

Carly başını iki yana eğerek, "Evet," diye onayladı. Bubbles -ya da kot ülkesinde bilinen adıyla Hazel- çok sevimli bir köpekti ve kabul etmeliydi ki, özellikle de tütü giymişken. Neden olmasın ki? Telefonunu çıkardı ve daha sonra sosyal medyada yayınlamak üzere birkaç fotoğraf çekti. Böylece bugün iki sorun çözülmüş olacaktı: Baxter'ı bulmak ve paylaşacak bir şey bulmak. Megan Monroe bu günün geçen günden daha iyi olduğunu söyleyebilirdi ama yarının olabileceği kadar iyi değildi.

Phil, "Gelin partisinin bir parçasıymış gibi görünmesini istediler," diye açıkladı.

"O," diye düzeltti Carly.

Phil kamerayı kurarken homurdandı. "Eğer o bir kızsaa, neden adını Baxter koydunuz? Pekâlâ hanımlarlütfen eğilin" dedi. "Biri tutun

köpek."

Hazel mutlu bir şekilde ortalarına oturdu, uzun pembe dili kamera için ağzının kenarından dışarı sarkıyordu.

Gri gözleri ve Hazel adındaki fotojenik köpeğiyle Denim Man meraklı bir adamdı. Onun hakkında başka nelerin merak edildiğini merak etti. Muhtemelen bir sürü. Muhtemelen yaptığı her şey merak uyandırıyordu. Muhtemelen genel olarak dağınık biriydi, çünkü hadi ama, oturma odasında bir köpeği beslemek?

Phil elini başının üzerinde tutarak, "Biraz daha eğil ve buraya bak," diye talimat verdi.

Dürüst olmak gerekirse Carly, Kai ona Brant'in müşterilerinin listesini verdiği andan itibaren Tobias Sheffington III'ten nefret etmeye başlamıştı. Kampüs yakınlarındaki köhne bir apartman dairesinde dururken, ona daha da köhne bir kâğıt uzatmıştı; kâğıdın üzerine birileri isimlerini, adreslerini ve köpeklerini yazmıştı. Carly listeyi taramıştı:

Bay Alvarez Beagle.

Tammy Pachenko-2 pit bull/lab/mutfak lavabosu tipi.

Molly Davis-Labrador, sarı.

Justin Carmine-dachshund, yaşlı.

Carly Kennedy-basset, şişman.

Tobias Sheffington III-basset, sıksa.

Carly, Baxter adına öfkeyle soluk soluğa kalmıştı. "Benim köpeğim *Şişman*," demişti Kai'ye. "İri kemikli."

Kai omuz silkip öksürdü ve birden her şey bayat ot gibi kokmaya başladı.

Carly, Sheffington'daki eve gidene kadar Brant'in listesini düşünüp durmuştu. Baxter'ın muhtemelen aşırı büyümüş bir arka bahçeye atıldığını ve Bubbles'a evin tüm konforunu sağlarken kendi başının çaresine söylendiğini unutun-Brant, Baxter'ın şişman basset olduğunu düşünüyordu. Hazel'in hiçbir öğünü kaçırmadığı kesindi.

Bay Sheffington'ın da koyu renk bir sakalı vardı. Sanki toplu bir alışveriş yapmak için kot mağazasına gitmek zorunda kalmış ve tıraş olmaya vakti olmamış gibiydi. Başındaki örgü şapka da sanki on beş yıl önce ucuzluk kutusundan almış ve o zamandan beri her gün takıyormuş gibi görünüyordu. Önce şaşkınlık, sonra da hayret dolu bir ifadeyle kapının önünde durdu,

bakışlarının onu boydan boya dolaşmasına izin verecek kadar cüretkârdı. Adamın kaşları şaşkınlıktan çatılmış gibiydi ve kadın onun haute couture'den anlamadığını tek bir kelime etmeden anlamıştı. Evet, üzerinde fütüristik bir uzay giysisine benzeyen bir tuhafılık vardı ama *yine* de şüpheden yararlanması gerekirdi.

Victor Allen giydiğinde kimsenin ona şüpheyile yaklaşmadığını fark etmişti.

Her neyse, gerçek adı Max olan Tobias Sheffington III'ün ona gökten düştükten sonra bahçesine sıçrayan büyük gümüş bir kapsülden çıkmış gibi bakmasına gerek yoktu. Onda cidden sevimli bir şeyler vardı ve cidden sevimli erkeklerle tanıştığında, şöyle düşünmeyi severdi

-

"*Dünyadan Carly'ye!*"

Carly sıçradı.

Phil ona bakıyordu. "Bana şu objektifi uzatır mısın?" diye sordu, fotoğraf makinesi çantasının üstündeki yuvarlak siyah şeyi göstererek.

Carly ona uzattı. "Partiyi için üzgünüm ama köpeği alıp gitmem gerekiyor. Baxter'ı buldum!"

"Sen neden ?" Phil gözlerini kısarak kameranın görüş alanına bakarken mırıldandı.

Carly gözlerini devirdi. "Tütüyü bir kayanın üzerine falan mı bıraksam?"

"Bu benden!" dedi gelin. "Kendini dışlanmış hissetmesini istemedim."

Tüm bu yetişkinler bunun bir erkek köpek olmadığını nasıl fark edemedi?

Gelin eğildi ve Hazel'ın kulaklarının arkasını kaşdı. "Sizde kalabilir! Onu kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz!"

"Hadi, Hazel!"

Kendini tamamen geline kaptırmış olan köpek, adının söylenmesiyle öyle bir sarsıldı ki kulakları helikopter kanatları gibi dışarı fırladı ve neredeyse havalanarak ayağa kalktı. Carly'ye doğru son sürat koşmaya başladı, tütüsü kulaklarıyla birlikte çırpınıyordu. Tam Carly'nin kaval kemiğine çarpacakmış gibi görünürken, köpek sağa saptı ve Phil'in fotoğraf makinesi çantasını iyice koklamak için yanına gitti.

"Hanımlar, pozunuzu bozmayın!" Phil bağırdı. Kamera çantasına uzandı, Hazel'a bir bisküvi ve Carly'ye de tasmağını fırlattı. "Hey, onu gelecek hafta tekrar ödünç alabilir miyim? Austin Film Festivali için bir çekim yapacağım."

"O bir *kadın*!" Carly sinirli bir şekilde söyledi. Sonra aklına Baxter'ın da bu işte aynı derecede iyi olabileceği geldi. "Olabilir. Beni sonra ara." Tasmayı Hazel'in tasmaına taktı ve ikisi birlikte otoparka doğru yola koyuldular.

"Byyye!" Gelin Kabilesi hep bir ağızdan onun ardından bağırdı. Carly başının üzerinden bir el sallayarak karşılık verdi.

Hazel'in arabaya binmesi iki denemesini aldı ama başardı. Carly tütüsünü çıkarmayı düşündü ama Tobias Sheffington III'ün köpeklerin de onunla eğlendiğini görmesi gerektiğine karar verdi, hem de mobilyaları mahvetmeden ve disiplini bozmadan.

Bir ya da iki dakika sonra Carly ve Hazel köpek takası için şehrin diğer ucuna doğru yola çıkmış, Austin trafiğinde yine soluk soluğa ilerliyorlardı. Hazel başını camdan çıkarmış ve Carly'nin fark ettiği üzere, sevimli sırıtışıyla birkaç korna çalmıştı.

Hayatının kaç saatini trafikte oturarak harcadı? Çok fazla. Naomi hayatının üçte birini arabada oturarak kaybetmemişti çünkü her yere yürüyerek gidiyordu. Carly telefonu aldı ve Naomi'yi aradı.

Naomi beşinci zil sesinde telefonu açtı. "Hey!" diye bağırdı parlak bir sesle. Sesi bir çukurdaymış gibi geliyordu.

Carly, "Lütfen bana eğlenceli bir şeyler yaptığınızı söyleyin çünkü bugün dördüncü kez trafikte sıkışıp kaldım," dedi.

"Bir kulüpteyiz!" Naomi telefona bağırdı. "Köşedeki Starbucks'ta bir adamla tanıştım. Büyük bir Frappuccino siparişinin arkasına takıldık ve anlaştık, onun arkadaşları vardı, benim de arkadaşlarım vardı ve bu kulübe gelmelisin Carly! Müthiş bir yer!"

"Keşke!" Carly ona bağırarak karşılık verdi.

"Umarım bana bir iş bulduğunu ve New York'a taşınacağını söylemek için ,," diye bağırdı Naomi gürültünün üzerine.

"Ben de bunu isterdim! Hiç şansım olmadı-"

"mi ediyorsun?" Naomi hemen araya girdi. "Takip etmek zorundasın."

"ediyorum," güvence verdi Carly. O kadar çok takip ediyordu ki kendini sıkıntıya sokuyordu.

"Gelip kaldırımı dövmen gerekiyor. Bir yer bulana kadar benimle, Tandy ve Juliette ile kalabilirsin."

"Birkaç hafta içinde Yeni Tasarımcı Vitrini için orada olacağım. Buluşabiliriz ve ben-"

"Ne? Seni duyamıyorum! Carly, bekle." Boğuk bir ses duyuldu ve Naomi aniden, "Yapmadın. Sen mi *yaptın*?" Bunu bir çığlık izledi. "Şampanya kokteyllerine bayılırım!"

"Şampanya kokteyllerini ben de çok severim," dedi Carly hüzünle.

"Carly, gitmem gerek. Dan bana bir şampanya kokteyli aldı, çok lezzetli ve çok tatlı-evet," dedi gülerek, "az önce tatlı olduğunu söyledim. Carly, gitmem gerek. Ara beni!"

Carly, "Hoşça kal," dedi ama Naomi çoktan telefonu kapatmıştı.

Lanet olsun. Carly artık kulüplere gitmiyordu. Karma ve Lydia evlenip tek tük saatlerde çalışmaya başlayınca, bir ekibi de kalmamıştı. DBS'de çalışırken, şehirdeki mekanlarda happy hour yaparlardı, ama şimdi kendi başınaydı, eski iş arkadaşlarıyla olan ilişkileri bir şekilde kaybolmuştu ve fırsatlar çok azdı.

Dikiz aynasından Hazel'ın tütü giymiş poposuna ve sallanan kuyruğuna baktı. an bu muydu? Hayatının planladığı gibi gitmediğini nihayet kabul ettiği gün, saat, saniye bu muydu?

Megan Monroe her gün bir #motivasyon tweeti atarak takipçilerine limonlarla yapmaları gereken tek şeyin limonata yapmak olduğunu hatırlatıyordu. Ancak bazen bu, bir tweet'te ya da podcast'te görüldüğü kadar kolay değildi. Carly sanki son bir yılını hayatının nehir kanalını çıplak elleriyle kazarak geçirmiş gibi hissediyordu ama hayatı o kanalda olması gerektiği gibi akıyordu. Nehir yatağını kırıyor ve o kadar çok farklı yöne akıyordu ki bir şeyler ondan uzaklaşıyordu.

Yakında otuz yaşına basacaktı.

On altı yaşındayken kendisi için yaptığı hayat planında -parıltılı çıkartmaları ve renkli sayfa süslemeleri olan spiralli defteri hâlâ saklıyordu- şimdiye kadar başarılı ve hatta belki de evli olması gerekiyordu. Derin bir arka bahçesi olan bir evde, bir ya da iki köpeği ve hatta belki de çocukları ile yaşaması gerekiyordu. Bağış çevrelerinin ve önemli kuruluşların bir üyesi olması, iklimin korunması ve insancıl göçmenlik politikaları gibi davaları savunması ve bir süre sonra gurme bir aşçıya dönüşmesi ve tenis kulübünde çok aranan bir çiftler partneri olması gerekiyordu. Profesyonel oyununun zirvesinde olması, hatta belki de DBS'de ortak olarak düşünülmesi gerekiyordu.

Ama gerçek şuydu ki, çok çalışmasına rağmen geçen yıl kalmıştı, altı aylık erkek arkadaşı başka insanlarla çıkmak istediğine karar vermişti - belki de tüm insanlarla, bu konuda net değildi, ama

Özellikle de o. Anne ve babası ayrılıp boşanmış ve yetişkin çocuklarını da bu yola sürüklemişlerdi ve kız kardeşi küçük çocukları ve kronik olarak ortalıkta olmayan kocasıyla her gün biraz daha eriyordu.

Gerçek şu ki Carly bocalamaya başlamıştı. Victor ve diğer müşterisi Gordon olmasaydı çöplüklerden yemek yiyor olacaktı; ama hiç kuşkunuz olmasın, ikisi de ona masraflarını karşılayacak kadar ödeme yapmıyordu ve bazen Victor için çalışmak tam zamanlı bir bebek bakıcılığı işi gibi geliyordu. New York'taki şirketlere yaptığı iş başvuruları kara deliklerde kayboluyor gibiydi.

Üzerinde durmasına izin verseydi, sadece bir sürü aile dramının ortasında olmadığını, aynı zamanda artık gerçekten sürdüremeyeceği bir yaşam tarzı yaşadığını açıkça görecekti. Her şeyini kaybetmenin eşiğindeydi ve bu yeterince stresli değilse, yapacak hiçbir şeyinin olmadığı bir gün için çaresizdi.

Tek bir gün.

Pijamalarını hiç değiştirmedeği ve yatağında uzanıp Bravo, HGTV ve Hallmark arasında gidip geldiği -yapacak başka bir işi olmadığına televizyon seyredirdi- ve dev bir tabak nachos yerken birinin gelip sessizce çamaşırlarını yıkadığı, yerleri paspasladığı ve tuvaletlerini temizlediği, sonra da bir su perisi gibi kayıplara karıştığı bir yalnızlık günü. *O* günü ne zaman yaşayabilirdi?

Hayatı çaresizlikle dolup taşıyordu. Bugün olduğu gibi, bir oyun planı vardı: Victor'un çalışmalarına yer vermesini umduğu iki yayını takip etmek; geçen ay yaptığı iki iş başvurusunu takip etmek ve en az iki iş başvurusu daha yapmak; Gordon'un katılması için bir sanat sergisi bulmak; ve, ah, hazır başlamışken köpeğini bulmak. Ama bir an bile yalnızlık yoktu. Her saat kesintiye uğruyordu.

Bir dergiyle yaptığı telefon görüşmesinin ortasında, kız kardeşi Mia onu biplemişti. Bir değil birkaç , Carly'nin dikkatini kadar dağıtmıştı ki, sonunda dergiye ne söylediğinden emin olamamıştı. Sonunda Mia'nın çağrısına cevap verdiğinde, "Ne?" diye sordu.

"Bana bağırma! Korkunç bir gün geçiriyorum ve annemi bulamıyorum, Carly. Korkarım çok kötü bir şey oldu."

Mia'nın evinde korkunç bir şey oluyormuş gibi geliyordu. Carly arka planda yeğenlerinin çığlıklarını duyabiliyordu. Mia ve kocası Will erkenden serbest ebeveynlik tarzını benimsemişlerdi,

Bu da Mia'nın en büyük çocuğuna hamileyken açıkladığı gibi, çocuklarının kendilerine doğal gelen şeyleri müdahale etmeden yapmalarını ve olmalarını istedikleri anlamına geliyordu. Mia evlenip çocuk sahibi olmadan önce eyalet Eğitim Bakanlığı'nda çalışmış ve etkili ebeveynlik teknikleriyle ilgili tüm çalışmaları okumuştı. Ama üç çocuğunun da zehirli sarmaşık döküntülerine yakalanmasıyla sonuçlanan kötü bir Cumartesi gününden sonra Mia, Carly'ye bu teorilerin gerçek dünyada işe yaramadığını gözyaşları içinde itiraf etmişti. Ne yazık ki, cini şişeye geri koymak zordu.

"Ne demek istiyorsun, korkunç bir şey mi oldu?" Carly, Mia'nın bağırsıklar arasında onu duyabilmesi için yüksek sesle sordu. "Onun evine mi gittin?" Çantasını karıştırıp bir kalem aradı.

"Hayır, ama onu iki kez aradım ve cevap vermedi ve dün gece bir randevusu vardı ve DM'lerine giren herkesle nasıl biliyorsun."

Carly çantasına bakmayı bıraktı çünkü *DM'lerine düşen* ifadeyi elli sekiz yaşındaki annesiyle bağdaştıramıyordu.

İkincisi, annesi bir randevuya daha mı çıkmıştı? Bu, annesinin son üç ayda Carly'nin bir yılda çıktığından yarım düzine daha fazla randevuya anlamına geliyordu. Bunun adil olduğu hiçbir gerçeklik yoktu.

"Ya öyle ya da babamla birlikte ve bizim bilmemizi istemiyor."

"Baba! Neyin var senin, Mia? Birbirlerinden nefret ediyorlar. O iyi," dedi Carly sabırsızlıkla. "Bir dakika bekle." Mia'yı beklemeye aldı ve annesini aradı.

Annesi ilk zil telefonu açtı ve sesi sersem gibiydi. "Anne? Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki! Neden olmasın ki?"

"Mia sana ulaşmaya çalıştı ama cevap vermedin. Endişeleniyor." "Oh, ben *iyiyim* Carly. Uyuyakalmışım, hepsi bu. kaç?" Birden Durakla. "Olamaz! *On bir* mi?" Annesi bir kız öğrenci gibi kıkırdamıştı. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Annesinin ne demek istediğini biliyordu ve hiçbir ayrıntıyı bilmek istemiyordu. Tek bir tane bile. "Tamam anne, sen iyi olduğun sürece-"

"Siz genç kadınların bu yeni cinsel özgürlüğü gerçekten sevdiğimi söylemeliyim. Keşke daha çok olsaydı. Babanıza da söylediğim gibi, şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim onunla evlenmeyebilirdim."

"Anne!" Carly hızlı ve umutsuzca konuştu. "Sana yalvarıyorum, cinsel özgürlük hakkında konuşma. Bu rahatsız edici ve biraz da korkutucu. Yani, bu adamları *tanıyor* musun ki?"

"Sanırım *bilmekle* neyi kastettiğine bağlı," dedi ve neşeyle kıkırdadı.

Carly yaklaştığını hissettiği baş ağrısını engellemek için burnunun kenarını sıktı. "Lütfen Mia'yı arar mısın? Nasıl olduğunu bilirsin."

"Peki, onu suçlayabilir misin? Kocasının yarısında yok ve o-"

"Gitmem gerek," dedi Carly.

Annesiyle yaptığı o rahatsız edici görüşmeyi Carly'nin babasından gelen bir telefon izlemişti. Çünkü neden kızını bir iş gününde arayıp havadan sudan konuşmasını ki? "Hey, Peach! Kızım nasıl? Mia'nın köpeğini buldun mu? Ne oldu orada, kapıyı açık mı bıraktınız?"

Bu fikre nereden kapılmıştı? Ama Carly işini gücünü bırakıp babasına tüm bu karmaşık Basset karışıklığını açıklayacak değildi ve onu telefonda uzaklaştırmak için çok uğraştı ama babası çok soru sorma eğilimindeydi ve gerçekten de çok soru sormaya devam etti. Bunun üzerine adam şöyle dedi: "Köpek gezdirmek için birini işe almak gelmiş geçmiş en bin yıllık şey değil mi? Ben çocukken köpeklerimizi kendimiz gezdirirdik."

"Aman Tanrım, bunların hiçbiri bununla ilgili değil," dedi iç çekerek. "Bu köpek meselesini annenle konuşman gerekiyor zaten. Sen Evelyn hakkında kötü konuşmak istemem ama boşanana kadar köpeklere hiç bu kadar ilgi göstermemişti. Ve şimdi birdenbire tüm Austin'in Austin Köpek Koalisyonu elçisi oldu-"

"Baba? Gerçekten gitmem gerek," dedi Carly, boşandıkları için annesinin yaptığı tüm yanlışları başlamadan önce.

"Bekle, bekle, telefonu kapatmadan önce," dedi. "Sana gönderdiğim bilgilere bakma fırsatın oldu mu? Bu gerçekten iyi bir anlaşma, Carly." Güney Padre Adası'ndaki devre mülkün faydaları hakkında satış konuşmasını gevelemeye başlamıştı. Boşanma sonrası planı devre mülk satmaktı.

Artık *resmileşmişti*; anne ve babası boşandıktan sonra ikisi de raydan çıkmıştı.

"Ne kadar sık sahile inebileceğinizi ve yanında çalıştığınız çocuktan bir süre düşünün," diyerek satış konuşmasını tamamladı.

"Victor çocuk değil," dedi savunmacı bir tavırla ve sonra bu ifadeyi savunmanın daha iyi olacağını düşündü. "Her neyse, konu yaratıcı dehaya geldiğinde gençliğin avantajlarından bahsedemem, çünkü gerçekten kaçmam gerekiyor."

Babasından gelen aramayı sonlandırmış, diğer müşterisi Gordon Romero'dan bir telefon aldığında tek bir e-postaya cevap vermeyi başarmıştı.

Gordon, petrol ve arazi geliştirme alanında isim yapmış eski bir Austin ailesinin oğluydu. Yetmiş iki yaşında büyük bir servetin sahibi olmuştu. Avukatlığı bırakmış ve hobisine dört elle sarılmıştı - özellikle de tanıtmak ve satmakla ilgilendiği el oyması ahşap sanat eserlerine. Ancak objeleri aslında oyulmuş ve parlatılmış büyük ve korkak ahşap dairelerden ibaretti.

Victor gibi Gordon da sanatını icra etme konusunda harikaydı ama sanatını dünyaya tanıtmak konusunda berbattı. Gordon, tam olarak mükemmel bir daire olmayan ve tam olarak oval olmayan elle oyulmuş bir tahta parçasının Amerika Birleşik Devletleri'nde geniş bir pazarı olduğuna ikna olmuştu. Çemberlerini doğru insanların önüne çıkarabilirse küçük bir servet kazanacağına inanıyordu. Tek sorun, Gordon'un bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapmak istememesiydi. Sadece bekliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu biraz da hak ettiğini düşünüyordu.

Carly onun yarısı kadar kendine güveni olmasını diledi. Ya da her zaman istediğini elde etmiş ve nadiren hayır denmiş herhangi bir yaşlı adamın güvenine sahip olmayı.

DBS'deki eski iş arkadaşlarından biri Carly'ye ondan ve reklam yapma isteğinden bahsetmişti. Alexis, "Bizim için çok küçük," demişti. "Belki onu sen alabilirsin. Şu anda bir reklamcı arıyor."

Carly sanat dünyasıyla ilgili pek çok araştırma yapmış ve el oyması ahşap sanatı için büyük bir pazar olmadığını keşfetmişti, bulabildiği kadarıyla çemberler için de yoktu ama yine de kendini için harika bir plan hazırlamış ve sunmuştu. Gordon onu görüşmeye çağırdı. Görüşmede ona teklifinin bir kopyasını ve özgeçmişini vermiş, Gordon her ikisini de hemen bir kenara koymuş ve "Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, sana bir şans vereceğim" demişti.

Carly hayretler içinde kalmıştı. "Gerçekten mi?" Kendini biraz şişmiş hissetmişti. *Başarmıştı*. Problemi incelemiş, adamın çeviremeyeceği harika bir teklif hazırlamış ve Megan'ın söylediği gibi yaratıcılığı ve atılganlığıyla bu işi kazanmıştı. Bu işte *iyiydi*. Bunu kendi başına *yapabilirdi*! Baş belasıydı, koca kız külotunu giymişti ve New York'ta çok iyi bir iş bulacaktı.

York'ta. Bu adam, bu *sanatçı*, onun yeteneğini görmüş dehasını fark etmişti, New York'taki biri de öyle yapardı. "Bu ... bu inanılmaz!"

"Evet," dedi bileğinin bir hareketiyle. "Elimdeki tek aday sensin ve yardıma ihtiyacım var. Sana bir şans vermeye hazırım."

Sönmüştü, havası kadar çabuk boşalmıştı ki, o güzel çalışma odasının her tarafına patlamış bir balon gibi uçmaması bir mucizeydi.

Yine de portföyünü geliştirmek için bu işi kabul etmişti. İşin tahmin edebileceğinden çok daha zor olduğu ortaya çıktı, çünkü yaşlı Gordon her fırsatta onu ikinci kez tahmin etmeyi seviyordu. Ayrıca bir Neandertal'in bilgisayar becerilerine sahipti.

"Bu lanet nasıl gireceğim?" diye bağırdı daha önce telefonda ona.

Carly'nin önerisi bir blog açmasıydı, haftada bir yazıdan fazla olmayacaktı, sadece ne yaptığından biraz bahsedecek ve çalışmalarını çeşitli yaratım aşamalarında gösterecekti. Aslında asıl önerisi, onun için çok daha az iş olacağını düşündüğü Instagram'dı ama o bununla alay etmişti. "Ben takipçi arayan ergen değilim," demişti.

Takipçiler, diye kafasında düzeltti onu.

Şüphelendiği gibi, Gordon bloguna girmeye çalışırken bir kez daha kullanıcı adını şifresiyle karıştırmıştı. Gordon bilgisayarlar ve teknoloji hakkındaki fikirlerini saygısızca sıralarken telefonu kulağından uzak tutmak zorunda kaldı. Carly mümkün olan en kısa sürede uğrayıp Gordon'un bilgisayarını tamir edeceğine söz vermişti ve muhtemelen oradayken Gordon'un blogunu da yazacaktı, sonra da her zaman yaptığı şeyi yapacaktı: Gordon'un bilgisayarına kullanıcı adı ve şifresinin yazılı olduğu bir post-it yapıştırarak ve hantal, suratlı hizmetçisi Alvira'ya bunu atmaması için yalvaracaktı. Alvira çok hoş biriydi; Carly geldiğinde ona , Gordon bir içki istediğinde de ters ters bakardı.

"Peki, tamam," dedi Gordon isteksizce, bugün ya da yarın uğramayı teklif ettiğinde. "Ama lütfen normal bir şeyler giyer misin, Tanrı aşkına? Sevdiğin o kıyafetler komşularımın bir tehlikeli madde ekibinin çağrıldığını düşünmesine neden olacak. Burada büyük bir paniğe yol açabilirsin."

"Çok komik," demişti Carly. Ancak sırada, biraz daha az daraltıcı bir şey giymeyi çok isteyeceğini düşünmüştü.

Şimdi de bunu düşünüyordu. Evine o kadar yakındı ki, bu imkânsız güne bir on beş dakika daha mı ekleyecekti? Şöyle bir baktı

Saat. Saat altıyı çeyrek geçiyordu ve trafik h    akıyordu. Bu k  pek takası planlarını alt   st etmişti.

Carly, Gordon'a mesaj atmak ve yarın normal kıyafetlerle geleceğini bildirmek için telefonunu eline aldı. Onu bekletmekten nefret ediyordu ama bu, DBS'nin kapısından karton kutusunu taşıyarak çıktığından ve kendi geçimini sağlamak zorunda kaldığından beri, bir yıldan biraz fazla bir s  redir yaşadığı aşırı genişlemiş hayattı.

Yine de Carly iyimserliğini korudu. Sadece mecbur kalmadıkça tasarruf hesabına bakmayı reddetti.

Megan her zaman ileriye bakmamızı s  yledi.

Beş

MAx onu terk ettiğinden korkmaya başlamıştı. Belki de Hazel'in Baxter'dan daha iyi bir köpek olduğuna karar vermişti ve onu kim suçlayabilirdi ki? Baxter harikaydı, ama Hazel inanılmazdı. Neden Carly'nin tam adını almamıştı ki? En azından numarasını? Neden daha fazla soru sormamıştı? Neden onunla gitmemişti? Onun sorunu neydi?

Bazen çok saf olabiliyor, bir çift güzel gözle dikkati dağılabiliyordu. Oyuncakçı dükkânındaki yedi yaşındaki bir çocuk gibiydi.

Sonunda arabanın farlarının arabanın yoluna girdiğini gördüğünde saat yedi buçuk olmuştu. Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak ona haddini bildirmeye hazırlandı. Ama Carly arabasından indiğinde aklının bir parçası küle dönüştü. Kostümünü değiştirmişti ve üzerine tam oturan bir yoga pantolonu giymişti, fermuarlı kapüşonlu bir tişörtün üzerine de "Benim zamanımda dokuz gezegenimiz vardı" yazan bir tişört. Şık siyah saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmıştı ve Carly'yi en çok şaşırtan şeyin sadece normal görünmekle kalmayıp aynı zamanda nefis bir şekilde kıvrımlı görünmesi olduğunu tahmin etti.

Testosteron reseptörlerinin fısıldadığı gibi *en iyi şekilde kıvrımlıydı*.

Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı. Muhtemelen onu giydiği mekanizmadan çıkarmak için bir takım insana ihtiyacı vardı

Yoldan ona el salladı ve sonra arabasının arka kapısını açtı. Hazel bir gösteri köpeğinin çevikliğiyle dışarı fırladı ve ön kapıya doğru koştu.

"Hazel!" Max haykırdı ve dilinin kırbacını kabul etmek ve uzun bir süre ona sarılmak için bir dizinin üzerine çöktü. "Seni özledim kızım," dedi kulaklarının arkasını kaşıyarak. İşte o anda beyni Hazel'ın tütü giydiği gerçeğini fark etti. Ayağa kalktı ve Carly yürüyüş yolunda ilerlerken kaşlarını çattı.

Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Sevimli, değil mi?"

Aklıma gelen kelime şirin değildi. "Umm . . . " "Bu bir tütü."

"Fark ettim. Bu bir şaka mı?"

"Bir şaka! Ha! Tabii ki şaka değil. Köpekler için bandana kıyafetler de yapıyorlar, biliyorsunuz."

"Evet, ama neden-"

Evin içinde bir yerden, Baxter ikisini de ürküten derin bir bay sesi çıkardı. Bunu Baxter'ın koşma sesi izledi. Sadece koştuyordu, tam gaz koşuyordu.

"Baxter!" Carly tek dizinin üzerine çöktü ve köpeğinin hevesli selamını kabul etmeye hazırlandı. Ama Baxter onun için değil, Hazel için yarıştı. O kadar hızlı koştu ki, kaygan Saltillo karo zeminlerde kendini durduramadı ve Hazel'a çarptı. İki basset tazı bahçeye döküldü, birbirlerinin üzerinden ve etrafından yuvarlandılar, Hazel o gülünç tütünün içindeyken çimlerde birlikte koşular.

Carly ve Max, siyah, kahverengi ve beyaz kürkten oluşan iki tepeciğin birbirlerinin üzerinden yuvarlanıp kendilerini düzelterek tekrar yarışa başlamalarını bir süre karşılıklı şaşkın bir sessizlik içinde izlediler. "*Vay canına,*" diye mırıldandı Carly. "Baxter'ın turbospeed'i olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi Max. "Sanırım onlar arkadaş?"

"Sanırım mı? Onun hakkında bu tür hisleri olduğunu bilmiyordum. *herhangi bir şey.*"

"Yine aynı."

Hazel bir daire çizerek ön kapıya doğru koşmaya başladı, Baxter da peşinden.

Carly ve Max köpekler tarafından ezilmeden hemen önce zıplayarak yoldan çekildiler. "Merak ettim... bu tütünün olayı ne?" İki köpek yanlarından geçip eve girerken Max sordu.

"O bir nedimeydi."

Max bakışlarını köpeklerden Carly'ye kaydırıp ve onu saçlarına bakarken yakaladı. "Bir ne?" Örgü şapkasını çıkardıktan sonra saçlarının yukarı kalkmış olma ihtimaline karşı elini bilinçsizce başının üstüne koydu.

"Bir *nedime*. Düğün öncesi fotoğraf çekiminde." Bakışları adamın vücudunda . Max aşağı baktı. Gömleğini bir kazakla değiştirmiş, lenslerini çıkarmış - reçetesini kontrol ettirmesi gerekiyordu - ve gözlük takmıştı.

Carly bakışlarını tekrar kaldırdı ve ağzının kenarı garip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ne be? Garip mi görünüyordu? Yüzünde pizza sosu mu vardı? "Özür dilerim, bir sorun mu var?"

"Hayır." Dudaklarını birbirine bastırdı, at kuyruğunu yakaladı ve omzunun üzerinden attı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi? Sana bakmıyorum bile. Her şey *harika*. Köpeğimi buldum, Bubbles için günü kurtardım -pardon *Hazel*- ve evet, çok verimli bir gün geçirdim. Sorduğun için teşekkür ederim."

"Bu harika," dedi, bakışları ona kilitlenmişti. "Sorduğumu bilmiyordum."

"Şey," dedi, bakışları ona kilitlenmişti, "sen de yapmak üzereymişsin gibi görünüyordun."

Etraflarında Max'in tam olarak çözemediği garip bir enerji akıyor gibiydi. Ama o daha çözmeden, "Ben gidip köpeğimi getireceğim," dedi. Evin içini işaret etti.

"Tamam," dedi ve başını eğerek kızın gelmesi gerektiğini işaret etti içinde.

Carly, Hazel'ın Baxter'ı oturma odasına götürdüğü odaya girdi. boynundan tutup yere bıraktı. Carly fark etmemiş gibiydi. Ellerini kapüşonunun içine soktu ve bakışları yine hızla onun üzerinde gezindi. "Çok şirin bir evin var. İlk seferinde gerçekten fark etmemiştim. İspanyol tarzını sevdim. Artık şehirde bunlardan pek fazla göremiyorsun. Bilirsin, teknoloji milyonerleri." Gözlerini ondan kaçırdı.

Teknoloji milyonerleri. Bunun bir anlamı olmalı mıydı? Bir imayı, sosyal bir ipucunu, hatta belki de bir konuşmanın bir kısmını mı kaçırmıştı? Delirmiş miydi, yoksa ruh hali garip, titrek bir alana doğru kesin bir kayma mı yapmıştı? Kadının insanı içine çeken o mavi gözleri vardı ve belki de adam bir an için çok uzun süre içine çekilmiş ve hayatı bir şeyi atlamıştı. "Ben ... takip etmiyorum," dedi.

"Bilirsin işte... bütün evleri satın alıp malikaneye çevirmek." Carly saçının bir kısmını kulağının arkasına itti. Ama geriye itecek saçı yoktu ve Carly onun bunu fark ettiğinden bile emin değildi. Ne olmuştu ki?

Daha önce, Baxter'ın çipini taratmayı ihmal ettiği için onun taşaklarını patlatmaya hazırdı. Şimdi ise neredeyse gergin görünüyordu. Bu onu da huzursuz etti ve orada çok garip bir an durdular, bakışları tekrar kilitlendi, etraflarındaki hava ılık sudaki kuru buz gibi sıcak fokurduyordu. Ama Max bu garip açmazdan hoşlanmamıştı ve bunu sona erdirmek için

Bu garip havadan hiç etkilenmemiş gibi bir sesle, "Oh, hey, görünüşe göre kolları kaybetmişsin" dedi.

Kollarından birine baktı. Sonra da ona. "Ne?"

"Şu, ah ... kollu giydiğin kostüm," dedi kendi kolunu göstererek. "Ne tür bir kostümdü bu?"

Carly'nin ağzı açık kaldı. Ve sonra kapandı. Pekala o zaman. Eğer garip büyüü dağıtmak , bunu yapmıştı, ama iyi yapmıştı. Carly ağırlığını bir üzerine öyle bir verdi ki, Max nasıl ya da ne olduğunu bilmiyordu ama çok ama çok yanlış bir şey söylediğini fark etti. "Özür dilerim," dedi sahte bir havayla. "*Kostüm* mü dedin?"

"Yani ... değil ?"

Kollarını kavuşturdu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, *orijinal* bir Victor Allen."

Bunun kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir kabloya takıldığını ve bir mayını patlattığını açıkça görebiliyordu. "Ah. Bilmiyordum-"

"New York ya da Los Angeles'ta bu topluluk için *binlerce dolar* ödersiniz," dedi, belli ki biraz heyecanlanmıştı.

İstem dışı bir güvensizlik duyuldu. "Neden?" Nefes nefese kaldı. Gözleri yuvarlaklaştı.

"Tamam," dedi Max ve elini kaldırdı. "Ben bir kayanın altında yaşıyorum

" "Evet, yaşıyorsun!" Aynı anda hem bağırır hem de nefes alır gibi bir ses çıkardı. "I

nereden başlayacağımı bile bilmiyorum! *Belli ki* Victor Allen'ı hiç duymamışsınız-"

"Doğru-"

"Ama o ülkenin en heyecan verici genç moda tasarımcılarından biri ve Austin'li."

"Harika," dedi Max.

"*Project Runway*'i kazandı."

Kendini yabancı bir ülkeye gelmiş bir ziyaretçi gibi hissetmeye başlamıştı. "Bunu bilmiyordum." Bilmeli *miydi*? Modacıları ve ne kazandıklarını bilmek diye bir şey var mıydı? Ellerini ceplerine soktu ve tam bir ineğe dönüşüp tam olarak bu soruyu sormamak için boşuna çabaladı.

"Bunun ne olduğunu , değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, gerçekten bilmiyorum."

"Moda hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kızın bilgisine, adamın oldukça harika olduğunu düşündüğü bir deri ceketi vardı. "Sanırım sadece neyin iyi göründüğünü biliyorum," diye teklif etti. Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kulağa nasıl geldiğini fark etti ve eğer herhangi bir şüphesi varsa, Carly'nin ifadesi bunu doğruladı.

"O *kostüm*, sizin deyiminizle, avangart bir parça. Sanat eseri. İyi görünmesi gerekmiyor, marka farkındalığını arttırması ve sizi düşündürmesi gerekiyor. Koleksiyonunun teması fütüristik uzay divası."

Max'in aklı karışmıştı. Kıyafetler hakkında neyin neyle uyumlu olduğunu hiç düşünmemişti. Giydiği hiçbir kıyafetin markasını söyleyemiyordu. Hayır, sadece pantolonunu ve gömleğini giyip işe gidiyordu.

"Yani, şaşırmadım," dedi bileğinin küçümseyici bir hareketiyle, "sen bir erkeksin, yani ..." Bakışlarını başka yöne çevirdi.

Tuhaf bir şekilde, ses tonu *erkeklerden* öğrendiğini ve aynı zamanda ona bir *erkek* ismi vererek yüce gönüllü olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. O bir erkekti ama tam bir aptal da değildi. O bir bilim adamıydı, bunun da bir önemi vardı. Elbette ondan moda etiketlerini de bilmesi beklenmemeliydi. "Yani?" diye üsteledi.

"Ve ... alınmayın ama çoğu erkek modayı anlamıyor. En azından benim karşılaştıklarım." Bakışları onun üzerinde gezindi, görünüşe göre o da erkeklerden biriydi. "Victor Allen'a internetten bir göz atmalısın. İnanılmaz yetenekli biri."

Deliliğin teknik olarak doğru anlamı bu değildi, ama Max bunu belirtmenin daha iyi olacağını düşündü.

"Ben onun reklamcısıyım, bu yüzden onun tasarımlarını giyiyorum."

Aha. Gizem çözüldü. Bunun her zaman o ... sanat ... giymek zorunda olduğu anlamına mı geldiğini merak etti. Eğer öyleyse, bu biraz can sıkıcıydı.

"Ne? Bu bakış da ne?" diye sordu, parmağıyla adamın yüzüne doğru bir dönme hareketi yaparak.

"Ne bakışı?"

"Kaşlarından biri havaya kalktı."

"Hayır. Kalkmadı."

"Evet, öyle oldu. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Tıpkı o tulumun aptalca göründüğünü söyleyen kayınbiraderim gibi düşünüyorsun ve bu arada, onu gördüğümde çoğu zaman eşofman ve tişört giyen bir adam söylüyor bunu."

Max şaşkınlıkla güldü. "*Tulum* muydu? Vay canına. Olasılıklar listemde tulum yoktu."

"Tamam, pekâlâ," dedi, sanki onu yeni anlamış gibi başını sallayarak. "Demek istediğimi kanıtladın - sen tam bir erkeksin. Çoğu insanın haute couture'den anlamasını beklemiyorum, tıpkı senin benim muhasebeden ya da her ne yapıyorsan ondan anlamamı beklediğin gibi, ama yine de burada durup gözlerinin gerçekten gri olduğunu ve ilk düşündüğüm gibi yeşil olmadığını görebiliyorum ve ayrıca yüksek modanın bir sanat olduğunu da görebiliyorum."

"Ne?"

"Vay be," dedi, sanki bu konuşmaya koşarak girmiş gibi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu çok zor oldu." Yanaklarını üfledi, etrafına ve salona baktı. "Tamam, bu konuyu kapattığımıza göre, sanırım köpeğimi alıp gitmeliyim-"

Bir çarpma sesi onları ürküttü. Carly sıçradı. "O da neydi?"

Max inledi. "Sanırım bir pizza olabilirdi." Mutfığa doğru döndü. "Hazel, o sen olmasan iyi olur!"

Mutfak barının diğer tarafında, yanlış bir şey yapmamış olsa bile suçlu olmaya hazır, başını öne eğmiş Baxter'ı ve Carly'nin geri dönmeyeceğinden şüphelenip ciddi ciddi endişelenmeye başladığında Max'in bir kenara bıraktığı pizzadan arta kalanları kemiren, pişmanlık duymayan Hazel'ı buldu. "Ciddi misiniz?" diye sordu ikisine de. "İkinizden biri nasıl olur da o kadar yükseğe çıkabilir? Bu, yerçekiminin bilinen tüm özelliklerine meydan okuyor," dedi ve tezgâhı işaret etti. Aşağı eğildi, Hazel'ı kutudan uzaklaştırdı ve pizzadan geriye kalanları aldı. Parçalanmış pizza parçalarını barın üzerine koydu ve pizza sosuna bulanmış parmaklarına baktı. Pizzanın geri kalanından kurtulmuş olan ve muhtemelen bunun kötü bir sonuç doğurmayacağını hisseden köpekler tekrar birbirleriyle güreşmeye başladılar.

"Olamaz."

Max, Carly'nin sesine doğru sarsıldı. Onu mutfığa kadar takip etmiş ve yerdeki pizza kalıntılarını görmüştü. "Bu bir karmaşa."

"Az bile," diye mırıldandı ve bir rulo kâğıt havlu aldı. "Baxter'ı hiç böyle görmemiştim. Bence o ve Bubbles gerçekten arkadaşlar."

"Hazel," diye hatırlattı ona. Ellerini yıkamak için musluğu açtı. "Dürüst olmak gerekirse ben de Hazel'i bu şekilde çok sık görmüyorum. Ve onu hiç tütü giyerken görmemiştim. Jestin için minnettarım ama onu çıkaracağım."

"Çok sevimli, ama eğer oyunbozanlık yapmak istiyorsan. ." Küstahça gülümsedi.

"Oyunbozan olmak istiyorum," dedi. Bandana bir şeydi. Tütüler bambaşkaydı. Musluğu kapattı ve ellerini kuruladı. Sonra güreşen köpeklerin arasına girdi, Hazel'ı sırtından tutup kaldırdı ve tütüyü bedeninden çekip çıkardı. Fransız kapılarından birini açtı ve dışarıdaki ışığı yaktı. "Siz ikiniz dışarı çıkın," diye emretti.

İki köpek kapıdan dışarıya doğru oynaşarak çıktılar.

Carly kapıda onun yanında durdu ve bahçeye baktı. Max geçen yıl küçük bir çevre düzenlemesi yapmıştı. Küçük bir ateş çukuru yapmış ve çiçek tarhına bir Buda yerleştirmişti. "Güzel," dedi Carly. "Baxter'ın birinin çıplak arka bahçesinde bağlı olmasından endişeleniyordum." Onunla yüzleşmek için döndü. "Hazel için endişelendin mi?"

"Elbette. Ama sanırım ben daha çok Hazel'in kendini fazla rahat hissetmesinden endişelendim."

Carly bunun üzerine güldü ve Max bu sese şaşırды - gülüşü çok hoştu. O kadar ateşli gelmişti , herhangi bir kahkaha beklenmedikti, özellikle de böyle bir kahkaha.

Sonra aniden gülümsemesi biraz soldu ve Max'in kendini mahcup hissetmesine neden olan o tuhaf bakışlarla tekrar ona bakmaya başladı. Bundan hoşlanmamıştı. Her ihtimale karşı elini yanağına götürdü.

Carly aniden dönerek kapıdan uzaklaştı ve onun oturma alanına girdi. "Sanırım burada değerli bir ders aldık, sence de öyle değil mi?"

Ders mi? Ne dersi? "mı?"

"Elbette! İşin içine köpekler girdiğinde çılgınca şeyler olduğunu öğrendik. Mesela adın Max mi? Çünkü Brant seni Tobias Sheffington III olarak kaydetmiş ve Max gibi bir kestirmeden atlayacak bir tip olduğu kesin."

"Yüzde yüz," diye onayladı Max.

Kadın gülümsedi ve o tuhaf his yine adamın içine doldu.

"Baxter'ı alıp gitmeliyim. Yarın çok *yoğun* bir gün. Birinin evine uğrayıp bilgisayara giriş yapmam gerekiyor. Bunun için dinlenmem gerek."

"Ne yapmak zorundasın?"

Saatine bakarken başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorum. Aslında şaka *yapmıyorum* ama bu uzun ve sıkıcı bir hikâye, o yüzden bunu sevmediğim birine saklayacağım." Yukarı baktı ve gülümsedi. "Şanslısın."

Bu ondan hoşlandığı anlamına mı geliyordu? Ondan iyilik istemenin zamanı mıydı?

"Evet, Bay Sheffington, bir hafta oldu! Umarım Hazel'la birlikte esrar satmayan yeni bir köpek bakıcısı bulursunuz. Köpek bakıcısını şimdilik es geçebilirim. Şu anda çok ciddi güven sorunlarım var." Eliyle bir işaret yaptı ve eğildi, sonra Fransız kapılarına doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Oh."

Köpeklerin arasında bir köpek ipi vardı ve şiddetli bir halat çekme savaşına girişmişlerdi. "Birbirlerini *gerçekten* seviyorlar, değil mi?" dedi Max.

"Yalan söylemeyeceğim, Baxter onu aldığımdan beri çok depresif." "Öyle mi? Burada da ilk başlarda morali çok bozuktu ama sonra toparlandı. bir gün sonra benim için."

"Neden?" Ona doğru baktı. "Köpeklere fısıldayan biri falan mısınız?"

"Onu kanepeye bıraktım." Gülümsedi.

Carly homurdandı. "Muhtemelen hayatı mahvoldu, bunun için teşekkürler. Hazel da oldukça mutlu görünüyor. O gerçek bir insan."

Türleri karıştırdığını belirtme dürtüsüne direndi. "Baxter ne zamandır sende?"

"Birkaç hafta. Hazel ne zamandır seninle?"

"Tam bir yıl değil," dedi. "En azından Hazel'dan hoşlanıyor gibisin." "Hazel'ı *seviyorum*. Bütün köpekleri severim. Köpekler en iyisidir."

"Yastıklarınızı yiyecekler bile mi?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Eminim öyle demek istememiştir."

Max bunu duyunca rahatladı, çünkü ondan çok çirkin bir iyilik istemek üzereydi ve köpeğine karşı kin beslememesinin faydası olacaktı. "Karşılığını seve seve öderim." Elini saçlarının arasından geçirdi ve bir kısmını alnına düşürdü. Sinirli bir Nellie gibi saçlarını geriye doğru taramak için kendini zor tuttu ama yaptığı şey birdenbire gülünç derecede saçma göründü. O kadar saçmaydı ki neredeyse kendini vazgeçirecekti. Ama sonra Jamie'nin yüzü gözünün önünden geçti.

"Carly, , ah . . " *Kendine gel, dostum*. "Senden bir iyilik isteyeceğim." İşte, söylemişti.

Ve tam da şüphelendiği gibi, Carly anında şüpheyi kaşlarını çatı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Ne *tür* bir iyilik?"

"İşte anlaşma. Yarın kardeşimi Chicago'daki Orta Batı Bölgesel Köpek Gösterisi'ne götürüyorum. Bu onun için özel bir hediye ve uzun zamandır biletlerimiz vardı."

Carly hiçbir şey söylemedi ama kaşları daha da çatıldı.

"Brant'in benim için köpek bakıcılığı yapması gerekiyordu." "*İğrenç.*" Burnunu kırıştırdı.

"Bu plan kesinlikle öldü," dedi elini sallayarak. "Ama her şey son dakikada olduğu için ve doğru köpeğe sahip olmadığım için ve ... şey, Hazel'ı bir anda alabilecek kimseyi bulamıyorum."

Carly ona baktı. Güzel gözlerinde anlayış belirirken kaşları derin bir kavis çizerek gözlerinin üzerinde yükseldi. "Hayatta olmaz."

"Beni dinle," diye yalvardı ona.

"Köpeğini senin için kurtardım ve şimdi onu senin için *saklamamı* mı istiyorsun? Seni *tanımıyorum* bile. Hâlâ adının Tobias olmadığı gerçeğinin üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Şey, adım Tobias, ama aynı zamanda Max, ve eğer düşünürsen, aslında tüm isimlerimi biliyorsun-"

"Bu hafta sonu benden köpeğini almamı , değil mi? Bunu *gerçekten* yapmayacaksın."

"Anlıyorum," dedi iki elini havaya kaldırarak. "Günü kurtarıırken beklediğin son şeyin bu olduğunu biliyorum ve yemin ederim, kendimi böyle bir çıkmazın içinde bulmasaydım asla istemezdim."

"Bu çılgınlık!" dedi inanmaz bir kahkaha atarak. Ellerini başının üstünde birleştirdi ve bir daire çizerek döndü. "*Köpek bakıcılığı* yapmamı mı istiyorsun?"

"Sana ödeme yapacağım," dedi. "Ve istersen burada kalabilirsin. Baxter da tabii ki."

"Öyle bir şey olmayacak, mutfağı bu olan bir evde asla kalmam," dedi mutfaktaki dağınıklığı göstererek. "Buzdolabını bulmak için bile arama kurtarmaya ihtiyacım olurdu."

"Haklısın," dedi. "Uzun bir hafta oldu ..." Gelişigüzel ev temizliğinin ardındaki nedenleri araştırmamaya karar verdi. "Ben temizlerim-"

"Max! Tek bildiğin, baltalı bir katil olabileceğim."

"Oh," dedi istemeden kıkırdayarak, "sanırım senin baltalı bir katil olmadığını biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu. "Nasıl bilebilirsin ki?"

"Yüksek modayla ilgilenen ve buna sanat diyen birinin kıyafetlerine kan bulaşmayacağına dair oldukça iyi bir his var içimde."

Bunu bir dakika boyunca düşündü. "Doğru. Tamam, iyi, baltalı bir katil değilim ama ne dediğimi ve ayrıca, birinden bir iyilik istemeden önce en azından bir akşam yemeği yiyene kadar beklemen gereken bir kural değil mi?"

"Bir kural mı var?" diye sordu, buna şaşırmıştı.

"Eğer yoksa, . Bana bunu *sorduğuna* inanamıyorum." "Carly, biliyorum, ötesinde," dedi özür dileyerek. "Bu cüretkâr bir ve çok az olan tanışıklığımızı kötüye kullanmak. Sormazdım ama bu kardeşim için çok önemli ve babam balığa gidiyor-"

"Hadi ama, *eminim* başka biri vardır. Peki ya annen?

Başka bir kardeş mi? Bir arkadaş? Etrafta bunlardan bir ya da iki tane olmalı. Sen yakışıklı bir . Bunu yapabilecek kız arkadaşların olmalı."

Kendisine yakışıklı denmesinden duyduğu memnuniyeti sonraya saklayacaktı. "Annem öldü, teyzemin hayvan tüylerine alerjisi var ve babamın çaresizce bir molaya ihtiyacı var çünkü köpek gösterisine götüreceğim kardeşim ileri derecede otistik ve sürekli yanında birinin olması gerekiyor." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve şöminenin üzerinden babasıyla Jamie'nin resmini aldı. Babası, yenilediği eski bir arabaya yaslanmış sırtıyordu. Jamie yakınında duruyordu, gülümseliyordu, bakışları yan taraftaki bir şeye takılmıştı.

Resmi Carly'ye uzattı. O da baktı.

"Babamın bir molaya ihtiyacı var. Kardeşimin de bir molaya ihtiyacı var. Bunu çok uzun zamandır planlıyorduk ve sonra Brant bu iki adam için her şeyi mahvetti ve onu tanımıyorlar bile. Bu kadar kısa sürede bir köpek bakıcısı, hatta bir köpek kulübesi bulmaya çalıştım ama kimseyi bulamadım."

Resme tekrar baktı.

Max bir adım daha yaklaştı. "Jamie çantasını çoktan hazırladı. Yatağın üzerinde köpek kitapları var. Köpeklere kafayı takmış durumda. Gerçekten tepki verdiği tek şey köpekler ve Hazel'ı da bu yüzden aldım, yanında bir köpek olsun diye. Bir köpek yüzünden bir köpek gösterisine gidemeyeceğini ona nasıl söyleyeceğim? Ne kadar ironik değil mi?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Carly tavana doğru. "Bu gülünç derecede ironik."

"Komşum Brant'ı birkaç kez kullandı ve her şeyin gittiğini söyledi. Benim için de öyle olacağını düşündüm." Max daha da yaklaştı. "Dinle Carly, kardeşim olmasaydı sana sormayı aklımdan bile geçirmezdim. Şunlara bak," dedi tekrar Fransız kapılarına doğru dönerek. "Baxter belli ki Hazel'ı seviyor ve Hazel da onu seviyor. Onlara bir bak."

Carly başını çevirip dışarı baktı. Köpekler yavru köpekler gibi oynuyorlardı.

"Hadi," dedi Max usulca. "Baxter'ı hiç bu kadar mutlu gördün mü?"

"Haksızlık bu," dedi zayıf bir sesle. "biliyorsun. Ama iki köpek *çok fazla*."

"Çocuk oyuncağı olacaklar. Birbirlerine arkadaşlık edecekler ve Birbirlerine sahip oldukları için beladan uzak duracaklar. Sanki orada değillermiş gibi hissedecekler."

Şüpheli görünüyordu.

"Köpekleri önemsedğin çok açık birkaç gündür Hazel ile takılıyorsun. Onu birinin düğününe bile götürdün."

"Onu düğüne götürmedim-"

"Jamie köpekleri çok seviyor ve bu onun için çok şey ifade ediyor. Artık Austin Canine Coalition'da bir işi var, bundan bahsetmiş miydim? Bu tutunmayı başardığı ilk iş. Pek konuşmuyor ama işinde konuşmasına gerek yok çünkü o köpekleri anlıyor, onlar da onu anlıyor."

Pencereden köpeklere baktı, düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kardeşimin orada çalışmaya başladığından beri ne kadar ilerleme kaydettiğine inanamazsınız. Oraya gitmek için o kadar hevesli ki haftada bir kez otobüse tek başına başladı. Bu işe başlamadan önce hiç sosyal hayatı yoktu ama diğer çalışanlardan bazılarıyla dondurma yemeye bile gitti. Onun tüm dünyası evi ve ACC ve bu işi ayarladığımdan beri dört gözle bekliyordu. Onu her gördüğümde *köpek şovu* diyor. Bak." Şöminenin yanındaki duvara doğru yürüdü ve kancadan bir tuval kaldırdı. Ona göstermek için geri getirdi. Sarkık kulaklı bir köpek resmiydi. "Bunu Jamie yaptı. Köpekleri bile *boyar*."

"Bu gerçekten güzel bir resim," dedi usulca. Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes aldı. "Tamam." Gözlerini tekrar açtı. "Kardeşini nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim? Ya da Baxter'ı? Ya da Hazel'ı? Aman *Tanrım*," dedi başını dramatik bir şekilde geriye doğru düşürerek.

Max anlamıştı ama yine de rahatlayarak iç geçirmekten kendini alamadı. "Çok teşekkür Carly. Bunu ne kadar takdir ettiğimi sana asla ifade edemeyeceğim. Sen farkına bile geri döneceğim ve yemin bu iyiliğinin vereceğim. Ne zaman şehir dışına çıkmak istersen, bana haber ver. Bir hafta, bir ay, neye ihtiyacın olursa. Baxter'ın burada her zaman bir evi vardır."

Kadın homurdandı. "Baxter'ın burada seninle kalmasına, peynirli makarna yemesine ve kanepede uzanmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bu hasarı düzeltmek zaten sonsuza kadar sürecek."

"Çok minnettarım. Bu durum beni çok zorluyordu, sert tedbirlere başvurmak zorunda kalacağımı düşünüyordum."

"Flaş haber Max, hiç tanımadığın birinden köpeğini birkaç günlüğüne almasını istemek ciddi bir önlem."

"Evet ... ama daha kötü seçenekler de var," dedi acı bir kahkaha atarak. "Yani ... alınma." Ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Sen iyi bir insansın Carly. Soyadın ne?"

"Kennedy. Carly Kennedy Halkla İlişkiler."

"Sen iyi bir insansın, Carly Kennedy Halkla İlişkiler. Birkaç şeyim var," dedi ve oturma alanını geçerek mutfağın yanında yerde duran bir kutuya doğru yürüdü. "Hazel'in eşyaları. En sevdiği oyuncağı, birkaç ödül maması," dedi ve kutuyu karıştırdı. "Bol miktarda yiyecek de var."

Carly inanamayarak kutuya baktı. "Bunun gerçekten işe yaramasını umuyordun, değil mi?"

"Gerçekten ." Kutuyu kolunun altında taşıyarak arka kapıya gitti, kapıyı açtı ve ısıklık çaldı. İki köpek de koşarak geldi.

"Onları *şimdi* mi alıyorum?" diye sordu kuşkuyla.

"Uçağımız sabah yedide. Bu şekilde daha kolay olur diye düşündüm. İstersen onu sabah bırakabilirim."

İki eliyle yüzünü kırmızı ojesi açık tenine çok yakışıyordu. "Kendimi bu şeylere nasıl bulaştırıyorum?" Ellerini indirdi. "Pekala, o zaman, eğer bunu yapacaksak, yapalım."

Max'in göğsünde manyakça bir rahatlama kabarcığı oluşuyordu, ama çılgın bir kahkahaya dönüşmeden önce onu bastırdı, sonra ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında Hazel yanından geçip kaldırım taşlarının üzerine fırladı. Baxter onun arkasından koştu. Gerçekten de sırtıyor gibi görünüyordu.

Max, Carly'yi arabasına kadar takip etti ve Hazel'in eşyalarını arkaya koydu, kutuyu metrelerce kumaşın ve iki oyma ahşap benzeyen şeyin arasına tikiştirdi. Köpekleri arka koltuğa yerleştirdi ve Carly'den telefonunu istedi. "İletişim numaramı gireceğim. Herhangi bir sorun yaşarsanız bana mesaj atın ya da arayın."

"Yapmayacağımı sanma."

Numarasını girdi, sonra onun telefonuyla kendi numarasını çaldırdı, onun da irtibatı olacaktı. "Söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

"Nerede yaşadığımı bilmek bile istemiyor musun?" diye sordu merakla. "Otoyolun yanındaki paslı bir otobüste de yaşayabilirim. Köpeğini nereye gönderdiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok."

"Paslanmış otobüs teorisini düşündüm, ama seninle aynı köpek bakıcısına sahip olduğumuz için, bir uzvun dışına çıkacağım ve senin olmadığını tahmin edeceğim. Bence muhtemelen buralarda bir yerde yaşıyorsun."

"Mopac'ın diğer tarafında," dedi ve şehrin batı yakasında kuzeye ve güneye uzanan bir otoyolun yönünü işaret etti.

"Gördün mü? Chicago'dan döndüğümde bana tam olarak nerede olduğumu söyleyebilirsin. Sana havaalanından mesaj atarım."

Sürücü kapısını açtı. "Carly?"

Durakladı ve tekrar ona baktı.

Açıklanamaz bir şekilde bakışları kızın ağzına gitti. Tek bir nefes için bile olsa, ona veda öpücüğü vermek gibi çılgınca ve uygunsuz bir düşünceye kapıldı. Kafasındaki mantıksal düşüncelerin arasında bir ot gibi bitiveren bu düşünce onu biraz sarstı ve kıza doğru uzanıp arabanın kapısını biraz daha araladı. "Cidden. Çok teşekkür ederim."

"Tamam, bana teşekkür etmeyi bırak. Garipleşmeye başladı." Arabaya bindi, iki hevesli köpeği koltuklarının arasındaki konsoldan arkaya doğru itti. Arabadan inerken durakladı ve açık pencereden, "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum!" diye bağırdı, sonra da arabadan fırlayıp ana yola çıktı.

Max de buna inanamıyordu. Ve günlerdir ilk kez gerçekten rahat bir nefes alabildi.

Ama o rahatlama dalgasıyla evine geri dönerken, o ot gibi düşünce, onu öpme fikri, olması gerektiği gibi solup gitmeyecekti.

Altı

Carly eve dönerken köpeklere onun bir aptal olduğunu söyledi. "Yakışıklı bir adam benden bir iyilik istediğinde işte böyle olur. İkinizle birlikte. Yani, gerçekçi olalım. Bu arabadaki herkes biliyor ki Brant bana sorsaydı yüzüne gülerdim."

Köpekler onu yalamak için öne atıldılar.

Köpekleri geri iterken, "Bunu yapan kardeşimle olan o işti," diye mırıldandı. *Kendime not: Köpekler için bir araba koşumuna yatırım yap. Köpek.* "Yakışıklı ve kardeşini bir köpek gösterisine götürüyor. Bu adamı bir aşk romanında bile bulamazsın, haksız mıyım?"

Evinin kapısına varmışlardı. Arabayı çekti ve arkadaki kulübeye giden uzun yola saptı.

Ön verandası ve kırmızı bacasıyla iki yatak odalı şirin kulübesini çok seviyordu. Konumunu da seviyordu - neredeyse şehrin tam ortasındaydı. Kulübe müsait olmadan önce aylarca onu takip etmişti ve sonunda KİRALIK tabelası asıldığında kapıya ilk gelen o olmuştu. Burası onun mabediydi, ceviz ağaçlarının altında ve yoldan uzakta saklanmıştı.

Mutlu bir köpeğin dilinin çarpmasıyla irkilerek şimdiki zamana geri döndü. Carly bir tarafa doğru eğildi. "Kes şunu Hazel. Gıdıklanıyorum." Hazel bir süre Carly'nin kulağına soluduktan sonra pencereye geri döndü ve Baxter'ı en iyi yer için sıkıştırdı.

Köpeğine, "Bunu yalan kabul etme, Bax," diye öğüt verdi.

Baxter koltuğun üzerine uzanarak karşılık verdi.

Kulübeye doğru hızla ilerlerken ev sahibi Conrad Rutherford'u gördü. Arabası projektörlerle aydınlatılmıştı. Selamlamak için kornaya bastı.

Conrad ve karısı Petra, birkaç yıl önce Silikon Vadisi'ndeki bir teknoloji işinden emekli olduktan sonra buraya taşınmışlardı. Eski bir dedektif romanındaki yuvarlak, tek gözlü bir adama bir isme sahip olmalarına rağmen,

Conrad aslında genç, zengin bir hipster'dı. Bir keresinde Kaliforniya'da ne iş yaptığını açıklamaya çalışmıştı ama uzun soluklu açıklamasının ortasında Carly'nin düşünceleri İtalya'ya doğru zihinsel bir yolculuğa çıkmıştı. İş her neyse, onlara bir malikâneyi yıkıp bir başkasını inşa etmelerine ve ardından arazilerindeki kulübeyi yenilemelerine yetecek kadar para kazandırmıştı. Carly'nin bildiği kadarıyla Conrad ve Petra'nın şu anda yaptıkları tek şey ot, domates ve çiçek yetiştirmek ve iklim değişikliği hakkında bol bol konuşmaktı.

Kadın korna çaldığında Conrad irkildi, sonra ona el salladı. İki elini de havaya kaldırdı. "Sanırım durmamı istiyor?" Carly düşündü. Yavaşladı.

Baldırlarının ortasına kadar inen geniş paçalı bir şort giymiş ve alnına bir bandana bağlamıştı. Tepesinde birkaç aydır geliştirdiği etkileyici erkek topuzu vardı. Petra eski bir dansçıydı ve bazen sabahın çok erken saatlerinde Carly onu bahçede güneşi selamlarken görürdü. O kadar zarıftı ki basit bir yoga çalışmasını bile bir performans gibi gösterebiliyordu. Conrad ve Petra ara sıra Carly'yi akşam yemeği için büyük eve davet ediyor ve mikro yeşilliklerle dolu bitki bazlı bir yemeğin üzerine Kaliforniya hikayeleriyle onu eğlendiriyorlardı.

Conrad tekrar el salladı ama Carly durmuş olmasına rağmen biraz aceleyle. Yolda ağır ağır ilerlemeye başladı, sırık gibi vücudu düzgün koşamayacak kadar uzun bacakları varmış gibi görünüyordu. "Merhaba Conrad!" Carly ona ulaştığında söyledi.

"Seni gördüğüme *çok* sevindim," dedi nefes nefese. Eğilip ellerini dizlerine bastırmak ve bir an hırıldamak için durakladı. Köpekler merhaba diyebilsin diye camı indirdi.

"Hey," dedi Conrad ve de sevmek için içeri uzandı. "Çift mi görüyorum?" Güldü. "Dinle, kira hakkında konuşmamız gerekiyor" derken onları sevmeye devam etti.

Köpekten kiraya ani geçiş Carly'yi ürküttü. "Yine mi geldin?" "Evet, korkarım öyle," dedi omuz silkerek. "Bir aylık kiradasın. aydan aya, bilirsin."

Evet, tabii ki biliyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Adamın söyleyeceklerini duymak istemiyordu. *Kira hakkında konuşmamız gerektikten* sonra hiç iyi haber gelmedi. Hayatı yeterince karmakarışık.

"Görünüşe göre kirayı artırmamız gerekecek ve muhtemelen seninle bir yıllığına anlaşmak isteyeceğiz. Petra iki yıllık kira istiyor, ama ben

henüz bu fikri zorlamamız gerekip gerekmediğini bilmiyorum."

Beyin hücreleri birbirine karışıp çalışma düzenine girmeye çalışırken ona sadece bakakaldı.

"Hey, bu kadar şaşırmış görünme. Bu sadece iş."

"Nasıl yani?" Kalbinin az önce boğazına tırmandığı düşünüldüğünde, konuşabilmesi bile dikkate değirdi.

"Emlak vergilerimiz arttı ve şu anda vergi veren bir hastane bölgemiz var, yani ..." Tekrar omuz silkti. Sonra köpeklere gülümsedi ve içlerinden birine *iyi* köpek dedi.

"Ne kadar daha?" diye kendine. "İki yüz."

Tanrı yardımcısı olsun, direksiyon başında ölmek için elinden gelen tek şey buydu. Belki, *belki* de ayda bir yetmiş beş dolar daha vereceğini düşünmüştü. "*İki yüz* dolar mı?" diye tekrarlardı, sesi neredeyse bir iniltiye dönüşmüştü.

"Bu hâlâ piyasa fiyatının altında, biliyorsun," dedi Conrad. "Burası için en az dört bin dolar alırım, yani kelepir alıyorsun Carly. Ve biliyorsun, Petra ve ben seni seviyoruz. Seni dışarı atmak istemiyoruz."

Öyle değil mi? Çünkü kirasını ayda iki yüz dolar artırmak ve onu bir yıllık kira sözleşmesi imzalamaya zorlamak muhtemelen onu evden attıracaktı ve bunu bilmeleri gerektiğinden şüpheleniyordu.

"Hey! Biraz crookneck sarı kabak ister misin? Bu şey hala büyüyor, inanabiliyor musun? Burada bekle, sana biraz getireyim." Conrad döndü ve arabasına doğru koşmaya başladı.

Carly koltuğuna yaslandı. Baxter burnuyla onun omzunu dürttü.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de korkuyorum."

Conrad bir kucak dolusu kabakla döndü, o da kabakları alıp ön yolcu koltuğuna yığıdı ve bir yandan da kira durumunu anladığına dair Conrad'a güvence verdi. Sonra kabaklar koltuğunda ve döşeme tahtasında yuvarlanırken arabayı kulübeye doğru sürdü.

O gece iki nedenden ötürü iyi uyuyamamıştı: Birincisi, kira yüzünden tabii ki. İkincisi de, iki köpeğin gece boyunca onunla birlikte yatağa tırmanmasıydı; başlangıçta bu durum hoş ve rahatlatıcı gelmişti ama sabah olduğunda köpekler dağılmış ve ona sadece kendi yatağından bir parça bırakmışlardı.

Boynunda bir ağrı ve işlerin kötüye gideceğine dair altıncı hissi andıran bir korkuyla uyandı. Nasıl olmasın ki?

Zaten istemediğiniz köpeklerin arasına bir köpek daha mı ekleyeceklerdi? Tam zamanlı bir işiniz yokken ayda iki yüz dolarlık kira zammını daha yeni duymuşken nasıl istemezlerdi ki? Evrenin kanunları böyleydi, bir şeylerin olması kaçınılmazdı.

Günün ilk işi Gordon'u bloguna kaydetmektir. Ancak köpek bakıcısı olmadığı için -artık bir köpek bakıcısına parası yetmeyeceği kesindi- ve iki eş hayvanını park edecek yeri olmadığı için Carly köpekleri de yanında götürmek zorunda kaldı. Gordon'un arabasına park etti, köpekleri arabadan indirdi ve tasmaıyla manolya ağacına bağladı; serin bir esintide yan yana uzandılar, görünüşe göre onlar için hazırladığı su kabıyla bir süre gölgede takılmakta sakınca görmediler.

Gordon evde değildi ama hizmetçisi kötü kalpli Alvira . Alvira köpeklerden pek hoşlanmamıştı ama Carly gülümsemekle yetindi ve Gordon'un ofisine gidip bloguna giriş yaptı. Ona yardım ettiği ilk blog yazısı dışında hiçbir şey yazmamıştı ve o da iki hafta önceydi. Yani planı çok güzel işliyordu! *İşlemiyordu*. Beş maddelik tanıtım önerisini yeniden düşünmesi gerekecekti.

Oradan köpekleri de yanına alarak bir düzine işi halletti - Hazel'ı evde yastıkla bırakması mümkün değildi, Köpek TV'ye olan yepyeni aboneliğine rağmen, dürüst olmak gerekirse, insanlar için de oldukça rahatlatıcıydı. Haftalardır bu kadar televizyon izlememişti.

Mia sık sık yaptığı gibi gözyaşlarının eşiğinde aradığında köpekleri kız kardeşinin evine götürdü. "Finn," dedi, beş yaşındaki en büyük çocuğunu kastederek. "O bir şeytan, Carly. Şeytan onun bedenine girmiş ve beni başka türlü ikna edemezsin."

"Neden? Ne yaptı ki?"

"Kardeşinin ayısını tuvalete atıp sifonu çekmeye çalıştı. Ama aşağıya inmedi, bu yüzden ona yardım etmek için bir sopa aldı. Banyomu su bastı ve tuvalet muhtemelen mahvoldu ve Will arayıp seyahatini iki gün uzatmak zorunda kaldığını söyledi. *İki gün!*"

Mia stresle iyi başa çıkamıyordu. Bir keresinde, Mia Millie'ye hamileyken, Carly onun stresle iyi başa çıkamadığını belirtmiş ve Mia neredeyse masanın üzerinden Carly'nin boğazına sarılacaktı. Böylece Carly daha da ileri giderek haklılığını kanıtlamıştı.

"Bu çok fazla, Carly. Bugün başka bir şeye daha katlanamam. Ne yapmam gerekiyor?" Mia telefonda ağlıyordu. "Sadece söyle bana, *Ne. Ben. I.*

Sözde. To. Yapmak?"

"Hemen geliyorum," dedi Carly. Mia böyle olduğunda, gerçekten ihtiyacı olan şey bir yetişkinle iletişim kurmaktı ve Carly her zaman hızlı aramada olan kişiydi.

Baxter ve Hazel'la çıkageldi. Mia önce köpeklerle, sonra Carly'ye baktı ve çığlık attı, "Ne yapıyorsun? Neden *iki* köpeğin var? Neden benim evimdeler?"

"Size tüm karışıklık hikayesini anlattım. İkinci köpek evimde bulduğum Basset. Ve tabii ki Baxter'ı tanıyorsun." Baxter kuyruğunu salladı. "Köpek bakıcılığı yapıyorum."

Mia ona baktı. Bu güzel, modern evin üst katında bir yerde bir çocuk çığlık atıyordu. Mia Carly'ye ters ters baktı. "Carly? Şu anda senin köpek sorununla uğraşamam. Sinir krizi geçiriyorum ve buna başka bir şey ekleyemem."

"Erimene hiçbir şey eklemiyorsun Mia. Bu sorun," dedi her iki köpeği de işaret ederek, "bir sorun değil. Bunu bir oyun buluşması olarak düşün."

Bir başka çığlık ve yüksek bir gümbürtü ikisinin de irkilmesine neden oldu.

"Anneciğim! *Anneciğim!*" Bo çığlık attı ve koşarak merdivenlerden indi. "Finn bana *vurdu!*"

"Hayır, ben !" Finn bağırarak kardeşinin arkasından merdivenlerden aşağı koştu. Merdivenlerin başında küçük Millie durmak ve geri dönmek zorunda kaldı, böylece merdivenlerden geriye doğru sürünerek inebildi.

"Finn. Kardeşine vurmayı kes!" Mia bağırdı.

Finn hemen gözyaşlarına boğuldu ve mutfığa doğru koşmaya başladı. Ancak bağırان çocukların telaşı köpekleri harekete ve havlamaya başladılar. Havlamalar çocukları daha da heyecanlandırdı ve Bo ile Millie köpeklerden kaçarken Hazel bunun bir oyun daveti olduğunu düşünerek gitti. Baxter da onları takip etti, yüksek sesle ve sık sık havladı, sonra da Carly'nin onu terk etmediğinden emin olmak için geri koştu.

Finn yeniden ortaya çıktı, hâlâ hıçkırıyordu. "Senden hoşlanmıyorum anne!" diye bağırdı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Annelerin yavrularını neden yediğini biliyorum," dedi Mia ağlamaklı bir sesle. "Tamamen anlıyorum. Hiç uyumuyorlar. Hayvanlar gibi yiyorlar. Bana aldırılmazlar."

Carly o sırada Mia'nın, Carly'ninki kadar açık olan saçlarının diken fark etti. Gömleğinde gizemli bir leke vardı ve pantolonunun dizleri yıpranmıştı. "Dadın nerede?" Carly sordu.

"Oh, sana söylemedim mi? Gitti! West Lake Hills'de daha iyi para veren bir iş buldu. Bu yıl West Lake Hills'te daha iyi bir iş bulan ikinci dadı ve biz de en yüksek ücreti ödüyoruz."

"Tesisat sorununu çözelim," dedi Carly sakın bir sesle. Mia misafir banyosunu işaret etti.

Küçük odada tıkiş tikiş bir halde tuvalete ve ayının görünen tek parçası olan bacağına bakıyorlardı. "Ne yapacağız şimdi?" Mia sordu.

"Kazın," dedi Carly.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Carly. Her zaman ne yapacağını biliyorsun," dedi Mia. "Her zaman benim ve cehennemliklerimin yanındasın."

"Ne yapacağımı bilmiyorum ama tek çözüm bu gibi görünüyor. Sensiz ne yapardım onu da bilmiyorum. İşten çıkarıldığında yanımdaydın. Ve Blake benden ayrıldığında."

Mia bir an düşündü ve başını salladı. "Haklısın. Yani bunu bana borçlu sayılırsın." Gülümsedi.

Carly güldü.

Ayıyı tuvaletten çıkarmak on beş dakika sürdü. Kazma işini Carly yaptı. Mia onun başında, çok yakınında durmuş, izliyor ve nasıl yapılması gerektiğine dair fikirlerini sunuyordu. Ama arada bir, "Sence annemle babam tekrar bir araya gelecekler mi?" dedi.

"Ne?" Carly ıslak patisini çekiştirdi. "Bunu neden söyledin ki? *Boşandılar*. Anlaşmanın mürekkebi kurudu. Her şey bitti."

"Bilmiyorum," dedi Mia. "Yere damlamasına izin verme!"

"O zaman plastik bir torba alabilir miyim lütfen?" Carly sordu.

Mia daha büyük bir plastik torbanın içinden plastik bir poşet çıkarmak için hareket etti ve bunu yaptığında Hazel aniden ortaya çıktı. Carly'nin iki parmağının arasında tuttuğu ıslak ayıcığı ısırarak kopardı ve koridorda tuvalet suyundan bir iz bırakarak uzaklaştı. Yakınlarda bir yerde Baxter havladı.

"Neden o köpeğin almasına izin verdin?" Mia haykırdı.

"Ona izin vermedim! O aldı," dedi Carly. Aceleyle banyodan çıktılar ve Hazel'ın peşinden koridora çıktılar. Köpekler ortalıkta görünmüyordu ama Finn oturma odasında duruyordu. Elinde kadife çiçekleri vardı. Yüzü ve gömleği kir içindeydi.

Mia gözlerini kırıştırdı. "Kardeşlerin nerede?"

"Dışarı," dedi Finn ve gözyaşlarını burnundan geri çekti. "Anne? Özür dilerim." Elindeki kadife çiçeği demetini uzattı.

"Aww," dedi Carly.

"Ah, Finny," dedi Mia ve tek dizinin üzerine çöktü. "Buraya gel." Kollarını oğluna doğru açtı. Finn ona doğru koştu ve Mia ona sarılıp kirli yanaklarını öptü ve saçlarını gözlerinden geriye doğru iterken, "Çiçekleri nereden aldın, tatlım?" dedi.

"Dışarıda," dedi Finn, arka bahçeyi göstererek.

Carly'nin beyninde küçük bir kırmızı bayrak isteksizce kendini gösterdi. Kız kardeşini atlatıp arka bahçeye bakan pencerelere doğru yürüdü... ve Mia'yı daha fazla üzmemek için bir çılgılığı bastırdı.

O mesafeden, o kötü köpeklerden hangisinin çitin dibinde, toprağın çekirdeğine kadar kazdığını söyleyemezdi. Hangisinin kadife çiçeklerini arka bahçenin her tarafına saçtığını da söyleyemezdi. Hangisinin Millie'yi yere düşürdüğünü ve ardından çocuk toprak yerken verandada bırakılan bahçe hortumunu çiğneyerek parçalara ayırdığını tahmin bile edemiyordu. Ya da ayıyı parçalayıp içindikileri kartopu gibi çimenlere saçanın hangisi olduğunu... Gerçi bu konuda Hazel'a bahse girmişti.

Mia aniden Finn'i tutarken yanında belirdi. Carly kız kardeşinin nefesinin kesildiğini duydu ve "Bo nerede?" diye sordu.

"Bo?" Carly hemen kapıyı çekip açtı ve dışarı çıktı, pamuk izlerini takip ederek Bo'nun çitin altındaki dar ve yeni kazılmış bir delikten geçmeye çalıştığı bahçenin kenarına kadar .

Carly köpekleri, pamuk dolguyu ve çiğnenmiş hortum parçalarını toplarken bir sürü bağırış çağırış, azarlama, gözyaşı ve özür vardı. Kadife çiçeklerini yerde bıraktı ve Millie'nin eve girmesini sağladı. Mia, Bo'yu bir elinden tutmuş sürüklüyordu, Finn de kalçasındaydı.

"İşte bu yüzden köpek istemiyordum," dedi Mia. "Şimdi herkes anlıyor mu?"

"," teminat verdi Carly. "Kesinlikle ."

Mia içeri girdi ve çocuklarını da içeri çekti. "Teşekkür ederim Carly. Beni sonra ara," dedi ve kapıyı kapattı.

Carly iki köpeğine baktı. Çok çalıştıkları için tamamen bitkin görünüyorlardı ve ikisinin de banyoya ihtiyacı olacaktı. "Harika. *Sadece* harika. Hangimiz Bay Sheffington'ı arayıp bunun de kolay bir iş olmadığını söyleyecek?" Ne olduğunu gerçekten anladığından emin olmak için

Carly ona arka bahçedeki katliamın fotoğrafını gönderdi; Mia evden kükreyerek çıkmadan hemen önce Millie ve köpeklerin fotoğrafını . Millie ve köpekler, pişmanlık duymayan Basset'lerin ortasında tepeden tırnağa çamura bulanmışlardı. Üç varlık da gülümsüyordu.

Carly yanıt olarak tek bir mesaj aldı:

Ugh.

Ugh? Bu mı? Mahvolmuş bir bahçe ve yıkanması gereken iki köpek için alacağım bu kadar mı?

Özür dilerim.

Endişesinin toplamı bu muydu? Köpeğini bir yabancıya bırakıp gitmişti ve aksi yöndeki teminatlarına rağmen köpeği ortalığı kasıp kavuruyordu ve tek yorumu *ugh* ve *sorry* idi. Onu kardeşiyle birlikte bir restoranda harika bir öğle yemeği yerken ve hatta hafta sonu olduğu için belki bir kokteyl, hatta belki bir *şampanya* kokteyli içerken hayal etti, çünkü görünüşe göre o köpek bakıcılığı yaparken tüm dünya bir tane içmek zorundaydı. Muhtemelen yanından geçen kızlara bakıyor ve sağa kaydırıyordu ve telefonunda yer kaplayan Austin'deki Chump Carly ile ilgilenecek zamanı yoktu.

Köpekleri eve götürdü ve onları arka bahçede yıkadı, bu onları çok mutlu ve bu süreçte kendini de ıslatmayı başardı.

Ancak o akşam arabasını temizledikten ve salyalarını, kirlerini ve tüylerini silkelediklerinde üzerine sıçrattıkları kirli sabunlu suyu yıkadıktan sonra ortalık sakinleşti. Köpekler çok yorgundu ve köpek yataklarından birine sırt sırta kıvrılmışlardı. Carly ilaç niyetine bir kadeh şarap içip çektiği fotoğrafları gözden geçirirken onlar horluyordu -bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu- Carly iki ite bakıp *bunun o kadar da kötü olmadığını* düşünebiliyordu. Belki de Mia'nın bahçesinin yok edilmesi sadece bir kerelikti. Belki de çocuklar etrafta koşuşturduğu için köpekler aşırı heyecanlanmıştı ve gerçekten de Finn kadife çiçeklerini kopararak başlamamış mıydı?

Bu sadece bir çift köpek için bir davetiyeydi.

Belki de, diye düşündü, ikinci kadeh şifalı şarabı içtikten ve akşam biraz daha pembe göründükten sonra, hayatında bir çift basset'e ihtiyacı vardı. Belki daha mutlu olurdu. Erkek arkadaşı yoktu. Arkadaşları kendi programlarının ve zaman taleplerinin içinde kaybolup gidiyordu. Ve bir yerlerde köpeklerin sahiplerinin hayatlarına yıllar kattığını okumamış mıydı? Onun gibi bir şey. New York'ta köpeklerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ama imkânsız değildi. Görünüşe göre insanlar bunu her yapıyormuş. Bir zihniyet ayarı gerektirecekti ama bunu yapabilirdi.

Her nasılsa, Carly Cuma akşamının o güzel saatlerinde kendini öyle bir kandırmıştı ki, Hazel eve döndükten sonra Baxter'a bir arkadaş bulma fikriyle oynuyordu. Hazel'in yanında farklı bir köpek olduğu inkar edilemezdi; Hazel geldiğinden beri kafasını bir köşeye bile dayamamıştı. Carly kendini ACC'ye gidip bir kurtarma köpeği bulurken hayal etti, zavallı Baxter'a Hazel'a gibi tapacak başka bir Basset. Onları New York sokaklarında gezdirdiğini ve insanların onu durdurup köpeklerinin ne kadar sevimli olduğunu söylediğini hayal ediyordu ve köpekleri mükemmel bir şekilde terbiyeli olacaktı çünkü elbette el kitabının şiddetle tavsiye ettiği gibi onları profesyonel olarak eğittirecekti. Target'ta gördüğü kitapların kapağındaki kadınlara benzeyecekti - sevimli, kaygısız ve ağaçlarla çevrili bir caddede köpeğini gezdiren. Köpekleri seven adamlarla tanışacaktı, şık Fransız takım elbiseleriyle sokakta yürüyen zengin iş adamları durup önce köpekleriyle sonra da kendisiyle konuşacaklardı.

Bir yerde köpek dostu bir ofisi olduğunu, Baxter ve yavru kardeşinin pencere kenarındaki koltukta oturup pencereden dışarı bakarak insanları içeri çektiklerini hayal etti. İnsanlar sevimli köpekler için gelecek ve halkla ilişkiler da ... ya da işi her neyse onun için kalacaklardı. Şanslı bir şirkete iki sevimli köpeğin sırtında koca bir müşteri tabanı oluşturacaktı.

Rüya gibi bir uykuya dalarken tüm bunları hayal etti.

T Ertesi sabah Carly balık kokusuyla uyandı. Başını yastıktan kaldırdı ve aniden gelen acıyla tısladı. hareket boynuna yerleşti. "Kahretsin," dedi ve boynunu ovuşturdu. Şaşılacak bir şey yoktu - yine yatağın en ucundaydı, itilmişti

Neredeyse yatağın tamamını kaplamış olan iki av köpeği tarafından bir kenara itildi. "Anlamıyorum," dedi boğuk bir sesle uyuklayan arkadaşlarına. "Bu güdük bacaklarla buraya çıkmak bile mümkün değil."

Baxter başını kaldırdı ve ona baktı. Belki de o Hazel'di.

Hangisiyse iç çekti ve uyumaya devam etti. Diğer yataktan yere doğru kaydı. Carly memnuniyetsiz bir homurtuyla doğruldu, birbirine karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve dizüstü bilgisayarının kayarak ahşap zemine çarpma sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Onunla birlikte uyuyakalmıştı.

Yataktan kalktı. Uykusuzluktan kendini sersemlemiş hissediyordu ve büyük bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Sonra yan tarafını kaşıyarak banyo kapısına doğru bir adım attı. Çıplak ayağı soğuk ve yağlı bir şeye değdi ve altından kaydı. Düşmeden önce kendini yatağın üzerinde yakaladı ama bacağındaki bir kas çekildi ve acı dolu bir homurtu çıkardı. Kendini toparladığında neye bastığını görmek için aşağıya baktı.

Bir köpeğin öğürme sesini duyduğunda hâlâ hangisinin balık yağının girdiğini anlamaya çalışıyordu. Ses dolabının olduğu yönden geliyordu. "Olamaz," diye fısıldadı, dehşetin en kötüsü onu vurduğunda. Yatağının üzerine atladı, köpek tam kusarken yarı kayarak yatağın ayak ucuna düştü. Dolaba ulaştığında neredeyse yanıyordu. Baxter az önce pahalı, özel bir gecede giydiği, ipek ve boncuklu Jimmy Choos'unun üzerine kusmuştu. "Hayır!" diye çığlık attı. Bir konsinye mağazasından satın almış olmasına rağmen delicesine pahalıydılar.

Baxter, yediği balık yağının kalıntılarıyla arasına biraz mesafe koyma telaşıyla kayarak odasından çıktı. Hâlâ uykusunda olan Hazel başını kaldırdı ve merakla Carly'ye baktı. İşte o zaman Carly, Hazel'ın patilerinden birinin altına yapışmış boş bir balık yağı kapsülü fark etti.

Sonra yerde ve yatak örtüsünün üzerinde pizza büyüklüğünde yağlı pati izleri olduğunu fark etti. "Aman *Tanrım!*" diye bağırdı.

Hazel yataktan kaydı ve koşar adımlarla odadan çıktı.

"Bu sadece seni suçlu gösteriyor!" Carly bağırdı. Telefonunu kaptı, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve Bay Tobias Sheffington III'e FaceTim attı.

Birkaç zil sesinden sonra yüzü meydanda belirdi. Gözlüklerini takmıştı ve kirli sakalları kaybolmuştu. Bir otel odasındaymış gibi görünüyordu.

Gözlerini kısarak ekrana baktı ve sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi "Oh," dedi. "Merhaba, Carly." Gözlerini kısarak daha yakına eğildi. "Vay canına... Bir şey mi oldu?"

"Oh," dedi sertçe başını sallayarak, "bir şey oldu." Telefonu önce balık yağı felaketine, sonra da mahvolmuş ayakkabısına doğrulttu, ardından telefonu tekrar ona çevirdi. "Gördünüz mü?"

"Neyi gördün?"

"Balık yağı! Köpek kusmuğu!" diye bağırdı ve muhtemelen göremediği bir eliyle yerdeki pisliği işaret etti.

"Ne?"

"Bu ikisi bir şişe balık yağı takviyesinin tamamını yedi! Ucuz değil, iyi ! Sonra da Baxter Jimmy Choos'larımdan birinin üzerine kustu!"

"Tamam," dedi yavaşça, sanki binlerce mil öteden güvenliği aramak zorunda kalacağını düşünüyormuş gibi. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı. Kendine ve bir erkek arkadaşına ait olan eski, büyük boy tişörte baktı. Bir gözünün üzerine dökülen kalın saç teline. "Sen . . . şu anda nasıl görüldüğümü mü yargılıyorsun?"

"Hayır," dedi, pek de inandırıcı olmayan bir şekilde. "Ama farklı görünüyorsun." "Belki de o hayvanlar bana bir santim kadar yer verdiği içindir.

Kendi yatağında, sanki şekilde uyuyabilirmişim gibi. Patilerinde balık yağı vardı ve yatağımın örtüsü de Sen neye bakıyorsun?"

Max omzunun üzerinden bakıyordu. "Umm . . ." Geri döndü. "Senin için buradan yapabileceğim bir şey var mı? Aramamı istediğin biri ya da ..."

Ya da neyi. *Merak* ettiği de buydu - ya da *ne*. Ya ona kendisini aramasını söylediğini unutmuştu ya da bunu hiç kastetmemişti. "Hayır. Yok bir şey. Sadece senin için yaptığım ve çocuk oyuncağı olacağını söylediğin bu büyük iyiliğin nasıl gittiğini görmek istersin diye düşündüm."

"Özür dilerim. Ellerin kesinlikle dolu gibi görünüyor." Tekrar omzunun üzerinden baktı. "Kaybettiğiniz her şeyi yerine koyacağım ve bunu yapmaktan nefret ediyorum ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Çok acelesi vardı. Tedirgindi, gerçekten. Bekle bir dakika. İçeride bir kadın mı vardı? Ona kardeşi hakkında üzücü bir hikaye mi anlatmıştı?

gerçekten bir *kadınla* gidebilsin diye mi? Tanrı aşkına, *o* kadın Saf mı? " oluyor?" diye sordu.

"Ne, burada mı? Köpek gösterisine gitmeye hazırlanıyorum," dedi. "Seni sonra arasam sorun olur mu?"

Tam bir aptaldı. *Tabii ki* yaptığı şey buydu. "Tamam. Her neyse," dedi. "Git ve iyi vakit geçir." Öfkeyle telefonu kapattı ve tekrar dağınıklığa baktı. Kendisi köpek bakıcılığı yaparken o hıyarın bir kadınla romantik bir hafta sonu geçirdiğine inanamıyordu. Bazen çok aptal oluyordu.

Aslında bu onun suçuydu; balık yağını şifonyerinin kenarında unutmuştu. Son zamanlarda çok yorgundu, çok dağınıktı. Meşgul olmak bir şeydi, ama buna bir de para kaygısı eklenince, balık yağını nereye koyduğu gibi şeyler aklından ilk geçenler oluyordu.

Ayakkabılarını dışarı atmak - mahvolmuşlardı - ve pisliği temizlemek zorunda kaldı. Birisi ön kapıyı yumrukladığında son kalan yağı da yıkıyordu. Topuklarının üzerine oturdu ve saate baktı. Cumartesi sabahı saat ondu. Kim gelmişti? Mahalleye veba ve çekirgeler gelmediği sürece kimse Cumartesi günü saat onda kimsenin kapısını yumruklamamalıydı.

Köpeklerden biri yarım yamalak bir havlama sesi çıkardı. Onlar da çok yorgundu. Carly , uyurken giydiği tişörtün altına bir şort çekti, ve koridordan kapıya doğru aceleyle yürüdü, sadece Baxter ve Hazel'a sert bir bakış atmak için durakladı, kanepede kendilerini evlerinde hissetmişlerdi, suçları görünüşe göre unutulmuştu ve açıkça bu sabah davetsiz misafirleri korumaya meyilli değillerdi.

Kapıya doğru ilerledi ve gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Victor verandada duruyordu, başı eğikti, bir elini pervaza dayamıştı. Görünüşe göre tekrar vurmak için elini kaldırdı. Carly ondan önce kapıyı açtı. Bir adım geri çekildi. Bakışları Carly'üzerinde gezindi. "Vay canına," dedi başını sallayarak. "Böyle bir yönün olduğunu bilmiyordum. Dün gece dışarı çıktın mı? Birini bağladın mı?"

"Ha ha, Victor. Bugün Cumartesi sabahı. Ziyaretçi beklemiyordum."

"Ciddi misin? Hep böyle mi görünüyorsun?"

Sabırsızlıkla iç çekti. "Ne istiyorsun?"

"Beni yanlış anlama. Biraz hoşuma gitti," dedi, tişörtünü ve şortunu göstererek. "Sanki ıssız bir adada voleybol topundan başka bir şeyin yokmuş gibi."

Tamam. Carly konuşmayı sürdürmeye istekliydi ama kendi evinin mahremiyetinde, eleştirilmeden, kendi seçtiği pijamayı giyebilmeliydi. "Tekrar soruyorum, ne istiyorsun?"

Victor'un yüzü birden aydınlandı. "Hey! Baxter'ı klonladın mı?" Görünüşe göre köpekler araştırmaya karar vermiş ve girişe doğru ilerlemişlerdi. Yanına doluştuklarında Victor çömeldi, Hazel bacaklarının arasına girdi, kuyruklarını sallayarak Victor'u kokladı ve homurdandı.

"Köpek bakıcısıyla bir karışıklık oldu, hatırladın mı?"

"Ne yani, iki köpek buldun ve ikisini sakladın mı? Dostum, etrafta dolaşıp sokak köpeklerini toplaman çok hoş."

"Ne? Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Ben öyle bir şey yapmam." Onu hiç dinleyen oldu mu? "Her neyse... tam da bana bu güzel güneşli sabahta neden uğradığınızı söyleyecektiniz, değil mi?"

"Oof," dedi Victor burnunu kırıstırarak. Kadının etrafından dolanıp köpeklerle birlikte kapıdan içeri girdi ve sonra kadının evine doğru yürüdü. "Burası balık gibi kokuyor."

Anlaşılan Victor onun sabrını sınamak için gelmişti. Carly sakın bir nefes aldı ve kapıyı yavaşça kapattı, ardından Victor'u evine kadar takip etti. Çoktan kanepeye yerleşmişti ve köpeklerden biri kucağına tırmanmıştı. Onun Baxter olduğunu fark etti; Max'in her şeyi mahvettiğine dair teorisini kanıtlama görevinde olduğu belliydi.

"Koleksiyonumdaki kırmızı parçaları biliyorsun, değil mi?" Victor sordu.

"Elbette." Onlar gösterisinin imza parçalarıydı. Onlar Phil'in onlar için çektiği elbiseler, dün Ramona McNeil'e Fed-Ex ile gönderdiği resimler. Victor'un ona henüz bir elbise giydirmemiş olmasına o kadar minnettardı ki... Beyaz elbiselerin omuzları ve uzun kolları büyükken, kırmızı elbiselerin kalçaları büyüktü.

"Evet, hissetmiyorum. Onları çıkarıyorum."

Carly can alıcı noktayı bekledi. Hiçbir şeyin gelmediğini fark edince biraz panikledi. "Victor, bunu yapamazsın. *Kırmızı* parçalar olmaz. Onlar senin finalin. Gösteriyi durduran!"

"Hissetmiyorum," dedi tekrar. Baxter'ı yere bıraktı ve ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü.

Carly'nin kalbi çok hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Phil'le o parçaları bedavaya çekmesi için konuşmuştu. Ramona McNeil'in e-postasına girmek için yalvarmıştı. Victor için o kırmızı parçalara odaklanacak bir podcast ayarlamıştı. "Victor. Bu çılgınlık. Bunun çılgınlık olduğunu *biliyorsun*, değil mi?"

O elbiselerle dalga geçiyorduk. İnsanlar sırf kırmızı parçaları görmek için şovunuza geliyorlar."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı. "Hayır. Onları istemiyorum." Buzdolabını açtı.

"Ama ..." Mutfakta neler olup bittiğini merak eden iki köpeğin üzerinden atlayarak barın sonuna doğru ilerledi. "Ama onları çekmesi için *Couture*'den bir fotoğrafçı göndermek istiyorlar. Bunun tek nedeni de kreatif direktörün bu parçaların düşündüğü kadar editoryal olup olmadığını görmek istemesi. Tasarım çok yenilikçi."

Victor ona döndü. "Bak Carly, yani, anlıyorum. Ama bu yüzden . Bu sabah annemle konuşuyordum ve sana haber vermem gerektiğini söyledi, böylece o görüşmeyi iptal edebilirmişsin." Buzdolabına döndü ve bir tencere lazanya çıkardı.

Carly kendini ya tam bir sinir krizinin ya da cinayetin eşiğinde hissediyordu. Bu iki farklı dürtünün bu kadar benzer hissettirebilmesi ne kadar ilginçti. "Tamam," dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Eğer kırmızı parçaları alamazsan, şovunu nasıl bitireceksin?"

Omuz silkti. "Başka bir şey yaparım. Birkaç haftam var." Çekmeceleri açmaya başladı ve sonunda mutfak eşyalarının olduğu çekmeceyi buldu. Bir çatal çıkardı ve tavadaki lazanyadan kocaman bir ısırık aldı. "Dostum, kolon temizliğine ihtiyacım var. Kendimi her türlü tıkanmış hissediyorum. Bu hissi bilir misin?"

Carly ona baktı.

"Bunu yapabilir misin?" "Neyi yapabilir miyim?"

Lazanyadan başını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı. "Bana kolonoskopi yaptır. Eskiden annem ayarlardı ama şu anda bana biraz kızgın." "Kolonoskopi için başka birini bulman gerekecek,

Victor." Bu, ona kolonileri planlamanın bir reklamcının görevlerinin bir parçası olmadığını ve bu görev için ona ücret ödememesi gerektiğini açıklaması gereken öğretilabilir bir andı. Ama kırmızı parçalar konusunda çok endişeliydi ve Victor şimdiye kadar öğretilemez olduğunu kanıtlamıştı. Barda bir tabureye çöktü. "Az önce tüm planlarımı altüst ettin. Her şeyi yeniden gerekecek ve senin kolonik ameliyatın uğraşacağım son şey olacak."

"Biliyor musun? Gerçekten bir tane almalısın," diye önerdi, bir çatalı ona doğrultarak. "Biraz gergin görünüyorsun ve inan bana, kolonoskopi seni birden fazla yönden temizleyecektir."

"İğrenç," dedi Carly burnunu kırıstırarak. "Bunu gerçekten istemiyorum
."

"Hel-looh!"

Carly cümleinin ortasında dondu kaldı. *Lütfen, hayır.*

Hazel ve Baxter havlamaya başladılar ve bu davetsiz misafirle yüzleşmek için ön kapıya doğru koştular. Carly onların mantığını bir türlü anlayamadı.

"Bunu ısıtmamın var mı?" Victor davetsiz misafirden habersiz sordu. Tabağı çoktan mikrodalgaya koymuştu. Bir sonraki adımda salata atarsa hiç şaşırmayacaktı.

"Carly! Neden *iki tane* av köpeği var?" diye seslendi annesi oturma odasında belirmeden önce, iki yanında koşturan köpeklerle birlikte içeri süzülüyordu. Tenis kıyafetleri giymişti, tenis oynamayan bir kadın için tuhaf bir seçim gibi görünüyordu. Ama bu Carly'nin annesinin tipik özelliği idi - gerçek hayatta yaşamadığı kişiliklere bürünmeyi severdi. Ve bundan her zaman kurtulmayı başarırdı.

Evelyn Kennedy güzel ve minyon bir kadındı, saçları hâlâ tereyağı sarısı tonundaydı ve yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce üç çocuk doğurmuş olamayacakmış gibi görünen bir vücudu vardı. Carly ile aynı mavi gözlere sahipti, ancak hem fiziksel özellikler hem de kişilik açısından anne ve kız arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu. Carly on beş santim daha uzundu ve annesinin bir zamanlar çocuk doğurmak için iyi olduğunu söylediği bir vücuda sahipti. Carly'nin de hayatta büyük hırsları vardı ve bunu kimin bildiği umurunda değildi.

-Hedeflerine çok doğrudan yaklaşıyordu. Annesinin de hırsları vardı, ancak onlara ulaşmak için daha pasif-agresif bir yol izledi.

Annesi köpekleri sevmek için eğildi, sonra mutfak barına doğru yürüdü ve ellerini iki yana açarak öne doğru eğildi. "Beni mutfağınızdaki hoş genç adamla tanıştıracak kimse yok mu?" diye mırıldandı.

. Carly ölmek istiyordu, annesi Victor'la daha önce tanışmıştı. "Anne!" Carly gergin bir kıkırdamayla, "Anne!" dedi. "Victor Allen'ı hatırlıyorsun. Onunla tanışmıştın, hatırladın mı? O benim moda tasarımcısı müşterim."

"Oh!" Annesi güldü. "Sen musun?"

Victor mikrodalga fırının kapısını kapattı. "Sorun değil, Bayan Kennedy. Moda tasarımcılarının hepsi birbirine benziyor." Çatalını almak için arkasını döndü.

Carly bu fırsattan yararlanarak annesine kötü bir bakış fırlattı. Tahmin edilebileceği gibi, annesi bunu görmedi. "Seni tanıyamadığıma şaşırmadım Victor-saçların çok farklı renklerde ve son karşılaşmamızdan çok daha büyük."

"Çünkü ayağa kalkması için içine biraz ürün koydum," dedi Victor. Lazanyayı ısıtmak için alıştırma düğmesine bastı. Carly'nin annesi ona baktı, kaşlarını kaldırdı ve sanki alıngan olan kendisiymiş gibi çenesini Victor'a doğru pek de ince olmayan bir şekilde salladı.

"Yani!" Carly parlak bir sesle konuştu. "Seni buraya getiren nedir anne?"

"Kızımı görmek için bir nedene ihtiyacım var mı? İyi olduğundan emin olmak istedim. Son zamanlarda seni pek göremedim ve görünüşe bakılırsa çok da erken gelmedim. Saçlarına ne oldu, tatlım?"

Carly dişlerini sıkarak, "Henüz giyinmedim," dedi. "Ve seni hiç görmüyorum çünkü neredeyse hiç evde olmuyorsun, hatırladın mı?"

"Biliyorsun, bu doğru. Son birkaç haftadır çok meşguldüm. Boşanmanın bu kadar özgürleştirici olması inanılmaz."

şaka yapmıyordu - kırk yıllık evlilikten sonra, annem büyük bir yulaf ekiyordu. Düzenli olarak utanç yürüyüşü yapıyor ve daha sonra bunu arkadaşlarına ve kızlarına övünerek anlatıyordu.

Evelyn Kennedy bir gün Carly, Mia ve kardeşleri Trace'e hayatın kendisine gelmesini beklemeyeceğini, onu bulmaya gideceğini söylemişti. "Üçünüzün de istediklerinin peşinden giden, kendine güvenen insanlar olarak yetiştiğinizi gördüm. Ben de aynısını yapacağım." Ve her türlü buluşma grubuna katılarak ve gönüllü organizasyonlarda yer alarak ciddi bir şekilde başladı. En son takıntısı ACC'de gönüllü olarak çalışmaktı. Bir keresinde Carly'ye "En seksi erkeklerle orada tanışıyorsun," demişti. Carly ince margaritasını yudumlamadan önce kaşlarını oynatmıştı. "Sen de denemelisin, tatlım."

Nereden *sevgili* bulacağı konusunda annesinden tavsiye alma düşüncesi ve daha da kötüsü, annesiyle birlikte bekâr erkeklere bakma düşüncesi Carly'nin bir daha asla biriyle çıkmak istememesi için yeterliydi.

Belli ki ACC, annesinin depresyondaki bir av köpeğini alıp çocuklarından birinin üzerine atma fikrini aldığı yerdı. Carly'nin annesi herkesin hiç beklemediği bir anda böyle şeyler yapmasıyla, çocuklarına danışmadan onlar için en iyisinin ne olduğuna karar vermesiyle ünlüydü. Annesiyle babası evliyken, babası dengeyi sağlıyordu. O olmayınca, annesi her yerdeydi. Mia'nın eğitimsiz bir av köpeğini idare edebileceğini nasıl düşünebildiği Carly'nin hayal gücünün ötesindeydi. Mia'nın kocası Will teknoloji sektöründe çalışıyordu. Asya kökenli bir Amerikalıydı, akıcı bir şekilde Mandarin konuşuyordu ve işi için ayda en az bir kez Çin'e uçuyor, Mia'yı beş yaşından küçük üç çocukla bir haftalığına yalnız bırakıyordu.

her seferinde iki hafta. Üç küçük çocukla Mia için yeterince zordu, de annem geldi, karışıma huysuz bir av köpeği eklediği için çok mutlu ve heyecanlıydı.

Annesi aslında tüm evlat edinme sürecinden geçmiş, sonra Mia'nın evine gelip köpeği, bir kediye dehşet saçan ve kedinin saklandığı yerden nadiren çıkmasına neden olan aynı üç çocuğa vermişti.

Tahmin edilebileceği gibi, Mia aklını kaçırmış ve tüm mahallenin ailesinin ne kadar işlevsiz olduğunu öğrenmesi için sokak ortasında sinir krizi geçirmekle tehdit etmişti. Carly, annesi ve kız kardeşi arasında nükleer bir serpintiyi kurtarmak için devreye girmişti. Ve köpeği.

O zamandan beri annesi onu pek görmemişti çünkü Carly'nin Baxter sorunu vardı, bu da günün sonunda annesini, babasını ya da başka birini görmek için durmak yerine onu dışarı çıkarmak için eve koşması gerektiği anlamına geliyordu. Carly'nin asıl canını sıkan şey ise annesinin artık her şeyin yolunda olduğunu düşünmesiydi; ne zarar ne de ziyan.

Köpeklerden biri annesinin çıplak bacağını iyice koklamak için yanına gelmişti. "Tanrım, işte yine onlardan biri. *İki* basset tazı mı Carly? Köpeklere karşı olduğunu sanıyordum." Hazel'ı sevmek için eğildi. "Ne kadar tatlısın," dedi.

"Ben köpeklere *karşı* değilim. Köpekleri seviyorum. Sorumsuzca evcil hayvan sahiplenilmesine karşıyım. Hayatımda bir köpeğe gereken ilgiyi gösterecek zamanım yok."

"O zaman neden iki tane aldın?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Victor.

Cidden, Carly konuşurken sesin bir boşlukta kaybolduğunu düşünmeye başlamıştı. "İki tane almadım. Birincisi, korkunç bir şey olmadan önce kız kardeşimi kurtardım." Annesine anlamlı anlamlı bakmak için durakladı.

"Diğeri ise köpek bakıcısıyla yaşadığım bir karışıklığın sonucu ve her nasılsa bu adam Chicago'ya kaçarken ben de köpek bakıcılığı yapmaya ikna oldum."

"Bu kadar yardımsever olmanı her zaman takdir etmişimdir, tatlım. Umarım haftanın geri kalanı iyi geçmiştir," dedi annesi neşeyle.

"Bu değil ..." Carly başını salladı. Bunun bir anlamı yoktu, annesi onu dinlemiyordu. Carly'nin mutfağına girmiş, Victor mikrodalga fırından yemeğini alırken onun yanına sokulmuştu. Annesi buzdolabının kapağını açtı ve içindekilere baktı. Sonunda bir karton aldı

ve koltuğuna geri döndü. "Çok *keyifli* bir gün geçirdim. hafta," dedi ve ağzına bir yaban mersini attı. "Öyle mi?"

Victor sordu.

Annesi her de altın bir gülümseme attı. "Biriyle tanışmış olabilirim." Kaşlarını salladı.

"Kim gibi?" Victor sordu.

"Henüz söylemeye hazır değilim. getirmek istemiyorum. Her şey çok yeni ve bunun bir şey olup olmadığını görmek için ağırdan alıyoruz."

Carly'nin kafası karışmıştı. "Ama ... ama birkaç gün önce bu kadar ağırdan almıyordun." Elbette annesiyle yaptığı ve cinsel olarak özgürleştiği için duyduğu mutluluğu ilan ettiği telefon görüşmesinden söz ediyordu.

"Ne?" Annesi bir an için düşünceli görünüyordu. "Ah, o Bob'du," dedi bileğinin bir hareketiyle.

Annesinin *iki* erkek arkadaşı mı vardı? Akıl almaz bir şeydi! Carly yanlış yapıyordu? "Anne! Aynı anda iki erkekle mi çıkıyorsun?"

Annesi güldü. "Şu haline bak, sevgili yaşlı anneni takip ediyorsun."

"Takip edemiyorum, kafam karıştı."

"Sana söyledim, buna cinsel özgürlük deniyor, aşkım," diye neşeyle duyurdu annesi.

"Tabii ki evet," dedi Victor ve yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı.

Annesi bu hareketi tamamen kaçırdı ve ağzına bir çilek attı. "Baban ve ben birbirimizi tatmin edemedik-"

"Anne!"

Annesi başını kaldırdı, Carly'nin yüz ifadesini gördü ve ağzına iki çilek daha attı. "Kusura bakmayın. Siz ikiniz bu sabah ne yapıyorsunuz?"

"Kırmızı parçaları şovumdan çıkarıyorum," diye açıkladı Victor pervasızca.

"Düşünüyorum," diye düzeltti Carly.

"Yapıyorum," diye karşı çıktı Victor.

"Neyin parçaları?" diye sordu annesi.

"Moda parçaları. Birkaç hafta içinde New York'taki büyük şovundan moda parçaları."

Annesi, "etmeliyim ki, kırmızı bir giyside en sevdiğim renk değil," dedi.

"Aynen öyle," dedi Victor ve Carly' bakarak çatalını annesine doğrulttu. "O anlıyor."

"O anlamıyor."

"Neyi anlamıyorum?" diye sordu annesi.

"Kırmızı parçalar sergisinin büyük finali anne. Onları tanıtmak için fotoğraflar çektirdim ve çalışmalarıyla ilgilenen medyayı sıraya dizdim. *Couture* dergisi onlar hakkında bir makale yazmak istiyor! Tasarımlarına, özellikle de kırmızı parçalara çok ilgi var ve herkes büyük açıklamayı bekliyor. Ben de bunu ayarladım."

"Bak sen şu işe! Kulağa çok zekice geliyor, tatlım."

Carly bu ters iltifat karşısında pişman olacağı bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama bunu gerçekten çözmemiz gerekiyor anne, o yüzden belki daha sonra gelebilirsin?"

"Beni kovuyor musunuz?" diye sordu parlak bir sesle. " değil. Köpekleri gezdirmek için ACC'ye gidiyorum."

Carly, "Bu ikisini yürütebilirsin," diye önerdi.

"Hayır, teşekkür ederim. Başarı için giyindim ve görünmeyi tercih ederim." Güldü. "Kaşlarını çatma, tatlım. Dudak çevresindeki kırışıklıkların bir numaralı nedeninin bu olduğunu . Artık hiç kaşlarımı çatmıyorum. Güle güle Victor! Seni kırmızı elbiselerle ikna etmesine izin verme!"

Annesi ön kapıya doğru yürürken Victor, "Yapmayacağım," diye söz verdi. Carly ön kapının açıldığını duydu.

"Carly, o ayakkabıyı hangi köpekse uzak tutmak isteyebilirsin!" diye seslendi annesi kapıdan çıkarken.

"Ne?" Koridora doğru koşarken Carly bir tabureyi tekmeledi ve muhtemelen bir ayak parmağını kırdı ama durmadı. Hazel koridorda Carly'nin sağlam ayakkabılarından birini pençelerinin arasına almıştı. "Hayır, hayır, *hayır*," diye bağırdı ve ayakkabıyı almak için hamle yaptı. "Bu sabah mahvolmuş bir çift yeterli değil mi?"

Hazel kendinden derece memnun görünüyor, kuyruğunu yere vuruyordu. Carly ayakkabının parçalanmış topuğuna baktı ve yorgun bir şekilde iç çekti. Aşırı dolu dolabının kapısını nasıl kapatacağını ve kilitleyeceğini bulması gerekecekti. Yukarı baktı ve ön kapının açık durduğunu fark etti. "Baxter?" Etrafına bakındı. Baxter yoktu. "Victor, Baxter içeride mi?"

"Hayır."

"*Baxter!*" Baxter'ın kuyruğunun tepenin üzerinden Conrad'ın bahçesine doğru kaybolduğunu görmek için tam zamanında dışarı fırladı. Onun peşinden koştu. Hazel da onun peşinden koştu.

Conrad'ın bitki bahçesini çiğnemesini engellemek için Baxter'a zamanında ulaşamadı ama bazı bitkileri düzeltmeyi başardı, böylece

belli değildi. Öyle umuyordu. Baxter ve Hazel'ı evine geri götürdüğünde, ayakkabılarını köpeklerin ulaşamayacağı bir yere koyduğunda, kapıyı açık bırakan annesine ve yaptığı lazanyayı cilalayan Victor'a sessizce küfretmeyi bitirdiğinde, Victor gitmeye hazırdı.

Victor kapıdan çıkarken, "Dostum, yardıma ihtiyacın var," dedi. "Bekle, bekle, *bekle*, Victor! Peki ya kırmızı parçalar? Konuşmalıyız Bu konuda!"

"Dinle, Carly. Kırmızıyı çok sevdiğini biliyorum. Ama ben verdim." Kapıdan çıkıp arabasına bindi ve sanki az önce Carly'nin özenle hazırladığı tanıtım planını yerle bir etmemiş gibi kayıtsızca el sallayarak uzaklaştı.

Carly bu konuda çok kötü şeyler hissediyordu. Bu, meşhur buzdağının görünen kısmı gibiydi ve o da *Titanik*' içine doğru yelken açmıştı. Evine çekilmek için arkasını döndüğünde, hemen arkasında duran Hazel'a takıldı. "Ciddi misin?" diye mırıldandı, köpeğin etrafından dolaştı ve köpekler onu takip ederken içeri girdi. Salyalı ayakkabısını aldı ve onunla bir selfie çekti. Max'e mesaj attı. Fotoğrafın kendi adına konuştuğunu düşünüyordu.

Max cevap vermedi. Muhtemelen kız arkadaşıyla sevişme sonrası köpük banyosu yapmakla meşguldü, şanslı piç kurusu.

Yedi

MAx, Carly'nin mesajlarına cevap vermedi ya da balık yağı fiyaskosunun sorumluluğunu üstlenmedi - ki bu Hazel olabilir de olmayabilir de, dürüst olalım,

Çünkü o evde iki köpek vardı ve kendi kişisel bok gösterisini yaşıyordu.

Chicago'daki hafta sonu mu? Kardeşi için diğer tüm anıları gölgede bırakacak neşeli bir olay olması gereken hafta sonu? Max'in şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olduğu ortaya çıktı. Ama Max bu fikri ilk ortaya attığında babası onu uyarmıştı. Bunu düşünürken çenesini kaşımış, sonra yavaşça başını sallamaya başlamıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum oğlum. Jamie'nin tüm bu heyecanı kaldırabileceğini sanmıyorum."

Max, her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünen bir sinirbilimcinin tüm özgüveniyle, "Elbette bilebilir," demişti. Yaşamak için beyinleri inceliyordu. Yeni yetişen genç bilim insanlarına merkezi sinir sisteminin karmaşık harikalarını öğretiyordu. Nörogelişimsel bozukluklar konusunda uzmandı. Jamie'nin bazen sergilediği saldırganlığı ve kendine zarar vermeyi kontrol altına almak için hangi ilaçları kullandığını biliyordu; ve Jamie'nin bu dünyada daha iyi yol alabilmesi için maruz kaldığı tüm davranışsal, duyuşsal entegrasyon ve mesleki terapileri biliyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun her şeyi bildiği gibi o da her şeyi biliyordu.

"Baksana ne kadar iyi gidiyor," diye babasına işaret etmişti, sanki babası fark etmemiş gibi.

"Çünkü bir rutini var," diye karşı çıkmıştı babası. "Her gün aynı şeyi yapıyoruz ve her gün ne bekleyeceğini biliyor. Ama bu rutinin dışına çıktığımızda telaşlanıyor. Uçak mı? Yeni bir şehir mi? Bunu bilemiyorum Max."

"Baba." Max, zeki bir sinirbilimcinin bağımlı bir babaya göstereceği sabır ve şefkatle konuşmuş, hatta elini babasının omzuna koyup güven verici bir şekilde sıkılmıştı. "Ne yaptığımı biliyorum."

Karar ve o ne yaptığını bilmiyordu.

Üç gün içinde, dünyadaki tüm çalışmaların sahadaki, laboratuvardaki ya da hayattaki gerçek deneyimin yerini tutamayacağını bir kez daha kanıtlamıştı. Bunu yapabileceğini düşündüğü için kendi kışına tekneyi basmak istiyordu. Jamie bir laboratuvar deneği değil, kardeşiydi ve Max bu hafta sonu için bir laboratuvar deneyiymiş gibi hazırlanmıştı. Gerekli tüm malzemeleri hazırlamıştı ve tek yapması gereken çarkları harekete geçirmek, Jamie'nin hayatının olayını yaşamasını izlemek ve sonuçları kaydetmekti. Max'in tüm beyin bilimiyle tasarladığı bir olay.

Aptal herif.

Yolculuk oldukça iyi bir başlangıç yapmıştı, belki de Max'in umduğundan daha iyiydi ve kendini beğenmiş bir şekilde memnun olmuştu. Uçuş için hazırlık yapmıştı, Jamie'nin uçuşu iyi karşılamaması ihtimaline karşı *Dogster* dergisinin yeni bir kopyasını almıştı. Ama Jamie büyülenmişti ve uçuşun büyük bölümünü yüzünü cama yapıştırarak geçirmişti, anlaşılabilir homurtuları gördüklerinden duyduğu zevkin bir göstergesiydi.

Atlanta'da aktarmalı bir uçuşa yetişmek zorunda kaldıklarında küçük bir aksaklık oldu. Jamie buna ne gerek olduğunu anlamamıştı. Max'i çıkışa doğru çekmeye çalıştı. "Köpek gösterisi," sabırsızca, çıkış tabelasını işaret ederek. Max sonunda biniş kartlarını göstererek onu ikna etmiş ve Chicago'ya doğru yola çıkmışlardı.

Ancak Chicago, seslerin ve ışıkların kakofonisi ve sokaklardaki insan kalabalığıyla Jamie için çok fazlaydı. Her şey havaalanında başladı. Max bir taksi çağırdığında Jamie, Max yalan söyleyip köpek gösterisine gitmenin tek yolunun bu olduğunu söyleyene kadar taksiye binmeyi reddetti. Otellerine vardıklarında, Jamie trafik sesleri ve çöp kamyonunun gürültüsü karşısında ellerini kulaklarına götürüyordu.

İlk taşkınlığı sokakta meydana gelmişti. Max bir şeyler yemenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Kapıcı caddenin aşağısında bir lokanta önermişti. Böylece gitmişler, bir sokağın köşesinde diğer herkesle birlikte kalabalık oluşturarak ışığın yeşile dönmesini beklemişlerdi. Kalabalık Jamie'yi tedirgin etmiş ve bir elini çırparak ayaklarının üzerinde ileri geri sallanmaya başlamıştı. Ama ışık yeşile döndüğünde ve insan seli Jamie'nin yanından geçerek cadde boyunca ilerlemeye başladığında, bu onu o kadar ürkütmüştü ki hareket edemedi. Max onu teşvik etmeye çalışmıştı ama Jamie kaldırımdan inmek istemiyordu. İsteksizliği, bir pisliğin ona bağırmasına neden oldu ve hepsi bu kadar

-Jamie erimeye başladı.

Max Jamie'nin patlamalarına aşınaydı ve paniğe kapılmadı. Ne gerektiğini biliyordu. Ama yetişkin bir adam -üstelik iri bir adam- ellerini çılgınca çırpırmaya ve sıkıntılı bir hayvan gibi garip, yüksek sesler çıkarmaya başladığında, anneler çocuklarını kaptı ve erkekler yoldan çekildi.

Neyse ki otele yakın bir yerdeydiler ve Max, Jamie'yi odalarına geri götürdü ve Jamie'nin kendini sakinleştirmek için öğrendiği becerileri kullanarak paniğini atlatması için onunla konuştu. Sonra da oda servisi istemişti. Geceyi bir otel odasına kapanarak geçirdiler; Jamie köpek kitaplarını karıştırıyor, Max ise pencereden dışarı bakıyor ya da kanalları çeviriyordu.

Ama Cumartesi günü şafak söktüğünde -güneş neredeyse hiç doğmamıştı- Jamie Max'i silkeleyerek uyandırdı. Giyinmişti. "Köpek gösterisi," dedi.

"Tanrım, Jamie, saat sabahın yedisi," diye yakınmıştı Max. Kardeşinden uzaklaşıp tekrar uyumaya çalıştı ama Jamie yatağın diğer tarafına geçip "Köpek gösterisi," dedi ve Max'in suratına bir kâğıt parçası fırlattı. Bu, babasının Jamie için yazdırdığı bir programdı ve Jamie tazıları *ve çoban gruplarını* daire içine almıştı. Başlangıç saati ondu.

"Daha çok vaktimiz var," dedi Max ve diğer tarafa yuvarlandı. Jamie yatağın etrafından dolanıp onun omzunu itti. "Köpek gösterisi." Max ayağa kalktı.

Saat yavaş yavaş doğru ilerlerken Jamie'nin endişesi giderek artıyordu. Gitmek istiyordu. Max ona beklemesi gerektiğini, köpek gösterisinin henüz başlamadığını söylediğinde, Jamie yumruklarını duvara ve yatağa vurdu.

Carly, Jamie'nin hüsrânının ortasında ona FaceTime atmıştı. Max'in aklına tam olarak iki şey gelmişti: Birincisi, inanılmaz derecede seksi ve akşamdan kalma görünüyordu. Saçları yüzünün etrafında karmakarışık bir haldeydi, gözleri nerede olursa olsun doğal ışıktaki parlıyordu. İkincisi, Jamie'nin eriyip gittiğini görmesini istemiyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama istemiyordu. Hatta kalıp onunla konuşmak istemişti ama Jamie tedirgin olmaya başlamıştı ve görüşmeyi kısa kesmek zorunda kalmıştı.

O ve Jamie dokuz buçukta arenaya vardılar. Jamie, Max'in bir fincan kahve içmek için durmasına bile izin vermemişti.

Ortabatı Bölgesel Köpek Gösterisi, köpeklerin tımar edildiği yerde yürüyebildikleri ve bakıcılarla konuşabildikleri anlamına gelen bir gösteriydi. Daha doğrusu Jamie köpeklerle bakarken Max konuşuyordu. Oradan çeviklik denemelerine ve ardından da en iyi cins köpek yarışmasına katıldılar. Jamie koltuğunun kenarında oturuyor ve beğendiği bir köpek gördüğünde "İyi köpek" diyordu.

Akşamki turlarına geldiklerinde Max'in takati tükenmek üzereydi. Bir cin tonik istedi. Ve / veya bir hamburger. Hangisi önce gelirse, hangisini eline geçirebilirse. Ama Jamie son köpek gösterilinceye kadar hiçbir yere gitmeyeceğini açıkça belirtti.

Yine de günü olaysız geçirdiler ve otele dönüp oda servisiyle bir akşam daha geçirdiler, Jamie kitaplarını karıştırıyordu, Max huzursuzdu ve sert bir içki içmeyi diliyordu.

Pazar günü de Cumartesi günü gibi başladı. Max uyandı ve Jamie iki adım ötesinde, giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde oturuyordu. "Tanrı aşkına, Jamie," dedi Max, gözlerini kırıştırarak. "Tuhaf bir sapık gibi davranmayı bırakmalısın."

"Köpek gösterisi."

"Evet, biliyorum," dedi Max yorgun bir sesle. "İnan bana, biliyorum." Max bir köpek adamıydı, ama bu *çok fazla* köpekti.

Kalktı ve duş aldı. Sorun, kapıcıda saklamak üzere eşyalarını topladığında başladı. Saat yedi uçağıyla Austin'e dönüyorlardı. Jamie eşyalarını saklamak istemedi. İleri geri sallanmaya, ellerini çırpmaya ve hırlamaya başladı. Max ona bunun neden gerekli olduğunu açıklamaya çalıştı -çıkış yapmak zorundaydılar, çantalarını güvenli bir yere bırakmak zorundaydılar. Jamie dönüp masa sandalyesini odanın öbür ucuna itti. Yer lambasına çarptı, lamba devrildi ve küçük bir cam sehpayı da beraberinde götürdü. Max zarar vermeden önce kardeşini fiziksel olarak zapt zorunda kaldı.

Jamie sonunda bavullarını kapıcının almasını kabul etti ve köpek gösterisine doğru yola koyuldular, ancak Jamie asla tam olarak yerleşemedi. Max'e sanki Pazar günü iki kat daha fazla köpek varmış gibi geldi. Arena kafa karıştırıcı kokular ve kalabalıkla doluydu ve Jamie koltuğunda sallanıyor, başparmağındaki tırnak etini çiğniyor ve eve gitmek istediğini söyleyerek inliyordu. Çoban grubu ringe girene kadar Jamie'nin dikkati köpeklere yönelmedi. "Beauceron," dedi.

Max onu anlamamıştı.

"Beauceron," dedi Jamie hararetle.

"Banyoya ihtiyacınız var mı?" Max aptalca sordu.

Jamie programını açtı ve parmağını bir sayfaya birkaç kez vurdu. Max yere baktı. Beauceron'un bir köpek türü olduğu ortaya çıktı.

"Hiç duymadım," diye karşılık verdi Max.

Gösterinin en iyisi geldiğinde Jamie daha iyiydi. Whippet'in kazanmasını istiyordu ve nefesinin altında sürekli *Whippet* diye fısıldıyordu. Fransız buldogu büyük ödülü aldı ve Max başka bir taşkınlık için kendini hazırladı ama Jamie onu şaşırttı. Ayağa fırladı ve herkesten daha yüksek sesle alkışladı.

Salondan çıkarken bir standı uğradılar ve Max önceki Ulusal Köpek Şovu yayınlarının dijital disklerini sipariş etti. Otele geri ve Max kapıcıdan çantalarını aldı, Jamie'yi fiziksel olarak taksiye itmek zorunda kaldı ve havaalanına doğru yola çıktılar.

Austin'e 9:45'te vardılar. Max uçuşun büyük bölümünü hafta sonu ve kibri yüzünden bitkin bir halde geçirdi. Suçluluk duygusu ona ağır geliyordu; babasına kaç kez her şeyin gireceğine dair güvence verdiğini düşünüp duruyordu. Babasının evinden kaç kez, babasının ve kardeşinin o olmadan da iyi, sadece iyi olduklarına inanarak ayrıldığını. Egoist bir profesör gibi davranmış ve her gün Jamie'yle birlikte yaşayan ve ona bakan babasından daha çok şey bildiğini düşünmüştü. Max kendinden utanıyordu.

Ama bir şey Max için netleşmeye başlamıştı. Jamie'nin gerçekten de gözetim altında bir grup evinde, diğer yetişkinlerle birlikte yaşamaya ihtiyacı vardı. Yaşıtlarıyla birlikte olmaya, hayatı evde öğrendiğinden daha iyi idare etmeyi öğrenmeye ihtiyacı vardı. Rutini onu gerçek dünya deneyimlerinden soyutluyordu. Babasının da kendi hayatına ihtiyacı vardı. Max, Jamie'nin rahatlatıcı bir köpeği ve rutininin dışında deneyimleri olursa, Chicago'da başa çıktığından daha iyi başa çıkmayı öğreneceğine inanıyordu.

Kardeşini yorgun argın eve bıraktı, sonra Carly'ye mesaj attı. **Canavarı almak için çok mu geç?**

Basitçe "Hayır" diye yanıt verdi. Bunu turuncu bir şeyin resmi izledi. Görmek için yakınlaştırmak zorunda kaldı. Bir yastık olabilirmiş gibi görünüyordu. İçine ne olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen ya bir köpeğin ya da bir çöp kutusunun içinde olduğunu varsayabilirdi.

Köpeğin el işi, diye mesaj attı.

Max kaşlarını çatı. Hazel'in ayrılık kaygısı mı başlamıştı? Carly gerçekten de suçlunun Hazel olduğundan bu kadar emin miydi? Baxter'ın yanlış bir şey yapamayacağını düşünüyor gibiydi. Max, Baxter'ın yanlış bir şey yaptığını görmemişti ama hadi ama. Mesaj atıp adresini sordu.

On dakika sonra Carly'nin evinin kapısından içeri girdi; önce modern onun sanmış, sonra da evin arka tarafındaki adresi gösteren tahta tabelayı görmüştü. Arabasını evin girişine park etti.

Austin'in orta kesimini bungalovların kapladığı zamanlardaki çocukluğunu hatırlatan şirin, küçük bir kulübenin önünden geçiyordu. Küçük ev, yüksek ceviz ağaçlarının arasında yer alıyordu. Beyazdı ve yeşil panjurları vardı. Küçük, üstü kapalı bir verandaya çıkan yarım daire şeklinde tuğla basamaklar vardı.

Max üç vasistas pencereyi siyah kapıya doğru yürüdü ve kapı zilini aradı. Bir tane bulamayınca kapıyı çaldı. Evin derinliklerinde bir yerde köpeklerden biri havladı.

Bir an sonra kapı açıldı.

Carly telaşlı görünüyordu. Saçları ensesinde toplanmıştı ama birkaç tutam yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Yanağında kir gibi bir şey vardı. Üzerinde kapüşonlu bir tişört vardı ve ayakkabısızdı; bir eli kalçasında, diğeri kapıda duruyordu. Ama onun dikkatini çeken kalçasıydı

-Daha doğrusu eteği. Kırmızı ipek bir eteğin içine iki küçük kutu yapıştırılmış gibi görünüyordu ve oradan dizlerinin hemen üzerinde dar bir daireye doğru daralıyordu. Temelde kapüşonlu ters bir üçgen giyiyordu. Max'in kafası karıştı ve çok geç olmadan baktığının farkına varamadı.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bunun ne tür bir kostüm olduğunu bilmiyorsun. öyle."

"Ben Gerçekten ," diye dürüstçe cevap verdi.

Kapıyı sonuna kadar iterek açtı. Onun arkasından bir odayı görebiliyordu. yaşam alanı. Görüş alanının tam ortasında beyaz bir kanepe duruyordu ve eğer bir köpek varsa bunun en kötü seçim olduğunu düşündü. Kanepenin kolunda iki Basset cinsi köpek başlarını yan yana koymuş, tembel tembel kapıyı izliyorlardı. Ne bekçi köpekleriydi onlar.

"Mesajlarıma cevap vermedin," dedi.

Bu durum biraz kafasını karıştırmıştı. "Ben yapmadım mı?" Bazılarına cevap vermişti.

Tekrar düşündü. "Sanırım birkaç tane vardı ... ama yanıtın gerekli olduğunu düşünmedim?"

Bakışları daraldı. "Biri sana mesaj attığında cevap vermenin gerekli olmadığını mı düşünüyorsun? Mesajlaşmanın amacı da bu zaten."

"Her zaman değil. Turuncu şeyin resmi-" "Son iyi yastığım-"

"Soru sormadan geldi. Daha çok bir gözlem gibi görünüyordu. Peki ya bahçe yatağındaki? Paket servisin ne olduğundan emin değildim ve sorgulamak için zaman lüksüm yoktu."

"Gerçekten mi? Paket servisi almadın mı? Buna ne dersin? Köpeğin kız kardeşimin bahçesini kazdı."

Başını bir yana eğdi. Hem profesyonel hem de kişisel anlamda onun beyninin nasıl çalıştığını öğrenmeyi gerçekten çok isterdi. "Hazel olduğuna emin misin? Çünkü o fotoğrafta iki çamurlu köpek ve bu arada küçük bir kız vardı. Sırıtıyordu, ben de onun yapmış olabileceğini düşündüm."

Carly'nin gözleri büyüdü. "O yapmadı."

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Tepeden tırnağa çamur içindeydi, tıpkı köpekler gibi. Onlardan herhangi biri olabilirdi."

Ona ters ters baktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Millie'nin yapmış olma ihtimalini kabul ediyorum çünkü Tanrı biliyor ya, o çocuklar kontrolden çıkmış durumda. Ama asıl noktayı kaçırıyorsun; insanlar genellikle başka bir işle *meşgul* sürece mesajlarına cevap verirler."

"Nişanlandım," diye tekrarladı. "Başlığınıza tam olarak hangi arının girdiğini sorabilir miyim? Çünkü anlamıyorum. Hem de hiç," dedi elini sallayarak.

"Tamam, bunu atacağım. Chicago'ya bir kadınla mı gittin? Kardeşin hakkında kendimi kötü hissetmemi mi sağladın ki ..." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Çıldırma mı?"

"Çıldırma mı?" İnanılmaz bir kahkaha atmasına engel olamadı. "Boş zamanlarında bir lisede mi takılıyorsun? Bu fikre nereden kapıldın?" Telefonunu çıkardı. "Bak," dedi ve ona Jamie'yle birlikte Orta Batı Bölgesel Köpek Gösterisi tabelasının önünde çekilmiş birkaç fotoğrafını gösterdi. Max, kameraya gülümsüyor. Jamie, başka bir yere bakıyor.

Gözlerini kıstı. Elini onun elinin üzerine koydu, parmakları hafifti ve onun elini ve telefonu daha yakına çekti. Birkaç tane daha kaydardı. Arenada. İkisi bir Alman çoban köpeğiyle birlikte. "Çok sevimli," diye mırıldandı ve başını kaldırıp baktı. "Tamam." Sesi sadece biraz pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Tamam mı? Beni yalancılıkla suçladıktan sonra söyleyeceğin tek şey bu mu?" "Tamam, *özür dilerim*," dedi. "Ama beni suçluyor musun? Seni tanımıyorum ve

FaceTimed'da çok tuhaftın. Gergin görünüyordun, sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibiydin."

"Ben mi tuhaftım? İçki alemindeymiş gibi görünen ."

"Ha! İnan bana, keşke yapsaydım," dedi. ", , sizi suçladığım için gerçekten özür dilerim. Birinin bana kazık attığını düşündüğümde biraz sinirleniyorum."

"Seni kandırdı mı?"

"Bilirsiniz, saf olduğunuz ya da fazla güvendiğiniz için bir enayi haline geldiğinizde ya da her neyse."

"Seni kandırmadım Carly. Daha duyarlı olamadığım için özür dilerim ama uzun bir hafta sonuydu. Kardeşimin çok fazla ilgiye ihtiyacı var. Elimi tutmaya devam edecek misin yoksa telefonumu bırakabilir miyim?"

Isırılmış gibi elini onunkinden çekti ve sonra endişeyle eteğinin garip panniers'ını düzeltmeye çalıştı. "Eteğime kes," dedi.

Yukarı baktı. "Yapamam."

"Ben de yapamam ve bu bir sorun." Arkasını döndü ve evine doğru yürüdü. Daha doğrusu, eteği çok dar olduğu için tür hızlı adım dans hareketi yapar gibi hareket etti.

Bu kadın güzel olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. Kadın onu orada öylece bıraktı ve bir iki dakika sonra Max onu takip etmesi gerektiğine karar verdi. Giriş holünden kanepeye doğru yürüdü. Carly'yi hiçbir yerde göremedi ama Hazel heyecanla kuyruğunu sallıyordu. Evindeymiş gibi görünüyordu.

Carly aniden önünde belirdi ve bir ayakkabıyı yüzüne doğru tuttu.

Max bu ayakkabıyı tanıdı. Bu hafta sonu başka bir mesajında ona bu ayakkabıyla çekilmiş bir selfie fotoğrafı göndermişti. O mesajla ilgili hatırladığı tek şey kızdı. Küçük çillerini ve dudaklarının ne kadar pembe olduğunu fark etmişti. "Bunu daha önce de görmüştüm."

"Evet, . O mesaja da yanıt vermedin."

Ayakkabıya baktı. Aslında onu o ayakkabının içinde görmek isterdi. "Sadece bir resimdi."

"Onu bir sebepten dolayı gönderdim."

"Sebebi neydi? Çok seksi."

"Tabii ki seksi. Ama sorunu görebiliyorsun, değil mi?"

"Ayakkabıyla mı?"

"Evet, Max, ayakkabı." Ayakkabıyı yukarı kaldırdı. "Topuğuna bak."

Max bakışlarını ayakkabıya kaydırıp ve topuğuna baktı. İşte o zaman topuğun çiğnenmiş olduğunu gördü. "Ah, anladım," dedi başını sallayarak. "Sen

Hazel'ı da mı bu suça bulaştırıyorsun?"

"O zamanlar burada küçük bir kız yoktu ve Baxter hiçbir şeyi çiğnemezdi. Kuyruğunu bile." Kolunu indirdi. "Ayrıca, onu kanıtlarla birlikte suçüstü yakaladım. Ayakkabıma bunu kesinlikle *senin* köpeğin yaptı. Ama bunu *benim köpeğim* yaptı." Eğildi ve turuncu bir yastığın yarısını aldı.

Max'ten bir başka kıkırdama, homurtulu bir öksürük şeklinde kaçtı.

"Bu bir kahkaha mıydı? Bu bir kahkaha olmasa iyi olur."

"Yani gülmek değil," diye yalan söyledi sırtarak.

"Baxter'ın artık değişmiş bir adam olması sana çok komik geliyor olmalı. Köpeğimi mahvettiğini biliyordum."

"*Komik* diyecek kadar ileri gitmezdim," dedi ama yüzündeki gülümsemeyi silemedi. "Yine de komik sayılır." Kızın öfkeyle parlayan gözleri biraz dikkatini dağıtmıştı. Bu etki garip bir şekilde tahrik ediciydi. "Ve bu arada, Baxter bir köpek ve köpeklerin davranışları oldukça tahmin edilebilir. İkincisi, köpeğinizi *mahvetmedim*, çünkü bu öngörülebilir davranışlardan biri de köpeklerin bir şeyleri çiğnemesidir. Bunu can sıkıntısı ve hayal kırıklığıyla mücadele etmek için yaparlar. Ve dişlerini temiz tutar."

"Cidden şu anda köpeklerin neden çiğnediğini mi açıklıyorsun? Çiğnediklerini *biliyorum*. Ama Baxter *sen* onu koltuğuna alıp peynirli makarna yedirmeden önce benim yastıklarımı çiğnemiordu. Aradaki ilişkiyi nasıl göremezsin?"

Sırtmadan duramıyordu. Kızın ciddi olduğunu biliyordu ama şu anda o kadar güzel, tuhaf ve ilginçti ki. "Arada bir ilişki göremiyorum ama yine de çok üzgünüm. Yastığın size geri ödeyeceğim."

"Çocuk oyuncacı olacağını söylemiştin. İkisinin birbirini beladan uzak tutacağını söylemiştin."

"Dürüst olmak gerekirse öyle olacağını düşünmüştüm."

İnledi ve ayakkabıyla yastık parçasını yerdeki sepete attı. "Nasıl bir hafta sonu geçirdiğime inanamazsın. Elbette her şey kötü köpek davranışları değildi -bir sürü kötü insan davranışı da vardı- ama de Baxter artık kanepemden uzak durmuyor, bunun sorumlusu sensin," dedi onu göstererek, "ve şimdi kendimi küçük düşürmek ve senden bir iyilik istemek zorundayım."

"Bir iyilik istemek seni küçük düşürüyor mu?"

"*Sizden* bu özel iyiliği istemek beni küçük düşürüyor. Bu kimseden isteyeceğim bir iyilik değil. Ben kendi kendime yeterim."

"Hiç şüphem yok."

Ona şüpheyle baktı. "Sadece bana yardım etmeni istediğim şey, kanal tedavisi için gönüllü olmakla aynı sırada yer alıyor."

"Vay canına. Tamam," dedi başını sallayarak. "Görünüşe göre benden iyilik istemekten daha ayıp bir şey yok. . Nedir bu korkunç iyilik?"

İç çekti. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözlerini ondan kaçırdı ve "Görünüşe göre bu sevimli küçük numaranın içinde sıkışıp kaldım" dedi. Eliyle eteğini işaret etti.

"Sıkışmış. Ne şekilde?" diye sordu eteğe bakarak.

"*Sıkışmış* bir şekilde. Yani fermuar sıkışmış ve o kadar sıkı ki içinden çıkamıyorum. Annemi aradım ama tabii ki hiç orada olmuyor ve telefonu telesekretere düşüyor. Peki ya kız kardeşim? Unut gitsin. Üç çocuğu arabaya bindirmek zorunda kalacak. Bu yüzden sizden çok kötü köpeğinize bakma iyiliğine karşılık vermenizi ve beni bu ... *şeyden* kurtarmanızı istiyorum."

Max gözlerini kırıştırdı. Ve sonra gülmeye başladı. Ama gülüyordu. Bir elini karnına koydu, o kadar çok gülüyordu ki.

Carly, "Bu çok kaba," dedi.

"*Bu* çok komik. Nasıl oldu da sıkıştın?"

"Uzun hikâye ama kısacası, işimle ilgili yaşadığım bir sorunla ilgili bir fikrim vardı, diğerlerinin yanı sıra bu moda parçasını da içeriyor. Ancak günü kurtaracak fikrim işe yaramayacak ve şimdi sadece onu *çıkarmak* istiyorum" dedi biraz titreyerek.

"Tamam," dedi Max. "Seve seve yardım ederim. Fermuar nerede?"

Carly isteksizce arkasını döndü ve ona sırtını gösterdi. Fermuar eteğin ortasından aşağıya doğru iniyordu. Sonuna kadar. O kadar dardı ki fermuarı beline kadar çekememişti ve fermuar tam orta çizgisinin üzerinde kalmıştı. Max fermuara baktı. Bunu yapması gerekip gerekmediğine dair birkaç düşüncesi vardı. "Bu şey burada iyi ve sıkı duruyor, değil mi?" diye sordu, eteğinin belinden taşan etine bakarak. "Eğer derin bir nefes alırsan oradan çıkabilirmişsin gibi görünüyor."

"Bunu denedim. Ve ne kadar dar olduğunun farkındayım," dedi sabırsızca. "Victor benimki kadar sağlam bir silüet için tasarım yapmıyor. Artık şunu yapar mısın?" Omzunun üzerinden ona bakmaya çalıştı.

Sağlam terimi kafasında çınılıyordu. Ellerini kızın güçlü kalçalarına, güçlü beline ve güçlü göğüslerine koymak için ani bir istek duydu. "Çalışıyorum."

"Çalışmana gerek yok, sadece çöz onu!"

"Pekala," dedi Max. "Şimdi sana dokunacağım-"

"Pete aşkına, bana dokunacağını *biliyorum*, senden bana dokunmanı istedim. Sadece devam edebilir misin?"

Max daha yakından bakmak için eğildi. Soluk pembe bir kumaş parçasının fermuarın dişlerine takıldığını görebiliyordu. "Kumaşa ya da başka bir şeye yapışmış gibi görünüyor." Daha yakına eğildi. "Oh."

"Oh? Oh ne?"

"Sanırım külotun olabilir."

"Evet Max, onlar benim külotlarım, bunu belirttiğin için teşekkür ederim. Ama ne bulduğunu bir arkeolog gibi duyurmak zorunda . Sadece lütfen yap."

"Doğru." Pembe ipek külot aklına geldiğinde, bir şeyler dalgalandı. Fermuarı dikkatlice gevşetmeye çalıştı ama etek çok sıkı çekilmişti. "Eteği biraz çekip bana biraz gevşeklik verebilir misin?"

İç çekti. "Max? Eğer sana biraz gevşeklik verebilseydim *kendime* biraz gevşeklik verdim ve lanet şeyi geri çevirip tamir ettim!"

"Tamam, ," dedi. Parmaklarını eteğin içine doğru kaydırmak zorunda kaldı.

ve kalçasının sıcak, sert etine sürtündü. "Eee?"

Şey ... bir an yaşıyordu. "Carly, sakin ol-"

"Ne dedin? Bana gerçekten sakin olmamı mı söyledin? Bir eteğin içinde *sıkışıp kaldığımı* ve tamamen yabancı birinden beni çıkarmasını istemek zorunda kaldığımı ve onun kendi tatlı zamanını aldığını ve bana sakin olmamı söylediğini görmüyor musun?"

"Yabancı! Artık tamamen yabancı olduğumu söyleyebileceğinizi sanmıyorum. Yani, *özellikle* şimdi."

"Aman Tanrım! Nasıl sakin olmamı bekliyorsun? Sakin olur *musun*?"

"*Sakin* ol demiyorum, o şekilde değil" dedi.

bir parça ipeksi külot. "Bu kadar heyecanlanmanın kalbin için iyi olmadığını söyleyecektim. Kan dolaşımına sağlıklı sollu katekolamin salgılıyorsun ve tansiyonunun çok yükselmesini istemezsin."

"Ne ..." Omzunun üzerinden ona bakmaya çalıştı.

"Çok fazla hareket ediyorsun," dedi ve bir eliyle omzunu öne doğru itti.

"Neyin var senin, Max? Cidden, neyin var senin?"

"Bildığım kadarıyla hiçbir şey yok. Ama öte yandan siz, önemsiz bir gözlemin sizi sinirlendirmesine izin veriyorsunuz." Neredeyse serbest bırakıyordu. Parmakları kadının kalçasına bastırıyordu ve bundan son rahatsız olmuştu. Onu avucunun içinde hissettiğini hayal edebiliyor, sıkarsa nasıl hayal edebiliyordu. "Ben bir bilim insanıyım ve sadece endişeye verilen biyolojik tepkiyi açıklıyordum."

"Doğru," dedi homurdanarak.

Külotunu biraz daha çekip . "Bir sinirbilimci," diye açıkladı. "Yaşamak için beyinleri inceliyorum."

Carly homurdandı. "Uh-huh. Ve ben bir süper modelim."

Onun bir süper model olmadığını biliyordu, ama Max kıvrımları olan kadınlardan etkileniyordu ve Carly'nin çok uzun zamandır gördüğü en baştan çıkarıcı kıvrımlara sahip olduğunu keşfediyordu. Fermuarın bir kısmını açmayı başardı ve Carly'nin tanga giydiğini fark etti. "Ciddiyim. Ciddiyim," diye mırıldandı dalgınca, tangaya saçma bir şekilde takılmıştı ve vücudunda gittiği her yeri hayal ediyordu.

"Lütfen acele edin. Bu çok garip."

"Garip olan ne? Benim bilim adamı olmam mı? Yoksa fermuar mı?"

Tangayı kurtarmayı başardı ve fermuarı açtı.

Arkasını döndü. "Teşekkür !" Arkasındaki fermuara uzandı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. O şey çok sıkı."

Kızarmış yanakları ve ışıltılı mavi gözleriyle ona baktı ve kalçasının anısı hala parmaklarının üzerindeyken, bir kez daha hafifçe tahrik oldu.

"Max?"

"Evet?"

"Beni serbest bıraktığınız için teşekkür ederim. Ama gerçekten uzun bir gün geçirdim. *Gerçekten* uzun. Bu eteğin içinde sıkışıp kalmak ve beni serbest bırakmanı istemek zorunda kalmak pastanın üzerindeki krema gibi. Kız kardeşim bu haftaki dördüncü sinir krizini geçiriyor çünkü çocukları şeytan ve kendisi de çocuk oyuncağı. Bu köpekler tüm güzel eşyalarımı yiyor ve bir tanesi evi kokutuyor ve Jimmy Choos ayakkabılarımı atmak zorunda kaldım. Victor program akışını sorguluyor ve ben daha markete gidip hak ettiğim bir sürahi şarabı almaya bile *vakit* bulamadım, o yüzden köpeğinizi alıp gitme nezaketini gösterirseniz ve kendime acımama izin verirseniz çok memnun olurum."

Max'in beyninden bir dizi yanıt geçti. Bir dizi soru da. Ama kapıya baktığında saatin geç olduğunu ve gitmesi gerektiğini gördü. "Size geri ödeme yapabilir miyim-"

"Hayır." İç çekti. Ve sonra biraz gülümsedi. Hatta bunun sıcak bir gülümseme olduğunu bile söyleyebilirdi. "Teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten. Ama buna gerek yok. Sadece bir noktaya değiniyordum."

Demek buraya . Etrafına, kanepedeki köpeklere baktı. "Hazel, gel."

Hazel itaatkâr bir şekilde koltuktan kalktı. Baxter da peşinden tırıs giderek onu takip etti.

"İşte eşyaları," dedi Carly, onunla birlikte eve gönderdiği kutuyu göstererek.

Max onları aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. İki köpek tırıs la ilerledi.

"Baxter," dedi Carly yorgun bir sesle. "İhtiyacım olan son şey onun tekrar bitki bahçesine girmesi." Baxter'ı almak için Max'in yanından kapıya doğru gitti.

Max kapıyı açtı ve Hazel arkasına bile bakmadan koşar adım dışarı çıktı. Baxter da gitmeye çalıştı ama Carly onun yakasını tuttu. Baxter'ın kuyruğu oldukça sert sallanmaya başladı. İnledi. Max eğildi ve Baxter'ın ensesini okşadı. "Sen iyi bir köpeksin, Baxter. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Bir kanepeye ihtiyacın olursa beni görmeye gel."

"Köpekler kanepelere ait değildir. Baxter bunu biliyor," dedi Carly ve Hazel'in peşinden koşmasını engellemek için onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Max verandaya çıktı. Orada durdu ve arkasını döndü. "Carly, yardımın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. İçtenlikle. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

Yumuşadı ve tekrar gülümsedi. Çok sevimli bir gülümsemesi vardı. "Lafı bile olmaz," dedi. "Aptal köpeğinizi gerçekten seviyorum."

"Sanırım o da senden hoşlanıyor." Hazel'in sabırla beklediği arabasına baktı. Yine de kendini gitmeye zorlayamadı. Bir kez daha geri döndü.

Carly hâlâ gülümsüyordu. "Kafanı ısırdığım için özür dilerim," dedi. "Son zamanlarda oldukça stresliydim."

"Özrün kabul edildi. Size endişeyi açıkladığım için özür dilerim."

Biraz güldü. "Özrün kabul edildi. Sakinleşmem gerekiyordu çünkü tam bir panik atağın eşiğindeydim. İtfaiyeyi aramak zorunda kalacağımı hayal ediyordum. *Bu* çok aşağılayıcı olurdu."

Max gülümsedi. Verandadan çıktı. Baxter'ın inlediğini ve arkalarından kaçmaya çalıştığını duyabiliyordu. Geri döndü.

Carly, "Kendine iyi bak," dedi ve kapıyı kapattı.

Max arabasına doğru yürüdü. Arka koltuğun kapısını açtı ve Hazel içeri tırmandı. Onu köpek kayışına bağladı, ardından eşyalarının olduğu kutuyu yanındaki koltuğa kaydırды. Sürücü koltuğuna oturduğunda Baxter'ın ulumalarını duyabiliyordu. "Seni duyuyorum, Baxter," diye mırıldandı.

Garip bir şekilde huzursuz hissediyordu. Garip giysileri ve tavırlarıyla Carly Kennedy'yle kısa ve tuhaf tanışıklığının sona erdiği açıktı. Bu rağmen ondan hoşlanıyordu, çünkü bir açıdan bu onu eğlendiriyordu. Ve onu bir daha göremeyeceği için gerçekten üzgündü.

Bu nedenle Baxter'ı bir daha göremeyeceği için üzgündü. Dikiz aynasından arka koltuktaki köpeğine baktı. Hazel'ın ne hissettiği bir sır olarak kalacaktı, çünkü kimi görüp görmeyeceğini gibi görünmüyordu ve akışına bırakmaktan gayet memnundu.

Sekiz

Carly ertesi gün irkilerek uyandı çünkü yakışıklı Max Sheffington'ın görüntüsü rüyalarında dans ediyordu - gerçek bir rüya Victor Allen tasarımı bir kıyafetle bir arena sahnesinde dans ediyordu ama omuzları normalden çok daha büyüktü. Etraflarındaki insanlar çılgına dönerken Carly iki köpeği tutmaya çalışıyordu.

Doğrulup gözlerini kırptırdı. "*Tanrım*," diye mırıldandı.

Yavaşça tekrar uzandı ve gözlerini kapattı. Max'in o anki görüntüsünü, dün gece siyah Henley ve ince chino pantolonuyla görüldüğü halini beyninden kovmaya çalıştı. Kendisi bir eteğin içinde sıkışıp kalmışken onun bu kadar seksi görünmesi onu utandırmıştı.

Çok utanmış ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı çünkü o anda adamın hafta sonunu bir kadınla geçirdiğini düşünmüştü. Ama sonra onun Chicago'da çılgınca seks *yapmadığını* anladığında utancı daha da artmıştı. Adam ateşliydi ve görünüşe göre bekârdı ve Megan Monroe, "*Her gün, her şekilde elinden gelenin en iyisini yap*," demişti. Elinden gelenin en iyisini yapmamıştı. Adam onun kaçık olduğunu düşünüyordu. Ve o lanet eteğin içinde sıkışıp kalmıştı.

Hepsi Victor'un suçuydu.

Bu hafta *Couture* fotoğrafçısıyla buluşacaklardı. Bu, Victor için elde etmek için çok çalıştığı bir fırsattı. Kırmızı parçaları istiyorlardı ve Cumartesi ziyaretinden sonra endişelenmiş, kaygılanmış ve nihayet o akşam Victor'u aramıştı. Ona "hissettirmek" için.

Victor'un cevabı sertti. "Ben kararımı verdim, Carly. Bu kadar. Kırmızı yok." Telefonu kapatmıştı.

Başka biri bunu son söz olarak algılayabilirdi ama Carly Victor'u çok iyi tanıyordu. Onun için hiçbir şey "o" değildi. Fikirleri her gün yeni ve daha iyi bir şeye dönüşürdü.

Onun işi bu kırmızı parçaları *Couture*'ün önüne getirmektir. Aceleyle bir araya getirdiği saçma bir B planı hazırlamış ve Pazar sabahı Victor'u arayarak kırmızı takımını ödünç alıp alamayacağını sormuştu. Tamamen çılgınca olan planı, *Couture*'daki adam şehre geldiğinde onunla tanışmak için kırmızı kıyafetlerden birini giymektir. Victor trafikte sıkışmış gibi davranacak ve en azından ona kırmızı parçalardan birini *gösterecekti*. "Oh, tesadüfen bir tane giyiyorum" diyecek ve ayağa kalkıp yavaşça dönecekti. Carly manken değildi ama çaresizdi. Victor için bu tür bir teşhir altın değerindeydi ve her ne kadar Victor davransa da, Carly onun bu fırsatı heba etmesine izin vermeyecekti.

Dördüncü çalışta cevap verdi ve sesi gibiydi. "Telefonu kapatmadan önce," dedi hızla, "en azından kırmızı parçalardan birini ödünç alabilir miyim?"

Victor nedenini bile sormadı. "Al, umurumda değil. Sende kalsın. Giy, masa örtüsü yap, parçala. Her neyse."

Telefonu kapatmıştı. "*Her neyse* Victor," diye mırıldandı ve köpeklerle baktı. "Eyerleyin çocuklar. Gezintiye çıkıyoruz." Hazel kendini kapıya atmıştı, *gezinti* kelimesine aşina olduğu belliydi. Carly, Baxter'ın bir şey anladığından emin değildi. Ama Hazel nereye giderse o da peşinden gidecekti.

Yarım saat sonra, bir elinde tasmlar, diğerinde anahtarla Carly, Victor'un karanlık stüdyosunun kapısını açıp içeri girdi.

Ev küf kokuyordu, sanki biri çöpü atmamış gibiydi. Işıkları açıp tasmları bıraktı ve köpekler doğruca mutfığa yöneldi. Victor'un atölyesi küçüktü ve kumaş parçalarıyla doluydu. Bir duvarda nosyonlarını, ipliğini, makaslarını, kumaş bantlarını ve farklı süslemelerini koymak için eklediği tel raflar vardı. Atılmış kumaş parçaları ve desen kağıtları her zaman zemini kirletirdi. Odanın ortasında desen ve kesim için uzun bir masa vardı. Bir duvarın karşısında iki dikiş makinesi vardı. Carly ikisi arasındaki farkı ya da neden ikisine ihtiyaç duyulduğunu hiç anlamamıştı. Ayrıca stüdyoda gerektiğinde hareket eden makaralar üzerinde iki çıplak elbise formu vardı. Formlar genellikle çeşitli yapım aşamalarındaki giysileri giyiyordu. Victor bitmiş parçalarını arka duvara asıyordu.

Carly kırmızı parçaların onları en son gördüğü yerde asılı olacağını düşünmüştü ama o duvar sürgüleri boştu. Onları aramak için etrafta dolaştı ve stüdyonun köşesinde dikkatsizce yığılmış halde bulduğunda korkuyla nefesi kesildi.

Onları yerden kurtardı. Hazel yığını koklamaya geldiğinde yüksek sesle "Bunu neden yapısın ki?" diye .

Parçaları o iğrenç kanepenin arkasına serdi ve ceket ve eteğin içine sığmak için en iyi şansa sahip olduğuna karar verdi. Kırmızı koleksiyonun geri kalanını astı, ceket ve eteği aldı ve av köpeklerini çağırdı.

O iki kırmızı parça dolabının kapağında asılı duruyor ve şimdi ona bakarak yatak odasının kutsallığını bozuyordu.

Yatak odası onun sığınağıydı. Küçük ve şirin bir odaydı ve yatağını büyükannesinin kullandığı şönil yatak örtüsüyle kaplamıştı. Gömme kitaplığı kitaplarla doldurmuştu, çünkü Carly sadık bir kitap kurduydu ... ancak son altı ayda istediği kadar kitap okumaya, hatta Netflix izlemeye bile vakit bulamamıştı.

Bir emlak satışından aldığı bir makyaj masası vardı. İşten çıkarıldıktan sonra kışı onu yenilemek ve çok rahatlatıcı soluk bir yeşile boyamakla geçirmişti. Makyaj masasının üstünde kozmetik ürünlerinin, losyonlarının ve kremlerinin fırçaları ve paletleri ile bir emaye kutu içinde mücevherleri duruyordu. Zemin kışın soğuk olabiliyordu, bu yüzden ayaklarının altında yıl boyunca keyifli hissettiren büyük, kabarık mavi bir halı sermişti.

Odanın pencereleri şeffaf beyaz perdelerle kaplıydı ve bu da ona biraz mahremiyet sağlıyordu - bu kadar geride olmasına gerek yoktu - ama aynı zamanda doğal ışığa da izin veriyordu. Kristal kapı kolları olan gömme dolabı bu kadar eski bir ev için harika bir keşifti, çünkü dolaplar yüzyılın ortalarında küçüktü. Onunki kesinlikle kıyafetlerle, çok fazla ayakkabı ve aksesuarla ve -küçük kirli sırrı- el çantası takıntısıyla doluydu.

"Ugh," dedi. "Kahveye ihtiyacım var." Etrafta köpekleri aradı ve Hazel'ın Max'le birlikte eve gittiğini hatırladı. "Baxter?" Yataktan çıktı ve mutfığa gitti. Baxter köşesine dönmüş, başını dikişe dayamıştı. "Zavallı köpekçik," diye mırıldandı ona, eğilip okşamak için. "Onu özlediğini biliyorum. Ben de onu özlüyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama işte. Ben de onu özlüyorum . Yani, adamı pek tanımıyorum. Ama . . . Onu özlüyor gibiyim."

Kahvesini yaparken Max'i düşündü. Ceketini çıkarmaya çalışırken Max'in gelmemiş olmasına şükrediyor, kolların ne kadar sıkı olduğuna lanet ediyordu. Ancak devasa kalçalarını kolların arasından geçirmeyi başardığında, ceketini göğüslerini bırakın, kaburgalarının etrafından bile zorlukla geçirebildiğini fark etti. Bu yüzden omuz silkti ve

onu bir kenara atıp kapüşonlu bir tişört giymiş ve önemli olmadığına, modern çantalı eteğin zaten ilginç bir parça olduğuna karar vermişti.

Ama hem Max'in hem de onun bildiği gibi, etek bedenine uymuyordu ve eğer bir yangın çıksaydı, Max kesinlikle ölürdü, çünkü eteğin içinde odanın bir ucundan diğer ucuna zorlukla yürüyebiliyordu. "Moda endüstrisi neden sıfır beden konusunda bu kadar ısrarcı?" diye sordu somurtkan Baxter'a.

Sıfır bedene yakın olmaması, Max nihayet ortaya çıktığında kendini içinde bulduğu zor durumdu. Ve tabii ki Max, üzerine oturan Henley'si ve gri gözlerini öne çıkaran, onu seksi ve zeki gösteren kaplumbağa kabuğu dikdörtgen çerçeveleriyle erkeksi ve erkeksi görünerek ortaya çıkmıştı. Onun için hiçbir çekiciliği olmayan sıradan bir adam olamazdı, seksi olmalıydı. Ve Carly o kadar kıvrımlıydı ki, dar etek devasa bir muffin top durumu yaratmıştı, tabii ki o lanet kırmızı eteğin fermuarını çekmeye çalışırken var olduğuna inanmayı reddetmiş ve sonra aynı lanet kırmızı etekten kurtulmak için ona göstermek zorunda kalmıştı.

Onun parmaklarını hissetmek istediği şekilde değil de, bu en alçakgönüllü şekilde teninde hissetmeye katlanmak zorunda . Adamın parmakları ateş başlatıcı gibiydi, içinden küçük parıltı dalgaları gönderiyordu. Ve sonra onun o sinsî katlanmak zorunda kalmıştı, talihsizliği karşısında eğlence ve şaşkınlığın karışımı olan gülümsemesine ve daha da kötüsü, vücudun endişeye verdiği tepkiyle ilgili gereksiz açıklamasına. *Teşekkür ederim, Dr.*

Sheffington.

Dr. Sheffington.

"Kes şunu," dedi kendi kendine ve kahve fincanını aldı. "İşe koyul. Derhal bir C planına ihtiyacın var ve bunun için zaman yok." Giyinmek niyetiyle odasına geri döndü.

Ama o bir *nörobilimci* miydi? Gerçekten mi?

Dizüstü bilgisayarını yatağına taşıdı ve kahvesiyle birlikte yastıklarına yerleşti. Dizüstü bilgisayarını tekrar açtı ve Google'da Max Sheffington'ı aradı.

Vay canına.

Bu doğruydı.

Dr. Max Sheffington Teksas Üniversitesi'nde nörobilim profesörüydü, bu da onun yanlışlıkla sandığı gibi dev bir ukala değil, gerçekten bir beyin bilimci olduğu anlamına geliyordu. İki fotoğrafı vardı

-Birincisi, üniversitenin fakülte web sitesinde profesyonel bir resim onun için anlaşılabilir olan çalışma alanının açıklaması:

Nörogelişimsel bozukluklarda bilişsel işlev bozukluğunun hücresel ve devre mekanizmalarını keşfetmek ve bireysel tercihin nörobiyolojik temelini ve sinir ağları üzerindeki etkisini anlamak.

"Ne?" diye fısıldadı kendi kendine.

Üniversitenin web sitesinde kadrolu profesör olarak listelenmiştir.

Başka bir fotoğrafı daha vardı. Bu resim **Kampüs Hayatı** başlığı altında yer alıyordu. Üniversite oditoryumlarından birinde, giriş seviyesinde olması gereken kadar büyük bir sınıfın önünde kürsüde duruyordu. Düşük bel pantolonun üzerine uzun kollu bir tişört, bir ceket, o korkunç örgü şapka ve kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu olmayan yüksek topuklu spor ayakkabılar giymişti. Fotoğraf sırada sakalları da tamamen çıkmıştı.

O fotoğrafta seksi bir hipster gibiydi. Zeki, başarılı ve erkeksi görünüyordu ama aynı zamanda çocukları, hayvanları ve okyanusları kirleten pipetler ve tüm yetenekler için parklar gibi önemli şeyleri önemseyen biri gibiydi. Onun çok fazla kot giydiğini nasıl düşünmüştü?

Carly dizüstü bilgisayarını kapattı. Bu adam hakkında hayal kurmayı reddediyordu. Bu garip köpek karmaşası sona ermişti ve adam Hazel'i alıp kendi dünyasına geri dönmüştü, onunsa Baxter ve kendi dünyası vardı. Düzeltmesi gereken sorunlar, tırmanması gereken dağlar, öldürmesi gereken canavarlar vardı. O Victor'un sorununa geri dönecekti ve Max de sinirsel her neyse ona geri dönecekti. Belli ki en iyisi buydu çünkü bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu, birinin hayatında olan şeylerden biriydi ve bir gün New York'un şık bir apartman dairesinde bir akşam yemeğinde olacak ve şöyle diyecekti: *Hey, sana köpek gezdiricisinin iki Basset'i karıştırdığı zamanı anlatmış mıydım?*

Dünyada her şey yeniden yoluna girmişti.

Tam iki saat sonra Carly'nin fotoğrafçıyı arayarak Austin seyahatini ve onunla birlikte elde etmek için çok çalıştığı pozu iptal etmesine kadar dünyada her şey yolundaydı. Ramona McNeil'in kendisi onu geri aradığında çok şaşırmıştı.

"Neden?" Ramona sertçe sordu. "Bu genç bir tasarımcı için büyük bir fırsat. Neden altından halıyı çekip aldınız?"

Carly, bir halkla ilişkiler uzmanı olarak, *halının altından çekilmesinde* herhangi bir parmağı olabileceği fikrinden *rahatsız* oldu. "Victor yön değiştiriyor ve henüz çalışmasını sunmaya hazır değil."

"Oh, hazır değil, zavallı şey," dedi Ramona, sesi alaycıydı. "Bu harika, Carly... soyadın ne demiştin?"

Carly yüzünü buruşturdu. "Kennedy." Ramona'nın bunu yaptığı başvurulardan birinde görmüş olmasını umuyordu.

"Tek söyleyebileceğim, umarım yeni yönü ikiniz için de işe yarar. Ama şimdi bir boşluğu doldurmak zorundayım. Beni yaratmaya ikna ettiğin bir boşluk, hatırlarsın. Bil diye söylüyorum, bu işte oldukça yeni olduğunu düşündüğüm için, bu kadar geç bir tarihte bir yayını iptal etmek hoş değil."

"Aslında o kadar da yeni değilim," dedi Carly. "Özgeçmişime şansınız olursa, çok fazla deneyimim olduğunu göreceksiniz."

"Ben sen de mi konuşuyorsun?" Carly dudaklarını birbirine bastırdı.

"Belki *bilmiyorsun*, ama bir dolayı teslim sürelerimiz var ve bu teslim sürelerini çarpışma noktasına kadar zorladım çünkü beni yalnız bırakmadın. Yalvardın, kandırdın ve bana inanılmaz bir şey vaat ettin, şimdi de onu mu çekiştiriyorsun?"

Bu muhtemelen Carly'nin hayatının en kötü anıydı. Ramona McNeil onu aşağılıyordu ve belli ki özgeçmişine asla bakmayacaktı. Megan büyük kız külotunu giymesini ve anı yakalamasını söyleyecekti.

Naomi et derdi. Carly bunların hiçbirini nasıl yapacağını bilmiyordu. "Çok üzgünüm Bayan McNeil. Elimde olsa o parçaları kendim dikerdim. Ama o bir sanatçı ve kırmızı parçaları göstermek istemediğini açıkça belirtti."

"Bana şu hassas sanatçı saçmalığını anlatma," diye karşılık verdi Ramona.

"Bitmiş beyaz parçaların fotoğrafını çeksek nasıl olur?" Carly önerdi. Umutsuz görünmemeye çalıştı. Bir sorun çözücü gibi görünmeye çalıştı.

"*Beyaz* editoryal değil. Bu konuda *e-posta gönderdik*. Çok editoryal bir görünüme ihtiyacımız var ve kırmızı olması gereken yer." Hatta bir sessizlik oldu ve Carly bir an için telefonu kapattığını düşündü. "Elinde başka ne var?" Ramona sertçe sordu.

Carly canlandı. Kapı yüzüne tamamen çarpılmamıştı. "Yeni bir görünüm yaratma sürecinde," dedi hemen. Eğer yapmadıysa, gün sonuna kadar yapsa iyi olurdu. "Gösterecek bir şeyi olduğunda size haber verebilirim. Hızlı olacağını ve harika olacağını biliyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Ramona. "Tamam, dinleyin. Beni gerçekten zor durumda bıraktın. Yeni bir şey bulmak için iki haftan var. Ve *müvekkiline* böyle bir çekim daha yapma olasılığının sıfır olduğunu ve bir dahaki sefere bu tür bir çekim yaptığında hazır olması gerektiğini söyleyebilirsin. *Siz de* hazır olsanız iyi olur. İyi günler." Telefonu kapattı.

Carly ancak o zaman nefes almadığını fark etti ve sanki okyanusun yüzeyinden fırlamış gibi dramatik bir nefes aldı.

Ramona'ya katılmıyor olamazdı, Victor aptalın tekiydi. Daha da kötüsü, onun için bu kadar çok çalıştıktan sonra onu kötü gösteriyordu.

Carly buna o kadar kızmıştı ki o gün Victor Allen tasarımı bir kıyafet giymedi. Raftan satın aldığı ve kendisine çok yakışan normal kıyafetlerini giydi, *çok teşekkür ederim* ve Victor'u aramaya çıktı.

Onu stüdyosunda bulmuş. Ama adam çalışmıyordu. Kaykayının üzerinde, masaların ve elbise kalıplarının etrafında yavaşça dönüyordu. Garip bir şekilde umutsuz görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" Carly sordu.

"Evet. Neden?" Victor sordu. Kaykayının kanepeye yavaşça çarpmasına izin verdi ve üzerine yığıldı.

"Harika haberlerim var Victor! Ramona McNeil'in kendisiyle telefonda görüştüm. Kırmızı parçaları sergilemek istemediğinizi anladılar ama başka bir şeye bakmaktan mutlu olacaklar."

Victor omuz silkti ve kanepenin arkasına bakacak şekilde yan yattı. "Evet, bilemiyorum. Bütün bu *Couture* havasını hissetmiyorum. Çok süslü geliyor."

Çok mu *süslü*? "Var olan en iyi moda dergisi," dedi Carly. "Ve sen bir moda tasarımcısısın. Her moda tasarımcısı tasarımlarının o dergide yer almasını ister."

"Ben bir moda tasarımcısı *miyim*? Yoksa sadece dikiş diken biri miyim? Artık bilmiyorum."

Bu, en kötü gününde bile kendine aşırı güvenen bir çocuk için yeni bir şeydi. Carly annesiyle bakıştı. June'un yüzündeki endişe ifadesinden hiç hoşlanmamıştı. "Bu *Couture*, Victor," dedi Carly.

Yavaşça doğrulup oturdu. Carly'nin doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bunu kabalık olarak algılamak istemem ama kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tamam," dedi Carly başını sallayarak. "Tamam o zaman. *Couture* yok." Şimdilik. Bunu halletmenin bir yolunu . Eğer Ramona'yı geri aramazsa

önümüzdeki iki hafta, o dergi bir daha asla müşterilerini ayırtmayacaktı. Victor'dan sonra başka müşteri olduğunu varsayarsak. Ve kesinlikle orada bir iş bulamayacaktı.

"Ne demek *Couture* yok?" June sordu.

Carly ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Teslim tarihleri var. Ama dinleyin! Senin için hazırladığım iki blog var ve senin *çok* heyecanlılar. Yeni Tasarımcı Vitrini moda blogları için büyük bir olay."

Victor içini çekti ve ellerine baktı. "Evet, belki." Kendini kanepeden itti ve mutfağa doğru yürüdü.

Carly June'a baktı. "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bazen depresyona giriyor," dedi June usulca, bakışları mini mutfağa doğru kaydı. Victor'un mikrodalgaya bir şeyler koyduğunu duyabiliyorlardı. "Bazı güven sorunları yaşıyor."

"Ama neden?" Carly telaşla sordu. "Neden şimdi? Neden ki? O kazandı *Project Runway*!"

"Sosyal medya," diye mırıldandı June. "İnsanlar çok acımasız."

Carly kendini hasta hissetti. Sosyal medya kanallarına içerik gönderdi ve elbette bahsedilenleri ve kullanıcı yorumlarını takip etti. Endişelenmesini gerektirecek bir şey görmemişti; yorumların çoğu olumluydu. Ama yine de hafta sonu boyunca köpek meseleleriyle uğraşmıştı. "Hangi hesap?"

"Instagram." June karanlık bir şekilde kaşlarını çatı.

"Anne, ketçabımız bitmiş!" Victor aradı. Carly telefonunu kapı ve Instagram'ı açtı. "Dolaba bak," diye seslendi June.

Carly gönderiler arasında gezinmeye başladı. "Onu bulamıyorum!" Victor bağırdı.

"Dolaba bak!" June ona yardım etmek için mutfağa girdi.

o.

Carly ilk başta onu endişelendirecek bir şey görmedi. Bir sürü paylaşım yapmıştı. Tamamladığı resimleri, Victor'un çalışırken çekilmiş resimleri, basında kendisinden bahsedilmesi. Victor bazı eskizlerini de paylaşmıştı, hepsini görmüş ve harika içerikler olduğunu düşünmüştü. Ama geçen Perşembe gününden kalma bir gönderi vardı; Victor'un imzası niteliğindeki omuz ve kalçalarını öne çıkaran bir gece elbisesi taslağı. Birisi tasarımı beğenmemiş ve Minecraft karakterlerinin yer aldığı ikinci sınıf sanat projesi olarak nitelendirmişti.

Bu, Carly'nin hiç dikkate almayacağı ve Victor'a ya da herhangi birine görmezden gelmesini tavsiye edeceği türden bir yorumdu. Sosyal medyanın sorunu buydu - dünyada görünüşte sadece diğer insanları yıkmak için var olan insanlar vardı, ama onlara oksijen veremezsiniz. Mojo'nuzu çalmalarına izin veremezsiniz. Cazibenizi korumanın en iyi yolu da sosyal medyadan uzak durmak ve reklamcınızın sizin için paylaşım yapmasına ve yorumları izlemesine izin vermektir.

Ne yazık ki Victor bunların hiçbirini yapmamıştı. Yorumu karşılık vermiş, kadını başarısını kıskandığı belli olan ve muhtemelen yorumuna bakılırsa yeteneksiz bir özentili olarak nitelemişti. Diğerleri de üzerine gitmeye başlamıştı. Ona isimler taktılar, abartıldığını söylediler, *Project Runway*'de ondan nefret ettiklerini söylediler.

Victor her bir yoruma yanıt vermişti.

İşte o zaman en kötü troller onun yeteneksiz bir hacker olduğunu ve belki de kendini öldürmesi gerektiğini öne sürmeye başladı.

June döndüğünde Carly, "Aman Tanrım," diye nefes aldı. Gönderiyi sildi.

"Bir de bu var," dedi June ve telefonunu Carly'ye uzattı. Bu *Felicity's Fashions* adında bir moda blogu sitesiydi. Başlık, elinde kaniş köpeği, büyük boy güneş gözlükleri ve puantiyeli elbisesiyle cadde boyunca koşturan şık giyimli bir kadın resmiydi.

"Peki ya o?" Carly sordu.

"Oh, Yeni Tasarımcı Vitrini'nde yer alan tüm tasarımcıları sıraladı." June mutfağa baktı ve fısıldadı, "Victor'u en son sıraya koydu. Victor'un tasarımlarının, birisinin ordudan kalma bir çadırı alıp kolları ve bacakları için delikler açmasına benzediğini söyledi."

"Bunu görmesine izin verme," dedi Carly, June'un telefonunu ona geri iterek. "Sil onu."

"Bana gösteren oydu. Sonra da bu kadar çok yan göğsü olan birinden tavsiye almadığını söyledi."

Carly'nin nefesi kesildi. June'un telefonunu aldı ve yorumlar arasında gezindi. Instagram'da olduğu gibi blogda da berbat yorumlar vardı ama burada blog yazarının gönderisi üzerine bir tartışma patlak vermişti. Bazıları Victor'u savunuyordu. Bazıları ise kitlelere hiç kıyafet satmamış, yeni yetme genç bir tasarımcıyı savunanların oturup çenelerini kapatmaları gerektiğini söylüyordu.

Bazıları ise *sonradan* görme kelimesine ve bu kelimenin kültürel açıdan olumsuz çağrışımlarına, özellikle de dövme ve gökkuşağı saçlı olanlara tepki gösterdi ve bu kelimenin homofobik olduğunu öne sürdü.

"Hayır, , *hayır*," diye inledi Carly.

"Bunu tersine çevirmelisin Carly," dedi June. "Seni bu yüzden işe aldık."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Carly. "Ama Victor arkamdan gelip bu yorumları yapacaksa bunu yapamam. Sosyal medyadan uzak durması gerekiyor."

"Ben de elimden geleni yapıyorum," dedi June. "Ama o oluyor. Her şeyi kafasına takıyor. Babası da depresyondan muzdarip." Tekrar mutfağa .
"Endişeleniyorum."

Carly de öyleydi.

Onları bıraktı ve C planını hazırlamak için bir kafeye .

Bir latte aldı ve sokağa bakan bara oturdu. Sonunda kendine bir C planı olmadığını itiraf etmeden önce yarım saat boyunca boşluğa baktı. Victor'un bu tarafıyla ne yapacağını bilmiyordu. Sosyal medya tam bir tuzaktı.

Kahvesini yudumladı. Telefonunu eline aldı, Instagram'ı açtı ve arama kutusuna Dr. Max Sheffington yazdı. Arama sonuçları boş çıktı. Tobias Sheffington III'ü denedi. *Bingo*. Çok fazla gönderi yoktu ama gözlük takmış bir Labrador'un çok sevimli birkaç fotoğrafı vardı. Ve insan beyninin bir diyagramı ile **İnsan beyni muhteşemdir** yazısı. Ve *New Yorker*'dan iki cerrahın kafasının yarısı kesilmiş bir adamın üzerine eğildiğini gösteren bir karikatür. Biri diğerine, "Bu hiç akıllıca değil," diyordu.

Sessizce kıkırdadı.

C planını hazırlıyor olması gerekiyordu ama Facebook'a girdi. Max'in dersleri için herkese açık bir sayfa buldu. Ders notları için sekmeler ve taşan bir test tüpüne bakan çılgın bir bilim adamının olduğu bir meme vardı ve Max'ten bir gönderi. "Anladım. Aksonlar zordur. Endoplazmik retikuluma gelene kadar bekle. Sinirbilim mizahı! Akson rehberliği sınavına hazır mısınız? Sorunuz olursa bana gelin."

Telefonu aniden titreyerek uyandığında gönderiye gülümsüyordu. Arayan Gordon'dı.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Nasılsın-"

Gordon selam vermeden, "Öğleden sonra uğramanız gerekiyor," dedi sert bir sesle.

Carly bir iniltiyi bastırdı. "Ah... tabii," dedi, gözü saatindeydi. Bu öğleden sonra Los Angeles'ta yapacağı bazı soğuk aramalar vardı.

Victor için destek. "Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır, yarına kadar bekleyemez."

Yüzünü buruşturdu. "Bana birkaç saat verebilir misin? Halletmem gereken bir iş var."

"Tamam."

"Beni uyarabilir misin?" diye sordu.

"Buraya geldiğinde konuşuruz," dedi Gordon, bir kayanın tüm çekiciliğiyle.

"Okeydoke," diye cıvıladı. Carly, Max'in Facebook sayfasına son bir kez daha baktıktan sonra telefonunu çantasına attı.

Baxter'ı dışarı çıkarmak için eve gitti, ardından Gordon'un nehir kenarındaki yemyeşil evine doğru yola çıktı. Oraya vardığında ön kapıyı kimse açmamıştı. Carly sık sık girdiği yan kapıya gitti ve kapıyı tıklatarak büyük mutfığa baktı. Alvira'dan hiçbir iz yoktu. Ama Alvira'nın küçük Ford Fiesta'sı arabanın önündeydi ve garajın pencerelerinden Gordon'un Maserati'sini görebiliyordu.

Muhtemelen arka tarafta olduklarını düşündü. Eve adımını attı. "Alvira? Gordon?"

Kimse cevap vermedi.

Carly mutfığa girip çantasını mutfak barının üzerine koydu, telefonunu çıkardı ve Gordon'a burada olduğunu bildirmek için mesaj attı. Cevap gelmedi. Aklına bir düşünce geldi - ya davetsiz bir misafir olsaydı? Ya bağlanmışlarsa, ya öldürülmüşlerse ya da kaçırılmışlarsa? Çünkü iki arabanın da burada olması, kapıların açık olması ve kimsenin ona ya da mesajına cevap vermemesi mantıklı değildi.

Oturma odasına doğru yürüdü. Büyük resim pencereleri arka bahçeye, havuza ve aşağıdaki nehre bakıyordu. Dışarıda, havuzun yüzeyinde süzülen ve esintiyle garip piruetlerini döndüren dev sarı ördekçikten başka bir şey yoktu.

Orada durmuş dışarı bakarken, koridorun aşağısından bir ses duydu. "Elbette," diye mırıldandı. Ofisteydiler ve onun içeri girdiğini duymamışlardı. Carly çılgın hayal gücüne gülerек halı kaplı oturma odasını geçti ve girişteki iki mermer basamağı çıktı. Gordon'un ofisine giden uzun koridora döndü ki Gordon aniden bir odadan çıktı. Omzunun üzerinden arkasına bakıyordu ve odadaki birine bir şey söylemek için durakladı. Gülüyordu. Ve tamamen çıplaktı. Carly o kadar şaşırılmıştı ki, gözyaşlarını tutamadı.

Gözlerini sarkık göbeğinden ve aşırı uzamış gri saçlarından sarkan penisinden ayıramıyordu. Kadın telaşla bağırması olmalıydı ya da belki de ilk bağırana Gordon'du, çünkü o bağırdı ve odaya geri daldı.

"Aman Tanrım," dedi Carly. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman *Tanrım*." Arkasını döndü ve nereye gittiğinden bile emin olmadan koşmaya başladı. Yan kapıdan çıkıp arabasına kadar koştu, sonra çantasını hatırladı ve onu almak için tekrar içeri koştu.

"Carly!" Gordon sabahlığını giymiş, mutfakta adım adım ona doğru ilerliyordu.

Çantasını kaptı. "Çok özür dilerim Gordon," dedi elini kalbine bastırarak. "Çok, *çok, çok* üzgünüm, ama kapı açıktı ve arabalarınız buradaydı ve bir şey olduğunu sandım ve ben Çok *utandım* ve ne kadar özür dilesem azdır."

"Ofisime gel," dedi ve onu ileriye doğru işaret etti. "Hadi ama. Bu sadece bir , Tanrı aşkına. Şeytanın kendisini görmüş gibi davranmayı bırak."

Carly şeytanın kendisini görmüştü. İçeri girmek istemedi. Ofisine gitmek istemedi. Ona bakmak istemiyordu. Ama Gordon yine sabırsızca eliyle işaret edince, Carly çantasını göğsüne bastırdı ve onu oturma odasından geçip ofisine kadar takip etti.

Yolda Alvira yanlarından geçti. Carly ile göz teması kurmadı ama saçları neredeyse dimdik duruyordu ve kazağını giymişti. Carly'nin nefesi boğazında düğümlendi. *Bu* asla tahmin edemeyeceği bir eşleşmeydi. Kahretsin, asık suratlı Alvira bile biriyle görüşüyordu.

Ofisinde, Gordon büyük deri koltuğuna doğru yürüdü, hâlâ yanıyor gibi görünen bir puro aldı (ne, ruh halleri değişmiş ve kıyafetlerini yırtmaya mı başlamışlardı?). Ağır ağır oturdu, sonra çıplak ayaklarından birini masasının kenarına dayadı. Carly başını eğmek zorundaydı, yoksa cüppesi düşecek ve o silinmez görüntüyle tekrar karşılaşacaktı.

"Ee, Carly-"

"Çok özür dilerim."

Kalın bir eliyle onu başından savdı. "Dinle, sana şunu açıkça söyleyeyim. Seni işe aldım çünkü bu iş gerçekten isteyen başka kimse yoktu. Ama ben satış istiyorum. Bu blog işini istemiyorum-"

"Seni anlıyorum Gordon. Bu sadece bir fikirdi. Eğer beğenmezseniz, başka bir şey yaparız."

"Bence her şeyi yanlış anladın. Oraya çıkıp benim için çabalamalısın."

"Senin için acele *ediyorum*. *Woodworker's Journal*'a bir çağrım var-"

"Hayır, Pecan Street'te bir stant kurmak gibi bir şeyden bahsediyorum. Festivali" önerisinde bulundu.

Carly ona bakakaldı. Onun Austin'in en uzun soluklu sanat festivallerinden birine katılmasını ve aptal halkalarını sergilemesini mi istiyordu?

"Muhtemelen San Antonio'da buna benzer bir şey vardır. Bunu kontrol etmelisin."

"Yani gidebilmen için evrak işlerini halletmemi mi istiyorsun?"

Ona deliymiş gibi baktı. "Gitmeyeceğim. Bunu *senin* yapman ."

Carly'nin bu işe ihtiyacı vardı. Gerçekten ihtiyacı vardı. Ama sınırları vardı. O halkla ilişkiler işindeydi, satış değil. Ve bu adam kim oluyordu da işini ondan daha iyi bildiğini sanıyordu? "Gordon, ben-"

"Bekle, daha bitirmedim. Yapman gereken şey bu. Ama bana öyle geliyor ki sende o tür bir dürtü yok."

Ağzı açık kaldı. Şimdi de gidip onu .

Birden doğruldu ve kollarını masasının üzerine koydu. "Sana dostça bir tavsiye vereceğim Carly. Başarılı olan insanlar kışkırtarak çalışırlar. Bir projenin yürümesi için gereken her şeyi yaparlar. İçten içe yanmalısın - ne demek istediğimi anlıyor musun? Bunu istemelisin."

Carly'nin içinde bir şeyler koptu. Belki de son birkaç aydır biriken stresi. Belki de ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar çalışırsa çalışsın, Gordon Romero gibi adamların her zaman var olacağının farkına varmasıydı. Belki de gününün şu ana kadar gerçekten berbat geçmesi kadar basit bir şeydi. Her neyse, yavaşça ayağa kalktı. Kira artışını düşündü. Özgeçmişini düşündü. Cevaplanmayan tüm o iş başvurularını düşündü. İyi bir kız olmayı ve ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermeyi düşündü. Ne de olsa müşteri her zaman haklıydı. Ama söylediği şuydu: "Bence başka birini bulmalısın." Elindeki çantayı omzuna attı. "Bilin diye söylüyorum, kışımı çalışıyorum. Ama bazen her şeyi bildiğini sanan bir müşteriniz olur, belki de çok şey biliyordur, ama sonra bilmediği tek şeyin kimsenin lanet olası bir tahta çemberi istemediği olduğunu anlarsınız."

Gordon gözlerini kıstı. Purosunu ona doğrulttu ve "Kovuldun" dedi.

"Hayır. Üzgünüm. Sadece istifa ettim. Senden önce davrandım."

"Hayır, seni ben *kovdum*," diye ısrar etti kadın kapıdan çıkarken. "Hayır! Önce ben istifa ettim!" diye bağırdı ona.

Carly mermer barın önünden geçerken Alvira mutfaktaydı ve Carly dışarı çıkarken kıkırdadı.

Carly umutsuzca Alvira'ya tanıdığı en kaba insan olduğunu söylemek istedi, ama yapamadı, çünkü hayal kırıklığının sıcak gözyaşlarıyla savaşmakla meşguldü. *Eğer bundan kaçınabiliyorsan, asla toplum içinde ağlama, çünkü dünya bunu sana karşı kullanacaktır*, diye fısıldadı Megan.

Hayatı nasıl bu kadar çabuk ve tamamen boka sarmış olabilirdi? Çünkü Carly'nin haftası pek iyi geçmedi. Victor iki gün boyunca ortadan kayboldu. Naomi ona mesaj atıp tatile kadar orada olup olmayacağını sordu, çünkü yeni Broadway Noel gösterisine bilet alacaklardı. İşler böyle giderse Noel'e kadar annesiyle yaşıyor olacaktı. Baxter Dog TV'ye olan ilgisini kaybetmiş ve mutfaktaki küçük köşesine geri dönmüştü. Fazla yemek yemek istemiyordu. Bahçeye çıktığında amaçsızca dolaşüyor, sonra da kendini içeri sürüklüyordu.

Hazel'ı özlemişti. Zavallı köpek kalbini kırıyordu. Her şey kalbini kırıyordu.

Perşembe öğleden sonra Carly sonunda pes etti, bir kutu peynirli makarna yaptı ve yarısını Baxter'ın süper organik, süper besleyici köpek mamasının üzerine kaşıkladı. Baxter sanki bu bir angarya gibi iç çekti. Ama yedi.

"Seni anlıyorum," dedi Carly ve sırtı duvara dönük bir şekilde kayarak mutfaktaki Baxter'ın yatağının yanına oturdu. "Şu anda yüzümü bir kase karbonhidratın içine gömmek için neler vermezdim."

İşini bitirdiğinde Baxter onun yanına uzandı ve başını bacağına koydu. Onun tepesini ve kulaklarını okşadı. Aklına Hazel geldi.

Evet. Max'e, gerçekten. Köpek televizyonu ve köpek gazıyla geçecek bir akşamı garantilemesine rağmen meydan okurcasına kâseye eklenen garip yeni yiyeceklerle orada harika vakit geçirdiklerini hayal etti. Max'in gri gözlerini ve ona baktığında yüzünde beliren, onu tam olarak çözememiş gibi duran meraklı küçük gülümsemeyi . Giydiği metrelerce kot pantolonu düşündü. Yüzünü onun içine gömmek de hiç fena olmazdı. Şu anda etrafında bir erkeğin güçlü kolunu hissetmek hiç de fena olmazdı. Kendi başının çaresine bakamayacağı için değil. Ama ara sıra kendini bırakıp tüm endişelerini bir başkasının gidermesine izin vermek güzel olmaz mıydı? Bir gün içinde olan tüm saçma şeyleri anlatacak birinin olması güzel olmaz mıydı?

Carly Baxter'a baktı. Telefonunu eline aldı.

Selam, benim, Carly Kennedy. Umarım rahatsız etmiyorumdur ama bir bilim adamının tavsiyesine ihtiyacım var.

Mesaj teslim edildi. Ve orada duruyordu. Dakikalar geçiyordu. Her biri bir öncekinden daha uzun olan dakikalar boyunca, her biri o kadar birikmişti ki, o metni geri çekebilmeyi diliyordu. Ama sonra üç nokta belirdi.

Merhaba, Carly Kennedy. Bilim adamı geldi.

Carly sırttı. Baxter başını kaldırdı ve Carly ona ekranı gösterdi. "Gördün mü? Onun bir bilim adamı olduğuna inanmadığım gerçeğini gündeme bile getirmede. Bence o gerçekten iyi bir adam olabilir, Bax. Sevimli de." Geri mesaj attı:

Baxter yine depresyonda. Önerisi olan var mı?

Ah. Köpek sorunları. Onu kanepeden mi attın?

Ben . Kendini kaldırdı. Benim teorim Hazel olmadan aynı çekiciliğe sahip olmadığı yönünde.

İçimdeki bilim insanı size Baxter'ı insanlaştırdığınızı söylemek için can atıyor, ama bir şeylerin peşinde olabilirsiniz. Kılavuzda yazdığı gibi onu organik gıdaya geri döndürdün mü?

Tabii ki verdim. Ama bu akşam ona peynirli makarna vermiş olabilirim de olmayabilirim de çünkü yemedi.

Bu beynindeki ödül merkezlerini tetiklemeli ve biraz köpek dopamini salgılamalıydı. Köpek televizyonu mu?

Bütün gün açıktı.

Köpek oyuncakları mı?

Veteriner onaylı bir çiğneme oyuncağı. Kılavuzda dişlerini temiz tutmaya yardımcı olduğu yazıyor.

Bu zor bir dava. Onu sevdiğini söyledin mi?

Carly Baxter'a baktı. "Seni seviyorum, Bax," dedi. Ve ona güzel bir göbek masajı yaptı.

Evet, yaptım! Ve karnını ovdum. Ben şeytan değilim.

Tüm bunlar eski dostum Baxter'ın işini görmüş olmalı. Benim profesyonel görüşüme göre bu noktada yapılabilecek tek bir şey var. Muhtemelen bundan hoşlanmayacaksınız.

Beni merakta bırakmayın. Köpeğimi ne kurtaracak, doktor?

Köpeğinizi kurtaracak tek şey, benimle ve Hazel'le size yakın bir köpek parkında buluşmanız, hem de EN KISA ZAMANDA. Bunun bir mesajda tartışılmayacak kadar ciddi olduğunu düşünüyorum, ancak bir köpeğin kırık kalbi için sadece çok fazla çare olduğunu ve daha da kötüye gitmeden önce bir şeyler yapmanız gerektiğini söyleyelim.

Carly gülümsedi. Baxter'ın kırık kalbini vicdanına yük edemezdi. Ne zaman ve nerede olacağını öğrenmek için Max'e mesaj attı. Ve günler sonra ilk kez gülümsedi.

Dokuz

Carly'nin metni daha iyi bir zamanda ortaya çıkamazdı.

Max ve yakın arkadaşı ve fakülte danışmanı Dr. Drake Silverman, Doğa Bilimleri Koleji'nin dışında oturmuş bir televizyon yayın ekibinin toplanmasını izliyorlardı. Yanlarından geçen bir öğrenci, Dr. Alanna Friedman ile bağımlılığın nörobiyolojisi ve bağımlılıkla ilgili olarak beyindeki bazı reseptörleri izole etmesi konusundaki önemli çalışmaları hakkında röportaj yapmak üzere kampüse geldiklerini söyledi. Max onun çalışmalarını biliyordu. Umut vericiydi, yeni tedavi yöntemlerine ve hatta farmakolojik müdahalelere yol açabilecek bir şeydi.

Röportajı tesadüfen bulmuşlardı; Max, Drake'ten araştırma makalesinin ve bulgularının beta okumasını yapmasını ve köpeklerin davranışsal ve endokrin fenotipleri ile insanlarda otistik davranışların ortaya çıkışına ilişkin daha ileri çalışmalar için öneride bulunmasını istemişti.

Drake, "Yani temel olarak, insan beynindeki otizm anlayışımızın köpek beynindeki benzer davranışları inceleyerek öğrenilebileceğini söylüyorsunuz" dedi.

"Ben de bunu söylüyorum," dedi Max.

Drake sırttı. "Sanırım sınıfta köpek olmasını seviyorsunuz."

"Kimin yok ki?" Max sordu. "O'Malley hariç. O pek heyecanlanmış görünmüyordu."

Drake elini salladı. "Hiçbir şeyden hoşlanmıyor. Bence bu hazır, Max. Birkaç düzeltme önerisi için notlar aldım ama sunuma hazırsınız."

Drake'in gözden geçirdiği makale, Max'in kadro arayışında dikkate alınmasını istediği tüm araştırma ve yayınlanmış makalelerin yanı sıra önerilen makaleleri ve gelecekteki araştırma hedeflerini içeren dosyasının bir parçası olarak sunacağı son araştırma parçasıydı. Bölümün kadro komitesi onun çalışmalarını ve planını gözden geçirecektir. Eğer bu komite

ve son araştırmasının kendisini ileriye taşımak için yeterli olması durumunda, dosyası üniversite dekanına gönderilecekti. Dekan Goldbart araştırmasını gözden geçirir ve yeterli bulursa, kampüs kadro komitesine gönderilirdi. *Bu* komite de onu layık bulursa, onu rektörlüğe tavsiye edecekti. Rektör ona kadro vermeye karar verirse, Max yardımcı doçentlikten kadrolu doçentliğe geçecek, nörogelişimsel konular ve özellikle otizm üzerine çalışmalarını sürdürmek için bağışlar ve lisans için rekabet etme şansı yakalayacaktı. Oh, ve iyi bir maaş zammı olacaktı.

Bu uzun ve karmaşık bir süreçti ve yol boyunca memnun edilmesi gereken çok sayıda bilim insanı vardı. Kadro sürecinin yıllar sürmesi şaşırtıcı değildi. Ayrıca, bölümün her yıl en fazla bir aday sunma politikası vardı. Bu da tüm kadrolu profesörlerin yıllık bir kadro için yarışması gerektiği anlamına geliyordu. Max bu yılın kendi yılı olduğuna inanıyordu. Daha önce iki kez komitenin önüne çıkmış ve hiç ilerleyememişti. Ama artık çalışmaları daha sağlamdı ve yayın programı harikaydı. Bir kereye mahsus olmak üzere bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden Drake'le birlikte televizyon ekibini fark ettiklerinde karnı guruldadı.

Alanna mükemmel bir iş çıkarıyordu. Çoğu insan Max'in köpeklerine bakıp kıkırdıyordu, sanki çalışma alanını onlarla takılmak için seçmişti. Fotoğrafçı ceketi giymiş bir adamın minibüsün kapısını kapatıp yolcu koltuğuna atlamasını izlerken Max Drake'e, "Bu hayra alamet değil," dedi.

"Merak etme," dedi Drake. Ama Max onun göz temasından kaçındığını fark etti. Max terliyordu ve bir şey hakkında endişelendiğinde bir çukura kayma eğilimi vardı. Bu yüzden telefonu cebinde çaldığında dikkatinin dağılmasına sevindi.

Minibüs yanlarından geçerken Drake, "CNN," dedi. "Bu büyük bir ."

Evet. Çok büyük bir . Max içini çekti ve telefonuna baktı. Dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti. Bu Carly Kennedy'den gelen bir mesaj mıydı? Kesinlikle öyleydi. O anda hiçbir şey onun için daha iyi olamazdı.

"Geri dönsem iyi olacak," dedi Drake ve ayağa kalktı. Max'e baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hmmm?" Max telefonundan başını kaldırdı. "musun? Hey, teşekkürler, Drake. Her zaman olduğu gibi, akıl hocam olduğun için teşekkürler."

"Dostum," dedi Drake ve sırtarak bileğini ona doğru salladı. ", gidelim buradan."

"Umm . . . Bunu halletmem gerekiyor," dedi Max, telefonunu kaldırarak.

Drake başını salladı, onunla sonra görüşeceğini söyledi ve yoluna devam etti. Max kuzey rüzgarına karşı ceketinin fermuarını çekti ve Carly'nin mesajlarına cevap verdi. Yarın işten sonra buluşmaya karar verdiler. Ayağa kalktığında gülümsüyordu, CNN minibüsü unutulmuştu. Her şey unutulmuştu. Oluşmaya başlayan endişe ve kaygı ne olursa olsun bir kenara itilmiş, beyninin arka cebine tıklılmıştı. Ofisine doğru yürürken sadece Carly'yi düşünüyordu. Günlerdir onu düşünüyordu.

WMax ertesi gün öğleden sonra Batı Austin Mahallesi Köpek Parkı'na vardığında, tazıyı görmeden önce Baxter'ı duydu - onun Derin havlaması oldukça ayırt ediciydi. Hazel da bunu duydu ve heyecanla kapıya doğru zıplamaya başladı, kendi havlamalarıyla cevap verdi. Max kapıyı açtı; Hazel, çevresi ve bacaklarının uzunluğu göz önüne alındığında fiziksel olarak mümkün görünmeyen bir hızla piknik masasına doğru hücum etti ve tam Max onun beton masaya çarpacağını düşünürken, Baxter'ın üzerine atlayarak dengesini bozdu. İkisi bir kez yuvarlandı, sonra da bir kovalamaca oyunu içinde birbirlerini ısırarak kaçmaya başladılar.

Tam o sırada piknik masasının arkasında duran Carly'yi fark etti. El salladı.

Max el sallayarak karşılık verdi. Kızın o tuhaf kıyafetlerden birini giymemiş olması içini rahatlatmıştı. Giydiklerini değil -her şeyin içinde muhtemelen iyi görüldüğünü düşünüyordu- ama daha çok onlar hakkında ne söyleyeceğini bilmediğinden. Bugün tayt, çizme ve uzun kollu bir elbise giymişti.

Tişört, kabarık yelek ve tepesinde kabarık beyaz bir top olan örgü bir şapka. Uzun siyah saçları örgülüydü ve omzunun üzerinden sarkıyordu. dolanmış örgünün görüntüsü zihninde belirdi ve göğsünde parça çarpıntı hissetti; bu, norepinefrin hormonunun gününü aydınlatmak için geri kalanıyla bir araya geldiğinin habercisiydi.

Adam ona ulaşmak için parkta yürürken gülümsedi. Max onun mavi gözlerini bu mesafeden görebildiğine dair erkek tanrılarına yemin edebilirdi. Kız, Max'in kanına işleyen ve yayılan, her bir molekülünü hoş bir şekilde ısıtan bir çekiciliğe sahipti. Adımlarını hızlandırırken normalde böyle şeyler düşünmediğini fark etti. Ama o

kesinlikle ondan etkilenmişti ve piknik masasına ulaştığında köpeğini tamamen gözden kaybetmişti ve umurunda değildi.

"Hey!" dedi neşeyle. "Baxter'ı duydun mu? Hazel'a çok kötü davranıyor."

Ondan başka hiçbir şeyi fark etmemişti.

Başını çevirdi ve örgüsü biraz sallandı. "Şunlara bak."

Max bir süre onun köpekleri izlemesini izledi. Sonra tekrar ona baktı ve gözlerinin etrafındaki derinin kırıışmasına neden olacak kadar keyifle gülümsedi. "Ondaki fark *inanılmaz*. Çok tatlılar!"

"Çok şirin," diye onayladı. Ama Carly'ye bakıyordu.

Masanın üzerindeki termal çantayı işaret etti. "Tahmin edin ne oldu? Hediyelerle geldim."

"Öyle mi?" Bu onu şaşırtmıştı. Carly hediye verecek bir tipe benzemiyordu. Şimdiye kadar, gerekirse sizi yere serecek bir tip olarak görünmüştü. Buna hiç gerek kalmamasını içtenlikle umuyordu.

", tabii ki var. Görgülü biriyim, efendim. Bir beyefendiden ve köpeğinden köpeğinizi köpek depresyonunun derinliklerinden kurtarmasını ve eli boş gelmesini isteyemezsiniz." Çantanın fermuarını açarken ona bir bakış fırlattı. "Ayrıca, bilim insanı olduğunuza inanmadığım için size bir özür borçluyum. Bana sakın olmamı söylediğin için yakalandığın için şaka yaptığımı sanmıştım."

Max gülümsedi. "Bilgin olsun, senin bir süper model olduğuna tamamen inanmıştım."

Şaşkınlıkla güldü. "O muffin top ile mi? Bekle, buna cevap verme." Ekose bir termos çıkardı ve ona doğru uzattı. "Bu sıcak çikolata. Sıcak çikolata sever misin? Yani çikolataya karşı tuhaf bir alerjin falan yok, değil mi? Çikolataya alerjin olduğu için her şeyi mahvettiğin için bu kurtarmayı iptal etmek zorunda kalsam Baxter yıkılırdı."

Sanki ölümcül bir hakarete uğramış gibi elini kalbine bastırdı. "Bunu Baxter için asla mahvetmem. Sıcak çikolatayı severim ve tuhaf alerjilerim yok. Olsaydı bile bunu itiraf etmezdim çünkü bu," dedi iki parmağıyla iki köpeği işaret ederek, "cennette yapılmış bir eşleşme."

"Kesinlikle," dedi Carly sırtarak. "Hepimiz çok şanslı köpekler olmalıyız." İki kâğıt bardak çıkardı, termosu açtı ve doldurdu. Birini Max'e uzattı, sonra diğerini aldı ve onunkine dokundurdu. "Tekrar teşekkür ederim. Cidden. Çok depresifti."

Max onun gözlerinin içine baktı. Konuşmak istiyordu ama kelimeler sanki frontotemporal dejenerasyonu varmış gibi aklından uçup gitmişti. Ki o da

yapmadı.

"Şerefe!" dedi ve elindeki fincanı onunkine vurdu.

"Şerefe." Max yudumladı. Zengin, sıcak çikolatanın tadı diline vurdu ve çocukluğuna dair bir şeyler canlandı. Hemen ardından üniversite yıllarına dair bir ipucu geldi, çünkü bu sıcak çikolataya alkol katılmıştı ve öksürdü, sonra şaşkınlıkla Carly'ye baktı.

Bir kahkaha patlattı ve piknik bankına oturdu. "Bugün Cuma! Havada da bir soğukluk var. Seni sıcak tutarak aslında sana bir iyilik daha yapıyorum."

"Düşünme tarzını seviyorum, Carly Kennedy. Bu ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir iyilikti." Onun yanına oturdu.

"Bu, gerçek bir *beyin bilimciden* gelen büyük bir övgü."

"Pekâlâ, bunu aklından çıkar," dedi eliyle işaret ederek. "Arka bahçemde Frankenstein'ın canavarını yaratıyormuşum gibi *beyin bilimci* demene gerek yok."

Carly güldü.

"Bana inanmanı sağlayan ? Seni o etekten nasıl çıkaracağıma dair analitik hesaplamalarım olamazdı."

"Kesinlikle o değil," diye kabul etti. "Google beni buna inandırdı."

Max sıcak çikolatasından bir yudum daha tükürdü.

"Ne? Şaşırdın mı? İnsanları Google'da aratmıyor musun?"

"Hayır! Yani, tabii ki profesyonel olarak insanları Google'da arattım. Ama akademisyen olmayanlar?" Başını iki yana salladı.

"Yapmalısın! uğraştığını bilmen gerek. Ciddiyim!" dedi onun şüpheli gülümsemesine. "Şaka yapmıyordum, sen gerçek bir soyguncu olabilirdin."

"Benimle tanışmadan önce beni Google'da mı araştırdın?"

"Hayır, ama yapmalıydım, mesele de bu zaten," dedi. "O sırada düşünemeyecek kadar telaşlıydım."

"Teorinize göre, eğer yasal bir soyguncu olsaydım, bunu internette yayınlar mıydım?"

"Benim teorim, köpek kaçırma ve diğer korkunç davranışlarla ilgili sosyal medya paylaşımlarınızdan oluşan uzun sabıka kaydınızın sizi ele vereceği yönünde."

Güldü. "Sosyal medyada korkunç davranışlarla ilgili paylaşımlar mı? Bu da ne demek oluyor?"

" sizi Google'da aratsam, sosyal medya hesaplarınıza baksam ve büyük avcı olduğunuzu ya da ırkçı paylaşımları beğendiğinizi , hadi ama, sizinle köpek parkında takılamam."

"Aha, şimdi anladım." Yudumladı. "Sadece meraktan soruyorum... ne buldun?"

"Köpekleri ve beyinleri gerçekten sevdiğini."

"Hepsi bu mu?"

"İşte bu "

Gülümsedi. "Teorinizde bir kusur var, biliyorsunuz. Sosyal medyada nadiren yer alıyorum, bu yüzden hakkımda çok az bilgi var."

Bunu düşünürken bir an gözlerini kıstı. "Haklısın. Hâlâ bir soyguncu olabilirsin. Sanırım bu işi eski halletmem ve seni sorgulamam gerekecek."

"Harika!" Max sıırttı. "İyi bir sorgulamadan daha çok sevdiğim bir şey yok. Hey, Brant'i hiç Google'da aradın mı?"

"İşte şimdi ! Demek istediğimi kanıtladın. *İkimiz* de Brant'i Google'da aramalıydık. Ben yapmadım, çünkü kartı ve her şeyi vardı ve açıkçası biraz çaresizdim. Ama hatamdan ders aldım, Max. Eteğimin fermuarını rastgele açan bir adam beyin bilimci olduğunu söylediğinde, bunun Google'da aramaya değer olduğunu hemen anladım."

Max güldü. "Sen böyle söyleyince, sanırım öyle oldu. Gerçekten rastgele mi duyurdum? Genelde birinin sormasını beklerim." O geceyle ilgili hatırladığı tek şey onun teninin verdiği histi. Yumuşak ve esnek, sıcak ve-

"Her neyse, üniversitenin web sitesinde profilinizi okudum."

"Oh." Onu Google'da araştırdığını bilmek biraz garip hissettirdi. "Ne , ah ..." Tereddüt etti, cevabı beğenmezse diye sormak istemedi.

"Bunu düşünmek mi?" diye bitirdi.

Hoşuna gidip gitmediğini, etkilenip etkilenmediğini bilmek istiyordu. Şans eseri profili onu dikkatini çekmek isteyen diğer tüm erkeklerden sihirli bir şekilde ayırmış mıydı? "Sanırım sormaya çalıştığım şey bu, evet."

"Milyon yıl geçse de ne yaptığınızı anlayamayacağımı düşündüm ve bu kadar zeki olduğunuz için size şapka çıkardım."

"Ben o kadar zeki değilim. Sadece bilim dilini biliyorum. Biz beyin bilimciler nispeten küçük bir grubuz. Bir arada kalabilmemiz için kendi dilimize sahip olmalıyız."

"Oh, bu gizli bir kulüp şeyi mi?"

"Onun gibi bir şey."

Sırıttı. Parmağını fincanın kenarında gezdirdi. "Nörobilime karar vermene ne sebep oldu? Altıncı sınıfta fen deneylerini bir adım öteye götüren çocuk sen miydin? Biraz büyülendim çünkü ben altıncı sınıftayken Johnny Grakowski bana ölü bir cırcır böceği fırlattı ve bu, uzaktan yakından bilimsel olan her şeye duyduğum ilgiyi etkili bir şekilde sona erdirdi."

"Cırcır böceği mi?"

"Çok iğrençler, Max. Peki ya sen?"

Cırcır böcekleri ve bilim arasındaki bağlantıyı tam olarak kuramamıştı ama sorun değildi. "Bilime olan ilgim liseye kadar devam etmedi. Altıncı sınıfta kızları fark ediyordum ve tüm duyularım bu yöne işaret ediyordu. Lisede duyularım başka ilgi alanlarına doğru genişledi. Matematik ve bilimde iyiydim ama bunu bir kariyer olarak hiç düşünmemiştim. Aslında bu daha çok kardeşim Jamie ile ilgiliydi. Onun hastalığı beni büyülüyordu. İkimiz için her şeyin nasıl bu kadar farklı olduğu, beyinlerimizin nasıl bu kadar farklı çalışabildiği gibi."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Max bir an için bunu düşündü. "Gerçekten konuşamamasını bir kenara bırakırsak, zeki bir adam. Ve son derece sanatsal. Sana gösterdiğim köpek resmini hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Birinci sınıftayken özel eğitim öğretmenin Jamie'nin yaptığı çizimleri eve gönderdiğini ve ne kadar ileri düzeyde olduğuna dair notlar aldığını hatırlıyorum. Bazı yönlerden çok ileriydi ama diğer yönlerden çok gecikmişti. Bilimi yeterince sevdiğimi anladığımda, otizm ve genel olarak nörolojik bozukluklar hakkında daha fazla çalışmak istedim. O ve onun gibi insanlar için işleri kolaylaştırmanın yollarını bulmak istedim." Biraz gülümsedi. "Ve işte oldu."

O da gülümsedi. "Jamie senin gibi bir kardeşi olduğu için ne kadar şanslı bir adam."

Belki de şanslı olanın kendisi olduğunu düşündü. "Peki ya sen? Gerçekten reklamcı mısın?" diye sordu.

"İsh," dedi.

"Affedersiniz?"

"Reklam bitişik." Kıkırdadı. "Yani, ben bir reklamcıyım, ama şu anda becerilerim konusunda biraz güvensizim. Bu hafta bir müşterimi kaybettim."

"Vay canına, bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım moda adamı değildir. Sana alışmaya çalışıyordum, ah ..." Bir kelime aradı.

Carly bir kaşını diğerinin üzerine kaldırarak gülümsedi. Ona uygun kelimeyi teklif etmedi - ona söyletecekti.

"Tasarımlar," dedi sonunda.

"Tasarımlar!" dedi neşeyle.

"İyi," dedi orantısız bir sırtışla. "Kostüm şeyleri."

"Kostüm şeyleri mi?" Güldü. "Neyse ki onu kaybetmedim. Dev omuzlar ve uzun kollardan daha da şaşırtıcı bir şey yaratan başka bir adamı kaybettim."

Max dönüp ona baktı. "İşte şimdi meraktan ölüyorum. Bundan daha şaşırtıcı ne olabilir ki?"

"Diğer adam tahta çemberler yaptı." "Ne yaptı?"

Elleriyle havada bir daire çizdi. Adam başını salladı. "Anlamıyorum."

"Aynen öyle! Bunu kim anlayabilir? Çember olayını anlayan birini henüz bulamadım." Telefonunu çıkardı, ekranı aşağı yukarı kaydırды, sonra da hafifçe ona doğru eğilerek bir resim gösterdi. Bir daireydi, tamam. Oldukça cilalı bir ahşap yuvarlak.

"Bu ... kesinlikle ahşap bir daire." Onunla dalga geçiyor olabilir diye Carly'ye baktı, sonra tekrar ekrana. Carly ona doğru biraz daha eğildi ve telefonunu kaldırdı. Max onun kendisine dokunduğunu hissetmekten hoşlanıyordu. Dairelerden hoşlanmıyordu. "Özür dilerim, anlamıyorum."

"*Teşekkür !*" diye haykırdı ve ondan uzaklaştı. "Bunca zamandır sanata değer verme genimin eksik olduğunu düşünüyordum ama meğer bu herif sadece aptal daireler çiziyormuş. Bazıları şişman, bazıları sıska, bazıları gerçekten büyük, bazıları da gerçekten küçük. Ama hepsi *daire*."

"Bir daha bakalım," diye önerdi Max, o aptal daireyi görmeye ihtiyacı olduğu için değil, kızın omzunun koluna tekrar hissetmek istediği için.

Telefonunun eğildiler ve kaydırдыğı dairelerin resimlerine baktılar. Kadının kokusu burnunu gıcıklıyor, ona belli belirsiz yağmurla ıslanmış havayı hatırlatıyordu.

"Her şeyi denedim. Instagram, bloglar, sanat yayınları, aklınıza ne gelirse. Hepsi de 'bu adamı hiç duymadım' ve cidden, bu da ne?"

Bir keresinde Gordon'a dairelerin onun için neyi temsil ettiğini sordum ve bana kızdı."

"Kızdı mı?"

"Öfkeli! Bunun bir *sanat* olduğunu ve eserini tanıtması için tuttuğu kadın da dahil olmak üzere kimseye sanatı açıklamak zorunda olmaması gerektiğini söyledi."

"Ah," dedi Max onun yerine.

"Kişisel olarak algılamadım. O sadece bir pislik." Ona , gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Max elini onunkinin altına soktu ve telefonundaki resmi tekrar görebilmek için kaldırdı. "Bir beyin bilimcinin fikrini alabilir miyim?"

"Lütfen! Bir beyin bilimcinin görüşüne var."

"Bu," dedi ekranı göstererek, "sadece tahta bir daire." Elini onun elinin altında tuttu ve sırtıttı. "Haklısın."

"Ne kadar hoş! Bu yeterince düzenli duyduğum bir şey değil.

Her neyse, onu bıraktım. İsteddiği şey Pecan Sokağı Festivali'nde bir standta oturacak bir satış görevlisiydi. Ondan en azından *küçük bir* işbirliği istedim. Ama o bana hiçbir şey vermedi. Ben de işi bıraktım."

"Görünüşe göre doğru kararı vermişsin."

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Çok kızgındı. Ve sana en kötüsünü anlatmadım. İşten ayrılmadan hemen önce, o ..." Durdu ve yan gözle ona baktı, mavi gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Bir kıkırdamayı bastırıyordu.

Gülümsedi. "O ne?"

"Sana bunu söyleyeceğime inanamıyorum."

Kıkırdaması bulaşıcıydı. O da kıkırdıyordu. "Neyi anlatacaksın?"

"Hizmetçisini becerirken onu yakaladım." Kadın

Şok olmuş gibi yaparak elini ağzına götürdü.

Max güldü. "Yok artık!"

Öfkeyle başını salladı, sonra da izlediği bir korku filmini anlatır gibi ona hikayeyi anlattı. "Büyük Kuş ve gagasının orada durması gibiydi," dedi ürpererek.

Max gülmekten iki büklüm oldu.

"Tabii, bakalım," dedi o da gülerek. "Bunu asla unutamam, biliyorsun."

"Görünüşe göre sen ve Baxter iyi bir hafta geçirmişsiniz." Aslında köpekler etrafta koşturmaktan bitkin düşmüş, piknik masasına geri dönmüş ve masanın altına uzanmışlardı.

"Kesinlikle . Değil mi, Bax?" diye sordu, eğilip köpeklere bakarak.

Yanakları pembeleşmiş, burnunun ucu kızarmıştı ve Max'in göğsünün ortasında sıcak bir kızarıklık patlak vererek kasıklarına kadar indi. Max onun ağzına baktığını fark etti. Amigdalası ister istemez yanlış nöronlara dopamin salgılıyordu, çünkü onu öpme fikri düşüncesizce yapılmış bir şey olacaktı. Parlak kırmızı, dağınık saçlı ve yaprak yeşili bir palto giyen bir kadın yanında bir pug ile yürüdüğünde kendini muhtemelen utandırmaktan kurtuldu. Pug, Baxter ve Hazel'a havladı, ikisi de karşılık verecek kadar endişelenmedi.

Kadın pug'ın tasmağını sertçe salladı. "Kes şunu!" diye tısladı. "Sana kaç kere böyle havlamanın kabalık olduğunu söyledim? Onlar sana bir şey yapmıyor," dedi kadın ve pug yürümeye devam ederken. "Gördüğün her köpeğe havlamayı bırakmalısın. Bu çok kaba."

Max Carly'ye baktı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Sence köpeği İngilizce biliyor mudur?" diye fısıldadı.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," fısıldadı. "Konuşan bir köpek mi ? Ama ben deli miyim? Bana birini hatırlatıyor," dedi Max. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Vahşi kızıl saçlı animasyon karakteri."

Carly'nin nefesi kesildi. "Kime benzediğini *çok* iyi biliyorum!" diye fısıldadı heyecanla. "Zehir-"

"Ivy!" diye bitirdi. "İşte bu!" İkisi de kahkahalara boğuldu ve birbirlerine beşlik çaktılar. Max onun elini tuttu ve Carly bir sevinç çılgılığıyla tekrar onun omzuna düştü. Kahkahaları Baxter ve Hazel'ın masanın altından sürünerek çıkmalarına ve kuyruklarını sallayarak şakaya katılmak için zıplamalarına neden oldu.

Carly nefesini tuttu ve gözünün altındaki küçük bir damla yaşı sildi. Eğilmek ve Baxter'ın masaya tırmanmaya çalışmasını fiziksel olarak engellemek zorunda kaldı. Bunu yaptığında Max'ten uzaklaştı. "Biraz daha sıcak çikolata?" diye sordu.

Onu öpme fırsatı kaçmıştı. Bu fırsatı kaçırmıştı. "Biraz isterdim ama daha fazla içersem araba kullanamayacağım. İçine ne koydun ki?"

"Kahlúa, tabii ki. Ve belki biraz da votka," dedi ve ne kadar az olduğunu belirtmek için baş ve işaret parmağını kaldırdı.

Sırıttı. "Bu harikaydı Carly. Bana mesaj attığın için teşekkürler. Ama gitmeliyim, kardeşime uğrayacağıma söz verdim."

"Evet, de yapacak bir sürü işim var," dedi yere bakarak. "Sanırım hepimiz eski hamster çarkının içindeyiz."

Max köpekleri toplayıp tasmalarını takarken o da ve bardaklarını çantasına koyup fermuarını çekti. Dördü birlikte kapıya doğru yürüdüler ve parktan dışarı çıktılar.

Otoparkta Max durdu ve Carly'ye gülümsedi. Bu işin bitmesine hazır değildi. Ama her zamanki gibi, yeterince hızlı düşünemiyordu.

Sanki o da bundan şüphelenmiş gibi hissetti. Ona çekici bir şekilde orantısız bir gülümseme verdi ve "Baxter adına size tüm kalbimle teşekkür ederim" dedi.

"Benim için zevkti, Baxter," dedi gözlerini ayırmadan. "Pekâlâ," dedi Carly.

"Pekala," dedi Max.

İkisi de kımıldamadı. Hazel oturdu. Baxter uzandı ve sırt üstü yuvarlandı, pençeleri havadaydı.

Max ve Carly birbirlerine bakmaya devam ederken, Max'in içindeki cazibe ve genel azgınlık yeniden kabardı.

Carly sonunda, "Tamam, bu çok saçma," dedi. Aniden bir kolunu genişçe uzattı ve öne doğru bir adım attı. "Gel bakalım koca adam."

"Oh." Hazırlıksız yakalanmıştı; kız ona sarılmak istiyordu. Bu sarılmaya doğru eğildi, kolu onun beline dolandı.

Kolunu onun omuzlarına doladı ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Teşekkür ederim," dedi tekrar, sırtına birkaç içten şaplak attı ve sonra ondan uzaklaştı.

Bir adım daha atmadan, kaçmadan önce Max ağzından kaçırdı: "Belki de Pazar günü Yard Bar'da buluşmalıyız. Yani, Baxter boşsa." Çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bu sarılmanın bir son olmasını istemiyordu ve şimdi onun gözlerine bakıyordu ve gözbebekleri büyümüştü ve serotonin norepinefriniyle karışıyordu ve Baxter ona çok hüzünlü bir şekilde bakıyordu.

Carly'nin genişlemiş gözbebekleri zevkle parladı ve bir zamanlar Max bunun arkasındaki biyolojiyi de biliyor olabilirdi, ama umursamadı, çünkü onun üzerindeki etkisi kanına bir kamyon dolusu dopamin salmaktı. Yüzüne ilkel, çiftleşmeye yönelik bir gülümseme yayıldı. yerinde parlıyordu. Elinde değildi.

"Evet!" dedi neşeyle. "Baxter bayılırdı! Sen ve Hazel onu düşündüğünüz için çok nazıksınız."

Nazik değildi. Yüzde yüz erkekti, heyecanlıydı ve beklentiyle doluydu ve bir zaman ayarlayıp kendi yollarına gittiklerinde, Pazar öğleden sonrasına ve Yard Bar'a kadar sabırsızlandığını anladı. Jamie'nin köpek gösterisi hakkında hissettiği gibi hissediyordu. *Yard Bar*.

On

W Carly'nin Max'e sarılması tam bir büyükanne hareketiydi. Kolunu ona dolamıştı, Max'in ne kadar sert olduğunu hissetmişti.

Vücudu onunkinin yanındaydı ve kokusunu çekmek için yüzünü yakasına gömmeden, kulak memesini ısırmadan önce, uzun zamandır kayıp olan kuzeni gibi sırtını sıvazladı. Ona sarılmıştı çünkü avuçları terlemişti ve başı dönüyordu ve az önce ne olmuştu?

Baxter arkasında mutlu bir şekilde nefes alıp verirken, Max'in ne kadar iyi hissettirdiğini, vücudunun onunkine karşı ne kadar güçlü, kalın ve sert olduğunu düşündü ve lanet olsun, Max'ten *hoşlanmıştı*. İlk izlenimlerin yanlış olduğu bir durum varsa, o da buydu, çünkü biraz kot pantolonunu çıkardıktan ve Chicago'dan ona yalan söylemeden döndükten sonra, gerçekten iyi bir adamdı. Nazikti. Belli ki merhametliydi. Ve gülünç derecede yakışıklıydı.

Tanrım, bugün onun söylediği her küçük şeye gülmüş, mırıldanıp durmuştu. Ona yaslanmak için nedenler de bulmuştu, kısacası on yedi yaşındaki haline geri dönmüştü. Ama kendisini savunmak gerekirse, bir erkekten bu kadar etkilenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Pazar gününe kadar *bekleyemezdi*.

Ne yazık ki Cumartesi, Cuma akşamı yarattığı en mükemmel ruh halini yok etmek için önce geldi.

Cumartesi günü, elinde iki depresif yavru köpek vardı. Biri, Hazel'in yanında olmadığı Cuma gecesi umutsuzluğa kapılan Baxter'dı elbette. Bu sabah, sırtı dünyaya dönük, burnu mutfağın köşesinde bir topun içinde kıvrılmış yatıyordu.

Diğer depresif yavrusu Victor'du. June Cumartesi sabahı aramış ve Carly'den stüdyoya gelip oğluyla konuşmasına yardım etmesini istemişti. Carly stüdyosundaki o lanet olası kahverengi kanepeden nefret etmeye başlamıştı, çünkü Victor üzerinde yatmayı alışkanlık haline getirmişti ve neredeyse

Cumartesi günü. Kendini kaybetmişti ve neredeyse hiç konuşmuyordu da kendini yerden yere vuruyordu. Yeteneğini sorguladı. "*Project Runway*'de o kadar da rekabet yoktu, gerçekten." Aksini iddia edenleri dinlemiyordu.

Hüzünlü yavru köpek gözleriyle boşluğa baktı. En azından Baxter gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Carly ve June Victor'a moral vermeye çalışmışlardı. Daha doğrusu Carly yapmıştı. Her anne gibi June da hem telaşlanmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı ve çaresizlik içinde ona çıkışmaktan kendini alamadı. Carly, delicesine yetenekli bir oğlun başardığı her şeyi boşa harcamasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Mantıklı konuşmalar işe yaramayınca June bağırmaya başladı. "Kalk o koltuktan, Victor Daniel Allen! Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin, Tanrı'nın sana verdiği fırsatın kıymetini bilmiyorsun! Şu anda dizlerinin üzerine çökmüş, seni bu noktaya getirdiği için Tanrı'ya şükrediyor olman gerekirdi."

"Bana bağırma," dedi Victor. "Özür dilerim anne, gerçekten özür . Benim için çok şey feda ettiğini biliyorum ama şu anda bunu yapamam." Annesi yastığı elinden çekip alana kadar başını yastıkla örttü.

Carly daha olumlu bir yaklaşım denedi. "Tüm büyük sanatçıların kendinden şüphe anlar olur Victor, sen de büyük bir sanatçısın ve şu anda o anı yaşıyorsun. Sadece kuyuyu yeniden doldurmak için kendine biraz zaman tanımalısın. İhtiyacın olan buysa biraz ara ver," ısrar etti June'un öldürücü bakışlarını görmezden gelerek. "Sadece birkaç gün. Birkaç gün ara verip iyice düşünürsen, bu aradan her zamankinden daha güçlü ve motive olarak çıkacağını biliyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Carly ne söylediğini bilmiyordu. Bir şeylerin tutacağını umarak basmakalıp ve cesaretlendirici sözler söylüyordu. Halkla ilişkilerde geçirdiği onca yıl boyunca hiç kimse ona işinin tanıtılmasını istemeyen bir müşteriyle ne yapması gerektiğini söylememişti. Hiç kimse ona depresyonda olan biriyle nasıl başa çıkacağını söylememişti.

Victor Carly'ye suçlayıcı bir tavırla, "Zamanım olmadığını söyleyip duran sensin," dedi ve bu konuda haksız da sayılmazdı. "Bir şeyler bulmam gerektiğini söyleyip duruyorsun çünkü fırsatları kaçıracağız."

"Evet," diye kabul etti Carly. "Bunu söylemiştim. Ama şimdi daha iyi bir fikrim var! Ben böyle yaparım." Bunu parlak bir şekilde, sanki yaptığı şeyden eminmiş gibi söyledi. Kendinden emin değildi; her şeyin önünde parçalandığını görebiliyordu.

Onu. *Couture*'la işleri zaten berbat etmişti. Eğer bu sefer de başarısız olursa Ramona ona bir şans daha vermeyecekti.

Çaresizce hafıza bankasında *Big Girl Panties*'den aldığı motive edici mücevherleri aradı.

"Anlamıyorsunuz," dedi Victor ve sırt yatarak su lekeli tavana ve açığta duran kanallara baktı. "Tek gereken kötü bir tasarım, kötü bir an ve hepsi bu. O zaman kimse benim tasarımlarımı istemeyecek.

Olduğunu gördüm. Yani ne kadar zaman ayırdığımın bir önemi yok. Önemli olan ortaya ne koyduğum ve bunu düşünmeye devam ediyorum ve bu bakışların doğru olmadığını düşünmeye devam ediyorum."

"Ama Victor, sen bu parçaları çok sevdin," dedi annesi. "Herkesi memnun edemezsin."

"Bu doğru," diye onayladı Carly. "Gerçekten memnun edebileceğin tek kişi kendinsin. Yaptığın şey buydu ve bak seni nereye getirdi! Pek çok insan senin kıyafetlerini istiyor. Pek çok insan seni takip ediyor. Herkes başka nelerin olduğunu görmek istiyor."

"En azından denemek zorundasın Victor," dedi June. "En azından denemezsen her şeyi yakıp yıkacaksın."

Carly irkildi. June'un haklı olmasından ve Victorun her şeyi yakıp kül etmesinden korkuyordu çünkü parlak akuamarin rengi bir kumaş almış ve bir noktada büyük omuzları, uzun kolları ve yeni bir değişiklik - devasa, çizgi film gibi düğmelerle - tamamlanmış özel bir bluz yapmıştı. Yenilikçi tasarımı birdenbire steroidli bir Copacabana dans kostümü gibi göründü.

June'un Victor'a akuamarin parçanın iğrenç olduğunu söyleyecek cesareti yoktu, muhtemelen onu kanepeden kaldırıp yeniden yaratmaya çok hevesli olduğu içindi. Carly, June'un onu bunu yapmaya zorlayacağını biliyordu ve bunu yapmak zorundaydı. Bu sadece onun fikri değildi; Victor June tartışırken bir fotoğraf çekmiş ve dost olduğu bir moda blogger'ına göstermişti. Fotoğrafı Carlos'a göndermiş, çok sıkı bir gizlilik istemiş ve basit bir soru sormuştu: Tepki?

Kız, ugh, onun cevabıydı. Zor pas.

"Cidden Victor, neden biraz ara vermiyorsun? Kaykay parkına git ve moda hakkında düşünmemeye çalış."

"Bu imkânsız," diye mırıldandı. "Moda hakkında düşünmeden edemiyorum." Sonra oturmak için yuvarlandı, Carly'ye baktı ve "Ama şu anda bunu düşünemem. Kendimi hasta hissediyorum." Ayağa kalktı ve banyoya gitti.

Victor'la konuşmak yoktu. Carly oradan ayrıldı ve bir kadeh şarap ve Victor hakkında içini dökebileceği anlayışlı bir kulak umuduyla Mia'nın evine gitti. Ama Mia onu kapı dışarı etmişti çünkü Will dün gece eve gelmişti.

"Çocuklar nerede?"

"Büyükanneyle," dedi Mia, Carly'yi çıkışa doğru iterek. "İki gündür kendisinden haber annemizle değil, sorumluluk sahibi büyükanneyle. Onu aramalısın."

"Ama ben ..."

"Hoşça kal, Carly!" Mia neşeyle "Hoşça kal, Carly!" dedi ve uzun boylu, yakışıklı kocası oturma odasından ona el salladı.

Böylece Carly, Sad Bax'ın evine bir kadeh şarap içmeden ve evde hiç şarap olmadan gitmişti. Baxter ayaklarının dibinde yatarken, Carly küçük evinde ne kadar dayanabileceğini görmek için mali durumunu gözden geçirdi. Beş aylık kira ve faturaları karşılayabileceğini düşündü. En sevdiği online konsinye mağazasından düşüncesizce satın aldığı Louis Vuitton Neverfull çanta olmasaydı, altı ay idare edebilirdi. Her iki durumda da New York'ta bir iş bulmak ya da en azından bir müşteri daha kazanmak için yaklaşık üç ayı vardı.

Bir şeyler.

Çok yakında bir iş bulamazsa yardıma ihtiyacı olacaktı. İş için yaptığı başvuruların durumunu kontrol etti.

New York'ta. Biri bir moda sitesi start-up'ında, diğeri Bergdorf Goodman'da dijital pazarlama departmanı yöneticisinin asistanı iki pozisyon doldurulmuştu. Bir başka başvuru hala açık olan bir pozisyon içindi ve bir başka başvuru da "işlemde" idi. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Carly cesaretini toplayıp *Couture*'u kontrol etmek zorunda kaldı. Hiç zahmet etmemesi gerektiğini düşündü ve başvuru durumunun üzerine büyük kırmızı *X* işaretlerinin çizildiğini ve bizzat Ramona McNeil tarafından imzalandığını görmeyi bekledi. Ama şaşırtıcı bir şekilde, her iki başvuru da "beklemede" olarak listelenmişti. İyi o zaman. Carly bunu iyi bir işaret olarak yorumlayacak kadar *Big Girl Panties*'in bölümlerini dinlemişti - bu henüz yarış dışı kalmadığı anlamına geliyordu. En azından teoride.

Cumartesi gününün geri kalanını ZipRecruiter, Monster, Indeed ve Glassdoor'daki iş ilanlarını tarayarak geçirdi. Metin yazarlığı pozisyonları için iki farklı şirkete iki başvuru yaptı. Metin yazarlığı en sevdiği şey değildi ama işler New York'taydı ve en azından birinden bir oda kiralamasına izin verecek kadar maaş veriyorlardı.

Daha sonra televizyonu açtı ve listelerde gezindi. O kadar uzun zamandır televizyon izlememişti ki ne aradığını bile bilmiyordu. *Below Deck'in* bir bölümüne denk geldi ama lüks bir yatla Akdeniz'de süzülme fikri bile içindeki huzursuzluğu engelleyemedi. Televizyonu kapatıp uyumaya çalıştı ama aslında sadece yatağında debeleniyor, ayaklarını **tekmeliyor ve** üzerinde **Kendini Sev**, **Gerisi Gelir** yazan bir yastığı yumrukluyordu - Megan'ın podcast'lerinden birini dinledikten sonra aceleyle satın almıştı.

Carly acıma partilerine katılacak biri değildi. Gerçekten de değildi. Ama bazen bunun neden başına geldiğini merak etmesi gerekiyordu. Her şeyi doğru yapmıştı. Okulda iyi notlar almış, iyi bir iş bulmuş ve çok çalışmıştı. İyi bir evlat, iyi bir kardeş olmuştu. Uyuşturucu kullanmamış ya da fazla içki içmemişti. *Her şeyi doğru yapmıştı*. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Şimdiye kadar her şeye sahip olması, kirasını nasıl ödeyeceği konusunda endişelenmemesi gerekiyordu.

İnledi ve yüzünü yastığa gömüp kollarını iki yana karnının üzerine yuvarlandı. Erkek düştü. Baxter kendini yatağa atmaya başladı ve sonunda parmaklarını etine batırıp onu okşayana kadar kolunu yaladı.

Bu, gerçekten iyi seksin işe yarayacağı bir Cumartesi gecesi idi. Max'le seks yapmayı düşündü, bu muhtemelen harikaydı ama bu oldukça uzak bir olasılık gibi görünüyordu ve eğer bunu düşünmeyi bırakmazsa kendini delirtecekti.

Yuvarlanıp oturdu ve bir hevesle Naomi'ye mesaj attı. **Ne yapıyorsun?**

Ekranının altında üç nokta belirdi ve birkaç dakika dans sonra kayboldu. Naomi eğlenceli bir şeyler yapıyordu, diye tahmin etti. Muhtemelen bir Cumartesi gecesi dünyanın çoğu yerinde olduğu gibi gerçekten iyi seks yapıyordu ve Teksas'taki beş parasız arkadaşını eğlendirecek zamanı yoktu.

Baxter vücudunun uzunluğunu onun bacağına bastırdı ve yüksek sesle iç çekti. "Biliyor musun, Baxie?" diye sordu onun sırtını okşayarak. "Eğer bu bir

romantik komedilerde, başvurum yakışıklı bir yöneticinin gelen kutusuna düşer, o da başvuruyu doğru bilgilerle tekrar göndermemi isteyen kaba bir üslupla geri gönderirdi; ben de onun üslubuna itiraz eder ve başvurumu geri isterdim, tabii ki bana vermezdi

Çünkü şirketinde ve tabii ki hayatında benim gibi cesur birine ihtiyacı olduğunu fark edecekti."

Baxter başını kadının ayaklarının dibinden kaldırdı ve ona baktı.

"Ama bu romantik komedi değil, evlat. Başım ciddi belada. Köşedeki barbekü dükkanında işe girmek zorunda kalabilirim." Ürperdi.

Baxter başını onun kaval kemiğinin üzerine koydu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Carly. "İdeal değil." Dökülmemiş gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Sonunda uykuya daldı, çünkü bir sonraki bildiği şey, güneş ışığının odasına girdiği idi. Baxter gitmişti, muhtemelen onun köşesinde. Doğrulup yüzündeki saçları itti. Pencereye ve duvarında dans eden yaprakların benekli gölgesine baktı. Ve sonra hatırladı.

Bugün *Pazar'dı*. Bugün *Yard Bar'dı*.

Bir çığlık atarak yataktan fırladı, neşesi yerine gelmişti. "Baxter!" diye bağırdı. "Bugün Hazel'ı görmeye gidelim!"

Baxter'ın ayağa fırladığını ve koridorda koşturduğunu duydu. Yatağın üzerine sıçramaya çalıştı ama yeterince yükselemedi ve geriye doğru düştü, sonra tekrar ayağa kalktı ve keyifle nefes nefese etrafta zıpladı.

Hayatı parçalanıyorsa ne olmuş yani? Carly de neredeyse Baxter kadar heyecanlıydı.

On bir

Carly o öğleden sonra Yard Bar'a gelen ilk kişiydi. Günlük ücreti ödedi, kapıdan içeri adımını attı ve Baxter'ı serbest bıraktı. Baxter havalandı. burnu yerde ve kuyruğu yukarıda. Gitar çalmaya hazırlanan bir kadını incelemek için durdu. Kadın kibarca onu görmezden geldi ve Baxter daha ilginç kokulara doğru ilerledi.

Carly bara yöneldi.

Yuvarlak yüzlü, gri saçları kafasında dik duracak kadar kısa kesilmiş ve parıltılı altın bir hızması olan yaşlı bir kadın yemek karavanının penceresinde duruyordu. "Merhaba!" Carly parlak bir sesle konuştu. "Çok kötü geçen bir Cumartesi gününden sonra güneşli ve eğlenceli bir şeyler içmek istiyorum. Ne tavsiye edersiniz?"

"Beni Kurtarın" dedi kadın. Tezgâhın camına doğru eğildi ve kara tahtayı işaret etti. The Rescue Me, zencefilli bira, baharatlar ve tatlandırıcılar içeren votkasıyla övünüyordu.

"O kadar güneşli görünüyor ki güneşten yanabilirim," dedi

Carly. Kadın, "Bana güzel bir Pazar günü gibi görünüyor," dedi.

Carly malzemelere tekrar baktı. "Tamam!" dedi. "Hadi yapalım şunu." "İki olsun."

Carly o kadar geniş bir gülümsemeyle arkasını döndü ki yanaklarına kramp girdiğini hissedebiliyordu. "Merhaba, Profesör Brainiac."

Max bembeyaz dişleri, gamzeleri ve koyu renk saçlarıyla gülümsedi ve Carly kendini çok telaşlı hissetti. Max cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden bir tazının araya girdi. Carly ve Max aynı anda kahkahalara boğuldular ve döndüklerinde Baxter ve Hazel'ın bahçenin ortasında birbirleriyle güreşerek yere yığıldıklarını gördüler.

Hazel serbest kaldı ve yeni bir koku izine doğru yola koyuldu, Baxter da onun arkasından aşkla tırıs kalktı. Bugün Basset'lerin dikkatini çekmeye çalışan küçük kahverengi bir köpek de onlara katıldı ama Baxter'ın gözü Hazel'dan, Hazel'ın gözü de olası yiyecek kaynaklarından başkasını görmüyordu.

Carly, "Sanırım Baxter Hazel'a evlenme teklif edecek," dedi.

"Ya ? Eğer evlenirlerse, velayet kimin olacak?" Max yüksek sesle merak etti.

"Belli ki sen," dedi Carly.

"Bunu söylemen komik." Bakışları kızın yüzünde gezinirken ona gülümsedi. "Belli ki *seni* düşünmüştüm."

Bu çırpınma hissi saf bir hazza dönüştü ve Carly kıkırdadı. On yedi yaşındaki çocuk geri dönmüş ve yeniden bedenine girmişti.

"İşte içkileriniz," dedi tezgâhtaki kadın.

Max arka cebindeki cüzdanına uzandı. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Carly'ye.

Her zaman yiyecek bir şeyler isterdi, tabii şu anda olduğu gibi karnı guruldamıyorsa. "Oh, ben-"

"Evet, öyle," dedi göz kırparak. "Humus tabağı alalım," dedi, gözlerini kısarak kara tahtaya baktı ve onay için Carly'ye baktı. Carly başıyla onayladı. "Ve biraz da şu şanslı yavrulardan. Köpekler için de şu sosis ısırıklarından atalım."

"Oh, ben-"

"Biliyorum, kılavuzda böyle bir şey yazmıyor," dedi Max. "Ama bugün hafta sonu." Buna itiraz edemezdi.

"Hemen geliyorum," dedi bayan.

Max cüzdanını açtı ve birkaç banknot çıkardı. "Hafta sonun nasıl geçiyor?"

Ama hafta sonu şu ana kadar berbat geçmişti. "Meşgulüm! Modacım depresyonda." İçkisinin tadına baktı. Çok lezzetliydi. Kendini yeniden kurtarılmış, güneşli ve mutlu hissetmeye başlamıştı.

"Öyle mi?" Max parayı üzerine fırlattı. "Calvin Klein'ın nesi var?"

"Ooh," dedi, takdirle başını sallayarak. "İç çamaşırı tasarımcınızın adını bildiğiniz için puan. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Calvin'in özgüveni sosyal medyadaki bazı kaba yorumlar yüzünden sarsıldı," dedi. "Ve şimdi de koltuktan kalkmıyor." Durakladı. "Yani, *kelimenin tam anlamıyla* koltuktan kalkmıyor. Çalışmıyor ve üzerinde çalıştığı her şeyi bir kenara attı. Büyük bir bunalımın pençesinde."

"Bu hiç iyi değil," diye onayladı Max.

"Yemekleri size getireceğim," dedi kadın, onları el sallayarak.

Max yakındaki şemsiyeli bir piknik masasını işaret etti. Bankta yan yana oturdular, masayı arkalık olarak kullanarak küçük imtiyaza baktılar. Birkaç dakika boyunca içkilerini yudumladılar ve genç kadının şarkı söylemesini dinlediler. Tarzı hüzünlü ve melodikti, sesi hırıltılıydı.

"O gerçekten çok iyi," dedi Carly.

"Öyle." Max içkisini yudumladı. "Moda adamını duyduğuma üzıldüm. Bu artık yüksek moda giymeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Ona bir bakış fırlattı. " ne cüret. Yüksek moda giymekten *asla* vazgeçmeyeceğim... en azından bir müşterim için bir tasarımcım olduğu sürece."

Max güldü. "Sence ona ne olacak?" "Güzel soru. Babam beni bıraktığım için çok pişman olacağım konusunda uyarmıştı.

Psikoloji birinci . Sanırım şu anda çok işime yarardı çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hiç büyük bir bunalım yaşadın mı?"

Max başını salladı. "Bahçe çeşidinden başka bir şey değil sanırım. Onun korkusu senin için ne anlama geliyor? Onun reklamcısı olduğunu biliyorum ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, özellikle de senin reklamını yapman için bir şeyler yapmıyorsa." Durdu ve ona baktı. "Sen ne iş yapıyorsun ki?"

"Onu fark ettirmeye çalışıyorum. de bu. *Couture* dergisinin kreatif direktörünün önünde onun için yerim vardı. Onun kariyerini gerçekten geliştirebilirdi ama Victor boğuluyor."

"Anlat bana," dedi.

Carly ona her şeyi anlattı. Victor'u moda dünyasına geri döndürmek için yaptığı çalışmaları. Bloglar, röportajlar, fotoğraf çekimleri. Max'e Victor'un Yeni Tasarımcı Vitriini'nde nasıl yer alacağını, ancak parçaları çıkarıp yerine eğitimsiz gözüne kötü görünen şeyler koyduğunu anlattı. Victor'un tüm güvenini kaybedeceğinden ve dehşet verici bir şekilde hiç gösterilmeyeceğinden nasıl korktuğunu anlattı.

"Vay canına," dedi Max. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Hayır. Victor o şovdan çekilirse, bu benim için büyük bir darbe olur. Açıkçası şu anda başka bir müşteriyi kaybetmeyi göze alamam."

Max kaşlarını çatı. "Peki ne yapacaksın?"

"Umarım, başından beri yapmayı planladığım şeyi yaparım" dedi. "New York'ta halkla ilişkiler işlerine başvuruyorum."

Gitarlı kadın halk şarkılarından birini çalmaya başladı.

Max elindeki fincanı ağzına götürürken durdu ve ona baktı. "New York'a mı taşıyorsun?"

"Şey," dedi havalı bir şekilde, "planımız bu. Önce bir iş bulmam gerekiyor ve şu ana kadar o konuda da pek şansım olmadı. Ama bir süredir bunun için çalışıyordum. Tanıtım ya da pazarlama alanında, tercihen moda sektöründe bir iş bulma ve hiç uyumayan bu şehirde en iyi hayatımı yaşama hayalim var."

"Ah." Max ince bir şekilde gülümsedi. Elini kızın dizine koydu ve sıktı. "O konuda şansının yaver gitmemesini dilesen kötü bir arkadaş mı olurum? Demek istediğim, Baxter ve Hazel arasında epey bir şey var."

"Evet, berbat bir arkadaş olurdun," dedi gülümseyerek. "Bana bol şans dilemelisin, çünkü Baxter kanguru yemeye ve kabarık köpek yataklarında uyumaya alışkın."

"Yeterince adil," diye kabul etti. "O zaman sana bol şans diliyorum Carly." Uzun bir süre sessizce oturup müziği dinlediler. Carly dedi ki, "Biliyor musun, New York'a taşındığımda beni ve Baxter'ı ziyarete gelebilirsin."

"zorunda kalabilirim," dedi Max. "Sadece Baxter'ın bir kanepeye erişimi olduğundan emin olmak için. Ve görünüşe göre her şeye rağmen zamanım olabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu, neşelenerek. "Neden?"

"Oh," dedi ve bileğini salladı. "Bu kötü bir şakaydı. Sadece kadro alacağımı ve yeni bir araştırma projesine başlayacağımı, belki de bu süreçte yüklü bir bağış alacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değilim."

Bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyordu ama kadın elinde onlar için kırmızı plastik yiyecek sepetleriyle çıkageldi. Baxter ve Hazel kendileri için bir şey olup olmadığını görmek için masaya koştular ve Carly itiraz ederken, Max her birine birer sos is ısırdığı attı.

"Onları şişmanlatacaksın," diye gülerek onu suçladı. "Şimdi bakma Carly ama Baxter, Hazel'la ben daha çocukken çoktan şişmanlamıştı. onunla tanıştım. Gözlerimin içine bak ara sıra onu peynirli makarna ile beslemediğini söyle."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi ve ağzına bir havuç tıktırdı. "Senin sıran . . . Neden şimdi kadro alamadığını ?"

"Çünkü başka bir profesörün daha aday olduğunu öğrendim. Bölümümüz kadro için yılda sadece bir aday gösteriyor, bazen de aday göstermiyor. Alanna uyuşturucu bağımlılığı konusunda harika işler yapıyor. Bunun için medyada çok fazla ilgi gördü." Acı acı gülümsedi. "Benim işim pek seksi değil. Ama önemli."

"Gerçek itiraflar - ne iş yaptığını sormak için can atıyordum, Max, ama korkarım takip edemeyeceğim. Dediğim gibi, bir kriket travması bilimsel eğitimimi ."

Güldü. "Gerçekten çok basit. Bilişsel yeteneklerin nörohormonal temelini daha iyi anlamak için köpeklerdeki oksitosin sistemi üzerinde çalışıyorum."

Carly güldü. "Kahretsin! Korkularım sadece bir cümleyle gerçekleşti! Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzünü ona dönmek için yana kaydı. "Bazı köpeklerin insanlarda bulunan otistik davranışların benzer yönlerine sahip olduğunu gösteren bazı çalışmalar yapıldı."

"Şaka yapıyorsun," dedi Carly.

"Ben . Örneğin, bir çalışmada kuyruklarını kovalayan boğa teriyerleri incelendi, değil mi? Dönüyorlar ve dönüyorlar," dedi parmağıyla bir daire çizerek. "Bu davranış spektrumdaki insanlarda görülen transta olma ve sosyal geri çekilme gibi davranışlara benziyor. Bu çok OKB'dir."

"Evet, tamam," dedi.

"Otistik insanların köpeklerle nasıl etkileşime girdiği ve insan oksitosin sisteminin nasıl etkilendiği üzerine bir çalışmayı bitirmek üzereyim. Orada hem köpek hem de insan için, özellikle sosyal davranışlarla ilgili olarak belgelediğim bilişsel bir ödül sistemi var. Araştırmamın ikinci aşaması köpek oksitosin sistemini incelemek. Bu ödül sisteminde, otistik insanlarda eğitim yöntemlerini ve hatta farmakolojik müdahaleleri bilgilendirecek bazı paralellikler keşfetmeyi umuyorum."

Onu henüz tamamen kaybetmemişti, Carly bunu görmekten memnundu ama soruları vardı. "Oksi nedir?"

"Oksitosin," dedi. "Sosyal bağ ile en çok ilgisi olan hormon budur."

Carly onun bu tür işleri nasıl yaptığını hayal bile edemezdi.

Hazel ve Baxter o anda bir teriyerin peşinden koşarak yanlarından geçtiler. Gitarlı kadın bir şarkıyı bitirdi ve ardından Carly'nin radyoda defalarca duyduğu bir şarkının akustik bir varyasyonunu çalmaya başladı. Çok güzeldi.

"Hazel'a mı çalışıyorsun?" Carly sordu.

Max güldü. "Hayır. Ama kardeşimi inceliyorum. Dün ACC'den bir köpek alacağını öğrendim."

"Ne kadar eğlenceli! Ne alıyor?"

"Bir Labrador."

Carly sırtıttı. "Bizim de çocukken bir köpeğimiz vardı. O köpek tam bir mankafaydı - arka verandadaki tuğlaların arasındaki harcı yemişti ve babam onu değiştirmek zorunda kalmıştı. Ama o büyük siyah köpeği çok severdim. Neden kardeşinin zaten bir köpeği yok? Yani, onları ne kadar çok sevdiğini düşünürsek."

Bir sus köpeğine uzandı. "Babam buna karşı çıktı, gerçekten. Jamie'nin bakımıyla ilgili zaten bir sürü işi var ve bu işe bir de köpek eklemek istemedi. Jamie . . çoğunlukla iyi, ama pek çok gözetime ihtiyacı var. En azından sebebi hep buydu. Ama görünen o ki babam fikrini değiştirmiş."

Başka bir şey daha söyledi ama Carly bunu kaçırdı. Adamın yakışıklı yüzü karşısında büyülenmişti. Belirgin elmacık kemikleri vardı ve bu da yüzünü zayıf gösteriyordu. Çok erkeksi bir yüzü karar verdi, yontulmuş ve mükemmel bir orantıya sahipti ve-

"Alo?" Carly

gözlerini

kırpıstırdı.

"Babamdan mı bahsediyordum?"

"Evet! Bana söylüyordun ..." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

"Bunu bana teyzem söyledi," dedi Max. "Dün uğradığımda babam evde bile değildi. Teyzem oradaydı ve arkadaşlarıyla dışarı çıktığını söyledi." Bir kaşını diğerinin üzerine kaldırdı, etraflarına baktı ve alçak sesle, "*Bu* da yeniydi. Annem gideli altı yıl oldu ama babam asla arkadaşlarıyla dışarı çıkmaz, en azından Jamie evdeyken. Ne olduğunu merak ediyorum."

Yaka hizasındaki siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Uzun saçlı erkekleri bu kadar seksi yapan şey neydi? Carly'ye çok *Game of Thrones*'vari gelmişti.

"Yani, hayatını paylaşacak birini bulması harika olurdu," diye devam etti Max. "Ama bunun onun için hiç mümkün olmayacağını düşünmüştüm."

Carly onu süzmekten vazgeçmek için kendini zorladı. "Neden olmasın?"

"Şey, bilirsin işte... Jamie," dedi hafifçe omuz silkerek. "O ve Jamie bir tür paket anlaşma. Şahsen ben kardeşimi yetişkinler için bir grup evinde görmek isterdim. Ama babam ona karşı çok korumacı. Gözünün önünden ayrılmasını istemiyor, anlıyor musunuz? Bence babamın bir köpeği kabul etmesi ileriye doğru atılmış büyük bir adım."

Carly evde ileri derecede otistik bir yetişkinin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Ailesi ile zaten zor başa çıkabiliyordu ve hiçbirinin gözetime ihtiyacı yoktu. Ya da daha doğrusu, gözetime ihtiyaçları vardı ama

kabul etmedi. "Kardeşinin köpek gösterisini beğenip beğenmediğini soracaktım. O etekten kurtulmak için o kadar çaresizdim ki tamamen unuttum."

Bakışları kızın boyuna kaydı. "Ne etekti ama. Ve bu yakında unutmayacağım bir iyilik."

"Sen ben de," diye mırıldandı Carly. Yanaklarındaki kızarıklık yayılıyordu. "Köpek gösterisi mi?"

"İlginçti." "Eğlenceli mi?"

Yarım ağızla yüzünü buruşturdu. "Eğlenceli olduğunu söyleyebilir miyim bilmiyorum." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve bu etki inanılmaz derecede çekiciydi.

"Peki ne oldu?"

Biraz utangaç bir şekilde güldü. "Kötü bir bilim insanı olduğumu düşünmenizi istemem."

"Bir köpek şovunda bunu nasıl düşünebilirim?"

"Biliyor musun, o hafta sonundan kimseye bahsetmedim. Babama bile." Homurdandı. "*Özellikle de* babama."

"Tamam, şimdi bana anlatmak zorundasın," diye ısrar etti. Bir dirseğini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Gerçek şu ki, o hafta sonu çok sıkıcıydı." "İmkansız.

Köpeklerle dolu bir hafta sonuydu."

"Biliyorum, değil mi? İyi köpekler de. Harika olmalıydı. Ama berbattı. Tüm profesyonel kariyerim bilişsel işlev bozuklukları ve nörogelişimsel bozukluklarla ilgiliydi ve bu alana girmemin nedeni de Jamie'ydi. Onunla birlikte büyüdüm. Sanırım onu babam hariç herkesten daha iyi tanıyorum."

"musun?"

"Sen öyle san. Ama . . . Onunla zor başa çıkabildim. Nörogelişimsel bozukluğu olan, tam da üzerinde çalıştığım, öğrettiğim ve araştırdığım kendi kardeşime karşı çok kötüydüm. Onunla bire birde sudan çıkmış balığa dönüyordum."

Carly onun itirafı karşısında şaşırılmıştı. "Abartıyorsun."

"Keşke olsaydım. Utanıyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu size neden anlattığımı bilmiyorum çünkü bir kadını etkilemenin yolu bu değil. Sanırım içimi gerekiyor. Yaşamak için bu konuda çalışsam da, bildiğim şeyin beyin olduğunu anladım. Benim anladığım ise kişilik. Ona gerçekten sinirlenmişim. O da bana karşı hüsrana uğradı." Utangaç bir şekilde güldü. "Havaalanında neredeyse yumruk yumruğa gelmiştik."

Carly doğrulup oturdu. "Sen ."

", " diye onu temin etmek için acele etti. Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Harika. Muhtemelen otistik kardeşimle alay eden bir pislik olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır! Bence sen dürüst ve insansın ve ... ve kaç kez çekip gitmek ve kız kardeşimi yumruklamak istediğimi biliyor musun? Jamie nasıl biri?"

Max eline baktı. "Şey, kocaman bir kalbi var. Sana söylediğim gibi o bir sanatçı. Köpekleri seviyor, bunu da biliyorsun. Babamı seviyor ve babam olmadığında gerçekten endişeleniyor. Ve . . . ve sanırım beni de seviyor. Sonuç olarak o, engelinin kimsenin görmesine izin vermediğinden çok daha fazlası."

İçkisini bıraktı ve ona garip şekilli taşlar toplayan, bir gün bile işini aksatmayan ve kıyafetlerine takıntılı bir adamdan bahsetti. "Tertemiz olmak zorundalar," dedi. Ona Jamie'nin resimlerinden ve bunların ne kadar eşsiz ve ilginç olduklarından bahsetti, biraz Jamie'nin kafasının içine bakmak gibiydi. Ona sadece Jamie ve babası olduğunu, annesinin birkaç yıl önce kalp krizinden öldüğünü söyledi. Ve eğer bir şey olursa hemen orada olabilmek için yakınlarda yaşadığını söyledi. Çoğunlukla her şeyin yolunda gittiğini, ancak Jamie'nin istediği şekilde iletişim kuramadığı ve hayal kırıklığına uğrayıp yaramazlık yaptığı zamanlar olduğunu anlattı. "Bu zamanlar nispeten nadir çünkü çok düzenli bir rutini var. Jamie kendi kafasının içinde ve köpeklerle yaşamaktan memnun görünüyor."

Ona babasının Jamie'nin kendi başına kalabilmesi için gözetim altında yaşamayı kabul etmesi için nasıl uğraştığını anlattı. "Birkaç yıldır babamı ikna etmeye çalışıyorum. Jamie yirmi yedi yaşında. Doğru ortam sağlanırsa bunu başarabilir, gelişebilir, belki dünyayı biraz daha iyi idare etmeyi öğrenebilir - özellikle de ona yardım edecek eğitilmiş bir köpeği olursa. Babamın da kendine ayıracak zamanı olur."

"Baban bu fikri neden beğenmedi?" Carly sordu. "Bana harika geliyor."

"Sanırım bırakmaktan hoşlanmıyor. Korumacı biri. Ama kim bilir? Dediğim gibi, dün gece dışarıdaydı, belki de kendine geliyordur. Ama bunu söyledikten sonra, köpek gösterisindeki hafta sonu, babamın günlük olarak neler yaşadığını bilmediğimi fark etmemi sağladı." Max içini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Sanırım bu konuda oldukça kibirliydim."

Gülümsedi. "Kendine çok yükleniyorsun." Onun kolunu sıktı. "Benim uzman halkla ilişkiler görüşümü ister misin?"

"Bir halkla ilişkiler uzmanından görüş almak için can atıyorum."

"Aileyi objektif olarak görmek zordur, en azından benim tecrübelerime göre. Ama onu yanınıza almış olmanız ne kadar harika. Jamie'nin etrafında onu siz ve babanız kadar önemseyen insanların olması ne kadar harika."

Minnettarlıkla gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim. Dinlediğiniz için de teşekkürler." Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve güldü. "Tüm sorunlarımı yeni bir arkadaşımın üzerine yıktığıma inanamıyorum."

"Eğer tüm sorunların bunlarsa, oldukça tatlı bir hayat yaşıyorsun demektir, dostum." "Oh, daha fazlası var, inan bana. Ama sanırım onları bir dahaki sefere saklayacağım."

Peki ya sen? Senin ailen nasıl?" "Süper işlevsiz. Ama onları seviyorum."

"ama, bana bir şeyler ver. Baxter ve Hazel'ın ikinci randevusunu içimi dökerek geçiren tek kişi olmak istemiyorum."

Carly teatral bir şekilde inledi. "Bilmiyorum Max. Senin ailenle benimki arasında çok büyük bir fark var - eğer başlarsam, hikayenin sonuna asla çünkü hepsi çok *ekstra*. Her biri.

Tamamen , hepsi." "Bana bir örnek verin."

"Tamam, işte başlıyoruz. Dallas'ta yaşayan ve Şükran Günü ve Noel gibi zorunlu tatiller dışında bizden uzak duran bir erkek kardeşim var. Kız kardeşim çok sinirli, hep öyleydi ve her yere dağılmış üç küçük çocuğu var. Kocasını iş için her ay yaklaşık on günlüğüne Çin'e gidiyor ve onlarla yalnız kalıyor ve her seferinde neredeyse aklını kaybediyor. Peki ya annem ve babam? Kırk yıllık evlilikten sonra yeni boşandılar. Babam Güney Padre'de devre mülk satmaya başladı. Annem boşanma sebeplerinden birinin babamın devre mülk almak gibi korkunç kararlar vermesi olduğunu söylüyor. Diğer yandan annem sahada oynuyor. Bu arada babam da annemden boşanma nedenlerinden birinin annemin sürekli bir parti arayışında olması olduğunu söylüyor. Birkaç tane buldu. İki bacağı ve cüzdanı olan her şeyle çıkıyor."

Max güldü.

"Oh, şaka yaptığımı sanıyorsun," dedi, ona bir havuç göstererek. "Sana şunu söyleyeyim, biriyle çıktığım zaman, çeteye ondan bahsetmeyi *düşünmeden* önce en az altı ay onunla çıkmam gerekir."

"Bu sadece iyi bir randevu yönetimi," dedi gülerek. "Ama şu soruyu sormadan edemiyor insan: Biriyle çıkıyor musun?"

Soru kafasında gümbür gümbür yankılandı. "Hayır." İçkisini yudumladı, sonra boş bardağa baktı. "Çok meşguldüm." Kulağa pratik bir mazeret gibi geliyordu. Öyleydi de. Sanki onu etkilemiyormuş gibi başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "Ayrıca insanlarla tanışma konusunda da pek iyi değilim. tanışmayı denedim ama formu doldurduğumda sesim çok *sıkıcı* geliyordu. Aklıma tek bir sevimli kullanıcı adı bile gelmedi. Elimdeki tek düzgün fotoğrafımın yarısı gölgede. Ve bir selfie çekmeye çalıştığımda, hepsi beni çok deli gösteriyor. Yani şimdilik sadece ben ve Baxter varız. Ve o bile sahneye tesadüfen çıktı."

"Anlıyorum," dedi Max.

Carly onun gördüğünden korkuyordu, hem de yirmi yirmi görüşle. "Sen mi?" sordu. "Kızlarla kavga mı ediyorsun? Kampüste çok popüler olduğuna bahse girerim."

Bu durum onu eğlendirmiş görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü çok tatlısın! Ve hoşsun. Ve zekisin. Bu bir home run, Max. Ve eğer zenginsen, üsleri dolu bir sayı turu. Super Bowl'a gidiyorsun."

"Sanırım Dünya Serisi demek istediniz. Ve ben zengin değilim."

Bacaklarını önünde uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama sevimli olduğumu düşündüğünü bilmek güzel."

Adamın bakışları kadının ağzındaydı ve bu bakışlar kadının kalbinin göğsünde hoplayıp zıplamasına neden oldu. "Ben de öyle mi dedim?" Gevşek dudakları konusunda daha dikkatli olmalıydı.

"Mükemmel işitme duyumla duyduğuma eminim."

"O zaman sahip olmalıyım. Eee? Bence çok tatlısın, Max."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de senin sevimli olduğunu düşünüyorum." Gözleri onunkilerle buluştu.

"Şaşırtıcı, hayret verici, çok tatlı."

Titreyen şey sıvı ve sıcak bir hal aldı ve Carly'nin hafifçe başını döndürdü. Ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı, "*O zaman belki de çıkmalıyız, ya da çok mu abartıyorum, ya da benim seni öpmek istediğim kadar sen de beni öpmek ister misin?*" gibi bir şeyler. Ya da *gömleğinin içine girip seni koklayabilir miyim?* Sadece hafif ve esintili bir şey, zeki ve esprili bir şey, ama tek yapabildiği bir deli gibi gülümsemekti. "Teşekkür ederim, Dr. Sheffington. Birden kendimi biraz uçmuş hissettim."

Bakışları daha aşağıya kaydı. "Floofy. Ben alırım."

Carly'nin içindeki çırpınma biraz daha şiddetlendi. "Ama özel biri olup olmadığını söylemedin?"

"Bir tane var."

Düşündüm. Ne kadar gülünç olabileceğini daha iyi düşünebilmek için dirseklerini arkasındaki masaya dayayarak ondan uzaklaştı. Ne yani, bir köpek karmaşası sayesinde harika bir adamla tanışacak ve aniden mutluluğu mu bulacaktı? Sadece filmlerde olur, kızım.

"Bu biraz garip."

"Tuhaf mı?" diye sordu sesinde biraz fazla umutla. "Sadece biraz tek taraflı. Adı Hazel ve harika biri."

"Oh be," dedi Carly kahkaha atarak. "Beni kandırdınız profesör."

Max doğruldu ve onun elini tuttu. "İşte ben böyle düzgün bir operatörüm," dedi ve kızın elini geniş göğsüne bastırdı. Etraflarına bir göz attı, sonra yaklaştı. "Benim hakkımda sahip olabileceğin yanılsamaları yok etmek istemem, özellikle de sevimli olduğumu düşündüğün için, ama flört etme konusunda berbatım. Kadınları okumakta berbatım. Birinin benimle flört ettiğini gerçekten anlayamıyorum. İçkilerde ya da mutlu saatlerde berbatım-"

Carly nefesini tuttu ve onun omzunu itti. "*Ben* de öyleyim! Mutlu saatlerde *berbatım*!"

"Değil mi?" dedi. "Eğer istediğim bir kız görürsem, aklıma hiçbir açılış cümlesi gelmiyor. Ve eğer önce o benimle konuşursa, unut gitsin - küçük konuşma oyunum gerçekten berbat."

"Aynı!" Sevinçle güldü. "Ve asla doğru filmleri izlemiyorum - mesela Oscar filmlerini hiç izlemiyorum çünkü zamanımı süper kahraman filmlerinde geçiriyorum
-"

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Küçük bir kardeşim var, ona çizgi roman almam için beni zorlardı."

"Ve insanları uyutan bir işim var, ya da beynin ne kadar ağır olduğunu ya da birinci sınıftaki telefon numaralarını neden hatırlayamadıklarını bilmek istiyorlar ve bir sonraki bildiğim şey, tam profesör modundayım." Güldü. "Burası tam bir inek cenneti," dedi eliyle kendini göstererek.

"Sen ben de."

Sırıtsı göz kamaştırıcıydı. "Süper kahramanlar, ha? DC Comics mi? Ya da Marvel?" "Dostum . . . DC tabii ki."

Max'in sıırıtsı genişledi. Carly onun gülümsemesine doğru bir daha görülmemek yürüyebilirdi ama kucağına atlayan bir köpekle sarsıldı ve

kötü nefesini yüzüne üflüyordu.

"Baxter!"

Max gülerek ondan uzaklaştı. "Acıkmış olmalılar," dedi. "Geç oluyor."

O fark etmemişti ama güneş ufka doğru kayıyordu. Genç müzisyen bile eşyalarını topluyordu. Carly bu öğleden sonranın bitmesini istemiyordu. Tam burada oturup sonsuza dek Max'in gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Belli ki farklı fikirleri vardı. Bir şeyler topluyordu.

Temizlendiler, köpeklerini topladılar. Kapıya doğru giderken Carly kadının gitar çantasına birkaç dolar koymak için durdu. "Çok iyisin," dedi.

Genç kadın sırtıttı. "Teşekkür ederim!"

"Kartınız ya da başka bir şeyiniz var mı? Seni şehirde yakalamayı çok isterim." "Oh." Kadın üstünü başını düzeltti, sonra çantasını karıştırmaya başladı.

çanta. "Kartım yok ama size adımı verebilirim." "Sorun değil.

Web siteniz nedir?"

Kadın başını kaldırdı. "Web sitem yok." Bir makbuz ve kalem bulmuş, arkasına adını karalamış, sonra Carly'ye uzatmıştı. "Önümüzdeki hafta sonu Scholz Garten'in acılı yemek yarışmasında çalacağım."

Carly kâğıt parçasına baktı. **Suzanna Harper**. "Harika. Teşekkür ederim!" Suzanna Harper'ın reklam oyunu karşısında dehşete düşen Carly, kâğıdı cebine tıktırdı. Bu kadın gerçekten yetenekliydi ve elindeki tek bir makbuzun arkası mıydı? Başını sallamamak için direndi ve Max'e yetişmek için acele etti.

Max köpeklerin tasmalarını bağladı ve onun için kapıyı açtı. Otoparka doğru yürüdüler ve Max'in Baxter'ın tasmaını ona verebilmesi için durakladılar. "Bu harika oldu, Max."

"Evet, öyle ve senin de böyle düşünmene çok sevindim. En son ne zaman kendim hakkında bu kadar çok konuştuğumu hatırlamıyorum. Biraz endişeliydim."

Bundan gerçekten keyif almıştı. Park yerine bir göz attı.

"Düşünüyordum da ..." Köpeklere baktı.

"Bunu kesinlikle tekrar yapmamız gerektiğini mi?"

İçindeki çırpıntı bir sinek kuşu sürüsü gibi çırpınmaya başladı. "Yani, Baxter'ın buna *gerçekten* ama *gerçekten* ihtiyacı var. Ve başka bir köpek bakıcısı alacağımı sanmıyorum."

"Kesinlikle. Baxter'ın nörotransmitterlerinin tüm silindirlerde çalışmadığı açık."

"Ben de tam bunu söyleyecektim."

"Ve başka bir köpek bakıcısı bulacak vaktim olmadığı için Hazel'in de buna ihtiyacı var."

"Ona göz kulak olmalısın. O senin kızın."

"Red Bud Isle Park?" Max önerdi, bakışları yine kızın ağzındaydı. "Salı günü mü?"

"Mükemmel." Elini onun dirseğine koydu.

"Baxter'ın o zamana kadar nasıl hayatta kalacağını bilmiyorum."

"Köpek beyninin en güzel yanı da bu. Zaman kavramları yoktur." Onu kendine çekti. "Bugün için teşekkür ederim Carly. Konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Bakışları adamın ağzına da gitti. Dolgun, dolgun, öpülesi dudaklar. *Çok* öpülesi dudaklar. "Dinlemeyi bu kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Özellikle randevulaşma konusunda kötü olduğunu itiraf ettiğin kısım çok hoşuma gitti."

"Övünmek istemem ama bunun yerde çok daha fazlası var." Başını eğdi, iki parmağını çenesinin altından geçirdi ve yüzünü kendi yüzüne eğdi.

"Muhtemelen yanlış yapıyorum ama ..." Ağzını onunkine değdirdi. Dudakları onunkilerin üzerinde hareket etti, onları kendine doğru şekillendirdi. Basit bir öpücüktü, aşırı cinsel değildi, ama bir şekilde bu onu o kadar ateşli yaptı ki Carly hâlâ ayakta olduğuna şaşırdı. başını kaldırdığında, başparmağının ucunu kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Hazel ve ben Salı günü için sabırsızlanıyoruz."

"Baxter ve ben ... nefes almaya çalışıyoruz," diye kekeledi.

Hafifçe kıkırdadı, Carly'nin dirseğini bıraktı ve Hazel'in peşinden koşarak otoparka doğru yürüdü. Carly hareket etmek istiyordu ama bacakları da başı gibi uğulduyordu ve Baxter bunu umursamıyor gibiydi.

Ama Salı günü yeterince hızlı gelmeyecekti.

On iki

MBalta bir geveze kutusuna dönüşmüştü. Otoparktan başını iki yana salladı ve kendine kızdı. Bu kadar konuşmak istememişti. çok. Tanrım, kadro konusunu bile açmıştı. "Dostum, ne kadar da şekerleme mıknaısına dönüştüm," diye mırıldandı.

Ve o öpücük! Yapılması gereken buymuş gibi gelmişti ve kız onun ağzına bakıyor, içindeki her türlü tozu savuruyordu. O da onu öpmüştü. Adam tahrik olmuştu ve kadının dudakları tereyağı kadar yumuşaktı, tadı da güzeldi ve adam gidici olabilirdi.

Onlara tam olarak ne olduğunu hâlâ söyleyemiyordu ama her neyse, hoşuna gidiyordu. Hem de çok.

Hazel ön koltuğun konsolunda öne doğru fırladı ve dilini adamın yüzünde gezdirdi. "Kes şunu," dedi ama sonra kulaklarının arkasını kaşıyabilmek için onu biraz öne çekti.

Keşke şu kadro meselesini açmasaydı diye düşündü. Kulağa bozguncu geliyordu ve çoğunlukla korkudan konuşuyordu. Ama bu konu ona ağır geliyordu ve bir kez konuşmaya başladığında duramadığını geç de olsa fark etmişti. Belki de hayatında böyle şeyler hakkında konuşabileceği pek fazla insan olmadığı içindir. Ama Carly orada oturuyordu, ilgili ve sevimli görünüyordu, dinliyordu ve ilgileniyordu ve vay canına, kendini kadar rahat hissetmişti ki her şeyi anlatmıştı. Ona neredeyse her şeyi söyleyebileceğini hissetmişti. Neredeyse söylemişti de - bugün neyi söylememişti?

Bu tür bir güvenin birdenbire patlamasının biyolojik bir temeli olduğunu, cinsel ve romantik çekim arasında duygusal olmayan bir ayrım olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Bir kez olsun bilimsel bir açıklama istemiyordu, sadece bu baş döndürücü çekim hissini ve ona yakın olma, onunla konuşma ihtiyacını ve ona dokunmak için duyduğu ezici arzuyu deneyimlemek istiyordu.

Böyle bir şey yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Babasının evine giderken, sahip olduğu ciddi kız arkadaşlarını düşündü. Çok fazla olmamıştı. İlk aşkı lise son sınıftayken başlamış ve farklı üniversitelere gittiklerinde sona ermişti.

Yüksek lisans okulundayken Flavia'yla tanışmıştı. Arjantinli güzel, sahip olduğu en önemli kız arkadaşydı. Bir zamanlar onun karısı olacağına inanmıştı. Kampüsün batısında küçük bir stüdyo dairede birlikte yaşıyorlardı. Ailesiyle tanışmıştı ve Jamie'den hoşlanmıştı. Max evleneceklerini varsaymıştı. Birlikte araştırma yapacaklarını, birlikte ders vereceklerini, birlikte makale yazacaklarını ve hayatlarının sonuna kadar birlikte olacaklarını düşünmüştü. Birlikte yaşamaya başladıktan altı ay sonra bitmişti. Tanıştıkları andan itibaren çok parlak bir şekilde yanan ateş sönmüştü. Birkaç yıl önce Flavia'nın Arjantin'e döndüğünü ve orada bir üniversitede iş bulunduğunu duymuştu.

Flavia'dan bu yana başka kadınlar da olmuştu ama ilişkileri hiçbir zaman birkaç aydan fazla sürmemişti. Kendini hiçbir zaman bir ilişkiye girmeye hazır hissetmemişti, sanki doğru zihniyete sahip değilmiş gibi. İşine ve kadroya giden yola kendini fazla kaptırmıştı. Araştırması onu tüketmişti ve ondan sonra geriye kalan her şey ailesine, çamaşırlarına ya da ara sıra spor salonuna gitmeye ayrılmıştı. O gece Alanna Friedman'la yatağa girmeye bu kadar hevesli olmasının nedeninin son zamanlarda bir kadınla fiziksel temasta bulunmaması olduğu sonucuna varabilirdi.

Gözlerini devirdi. Harika bir karar.

Yine de değişiklik olsun diye işle ya da aileyle ilgisi olmayan bir kadınla birlikte olmak güzeldi. Köpekler ve Carly ile tembel bir öğleden sonrasının tadını çıkarmak, arka planda çok hoş bir müzik çalarken gülmek ve her şey hakkında konuşmak şaşırtıcı derecede güzeldi. Yastık gibi görünen dudakları, parmaklarının dokunmak için yanıp tutuştuğu yumuşak ve ipeksi saçları olan bir kadının yanında kendini bu kadar rahat hissetmek güzeldi. O parlayan mavi gözlere bakmak ve hayal etmek tahrik ediciydi.

Oh, evet, hayal etti. Çok hayal etmişti. Daha fazlasını istemişti, çok daha fazlasını... özellikle de şimdi, o öpücükten sonra.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Ax babasının evine vardığında, dikkati dağınık olduğu için arabayla nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Arabayı yola çekti, Hazel'ı dışarı çıkardı ve

onu kapıya kadar takip etti. Lezzetli bir şeyin kokusuna doğru yürüdüler.

"Alo?" Max seslendi.

"Buraya!" diye bağırdı babası mutfaktan.

Bazen Max bu mutfığa girdiğinde o kadar güçlü bir nostalji dalgasına kapılıyordu ki kederden dizlerinin üzerine çökmek istiyordu. Burası tıpkı annem hayattayken olduğu gibi görünüyordu. Buzdolabının yanında asılı duran bir çift horoz vardı -kendi el işi, diye düşündü- iğne sanatı, kanaviçe, oya gibi bir şey. Akşam yemeğinin pişmesini beklerken mutfak masasında oturur, üzerinde çalışırdı.

Bit pazarından aldığı plastik yeşil bir bitki her zaman olduğu gibi pencere kenarındaydı. Tozla kaplıydı, kimse ona dokunmamıştı. Bir aile tatilinde Virginia'daki bir müzeden satın aldığı porselen çay takımı mutfak masasının ortasında duruyordu. Max annesinin o çay takımını kullandığını hiç hatırlamıyordu. Sanki hiç uğramayan süslü bir misafir sürekli hazır bekliyordu.

"Hey, Maxey," dedi babası neşeyle. Mutfak barının arkasında kekleri bir poşete koymak için vakumlu mühür kullanıyordu. O şeyi çok severdi.

"Dostum," dedi Max. "Bir şey harika kokuyor. Nedir bu?" "Chili," dedi babası gururla. "Tarifi mükemmelleştirdim. Çok uzun sürdü. ama Austin'de daha iyisini bulamazsınız."

Max tencereye doğru yürüdü ve kapağını kaldırdı. Hazel, yerleri çoktan süpürmüştü, tırısla yanından geçip koridorda Jamie'nin odasına doğru ilerledi. "Bu bir orduyu doyurmaya yeter baba. Misafir mi bekliyorsun?"

"Hayır. Sandy birkaç günlüğüne burada," dedi kız kardeşini kastederek. "Arka tarafta yatıyor."

Max bir bar taburesine kaydı ve babasının etrafta dolaşmasını izledi. Annesinin ölümünden bu yana babasının mutfaktaki becerileri büyük ölçüde gelişmişti. Annesinin ölümünden sonraki haftalarda arkadaşları sık sık uğramış, güveçler, kekler, turtalar ve sandviç tepsileri getirmişlerdi. Güzel yemekler, kaburgalarınıza yapışacak türden yemekler. Bu durum birkaç hafta boyunca hiç aksamadan devam etti, ta ki bir gece bir çift bayan uğrayana kadar. Max şimdi isimlerini hatırlayamıyordu ama Max'in şu anda oturduğu yerde durmuşlar ve babasının anlattığı bir fıkra ya ulumuşlardı.

Bayanlardan biri babamın kolunu rahatlatıcı ya da belki daha fazlası olarak yorumlanabilecek bir şekilde okşamaya devam etti. Max masada otururken kolunu okşamanın tam olarak ne anlama geldiğini merak ettiğini hatırlayabiliyordu. Buna o kadar şaşırmıştı ki Jamie'nin fark edeceğini düşünmemişti bile. Ama Jamie fark etmişti. O kadar tedirgin olmuştu ki, en volkanik nöbetlerinden birini geçirmişti. Babam ve Max onlara "nöbet" diyordu. Jamie'nin duygularını ifade edememekten duyduğu hayal kırıklığının vahşi bir gaklamaya dönüştüğü o nadir zamanları tanımlamak için yetersiz bir kelimeydi. Bu , çıkardığı insana ait değildi ve yumruğunu kırılabilir şeylere vurarak veya onları fırlatarak fizikselleşebiliyordu.

Patlamasının kadınları korkuttuğunu söylemeye gerek yok.

Ondan sonra güveçler ve kekler kesildi. Max'in babası yeni gerçekliğine çekilmişti, hala karısının yasını tutuyor, hala yetişkin bir otistik oğlunun birincil bakıcısı olduğu gerçeğini kafasına yerleştirmeye çalışıyordu.

Max o sırada evde yaşıyordu, yeni profesör olmuştu. Sheffington ailesi küçüktü ve Max bir gün Jamie'nin bakım sorumluluğunun kendisine düşeceğini anlamıştı. Bu nedenle yakınlarda kalmak ve babasına elinden geldiğince yardım etmek istemişti. Ama Max'in babası buna izin vermedi. Tartışmalarından birinin ardından "Ya kendi başına taşınırsın ya da seni evden ," demişti. "Ben bunu halledebilirim," demişti. "O benim oğlum ve onunla ben ilgilenirim." Max'in gitmesini istemeyen Jamie'ye de şöyle demişti: "Jamie, Max'in de senin gibi kendi hayatını yaşamaya hakkı var. İkinizden de bu konuda daha fazla bir şey duymayacağım."

"Nasıl, baba?" Max talep etti. "Nasıl idare edeceksin?" "Emekli olacağım, işte böyle."

Max telaşlanmıştı ama babası onu dinlemeyi reddetmişti. "Bak Max, senin onayına ya da kabulüne ihtiyacım yok. Ben hâlâ senin babanım ve evimde ben ne dersem onu yapacaksın. Sen genç bir adamsın ve önünde koca bir hayat var. Ben ve Jamie için endişelenerek harcamana izin vermeyeceğim, anladın mı? Sadece ... sadece buradan git ve kendi hayatını yaşa."

Aynı dönemde Max'in Sandy Teyzesi San Antonio'ya taşınmış ve onun evini satın alma fırsatı doğmuştu. Gerçekten mi? Tanrı ile kendisi arasında, Max gitmek istemişti. Üzüntüden ve Jamie'nin hiç bitmeyen ilgisinden çok yorulmuştu.

Böylece Max ve ailesinin en çok ihtiyaç duyduğu anda evren olayları sıraya dizdi. Sandy Teyze taşındı. Max köşeye taşındı. Babası Jamie'nin gözetimini oldukça iyi bir şekilde üstlendi. Emekli olduğu için de mutlu görünüyordu. Garajdaki tezgâhının etrafında dolaşmayı ve yararlı olduğunu düşündüğü şeyler yapmayı seviyordu. Jamie'yi ACC'deki işine götürüp getirmeyi ve arkadaşlarıyla kahve içmek için mola vermeyi seviyordu. Kendisi için bir hayatı olmaması onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Ya da rahatsız ettiyse bile bundan hiç bahsetmezdi.

Bir keresinde Max ona herhangi bir pişmanlığı olup olmadığını sormuştu. Babası şaşkın şaşkın bakmıştı. "Pişmanlık mı? Neden pişmanlık duyayım ki?" demişti oğlunun aptal olduğunu düşündüğünü belli eden sert bir ses tonuyla. "Ben geçmiş en iyi kadınla evlendim. İki harika oğlum var. Sağlıklıyım ve başlarını sokacak bir çatı ve masaya yemek koyabilecek kadar şanslıyım. Pişman olacak neyim olabilir ki?"

Max bir daha sormadı.

Keklerini mühürlemeyi bitirirken babasına baktı. "Sandy Teyze ne zamandır şehirde?"

"Hmm? Birkaç gün. Birkaç planım var. Şehre gelen yeni Broadway müzikaline biletlerim var."

Bu şaşırtıcıydı-Max babasının Broadway tarzı bir adam olduğunu hiç bilmezdi. "Ne . . . *Hamilton* mı?"

"İşte bu."

"Müzikal tiyatroyla ilgilendiğini bilmiyordum."

Babası güldü. "Aslında değilim. Ama"-başını kaldırdı ve gözlerinde bir pırıltı vardı-"diyelim ki öyle olan yeni bir arkadaşım var."

Max'in aklına ilk gelen, arkadaşının balıkçı arkadaşı olduğuydu ama babasının gözlerindeki parıltı nedeniyle bunu hemen bir kenara bıraktı. Bu ona bugün içinde hissettiği güneş ışığını hatırlattı. "Oh. Bu yeni bir haber."

Babası koridorun aşağısını görebilmek için arkaya doğru eğildi ve yalnız olduklarından emin olunca alçak sesle, "Yeni bir arkadaşım var Maxey ve şu anda bir şekilde yolumu bulmaya çalışıyorum. Ne hakkında olduğundan ya da nereye gittiğinden emin değilim. Ama biraz keşfetmek istiyorum." Sırıttı.

Max ağzı açık kaldı. "*Çıkıyor* musunuz?"

"Bir şey yapıyorum." Yaşlı adam güldü. Işıl ışıldı. "Bu ... bu *harika*, baba," dedi Max ve bunda ciddiydi. Ama yine de o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Umarım öyledir. Dediğim gibi, biz sadece arkadaşız ve ondan çok hoşlanıyorum. Jamie ise bu konuda pek istekli değil, yani bilirsiniz işte..."

"Evet," dedi Max.

Hazel'ın havlaması sormak istediği birçok soruyu yarıda kesti - onunla nasıl ve nerede tanıştığı ve bunun ne kadar süredir devam ettiği gibi. Taburesinden kayarak koridora çıktı, tam o sırada Jamie odasından çıktı, üzerinde UYUŞTURUCU DEĞİL PUGS tişörtü vardı. "Baba," dedi Jamie.

"Mutfakta. Hazel nerede?"

"Max! Sen misin?" Sandy Teyze yatak odalarından birinde belirdi. Kısa gri saçları kafasının her yerinde mükemmel bukleler halindeydi ve geniş gövdesini saran kırmızı beyaz çizgili bir kazak giymişti. Gülümsedi ve çocukmuş gibi saçlarını karıştırdı. "Köpeğiniz yüzümü yalayarak kendini duyurmaya geldi."

Suçlu taraf Max'in eski odasından koşar adımlarla çıktı. "Çok özür dilerim. Çok kötü alışkanlıkları var."

"Sadık baba," dedi Jamie.

"Öyle, dostum," diye onayladı Max.

"Acı biberin kokusunu alıyor musun?" Sandy Teyze sordu. "Açlıktan ölüyorum. Sen aç mısın, Jamie? Toby! Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi ve esneye esneye koridordan mutfığa doğru ilerlemeye devam etti.

Hazel yine havladı. Jamie köpeğe baktı ve dilini gıdıkladı. Hazel oturdu.

Max kardeşine, "Hadi gidip biberlere bakalım," dedi ve mutfığa doğru döndü.

Ama Jamie onun kolunu yakaladı ve . "Sadık baba," dedi. "*Sadık*."

"Öyle, Jamie," dedi Max. "Tabii ki öyle." Kolunu kardeşinin omuzlarına doladı. "Sadık baba," dedi ve kardeşini koridorun sonuna götürdü.

Babam mutfak masasının etrafına kaseler koyuyordu. Belli ki mısır ekmeği ve salata da yapmıştı, çünkü masanın ortasında, çay takımının yanındaydılar. "Görünüşe göre kitleleri besliyorsun," diye şaka yaptı Max.

"İyi bir koca olacağın kesin Toby," dedi Sandy Teyze dolaptan birkaç bardak indirip buzdolabından doldurmaya başlarken. "Melissa'ya her zaman senin en iyi av olduğunu söyledim."

"Sadık baba," diye mırıldandı Jamie nefesinin altından.

"O ne, Jamie?" Babam neşeyle sordu ve kasesine acı biber doldurdu. "Hey, Max, duydun mu? Jamie bir köpek alıyor!"

"Bunu duydum, Sandy Teyze söyledi. Buna hazır olduğunu sanmıyordum."

"Neden olmayayım ki? Jamie'nin köpeklerle arası çok iyi, değil Jamie? ACC'de onu takip eden siyah bir var. Jamie'yi çoktan evlat edindi."

Hazel masanın altına girmiş ve bacaklarının arasından Jamie'ye doğru ilerlemişti. Onun elini dürttü. Jamie ona başını okşayarak karşılık verdi.

"Onun adı Duke," diye ekledi babası kaselere acı biber koymaya devam ederken.

Sandy Teyze bardak bardak su dağıttıktan sonra koltuğuna kaydı. "Duke eve ne zaman geliyor?"

"Önce kısırlaştırılması gerekiyor, yani bundan birkaç hafta sonra."

"Labrador. Sadık bir köpek," dedi Jamie. "Zeki ve sadık."

"Oh, bu çok doğru," dedi Sandy Teyze. "Ve çok da mutlu köpekler."

"Sadık köpek. Sadık baba," diye mırıldandı Jamie.

Max babasına baktı ama o Jamie'nin mırıldandığını fark etmemiş gibiydi. Jamie genelde bu kadar konuşkan değildi.

"Ben de hep öyle duymuştum," diye onayladı Sandy Teyze. "Labradorlar Amerikan evlerinde tercih edilen bir numaralı köpek, bunu biliyor muydunuz?"

Jamie koltuğunda sallanmaya başladı. "*Sadık, sadık, sadık, sadık.*"

Max'in babası sonunda başını kaldırdı. "Sorun nedir, Jamie? Acı biberi beğenmedin mi?"

Jamie aniden masadan kalktı ve tek dizinin üzerinde yere çöktü. Kollarını Hazel'a doladı ve yanağını başının üstüne yasladı.

Max babasıyla bakıştı. Babası omuz silkti. "Jamie, akşam yemeğin soğuyacak," dedi Sandy Teyze.

Jamie Hazel'ı bırakmadı ve Hazel da onu bırakmadığı için mutlu görünüyordu. üzerinde.

"Evet, köpek yatağı ve mama kabı almak için alışverişe çıkacağız. Bu hafta, değil mi Jamie?" dedi babası, acılı yemeğinin peynir serperken.

Jamie hiçbir şey söylemedi.

"Jamie? Buraya gel ve biberini ye," dedi Sandy Teyze tekrar.

Jamie isteksizce ayağa kalktı ve yerine oturdu. Kaşığını aldı ve kâsenin içine soktu. "Sadık köpek, sadık baba."

"Çok doğru," dedi Sandy Teyze. "Zeki ve sadık."

"Sadık. Sadık. Sadık Baba. Sadık Baba," diye tekrarladı Jamie ve önce babasına, sonra da biberine . Tekrar ileri geri sallanmaya başladı.

Sallanması alışılmadık bir durum değildi ve kelimeleri tekrarlaması, yani ekolali, otizmlili insanlarda sıklıkla görülürdü. Ama yine de Max kardeşini, onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ama ne olduğunu bulabilirse ne âlâ. "Bir fikrim var," dedi. "Yarın saat ondan önce kampüste olmam . Jamie benimle ve Hazel'la takılmak için evime gelse nasıl olur? Sabah onu işe götürebilirim."

"Bu harika bir fikir, değil mi Jamie?" Sandy Teyze cıvıladı.

"Max'le gitmek ister misin?" Babam sordu.

Jamie başını kaldırıp babasına bakınca Max irkildi. "Sadık baba, sadık köpek."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Max. "Jamie." Kardeşinin dönüp kendisine bakmasını bekledi. "Sadık kardeşim. Benimle geliyor musun? Bir Air Bud filmi izleyebiliriz," dedi ve bir köpeğin yer aldığı bir dizi filmi önerdi.

Jamie'nin gözleri hafifçe büyüdü. "Evet," dedi. Ve sonra Sandy Teyze'yi mutlu edecek bir iştahla biberine saldırdı.

Max sonradan bunun bir şey olmadığına karar verdi. Jamie'yi kızdıran bir şey vardı. Babam muhtemelen Jamie'yi kızdıracak bir şey yapmıştı, ama her neyse

Max'in evine vardıklarında Jamie'nin unuttuğu belliydi. Oturma odasında yere oturmuş, Hazel'ın başını kucağına koymuş, dikkatini Air Bud filmine vermişti.

Max, Carly'nin evini tekrar varlığıyla şereflendirmesi karşı mutfağa saldırmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Çalışırken mutlu bir şekilde bunu hayal ediyor ve Jamie mutfak barının ucunda belirdiğinde kendi kendine gülümsüyordu. "Köpek gösterisi."

Max başını kaldırdı. "Evet. DVD'ler henüz gelmedi."

"Sadık köpek, Max. Sadık baba. Köpek gösterisi."

Jamie açıkça ona bir şey anlatmaya çalışıyordu ama Max ne olduğunu anlayamıyordu. "Patlamış mısır ister misin?" diye sordu.

Jamie ellerini çırpı ve tiz bir sevinç sesi çıkardı.

Jamie, Air Bud filmini iki kez baştan sona izlerken Max gecenin geri kalanını kanepede telefonuyla geçirdi.

Carly'yi düşünüp duruyordu.

Dalgın bir şekilde kanepenin kolunu ve sonunda daha fazla dayanamayarak telefonunu eline aldı.

Kötü haber. Hazel az önce Air Bud'ı izledi ve sanırım bir golden'a aşık oldu. Bunu Baxter'a nasıl açıklayacağız?

Dr. Sheffington, Air Bud'ı izlemesine izin verirken ne düşünüyordunuz? Baxter'dan çok daha seksi. Kalbi kırılacak.

Max'in telefonu tekrar çaldı-Carly ona Baxter'ın o anki bir fotoğrafını göndermişti. Baxter köpek yatağına uzanmış, kafasını bir köşeye koymuştu.

Burada profesyonel görüşümü belirtmem izin verirsiniz, Baxter'ın hipokampal hacminin ciddi şekilde azalmış inanıyorum.

ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, ama yine imkansız olduğunu düşünüyorum. Kafatasının büyüklüğünü gördünüz mü? Muazzam ve içinde her türlü su aygırının yüzdüğünü hayal edebiliyorum. Bence Hazel'ı gerçekten özleyor. İkimizin de Salı gününü ipe çaktığımızı söylemekte bir sakınca görmüyorum.

Hazel ve benim öyle olduğumuzu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Hem de .

Flört mü ediyoruz? Çünkü ikimiz de bunun ne zaman olduğunu bilmiyoruz, hatırladın mı?

Emin değilim ama sanırım öyle. Ders kitaplarıma danışacağım.

Bilimsel yaklaşımınızdan garip bir şekilde etkilendim. Şaşırtıcı derecede seksi ve daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor.

Sen. Mesela, ne kadar ineksin?

Kuru ve sıkıcı detaylar sizi bekliyor. Ben de senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Mesela, halkla ilişkilere nasıl karar verdiniz, kim ahşap dairelerin güzel olduğunu düşünüyor, en sevdiğiniz dondurma hangisi ve ikinci sınıf öğretmeninizin adı neydi.

Bu çok garip! Sana kırmızıyı mı yoksa beyazı mı tercih ettiğini, yarın gidebilsen gideceğin tek yerin neresi olduğunu, nitelikli bir beyin dehası olmak için kaç beyin parçalaman gerektiğini ve bisiklete binmeyi ilk ne zaman öğrendiğini soracaktım.

Önce bayanlar. Dondurma ile

başlayın. Ben her zaman başlarım

Jamie Air Bud filmi üçüncü kez başlatırken, bir eli zevkle çırpınırken, Max Hazel'ın yanındaki kanepeye çöktü.

O ve Carly sabahın ikisine kadar mesajlaştılar.

Salı gününü bekleyemedi.

On üç

O Carly'yi uzun zamandır ziyaret eden en kötü Pazartesi günlerinden biri - son zamanlardaki şansı göz önüne alındığında başlı başına dikkate değer - bir

bang. Önce geç kalktı - Max'le sabahın erken saatlerine kadar akıllarına gelen her şeyi mesajlaşmışlardı. Uyandığında, kız kardeşinin ünlem işaretleri, patlayan kafa emojileri ve büyük harflerle yazdığı, annelerinin telefonlarına cevap vermediğinden ve muhtemelen bir çukurda öldüğünden, ama Mia'nın onu kontrol edemediğinden, çünkü Will'in yine gittiğinden ve kendisinin çocuklarla evde kaldığından yakınan birkaç mesajla karşılaştı.

Carly kız kardeşine, annelerinin sıradan bir suçlu gibi takip edilmekten bıktığı için cevap vermiyor olabileceğini ve sabahın altısında kim mesaj atar, *Mia*, demeyi düşündü. Ama bu kez Carly de biraz meraklanmıştı. Genelde annesi onu haftada birkaç kez arardı ama Carly son bir haftadır annesinden hiç haber almadığını fark etti. Bu yüzden güne annesinin evine gidip onu kontrol ederek başladı.

Annesi sapasağlamdı ve arka bahçede yoga yapıyordu. "Ne zamandan beri yoga yapıyorsun?" Carly ceketini üzerine çekerken sordu. Gün henüz ısınmamıştı.

"Merhaba aşkım!" diye cıvıldadı annesi.

Annesi, Carly'nin hayatı boyunca, birkaç ay öncesine kadar ona hiç "aşkım" dememişti ... düşününce, cinsel devrimine başladığı sıralarda.

"Yoga pratiğime iki hafta önce başladım. Penny bana bunun senin için en iyi şey olduğunu söyledi ve kesinlikle haklıydı. Sen de denemelisin! Yüzünde taşıdığın tüm stresi azaltacaktır," dedi ve parmaklarını Carly'nin yüzünde gezdirdi.

"Sağ ol anne."

Annesi onun yanağını çimdikledi. "Sen çok güzel bir kadınsın Carly, ama stresli görünüyorsun. Senin için endişeleniyorum."

Carly itiraz edemedi. "Ben iyiyim anne. Bütün hafta yoga yaptın ve bu yüzden mi Mia'nın mesajlarına cevap vermiyorsun? Endişeleniyor."

"Kız kardeşini dinleme. Onu geri aradım ama cevap vermedi. İkimiz de Mia'nın kurutucuda bir çorap kaybetse endişeleneceğini biliyoruz. Bu onun doğasında var. Seninki yaptığın her şeyde çok kararlı olmak, ki bu yönünü seviyorum, onunki ise endişelenmek. Benim doğamda ise ışık aramak var. Oh, Carly, hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum!" Yoga matını sarmaya başladı.

"Hepimiz biliyoruz anne." Carly'nin telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve ekranında June'dan gelen bir mesaj gördü. Sana hemen ihtiyacım var! Tanrım, şimdi ne olacak? O da geri mesaj attı: Neler oluyor? Ve annesine, "Harika vakit geçirdiğini biliyorum ama arada sırada Mia'yı kontrol edersen bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Sana ulaşamadığında telefonumu patlatıyor. Arkadaşlarıyla öğle yemeğine gidebilmek için bu Cuma çocuklara senin bakmanı bekliyor."

"Ve küçük sevgililerimi görmek için sabırsızlanıyorum. Onları uçurmaları için Zilker Park'a götüreceğim. En son ne zaman uçurtma uçurdunuz? Çok özgürleştirici." Carly'nin yanından geçip evine girdi.

"Ne? Uçurtma uçurmayı biliyor musun?" Carly telefonundan başını kaldırarak sordu. Dönerek annesini evin içine kadar takip etti.

Annesi eğilmiş, yoga matını kaldırıyordu. Ayağa kalktı, arkasını döndü ve Carly'ye geniş geniş gülümsedi. O kadar genişti ki yaşından daha genç görünüyordu. O kadar genişti ki, Carly'nin midesinin derinliklerinde bir yerlerde büyük bir ayakkabının düşmek üzere olduğunu ve muhtemelen tam kafasına ineceğini hissetti.

"Carly? *Harika* bir şey oldu." "Ne oldu?" diye sordu ihtiyatla.

İnanılmaz bir şekilde annesinin gülümsemesi daha da büyüdü ve parlaklaştı.

"Biriyle tanıştım
olağanüstü."

Tamam, henüz paniğe gerek yok. Annesi boşandığından beri birçok olağanüstü insanla tanışmıştı. Carly yanılmıyorsa, tanıştığı herkes sıradışıydı. Ama o sıra dışı insanlardan bahsederken hiç böyle gülümsememişti.

"Tamam," dedi Carly dikkatle.

"Mesela... ne kadar olağanüstü?"

"Çok," dedi annesi ve Carly'nin midesi biraz daha düğümlendi. "Biz ... şey, sana henüz söylemeyecektim ama işte buradasın ve bence evlenmeyi düşündüğümüzü bilmelisin."

Aynı anda Carly'nin telefonu çaldı ve o da bağırdı. "Sen ne?"

"Büyük bir şey değil tabii ki. Muhtemelen bir Vegas düğünü. Bilirsin işte, gir, işi hallet, çık."

"Anne? Sen ne-"

"Yani, ikimiz de daha önce evlendik, bu yüzden büyük bir düğün yapmak mantıklı olmaz. Ama bir gelinlik istiyorum. İnsanın kaç yaşında olduğu ya da kaç kez evlendiği umurumda değil, ki benim için sadece bir kez, ama Shelby Case üçüncü düğününde süslü bir elbise giyiyordu. Üçüncü!

Ve beyazdı, hayal edebiliyor musun? Oh! Harika bir fikrim var! Bir anne-kız günü yapalım ve üçümüz bir alışveriş yapalım!"

Carlynin paniği tam anlamıyla patladı. "Anne! Ciddi olamazsın!" "Ben çok ciddiym Carly ve senin desteğini istiyorum. Ah canım, ben Bu şekilde tepki vereceğinden korkuyordum. Bazen babana çok benziyorsun, biliyorsun. Çok pratiksin." Arkasını döndü ve mutfığa gitti.

Carly hemen arkasından geldi. "Bu şekilde tepki veriyorum çünkü bu çılgınca anne. Sen-"

"Benim için mutlu olmanı istiyorum, tatlım!"

Onun adına *mutlu* mu? Carly ilk kez ciddi bir şey duyuyordu ve evlilik aşamasına mı gelinmişti? "Bu kadar aceleci bir şey yaparken senin adına mutlu olmak biraz zor anne. Austin'in yarısını uyuyarak geçirdin ve birdenbire bir düğün mü planlıyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

Annesi parmağıyla onu işaret etti. "Bu, babanla kırk yıl yattıktan sonra bastırılmış endişenin serbest bırakılmasıydı. Ve bu, arkadaşımın hislerinin de aynı olduğunu fark önceydi." Sırıttı.

"Kim o? Kim bu adam? Onunla nerede tanıştın? Onu ne tanıyorsun?"

"Bu kadar gergin olma, tatlım. Gerçekten, bunu biraz yaşamanın *sana* da zararı olmaz. Eğlencelidir. Canlandırıcı!"

Carly, dünyası çatırdarken ve parça parça dökülürken nasıl olur da biraz olsun eğlenebilirdi? "Gergin değilim. Bu çok ..." Duraklamak ve içinde bulunduğu çaresizlik, endişe ve inançsızlığı özetleyebilecek bir kelime bulmak zorunda kaldı.

"Bu benim kararım," dedi annesi bileğinin bir hareketiyle. "Senin annen olabilir ama aynı zamanda yetişkin bir kadını ve istediğimi yapabilirim."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" Carly ısrar etti. "Ne fark eder ki?"

Annesi hatalı olduğunu anladığında savunmaya geçme eğilimindeydi. "Ne kadar sürer anne?"

Annesi sanki Carly mantıksız davranıyormuş gibi içini çekti. "Birkaç hafta."

"Aman *Tanrım!*" Carly ağladı ve körü körüne mantıklı bir şey ya da en azından tekmeleyecek bir şey arayarak tam bir daire çizdi.

"Bak şimdi. Babandan boşanmamı kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum, onun için de öyleydi. Ama olaya bir de benim açımdan bakmalısın. O adama en güzel yıllarımı verdim ve bu ... bazen sadece bilirsin. Ve ben biliyorum." Kendinden memnun bir şekilde güldü.

"Hayır, anne. *Hayır*. Bunu yapamazsın. Bir şey yapmadan önce en azından onunla *tanışmalıyız*."

"Bu kesinlikle ayarlanabilir," dedi memnuniyetle. "Sadece meraktan soruyorum, babanızı bu şekilde sorguluyor musunuz?"

Carly homurdandı. "Babam bütün şehirde birileriyle çıkmıyor ve *iki* haftadır tanıdığı bir kızla evlenmek için Vegas'a tehdit etmiyor."

"Gerçekten mi? Onu en son ne zaman gördün?"

"Bilmiyorum. Neden?"

Annesi omuz silkti. "Belki de kontrol etmelisin."

"Kes şunu anne. Ne yaptığını biliyorum. Onun hakkında bir şeyler ima çalışıyorsun, bu yüzden sana soru sormayı bırakacağım. Bana doğruyu söyle - biriyle görüştüğünden hiç bahsetmeden çocuklarından birine Vegas'a kaçmayı düşündüğünü söylemenin gerçekten doğru mu düşünüyorsun? Ya da onunla tanışmamıza izin vermeden? Sana bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Bu farklı. Sen gençsin ve hayatının başındasın ve elbette düğününde olmak istiyorum. Ama ben daha yaşlı ve akıllıyım ve bu benim ilk rodeom değil. Güven bana, onunla tanıştığında kendini daha iyi hissedeceksin." Carly'nin yanağını hafifçe okşadı.

Carly'nin yüzünden kan çekiliyordu. Ailesi, biriyle çıkmak ve hayat hakkında bildiğini sandığı her şeyle birlikte kanın da akıp gittiğini hissedebiliyordu. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı.

"İnan buna!" diye sevinçle şarkı söyledi annesi. "Bence onu gerçekten seveceksin. Bu kadar üzülme tatlım, boşuna endişeleniyorsun. Oh! Saate bakar mısın? Giyinip gitmeliyim. Seni seviyorum!" dedi ve koridorda yatak odalarına doğru gözden kayboldu.

Carly'nin telefonu tekrar çaldı. June'un mesajını görmek için aşağıya baktı: 9-1-1.

○ Carly stüdyoya giderken *Big Girl Panties*'e takıldı ve Megan'ın raydan çıkmış bir anne için bazı tavsiyeleri olmasını umdu. Fakat Bugünkü podcast kendini onaylama hakkındaydı. "Siz kendinize inanmazsanız, kim inanacak?" diye cıvıl cıvıl konuştu.

Carly stüdyoda Victor'un koltuktan kalktığını fark etti. Aslında, o korkunç akuamarin kumaşı masanın üzerinde ve ortalama bir elbise kalıbından üç beden daha büyük olan yeni bir elbise kalıbının üzerinde kesip biçerek bir faaliyet kovanına dönüşmüştü. Daha da kötüsü, masanın üzerinde parlak kireç yeşili bir kumaş parçası duruyordu.

Carly telaşla June'a döndü. June biraz hasta görünüyordu.

Tamam, yılların sıkı çalışması ve eğitimi burada devreye giriyordu. Carly yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve Victor'a döndü. "Hey!" dedi neşeyle. "Ne yapıyorsun burada?"

"Konuşamam," dedi Victor. "Yapacak çok işim var."

Carly tekrar June'a döndü. "Beyaz parçaları göstermemeye karar verdi," dedi. Stüdyonun bir köşesini ve bir yığın beyaz kumaşı işaret . Carly biraz daha yakından baktığında parçaların kesilmiş olduğunu fark etti. Beyaz parçalar artık giysi değil, paçavra yığınıydı. Karnı rahatsız edici bir şekilde burkuldu. Victor'a döndü.

Başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi ya da herhangi bir açıklama yapmadı. Carly hangisinin onu daha çok öfkелendirdiğini bilmiyordu - moda medyasına girmesi için yaptığı onca çalışmadan sonra beyazı fırlatıp atması mı? Yoksa iki hafta boyunca o boku giymiş olması mı? "Bu hafta bir YouTube podcast'i yapıyoruz Victor, hatırladın mı? Moda Divaları senin parçalarını tartışacak.

Bu da *beyaz* parçalarınız demek çünkü kırmızıyı çektiniz. Demek istediğim, Yeni Tasarımcı Vitriini'nin hemen köşede olduğunu farkındasınız, değil mi? Ve Ramona McNeil ona yeni bir şey göndermemizi mi bekliyor?"

"Biliyorum. Baştan başlıyorum."

"Ama neden?" Bunu gerekenden daha yüksek bir sesle sordu, ama kendini tam bir ilkel çılgının eşiğinde hissediyordu. "Onca sıkı çalışmadan sonra mı? Bunu neden yaptın? Yeniden başlamak için gerçekten *zamanın* var mı?"

Victor yaptığı işi bıraktı. Makasını ona doğrulttu. "O koleksiyonu göstermeyeceğim Carly. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. İnsanların benim hakkımda ne dediğini gördün mü?"

"Hangi insanlar?" Carly stüdyonun etrafına çılgınca bakarak sordu.

June öne çıktı ve Carly'ye telefonunu uzattı.

Yine onun Instagram sayfasıydı. Dün gece Max'le mesajlaşırken Victor beyaz parçalardan birini paylaşmış ve troller de bu fırsatı değerlendirerek tasarımını yerden yere vurmuştu. Ve sonra Victor eleştirilerin her birine tek tek yanıt vermişti. "Lanet olsun," diye nefes aldı Carly.

"Durmayacak," dedi June. "O koca ağzını kapalı tutamıyor." "Beni ezip geçmelerine izin vermeyeceğim anne!" dedi Victor.

"Victor, beni dinle. Yanıt vermeyi bırakmalısın," dedi Carly. "Bu paylaşımlar stratejik olarak planlanmalı. *Benim* bu. Sen kıyafet yapıyorsun. Bana ödeme yapmanın nedeni senin hakkında olumlu bir izlenim yaratabilmem. İsimsiz trollerle kavga edersen bunu yapamam. Onların hepsi bu. Bunu biliyorsun, değil mi? Onlar isimsiz troller ve bu onlar için spordan başka bir şey değil."

"Evet, aynı zamanda benim hayatım. Bak, özür dilerim. Anne, özür dilerim. Ama yüzde yüz hissetmediğim hiçbir şeyi gösteremem."

Sonunda, onunla mantık yürütmek mümkün olmadı - Victor, seçebileceği en cafcıflı renklerle sıfırdan başlıyordu.

Carly podcast yapımcısını aradı ve erteleyip erteleyemeyeceklerini sordu. Cevap hayırdı. New York Moda Haftası boyunca doluydular.

Stüdyoyu kederli hissederek terk etti. Sanki tüm emekleri yok ediliyormuş gibi. Victor için kendini çok kötü hissediyordu; yarattığınız bir şeyi dünyaya göstermenin ve insanların merhamet göstermeden ve bunun ne kadar emek gerektirdiğini anlamadan olumsuz fikirler savurmasını izlemenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

Gününün bundan sonrası da iyi geçmedi. Victor'un verdiği zararı nasıl onarabileceğini düşünmek, Yeni Tasarımcı Vitriini'nden önce kampanyadan bir şeyler kurtarmak ve Ramona McNeil'i son kez aramak için eve gitti.

Red Bud Isle için sabırsızlanıyordu. Hazel Baxter oynasırken bir park bankında oturup Max Sheffington'ın soğuk gri gözlerine bakmak için sabırsızlanıyordu. Köpek parkına yaptığı geziler son birkaç haftadır hayatının en önemli anlarıydı. Gittikçe kasvetli bir hal alan evrendeki parlak noktaydı. Ve eğer ne kadar kasvetli olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyarsa, Conrad bunu ona hatırlatmak için hazırdı.

Arabanın yanında öyle aniden belirdi ki Carly önce onun çalılarının arasında beklediğini sandı. Carly kapıdan içeri girdiğinde adam tökezleyerek ve sendeleyerek arabanın yokuşunu tırmanıyor ve ona el sallıyordu. Durdu, camı indirdi ve Conrad'ın bulutları içeri getirmesini bekledi. "Merhaba Conrad. Beni içeri girerken yakalamaya çalışmana gerek yok. Beni arayabilirsin."

"Oh, değil. Benim için iyi," dedi hırıltılı bir sesle. Kollarını arabanın kapısının cam çerçevesine dayayarak kendini destekledi. Bir damla terin adamın şakağından aşağı inişini izledi. "?" diye sordu.

"Güzel! Sen?"

"Harika gidiyor. Dün akşam yemeğinde Nobel Fizik Ödülü sahibi bir bilim insanı vardı. Büyüleyici şeyler!"

"Eminim." Gözlerini devirmekten kendini alamadı. Conrad her zaman gezegendeki en ilginç insanları eğlendirirdi. Bir insanın bu kadar çok ilginç insan tanınması imkânsız görünüyordu. İhtimaller buna karşı yığılmış olmalıydı.

"Peki, kira kontratı? Yakın bir zamanda uğrayıp imzalamanı istiyorum. Kesinlikle ay sonuna kadar."

"Evet, tabii ki," dedi. "Çok meşguldüm! Bunu bu hafta yapacağım ama şu anda acele etmem gerekiyor." Bileğine bir göz attı. Saat takmıyordu.

"Tabii, ," dedi Conrad. "Endişelenme. Sadece bu hafta gelin. Bu arada, evcil hayvan depozitosuna ihtiyacımız olacak." Sempatik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Carly dondu kaldı. Tekrar ona baktı. "Ne?"

"Baxter'ın geçici olduğunu söylemiştin, hatırladın mı? Ama birkaç hafta oldu, yani . . . Yani, onu teslim etmeyecekseniz?"

Boğazı düğümlendi. Boğazını temizlemeye çalıştı. "Ah," dedi ama sesi bozuk çıktı.

Conrad bekledi.

"Onu teslim etmiyorum," diye . "Depozito ne kadar?" "Hayvan başına beş yüz."

Carly'nin nefesi kesilmiş olmalıydı ya da kim bilir belki de bayılmış ve hemen kendine gelmişti çünkü Conrad iki elini birden havaya kaldırdı ve Carly'nin kusacağını düşünmüş gibi geri çekildi. "Hey, bu Petra'nın fikriydi. Yani, bizi yanlış anlama, köpekleri *severiz*," dedi avucuyla kalbine vurarak. "Ama Petra'nın Santa Monica'daki bir yatırım mülküyle ilgili bir sorunu vardı ve taşındığınızda temizlik faturasının *korkunç* olabileceğini söyledi."

"Korkunç! Evimi gördünüz mü? Çok temizdir." "Elbette, ama köpek," dedi yine.

"Baxter bütün gün uyumaktan başka bir şey yapmıyor. Evin *bir* köşesinde."

"Ot bahçesine girdiğini düşünüyoruz. Yani, evet... hayvan depozitosuna ihtiyacımız olacak."

Carly'nin arabasında olması iyi bir şeydi, çünkü Conrad'a White Walker tarzında saldırıp kafasını koparabilirdi. Ama o, "Tamam. Yapacağım!" dedi. Arabasını vitesine taktı. Conrad İsa sandaletlerinin içinde biraz tökezledi. Ona gösterişli bir el salladı ve kulübesine doğru sürdü. Arabadan inip kapıyı çarparken "*Olmaz*," diye mırıldandı.

Evine girdiğinde, Baxter girişte onu bekliyordu. Kuyruğu yerde ileri geri sallanıyordu ve devasa patileri bir vee şeklinde bir araya gelmişti. Aynı anda hem çok heyecanlı hem de inanılmaz derecede üzgün görünüyordu.

Carly çantasını düşürdü. "Özür dilerim." Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını onun boynuna doladı. "Çok üzgünüm, Baxter! Seni yeniden sahiplendirmeyi düşündüğüm için özür dilerim. Asla yapmam ve bunu bilmeni istiyorum. Basset köpeklerinin özgürce yaşadığı bir ütopya bulmadığımız sürece seni *asla* başkasına vermem. Koklayacak bir sürü şeyin, organik köpek mamasının ve kanepelerin olduğu bir Basset köpek çiftliği. Bir *sürü* kanepeler." Yüzünü onun tüylerine gömdü.

Sonunda doğrulduğunda ve Baxter ipek bluzuna salyasını akıtmayı başardığında, en azından bir karar verdiğini düşündü. Bu köpek onda kalacaktı. Ya da Baxter onu tutuyordu - hangisinin doğru tam olarak emin değildi. Ama bu duygunun tamamen karşılıklı olduğu açıktı.

O akşam, Baxter yatağında yanında memnun bir şekilde horlarken, Carly yine faturaları üzerinde çalıştı ve bir şalgamdan kan sıkmanın gizli yöntemini bulmaya çalıştı. Ama bulamadı.

Sonra Victor'un gösterecek bir şeyi olmadığını düşünerek önümüzdeki üç haftanın tanıtım programı üzerinde çalıştı. Bunu bitirdiğinde Ramona McNeil'e e-posta gönderdi.

Sevgili Ramona,

Victor Allen'ı karşınıza çıkarma fırsatı verdiğiniz için bir kez daha çok teşekkür ederim. Onun tasarım estetiği beni çok heyecanlandırıyor ve sanırım onunla tanıştığınızda siz de heyecanlanacaksınız. Ne yazık ki bazen sanatçılar yaratıcı vizyonlarını yeniden değerlendirirler. Victor tam da bunu yaptı. Tamamen yeni bir şov yaratmakla meşgul ve bu harika olacak. Ama bu şu anda size gösterecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyor. Bunun için çok üzgünüm. Korkunç derecede meşgul olduğunuzu biliyorum ve onun yeri muhtemelen hak eden başka bir tasarımcıya gidecek. Size Victor'a göz kulak olmanızı önererek ayrılmak istiyorum. Çok büyük bir yetenek olacak.

Saygılarımla, Carly Kennedy, Carly Kennedy Halkla İlişkiler

Dizüstü bilgisayarında uyuyakaldı.

Ertesi sabah gün ağardığında Carly kendini çok daha iyi hissetti çünkü bugün Kızıl Tomurcuk Adası'ydı.

Öğleden sonraya kadar toplantıları olmadığı için Carly işine odaklanmaya çalıştı. Ama gün sürünerek geçti. Sonunda o yöne doğru gitme vakti gelmişti. Sadece önce yapması gereken bir şey vardı. Yapmak istemediği ama başka seçeneği olmadığına karar verdiği bir şey. Red Bud Isle'a giderken babasının evine uğrayacaktı.

Dün gece ondan borç istemek gibi acı bir karar vermişti. Önümüzdeki birkaç ayı atlatmasına yetecek kadar, böylece kira kontratı imzalama konusunda kendine daha fazla güvenebilecekti. Sabahı konuşmasını prova ederek geçirdi. Daha önce ailesinden hiç borç para almak zorunda ve küçük bir meblağ da istemiyordu. Ama her kuruşunu faiziyle birlikte geri ödemeye niyetliydi.

Babasının arabası park . Annesininkinin aksine onun bahçesi bakımlıydı. Evi de temizdi ve son zamanlarda övünüyordu.

Pencere pervazını kendi boyamış.

Carly ve Baxter onun kapısına doğru yürüdüler. Carly kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Bu garipti, kapıyı hep açık bırakırdı. Zili çaldı.

Babasının kapıyı açması biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Bir eli kapının üzerinde, kapı aralığında duruyordu. "Merhaba, Peach!"

İnce yapılı, biraz ufak tefek bir adamdı. Tuzlu biberli saçları dağınıktı ve genellikle ütülü olan gömleğinin düğmeleri yamuktu. "Yine koltuğunda mı uyuyakaldın?" diye sordu gülerek ve içeri girmek niyetiyle ilerledi.

Ama babası kımıldamadı. "Şeftali? Şimdi iyi bir zaman değil."

Carly biraz güldü. "Ne için iyi bir zaman?"

Gülümsemesi komik, neredeyse suçlu bir gülümsemeydi. "Neden iyi bir zaman değil?"

Hasta mısın?"

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Ama bir şeyle meşgulüm." Gülümsemesi daha da tuhaflaştı. Bir insanın sizi tanıdığını sandığı ama çıkaramadığı zaman takındığı türden bir gülümseme.

"Başka bir proje mi, yoksa ...

. ?" "Sayılır."

Baxter da içeri girmeye çalıştı, kuyruğunu sallıyordu, dikkatinin evdeki bir şeyde belliydi.

"Bu benim Noel hediyem mi?" diye sordu, yarı şaka.

O da güldü, ama gerçekten yüksek sesle ve uzun uzun. "Belki daha sonra gelebilirsin?"

"baba, oluyor? Fazla kalmayacağım ama seninle konuşmam gerek."

Omzunun üzerinden baktı.

"Burada başka biri mi var?" Carly onun arkasını görmeye çalışarak sordu. "Hayır."

Ona inanmadı. "Burada kimse yoksa, yerde bir jambon olmalı, çünkü Baxter orada bir şeye ulaşmak için can atıyor."

Babası iç çekti ve sesi çok suçlu geliyordu. "Sana söyleyecektim." "Bana ne söyleyeceksin?" Carly ayağa kalktı ve kapıyı iterek babasının elini uzattı ve içeri girdi. Hemen mutfak masasında babasının gömleğiyle oturan kadını gördü, bacakları uzun, şık ve çok gençti ve yanındaki sandalyeye doğru uzanıyordu. O da en az Carly kadar şaşkın görünüyordu.

Carly yanlışlıkla tasmayı bırakmıştı, çünkü Baxter kuyruğunu öfkeyle sallayarak ileri doğru koşuyordu. Kadın -ya da kız?- "Yavru köpek!" dedi.

ve kulaklarını ve ensesini kaşımak için eğildi. "*Kim iyi bir çocuk. Kim iyi bir çocuk,*" dedi Baxter'ı okşayarak. Sonra başını kaldırdı ve gülümsedi. "Sen Carla olmalısın! Siyah saçların yüzünden. Mia sarışın, değil mi?"

"Ben ... ben Carly, bebeğim," dedi babası.

Bebek mi? Carly'nin etrafındaki her şey yüzmeye başladı. Duvarı bulmayı umarak elini uzattı ama havadan başka bir şey bulamadı. Elini havada ve şaşkınlıkla kızın ayağa kalkıp üzerinde neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir tişörtle kapıya doğru yürümesini izledi. Kız elini uzattı. "Ben Hannah."

Kaç , on altı mı, on yedi mi? Carly babasına baktı. "Hannah benim dış hijyenistim."

"*Öyleydi,*" diye düzeltti Hannah kolunu onun beline dolayarak başını omzuna yasladı.

Carly bu gelişmeyi bir türlü hazmedemiyordu. Sanki kafasının içinde cınlayan bir gong gibiydi ve onu durduramıyordu.

"Ben de sana söyleyecektim," dedi babası zayıf bir sesle.

Annesi de tam olarak böyle söylemişti. Herkes ona bir şey söyleyecekti ama kimse söylemedi. "Bu iyi olurdu," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı Carly. "Tamam. Pekâlâ!" Etrafına bakındı, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. "Sanırım seninle sonra konuşacağım? Tanıştığımıza çok memnun oldum.

sen . . ."

"Hannah!" diye cıvıldadı.

"Hannah," dedi Carly. Etrafına bakınarak Baxter'ı aradı ama Baxter oradaydı, ayaklarının dibindeydi, ona bakıyor ve açıkça sırada ne olduğunu öğrenmek istiyordu. En azından Baxter onun keyfini kaçırarak şey yapmayacaktı. Eğildi ve tasmağını yakaladı.

"Kaçma Şeftali," dedi babası.

"Gerçekten kalamam. Gitmem gereken yerler falan var." "Ama ... bir şey için uğramıştın."

"Öyle mi yaptım?" Güldü, sesi biraz histerikti ve göz ucuyla Hannah'ya bakmaya devam etti çünkü onu süzmek istemiyordu ama yine de gördüklerine inanamıyordu. Hannah çok güzeldi. "Önemli şey değildi. et!" dedi bir talim çavuşu gibi ve Baxter'ın yakasını çekiştirerek kaldırımdan arabasına doğru koşmaya başladı.

Baxter'ı arabaya bindirdi ve kaldırımdan uzaklaşırken babasına hak ettiğinden çok daha büyük bir coşkuyla el salladı ve

sokaktan ana yola.

Red Bud Isle Köpek Parkı' ulaştığında, tüm hızıyla çalışmaya başlamıştı. Babası ona mesaj atmıştı. **Seni sonra arayacağım, Peach. Sakın üzülme.**

Üzgün değildi. O . . . Tanrım, ne olduğunu bilmiyordu.

Kafanız mı karıştı? Siniriniz mi bozuldu? Her şey bir anda tepetaklak olduğu için gerçekliğin içinde ve dışında sürüklenmek? Telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı. Hayatından kopup giden parçaları nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Belki de annesi haklıydı; evli oldukları onca yıl boyunca birbirleriyle hiç öfkeyle konuşmamış olan anne ve babasının boşanmasını hâlâ tam olarak sindirememişti. Carly onların ayrılışıyla tamamen gafil avlanmıştı. Belki de gerçekten iyi olduğu bir işi kaybetmeyi hâlâ hazmedememişti. Belki de kötü bir müşterisini kaybetmiş ve bir başkasını kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Ve belki de, sadece belki de, dünyadaki herkes seks yapıyordu ama o yapmıyordu. Bu hiç de adil görünmüyordu.

Arabasından indi ve Baxter'ı serbest bıraktı. Kadın daha tasmaşını takamadan Baxter ondan hızla uzaklaştı; Max ve Hazel'ı fark etmişti. Hazel havlıyor ve Baxter'ı görmek için sabırsızlanarak tasmaşının ucunda geriniyordu. Max arabasına yaslanmış, bir bacağını gelişigüzel diğerinin üzerine atmış, elleri ceplerindeydi. Otoparkın karşısından ona gülümsedi ve Carly o kadar çok duygunun bir araya geldiğini hissetti ki bayılabileceğini düşündü.

Ne olduğunu anlamadan aniden otoparkta yürümeye başladı. Megan Monroe ne demişti? *Cesur ol. Kadın olduğunuz için bir şey istemeyin. Kadın olduğunuz için hayatta istediklerinizi istemeyi öğrenin.*

Tamam, istediği bir şey vardı.

Max ona yaklaştığında ayağa kalktı. Gülümsemesi gözlerini kamaştırmıştı ve şu anda bu onun güneşiydi ve o da bunun tadını çıkaracaktı. Ama kız yaklaştıkça gülümsemesi biraz çekingenleşti. Ona ulaştığında kaşları çatılmıştı.

Bir elini onun koluna koydu. "Her şey yolunda mı? Bana yumruk atacakmış gibi görünüyorsun."

"Evet. Pek sayılmaz. Ama seni yumruklamak istemiyorum," dedi ve bir kelebekler kaleydoskopu karnına ve kan dolaşımına salındı.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Herkes - ve herkesten bahsediyorum, anne babam, kız kardeşim ve hatta Gross Gordon - Gross Gordon da dahil! Ben hariç *herkes* seks yapıyor,

Max. Hayatımın sitcom'unda evde kalmış bir kızı oynuyorum ve seçmelere katıldığım rol değildi."

Max irkilmiş ve hatta biraz telaşlanmış görünüyordu ve belki de çok ileri gittiğini düşündü. Ama sonra bakışları vücudundan aşağıya kaydı ve tekrar yukarıya çıktı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda, gözlerinde o kadar çok sıcaklık gördü ki karıncalanmaya başladı.

"Hangi rol için seçmelere katıldın?"

"Baştan çıkarıcı. Bir numaralı ateşli hatun. Seks tanrıçası."

Gülümsemesi boğucu bir hal aldı. "O zaman korkunç bir şekilde yanlış rol verilmişsiniz Bayan Kennedy ve bu bir sorun. Eğer yapabileceğimi düşünüyorsanız, seve seve yardım ederim."

Carly onun bunu söylemesini umuyordu. Elini onun göğsüne koydu. "Bence bu meydan okumaya hazırsın dostum. Ne zaman başlayabilirsin?"

Onu kendine doğru çekti. "Önce birkaç detayı halletmemiz gerekecek," dedi, bakışları onun ağzındaydı. "Ama sanırım hemen başlayabilirim." Başını eğdi. Kızın kolları adamın boynuna dolandı ve Max ona sıkıca sarılıp öptü.

Kızın yapmasını istediğini düşündüğü gibi ona baskı yapmadı ya da dilini boğazına sokmadı. Öpücüğü o kadar kolay ve ruhaniydi ki, ayaklarının dibinde eriyip bir havuza dönüşmemek için boynuna tutunmak zorunda kaldı. Bu bir başlangıçtı, gelecek şeylerin bir vaadiydi. Adam sanki başından beri oradaymış gibi dilini rahatça kadının ağzına soktu ve kadın çok güçlü bir cinsel arzusunun kabarmaya başladığını, pekmez kıvamında, yapışkan, sıcak ve her yerine yapıştığını hissetti.

Onu öylesine saygıyla, ama öylesine tutkuyla öpmeye devam etti ki, içindeki her dişi parça tutuştu, bir zevk gökkuşağına dönüşmeye hazır ve istekliydi. Eli kalçasından aşağı indi, parmakları etini sıkarak onu bedenine bastırdı. Sanki bulutlar , güneş ışıldamış ve bir grup melek arplarını ve lavtalarını toplayıp başlarının üzerinde şehvetin müziğini çalmışlardı.

Ve sonra Basset'lerden biri burnunu onun kıkına soktu.

Carly bir çığlık attı.

Max etkilenmiş görünmüyordu. Sırıttı, saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için avucunu kızın yanağına dokundurdu ve kızın orgazm olma tehlikesi hissetmesine neden olacak kadar derin ve seksi bir sesle, "Ama önce köpekleri gezdirmemiz gerekiyor," dedi.

On dört

TYol boyunca yürürken kimin evine gidecekleri konusunda biraz . Max'in evinde karar kıldılar, ancak Carly ilk başta isteksizdi. "Ya biz bakmıyorken mutfağınızdan bir şey çıkarsa?"

"Bu bir libido katili mi?"

"Ve gelecekte boşanma sebebi olacak." "O kadar kötü, ha?"

"Oldukça kötü."

"Şey ..." Elini dudaklarına götürdü ve tam bir Jane Austen karakteri gibi parmak eklemlerini öptü, sonra fısıldadı, "Mutfığı temizledim. Paspas bile yaptım."

"Oh. Oh." Kalbi kanatlandı. "Max... şu anda ne kadar tahrik olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Bana daha sonra göstereceğini umuyorum."

El ele tutuşmuş, Cialis reklamındaymış gibi birbirlerine gülümseyerek köpeklerin arkasında uyuşuk uyuşuk yürüyorlardı. "Bu köpekleri daha ne kadar gezdirmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Yürüyüş yaptıklarını düşünmelerini sağlayacak kadar uzun bir süre."

"Peki sonra?"

"Sonra da birkaç numaram var."

"Tamam. Ama cidden, şimdi eldiveni aşağı attığıma göre ilerlemek biraz zor."

Güldü. "O halde hanımefendi, izin verin eldiveni alıp işleri hızlandırayım." Köpeklerle ıslık çaldı ve ikisi de itaatkâr bir şekilde geri döndüler. Max tasmalarını takmak için eğildi, sonra da kadının kasıklarına doğru fırlayan bir gülümsemeyle elini uzattı. "Gel bakalım. Oynaman gereken bir sitcom var."

Elini onun elinin içine kaydırды. "Bunu gerçekten söyledim mi?"

"Gerçekten yaptın." Onun elini sıktı. "Ve bu büyük bir tahrikti."

Kanı daha fazla ısınmazdı. Köpek parkından ayrılıyor olmaları iyi bir şeydi çünkü Carly, Max'ten hipokampal bölge ya da ona benzer bir şey hakkında konuşmasını isteyip onu dünyaya geri getirmenin eşiğindeydi.

M Ax onun evinin açık kapısında dururken, kadın ondan birkaç dakika sonra geldi. Hızlıca kendini kontrol etti dikiz aynasına baktı, derin bir nefes aldı ve arabanın kapısını açtı. Onun gibi seks teklif edecek türden biri değildi, bu yüzden bu onun için tamamen yeni bir bölgeydi. Şimdi liderliği ele alması mı gerekiyordu? Belki de annesinin onu cinsel özgürlüğüyle ilgili hikâyelerle eğlendirme konusundaki ısrarı yüzündendi. Ya da belki sadece o kadar azgın olduğu içindi. Bu adama karşı gerçek bir şeyler hissediyordu ve kendini güçlü ve hazır hissediyordu. Yarın, teninde yaşayan yeni insanı merak edebilirdi. Şu anda doğru dürüst düşünemeyecek kadar heyecanlıydı.

Baxter'ı arka koltuktan indirdi ve o da burada yaşıyormuş gibi kapıya doğru koştu. Kadın sanki burada yaşamıyormuş gibi onu takip etti. Max gülümsedi ve kapıyı daha geniş açtı. Kız onun kolunun altına girdi ve oturma odasına yürüdü.

Şaka yapmıyordu, mutfak pırıldı. Evin geri kalanı öyle. Çantasını bir kenara bıraktı ve Max'e baktı.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye önerdi.

"Belki sonra."

Bir kara kaş yükseldi. "Tamam o zaman. Şu ikisinin bakmama izin verin."

Başını salladı. Birden aklına bir düşünce geldi: Ya bu işte kötüyse? Ya onunla seks yapmak istiyormuş gibi büyük bir gösteri yaptıysa ve adam onu tatminsiz bıraktıysa? Ya bu işte kötüyse?

"İstersen makyajını tazeleyebilirsin. Odam koridorun sonunda."

ihtiyacı var mıydı? *Adam* onun gerektiğini mi düşünüyordu?

Tamam, dur. Stooooopp. İnsan cinsel olarak özgürleştikten sonra birdenbire hijyen konusunda endişelenemez.

"Temiz," dedi, sanki tereddüt etmesinin nedeni buymuş gibi. Gülümsedi ve elini bir o yana bir bu yana salladı. "Çoğunlukla." Sonra döndü ve

köpeklere ıslık çalarak mutfağa girdi. Sanki önemli şey değilmiş gibi. Sanki bir kadının kendisiyle seks yapmasını istemesi son derece doğalmış gibi.

İşte, hiçbir şey olmadı. Carly topuklarının üzerinde döndü ve koridorda yürüdü.

Üç yatak odası vardı, ikisi bir banyo ile birbirine bağlıydı. Ama koridorun sonunda, lacivert bir örtü ile düzgünce örtülmüş bir orta boy yatak görebiliyordu. Şifonyerin üzerinde bir tepsi duruyordu ve içinde bir sürü erkek eşyası vardı: bozuk paralar, bir kol saati, birkaç makbuz. Duvar da bir resim vardı, okyanus üzerinde gün batımını gösteren empresyonist bir tablo. Ressamın adına bakmak için eğildi. *Jamie*. Resim muhteşemdi. Gerçekten de çok yetenekliydi. Aklına başıboş bir düşünce geldi: Gordon'un aptal çevrelerinin aksine, bu resimlerin fark edilmesini sağlayabilirdi. Bu tür sanat eserleri için kesinlikle bir pazar vardı.

Pencerelere doğru ilerledi ve panjurların arasından baktı. Max'in manzarası, yükseltilmiş yatakların bulunduğu yemyeşil bir arka bahçeydi. Doğuya bakıyordu ve sabah güneşinin pencerelerden nasıl içeri süzüldüğünü hayal etti.

Carly odaya geri döndü. Ne yapacağından tam olarak emin değildi. Ceketini silkti ve sandalyenin üzerine örttüğü eşofmanının üzerine attı. Ayakkabılarını tekmeledi ve yatağın üstüne tırmandı.

İçgüdülerini ona çekici görünmek için kendini ayarlamasını söylüyordu. Birkaç poz denedi ama ahlaksız bir görünüm sergileyecek beceriye ya da kişiliğe sahip değildi. Şansını bilseydi, muhtemelen seksapelden ziyade hazımsızlık çekiyor gibi görünürdü. Bu yüzden bağdaş kurdu ve sinirlerini yatıştırmak için ellerini kalçalarına gömdü.

Adamın koridorda kendisine doğru yürüdüğünü duydu ve kalbi onun ayak sesleriyle birlikte çarpmaya başladı.

Max odaya girdi ve eşikte durup yataktaki kadına baktı.

"Seksi görünmem gerekiyor," dedi eliyle kendini göstererek.

"Görev tamamlandı." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Aslında çok güzelsin."

İltifatının sıcaklığı yanaklarını kavurdu. "Bu ," dedi onu işaret ederek. "Ve *harika* çalışıyor."

Sırıttı. "Dalkavukluk değil. Sadece gerçek." Kapıyı kapattı. "Köpekler ne olacak?"

"Dog TV ve fıstık ezmeli kemiklerle birlikte kanepeye rahatça yerleştiler," dedi yatağın ayak ucuna doğru ilerlerken.

"Kanepede ikram mı?" Yüzünü şakacı bir şekilde buruşturdu. "Boş ver Carly," dedi sırtarak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu adam eğilip iki elini yatağın ayakucuna dayadığında.

"Benim korumam var." Gözleri kadının vücudunda gezindi.

Carly o kadar ileri gidememişti bile - ilk teklifine rağmen bu tür şeylerde ne kadar beceriksiz olduğunu gösteriyordu. "I . . . Gergin olup olmadığını soracaktım."

Max onu düşünmek için bakışlarını kaldırdı. "Biraz. Öyle misin?"

"Öyleyim. Ama gitmek için can atmadığımdan değil." Gülümsedi ama bunun kulağa hızlı ve öfkeli bir şey istiyormuş gibi geldiğini fark etti. Hızlı ve öfkeli istemiyordu, hepsini istiyordu. "Yani, uygun bir birikimden sonra." Ve bu sanki onun birikimini yargılayacakmış gibi geldi. "Bir dakika. Bu çok yanlış oldu. Demek istediğim, ben genellikle erkeklerden, şey ..." Onu becermek mi?

Çünkü istediği tam olarak buydu. Ama bu ondan çok farklı hissettirdi. Bu gerçekten bir şeyin başlangıcı olabilirmiş gibi hissettirdi. Sanki fiziksel bir ihtiyacın ötesindeydi. "Yani, bilirsin işte, büyük bir ..." Bunu olduğundan daha az seksi hale getirmeden bu cümleyi nasıl bitireceğini çılgınca düşünmeye çalıştı.

"O," diye bitirdi Max merhametle onun yerine.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Yatağın ucunda dört ayak üzerinde süründü, bakışları onunkilere kilitlendi. "Bu konuda kendini çok yorduğun için sana teşekkür etmeliyim Carly. Bu beni daha az gergin yaptı." Sırıttı. "Eğer kendine çok güveniyor olsaydın, muhtemelen enkaz halinde olurum."

"Değil mi?" dedi başını hararetle sallayarak. "Bu konuda gerçekten kötüyüm. Yani, bu konuda değil," dedi yatağı okşayarak. "Ama bu," dedi aralarını işaret ederek.

"Emin misin? Çünkü bana bu konuda oldukça iyi görünüyorsun," dedi, aralarını işaret ederek ve onun üzerine sürünerek sırtını yastıklara yaslamaya zorladı. "Bazı temel kurallar belirlemek ister misin?" diye sordu bakışları onun üzerinde gezinip ağzına yerleşirken.

"Temel kurallara ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

Carly, "Ben ," diyerek onu temin etti. "Rahattan daha fazlasıyım. Tamamen içindeyim-"

Max aniden onu öptü ve bu tür şeyleri hiç yapmadığına dair uzun soluklu bir açıklama yapamadan onu susturdu, ancak bu tür bir şey yapacaksa, bunu onunla yapmak istiyordu. Hem de hemen şimdi. Ama Max onu tekrar öptü ve arabasından çıkıp onu gördüğü andaki kafa yapısına geri döndürdü ve birdenbire onu en kötü şekilde istemeye başladı.

Başını kaldırdığında, burnunun köprüsünü öptü ve "Tamam mı?" dedi.

"Hadi yapalım şunu," dedi, belki biraz fazla sertçe. Başını ellerinin arasına aldı ve onu aşağı çekip öptü ve dudakları onunkilere değdiği anda, bu işin sonunu getirmeye karar verdi. Bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktı, çünkü seks yapmayalı bir dakika olmuştu ve bunu fazla düşünmeyecek, kendini kurallara . Özgürdü.

Eew! Anneme çok benziyor!

Tamam, istediğini isteyen modern bir kadındı! Çok daha iyi.

Bunu yapacaktı, tamam, ama önce hangi yolun yukarı, hangi yolun aşağı olduğunu bulması gerekiyordu, çünkü Max'in elleri ve dudakları her yerindeydi ve uzayda nerede olduğunu unutmuştu. Dokunuşu sıcak, ağır ve çok tahrik ediciydi. Kendini ısıltılı ve ağırlıksız hissediyordu.

Onu iterek sırt üstü yatırmaya çalıştı. Max homurdandı ve ona direndi, ama Carly diziyle onu kaldırdı ve onu sırt üstü itmeyi başardı ve üzerine süründü.

Max gözlerini açtı. "Tamam," dedi, sanki yol haritasını anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Ben gidiyorum," diye açıkladı Carly.

"Harika. Ben de öyle." Onu okşamaya devam etti, onu bir his ve zevk bulutuna önce sarhoş edici bir boşlukta yuvarlanmasına neden olan şekilde öptü.

Bir noktada kazağını çıkarmaya çalıştı, ellerini teninde hissetmek için çok endişeliydi. Ancak çabaları dengesini bozdu ve avucunu göğsüne götürerek kendini yakalamak zorunda kaldı.

Max homurdandı, kazağına uzandı ve başının üzerinden çekti. Kazağı bir kenara fırlattı ve göğüslerini avuçladı, ardından boynunu öptü.

Omzuna doğru kıvrıldığı yerde.

Sanki kanında binlerce ateşböceği alev almış gibi hissetti. Adamın göğsünü iterek onu uzanmaya zorladı, üzerine çıktı ve vücudunu boylu boyunca adamın üzerine bastırdı.

"Bak," dedi Max ve arkasına uzanıp sütyeninin kancasını açtı. "Eğer gerçekten bu giysilerin bir kısmını çıkarmalıyız." Aniden yukarı doğru kalktı ve onu tekrar sırt üstü çevirdi. "Sakıncası yoksa, burada işleri yoluna koymak için biraz zaman ayıracağım."

Adam konuşurken bile pantolonunu tekmelediğini fark etti. "Anlaştık," dedi ve onunkini de tekmeledi. Ve sonra adam onu öpüyordu. Onu tekrar öptü ve bir şekilde kıyafetlerini çıkarmayı başardılar, bu sırada adam onu cızırdayan tüm yerlerinden öptü.

Ve sonra elini külotunun içine soktu.

Carly gözlerini kapattı. "Vay canına. Tamam. Bu inanılmaz." Kulağına fısıldadı, "Sen harikasin."

Ve işte bu, önümüzdeki birkaç dakika boyunca gerçekleşecek olan tüm konuşmalardı, çünkü Carly yeryüzünün üzerinde zevkli küçük bir sal üzerinde yüzüyor, itiliyor ve çekiliyor, ellerinin ve dudaklarının izini takip ediyor, serbest kalmaya doğru daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Adamın gösterdiği ilgi, sıcak çıplak ten ve yumuşak dudaklardan oluşan fokurdayan bir karışımdı ve hepsi içinde karışıyor, gerçeküstü küçük bir anafora dönüşüyordu. Bu onunla sonsuza kadar yaşayacaktı ve kutsal inek, hayatında bu lezzetli, dünyevi aktivite olmadan nasıl bu kadar uzun süre gitmişti?

Öpüşerek, okşayarak, kayarak ve iç çekerek birlikte süzöldüler. Pırıltılı ve ateşliydi, şefkatli ve sertti, sihirliydi. Tüm fiziksel hisler ve duygular kilometrelerce yükseklikte köpüklü bir zirveye sarılmıştı.

Max aniden doğruldu ve yatağın yanındaki komodini el yordamıyla karıştırarak bir prezervatif çıkardı. Carly de ayağa kalktı ve parmaklarını Max'in saçlarında gezdirdikten sonra omzunu ısırdı. "Acele et," diye mırıldandı.

Bir an sonra, bacaklarının arasına girerken kendi bedenine çekti. Durdu, onun üzerinde durdu ve yüzüne dökülen bir tutam saçı fırçaladı ve tek kelime etmeden içine girdi.

Carly bu hissin içinde öne doğru eğildi, ona doğru bastırdı, onunla birlikte hareket etti, onda uyandırdığı hislerin içinde kendini kaybetti. Adam hareket ederken onu okşadı, yavaş ve akıcı bir şekilde, ağzı onunkinin üzerindeydi. Kalbi onu nefessiz bırakan bir hızla atıyordu. Vücudu onunkine doğru gerildi ve kollarını ve sırtını okşayarak onu vuruşunu hızlandırmaya teşvik etti. Saflığın bulanıklığı

Dokunma ve koku, uzunluk ve genişlik hissi onu Max'in altında vahşileştirdi, ona karşı sallandı, serbest kalmak için çabaladı. Max bir şeyler mırıldandı ve kızın ellerinden birini tutup parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Şimdi hızla hareket ediyor, onu uçurumdan aşağı itiyordu. Ve Carly düştüğünde bir salıverme ve tatmin çılgılığı attı, aylardır içinde tuttuğu arzu sonunda içinden taşı.

Max de pes etti, omzuna doğru bir iniltiyle son bir kez güçlü bir şekilde içine girdi.

Orada ne kadar yattığını, maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldığını bilmiyordu ama Max'in sesi onu sisten uyandırdı. "Aferin sana," dedi Max.

Kıkırdadı. "Eve getirmenin yolu."

Max başını kaldırdı ve Carly'nin kalbini hoplatan bir ifadeyle ona baktı. Onun güzel ve anlamlı gözlerinden yansıyan saygı çok derinlere iniyor gibiydi. Orada bir miktar cinsel özgürlüğün de parıldadığından emindi. Ve belki bir parça şaşkınlık ve romantik arzu da.

Ama o içinde aynı şeyleri hissediyordu. Bu iyi hissettirmişti. Haftalardır hissettiği en iyi şeydi. Aylardır! Çok uzun bir zaman.

Sırıttı ve sırtüstü yuvarlandı, sonra onun elini kendi elinin içine aldı. "Biliyor musun? Brant'i hiç şu an sevdiğim kadar sevmemiştim."

Güldü. "Onu öldürecektim ama şimdi onu yemeğe davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Max onun yanağını okşadı, bakışları yumuşak ve hayranlık doluydu.

Carly kendini canlı ve seksi hissediyordu ve bu ölümüne muhteşem adam ona şu anda olduğu gibi bakmaya devam ettiği sürece hayatının geri kalanında bu yatakta kalabilirdi. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Yin'i onun Yang'ıyla nasıl bu kadar iyi uyum sağlamıştı? Nasıl olmuştu da . . .

"Bekle," dedi. "Bu ses de ne?"

Max onun şakağını öptü. "Bu, peşimizden gelen iki köpeğin koklama sesi."

Carly . Kapalı kapının dibinde bir sürü patinin gölgesini görebiliyordu.

"bırakmayacaklar," dedi Max. "Onları içeri alalım mı?" "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Carly.

Max yataktan kaydı ve görkemli çıplaklığıyla kapıya doğru yürüdü. Kapıyı , iki av köpeği ellerinden geldiğince

Yatakta. Carly bir ıgık atarak yorganın altına girdi. Hazel bir sıçrayışta yatağın üzerine çıktı. Max, Baxter'a yardım etmek zorunda kaldı. Yüzünü köpek öpücükleriyle boyadıktan sonra, iki köpek sanki kendilerininmiş gibi yatağın ucuna yerleşti.

Max üzerine bir çift eşofman geçirdi. "Biraz soğuk pizza ister misin?" diye sordu.

Carly köpeklere baktı. Sonra da ona. İçinde dönüp duran, onu dolduran pek çok duygu vardı. Gülümsedi.

Max de gülümsedi ve gülümsemesinde şaşkınlık ve mutluluğun binlerce farklı tonu vardı.

"Tabii ki pizza istiyorum," dedi ve sırtındaki yastıkları kabartmaya başladı.

On beş

MAx ve Carly bir yastık kalesine sığınmış, buzdolabından çıkardıkları artık pizzayı yiyor ve arada bir meraklı bir köpeği iterek uzaklaştırıyorlardı.

Her şey hakkında konuştular. Carly ona son işinden ve nasıl işten çıkarıldığından bahsetti. Ona anne ve babasının boşanmasından, şu anda ne kadar çılgınca davrandıklarından ve kız kardeşinin anne ve babasının hâlâ birbirlerinden hoşlandıklarına dair asılsız bir teorisi olduğundan bahsetti.

Max ise ona annesini kaybettiğini ve bu eve nasıl şans eseri sahip olduğunu anlattı. Hazel'ı, transfer olan ve bir köpek için yeri olmayan bir profesörden nasıl aldığını anlattı.

Çıktıkları seyahatlerden bahsettiler. Yakın arkadaşlarından. Sevdikleri sporlardan. Görmek istedikleri yerler. İyi hissettirdi. Doğal hissettiriyordu. Max, yatakta çıplakken birlikte soğuk pizza yemeyi tercih edeceği başka kimse olmadığından emindi. Bir gün bir oğlu olacaktı ve oğlu ona hayatın ne olduğunu soracaktı ve Max ona bunu söyleyecekti. Hayat buydu. Her günü kalkmaya değer kılan şey buydu.

"Seninle olan bu şey çok hoş bir sürpriz oldu," dedi, tüm önemli konuları tükettikten sonra.

"Bu harika bir şey," dedi ağzındaki pizzanın içinden. "Mega Millions piyangosunu kazanmak bir şey olmalı." Pizzanın son kabuğunu yere attı. "Bu ne?" diye sordu ve başka bir dilim alırken çenesiyle işaret etti.

Max odasının diğer tarafına baktı. Bir sandalyenin yanındaki duvara, araştırmasının bir parçası olarak yaptığı bazı hesaplamaları ve laboratuvar sonuçlarını yapıştırmıştı. "Bu," dedi, "komiteye sunacağım kadro dosyamın provası."

"Oh," dedi, parlak gözlerle ona bakarak. "Oditoryum gibi bir yerde mi?"

"Bir konferans odasında. Çok fazla insan yok - komite üyeleri, bölüm başkanı ve ... şey, diğer profesör

görev süresi."

"İnanılmaz araştırmaları olan profesör mü?"

"Evet, inanılmaz araştırmaları olan." İçini çekti. "Benim sunumumu görmek için orada olacak. Ben de onunkini göreceğim."

Carly bir an düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Dürüst olmak gerekirse bu biraz acımasızca görünüyor. Ben olsaydım, asıl komiteden çok rakibimin sunumum hakkında ne düşündüğünü takıntı haline getirirdim."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Max, bakışları hâlâ grafik ve tabloların üzerindeydi.

Carly kıkırdadı. "Gerçekten mi? Neden?"

Komikti ama ona gerçeği söylemekte hiç tereddüt etmedi. "Benim durumum özellikle garip. Yakın zamana kadar herhangi bir rakibim olduğunu bilmiyordum ve bunu ancak benzersiz bir durum sayesinde öğrendim."

"Ne yani, şu mesaj pankartlarından birini taşıyan bir uçağı gökyüzünde mi uçurdu?"

"Pek sayılmaz." Max parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Mesele şu ki... bir gece takıldık."

Carly durdu. Kaşları kalktı ve bir an için işi batırdığını düşündü. Ama sonra bir kahkaha patlattı. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu kahkaha tufanı değildi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bilmiyorum. Sadece sen o tip birine benzemiyorsun, Max. Yani, hiç *hepsi*."

"Çıkmıyorum. Randevulaşma konusunda iyi olmadığım tüm nedenlerden dolayı değilim. Ama, bilirsin, o şeylerden biriydi - birkaç içki içtik, çok fazla içki içtik ve çok bilimsel olduğumuzu söyledi, ben de bunu fazla düşündüğümüz anlamına aldım ve bir şey diğerine yol açtı ve tamam, evet, oldu. Ve ... işi halletti," dedi ve biraz kızardığını hissetti. "Ama ertesi sabah?" Başını iki yana salladı. "İkimizin de bu olayı başka bir şey için bir sıçrama noktası olarak kullanmayacağı belliydi ve ben akşamdan kalma ve mutsuzdum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, ama sonra bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu söyledi çünkü o kadro için hazırды. Bu yıl başka birinin kadroya alınacağını ilk kez o zaman öğrendim. O da bilmiyordu."

Carly'nin nefesi kesildi. "Hayır! Aman Tanrım, Max-bu inanılmaz!" Tekrar güldü. "Çok özür dilerim! Duyarsız davranmıyorum, yemin ederim, ama ... ama bu *en kötüsü*."

"Bir de bana sor," dedi, biraz da kıkırdayarak. "Muhtemelen sana anlatmamalıydım ama en azından kadro verilmememe giden zorlu yolum hakkındaki gerçeği öğrenmiş olursun."

Onun yanına yerleştirdi. "Henüz reddedilmedin, dostum. En sevdiğim podcast olan *Big Girl Panties*'i dinlemelisin. Megan sana onları yukarı çekmeni, kendine inanmanı ve kapı kapanana kadar hala açık olduğunu söylerdi. Ben hiç yapmadım bu arada," dedi. "Tek gecelik bir şey."

"Ben olsam tavsiye etmezdim," dedi kolunu ona dolayarak. "O an için eğlenceli ama sonrasında, benim tecrübelerime göre, kesinlikle kendinizle ilgili kaçınmayı tercih edeceğiniz bazı duygularla yüzleşmek zorunda kalıyorsunuz."

"Oh, *ilginç*," dedi. "Hangi duygularla yüzleşmek zorunda kaldınız?"

"Sadece o adam olmadığımı söyleyeceğim ve gün ışığında, bundan hoşlanmadım

Ben de o adamdım. Ama oldu ve hayat devam ediyor ve bulgularımı tüm departman komitesine ve Alanna'ya sunacağım en iyisini umacağım."

"Bence ne olursa olsun harikası," dedi. "Yani, beynin nasıl çalıştığını gerçekten biliyorsun. Bunu anlayabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin." Max pizza kutusunu bir kenara itti. "Bana elini ver."

Elini Carly'nin elinin içine koydu ve Carly de avucunu yukarı çevirdi. Carly güldü. "Şimdi de avuç içimi mi okuyacaksın? Lütfen bana yakında bir iş bulup bulamayacağımı söyle."

"Beyinle ilgili büyüleyici olan şey, bilgiyi nasıl aldığı ve işlediğidir. En güçlü yollar duyularınızdır. Mesela, elmalı turtanın kokusu size büyükannenizin evini hatırlatabilir."

"Derin yağda kızartılan her şeyin kokusu bana büyükannemi hatırlatıyor" dedi.

Avucunun içinde bir çizgi çizdi. "Ne hissediyorsun?"

"Gerçekten zeki bir adam avucumun üzerinde bir çizgi çiziyor ve beynim bunun bir şaka olup olmadığını merak ediyor."

Yönünü değiştirdi ve parmağını avucunun içine ve bileğinin iç kısmına doğru hareket ettirdi. Dudakları biraz aralandı.

Biraz daha yukarı, dirseğinin iç kısmına doğru ilerledi. "Hâlâ avucunun içinde bir çizgi çizen bir adam hissediyor musun?"

"Hayır." Onun gözlerinin içine baktı. "Bir okyanus hissediyorum. Dalgalar, tepeler ve vadiler var ve kendimi biraz dengesiz hissediyorum."

"Ne kadar ilginç. Çünkü benim gonad hormonlarım da aynı okyanusa dalıyor." Elini kaldırdı ve bileğinin iç kısmını öptü. "Bir şeyi okumak ya da duymak yerine deneyimlediğinizde, onu daha uzun süre hatırlama eğiliminde olursunuz."

"Yani sinirbilim deneyimle mi ilgili?"

"Bir bakıma."

"Bu geceyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım."

"Ben de öyle. Tam buraya silinmez bir şekilde kazındı," dedi parmağını şakağına . Eğildi ve onu tekrar öptü. Sonra ayağa kalktı, köpekleri kovdu ve yatağa atladı. "Ve şimdi sana hatırlaman için muhteşem bir şey vereceğim."

Carly sevinçle ciyakladı. "!"

Max mutluydu. Ve yatağında, bu kadınla birlikte, onları raydan çıkarabilecek hiçbir şey olmadığına gerçekten inanabiliyordu. Bunun olması gerektiğini hissediyordu.

Carly ertesi sabah Max'in yatağında uyandığında başına büyük ve harika bir şey gelmiş gibi hissediyordu ve bu bir rüya değildi. Gerçektir. Dün gece gerçekten harika bir şey başlatmışlardı, bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Eve koşup işe gitmek üzere üstünü değiştirebilmek için çabucak giyindi. Max onu izlemek için bir kolunun üzerine uzanmıştı. "Bu sabah nasılsın?" diye sordu.

Bir spor ayakkabısını çekti. "Ben oldukça iyiyim, Max Sheffington. Denediğim çoğu ilişkide nadiren bu kadar ileri gidebiliyorum. Bu sabah nasılsın?"

Bakışları durgun bir şekilde onun üzerinde gezindi. "Harika."

"Ertesi sabah pişmanlıkları yok mu? Kaçındığınız herhangi bir duyguyla yüzleşmek yok mu?" "Hiç de değil. Tüm o duyguları dört gözle bekliyorum." Carly sırtıttı. Ayağa kalktı ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi,

sonra yanağından çenesine doğru izledi. "Yani... bunu yapıyor muyuz? Bir şey mi olacağız?"

Max yataktan kalktı. Onu kollarının arasına aldı. "Biz kesinlikle bir şey olacağız." Onu öptü, sonra kolunu omuzlarına doladı ve yatak odasının kapısını açtı.

Baxter ve Hazel iki küçük nöbetçi gibi onları bekliyorlardı. İkisi de sanki nereye gittiklerini biliyorlarmış gibi hemen dönüp koridorda koşar adımlarla

Max, Carly ile birlikte ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında telefonu çaldı. "Seni ne zaman göreceğim?" diye sordu Carly çantasını karıştırıp telefonu ararken. Bulamayınca kapıdan dönüp çantasını tuğladan bir saksıya dayadı, böylece telefonunu daha iyi arayabilecekti. "Yarın mı?" Telefonunu buldu ve ona baktı. "Belki Barkin' Springs'i deneyebiliriz?"

"Mükemmel."

Carly telefonuna baktı. Annesinden bir mesajdı. Yarın müstakbel üvey babanla tanışabilirsin. Tanrım. Son yirmi dört saat içinde o yaklaşan felaketi unutmayı başarmıştı.

"Akşam yemeğinden sonra mı?" Max sordu. "Köpek kabul eden birkaç yer biliyorum." "Bekle," dedi Carly. "Az önce bir işim . Yarın yapamam."

O

eve döndüğünde bununla ilgilenecekti. "Cuma gününe ne dersin?"

"Cuma," diye kabul etti Max. "Barkin' Springs ve sonra akşam yemeği?" "Evet! Ve sonra ... benim evim?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

"Çok heyecanlıyım." Carly parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. O da onu öptü ve bir koluyla ona tutundu. Başını kaldırdığında burnunun ucunu öptü ve "Bir şey mi unuttun?" dedi.

"Onları bulamadım," dedi, onun külotunu kastettiğini varsayarak.

Adam ona tuhaf tuhaf baktı. "Köpeğini kastetmiştim."

"Baxter!" diye bağırdı ve ona biraz sevgi vermek için eğildi. "Sensiz kaybolurdum."

Ayağa kalktı ve Max'i bir kez daha öptü, sonra Baxter'la birlikte arabasına doğru yola koyuldular. Yolun yarısında döndü ve gözlerini bu adamdan alamayarak geriye doğru yürüdü. Tanıdığı en şanssız insanın, bunun gerçekten başına geldiğine inanamıyordu. Belki de her şeyi doğru yaptığı için bu onun ödülüydü. Belki de sonunda doğru adamı bulmuştu. "Hey," dedi. "Bu mu?" Aralarını işaret etti. "Bu gerçekten harika."

Max direğe yaslandı. "Gerçekten de öyle."

Sevinçle gülümsedi. "Bu gerçekten oluyor, değil mi?" "Oluyor, bebeğim. Hipokampüsüne yerleşti bile."

Carly güldü. Arabasına bindi, bir kez daha el salladı ve uzaklaştı. Dünyanın tepesindeydi. Her şeyin üzerinde uçuyor, köpeklerini Hazel ve muhteşem bir bilim insanıyla karıştırmamış olan tüm zavallılara tepeden bakıyordu. Aşık olmak böyle bir şeydi, değil mi? Aşık oluyordu. Hayata aşık oluyordu.

Bu günün muhteşem, çok güzel bir gün olacağına karar verdi.

On altı

A Carly gittikten sonra Max postalarını aldı. Birkaç gündür bakmamıştı ve postaları karıştırırken, daha önceki postaların DVD'lerini buldu. Chicago'dayken Jamie için sipariş ettiği Ulusal Köpek Gösterisi'nin yıllarını. İşe giderken onları babasının evine bırakmaya karar verdi. Jamie çoktan işe olacaktı ve babası da muhtemelen çocuklarla kahve içiyor olacaktı.

Babasının evine vardığında sokağa park etti ve garaj kapısı kapalıyken her zaman kullandıkları yan kapıya doğru koştu. Tahmin edilebileceği gibi, babası kapıyı açık bırakmıştı. Max DVD'lerin bulunduğu postayı mutfığa taşıdı ve not yazacak bir şey ararken, seks yapan biri olduğunu düşündüğü bir ses duydu.

Şaşırmış bir halde bir an durup dinledi. Bu kesinlikle cinsel kaçamakların sesiydi. Paketi barın üzerine bıraktı ve ne yapması gerektiğini düşündü. Tek kişilik bir parti miydi? Tanrım, babası *pornoyla* mı ilgileniyordu?

Bir kadın haykırdı ve Max sıçradı. *Bu*, babasının yatak odasının kapalı kapısının ardında yaşayan, nefes alan, inleyen bir kadındı.

Max o kadar hızlı geri çekildi ki duvara çarptı ve alarm ve adrenalinin babasının evini o kadar hızlı terk etti ki bir not bırakmayı unuttu.

Arabasında, sürücü koltuğunda oturmuş, ön camdan körlemesine bakıyor, kalbi adrenalinle çarpıyordu. *Kimdi* bu kız? Babası bir arkadaşı olduğunu söylemişti ama ... ama bu hiç beklenmedik bir şeydi.

Arabayı vitesine taktı ve olayların bu ani dönüşü karşısında şaşırmış ve tedirgin olmuş bir halde babasının evinden uzaklaştı.

Ofisine vardığında zihni hâlâ koşuşturuyordu ve masasının arkasına oturup başını ellerinin arasına aldı. Bunu babası için istemediğinden değildi. Babasının mutlu olmasını çok istiyordu. Ama Jamie ne olacaktı? Babasının odasındaki annesinin resmi ne olacaktı? Ya babamın yatağındaki annemin işlediği yastıklar? Ve

Böyle bir şey olmadan önce Jamie'nin en azından bir grup evinde olması gerekmez miydi? İşlerin doğal düzeni bu olmamalı mıydı?

Max'in bilgisayar ping sesi çıkararak onu o ana geri döndürdü. Ekranına baktı. Dr. O'Malley'den bir e-postaydı.

Dr. Sheffington:

Lütfen bunu, tenure dosyanızın bir özetini değerlendirilmek üzere Doğa Bilimleri Bölümü Tenure Komitesi'ne sunmanız için resmi bir davet olarak kabul edin. Komite, tenure talebinizin ve destekleyici çalışmanızın daha ileri inceleme için dekana ve kampüs tenure komitesine iletilip ileilmeyeceğine karar verecektir. Özetlemek ve yedi komite üyesinden soru almak için otuz dakikanız olacak. Saat ve tarih ayrı bir e-posta ile bildirilecektir.

Saygılarımla, Dr. O'Malley, Bölüm Başkanı

Bu şu anda düşünmek istediği son şeydi. İhtiyacı olan şey günlerce hazırlık yapmak, Drake'ten sunumu olabildiğince kısa ve bilgilendirici olması için onunla birlikte çalışmasını istemektir. Ama Carly ile bu harika şeye daha yeni başlamıştı ve belli ki babası da bir şeylere başlamıştı ve tüm bunların ortasında düşünmesi gereken Jamie vardı ve aklı araştırmasından milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Vücudun sinir sistemi üzerine giriş dersini verirken Max'in düşünceleri yarışmaya devam ediyordu. Neyse ki bu üniteyi o kadar çok öğretmişti ki ezbere biliyordu. Ağzı kelimeleri oluştururken, zihni yaklaşan sunumunu, yapması gereken her şeyi gözden geçirdi. Üzerine çökmeye başlayan hayal kırıklığı perdesi hakkında.

Carly'yi de düşünüyordu. Daha doğrusu, Carly oradaydı, düşüncelerinin üzerinde bir kuş gibi tünemişti, tüm renkler ve şekiller ve ışıltılı şeyler, oysa onun düşünceleri genellikle algoritmalar, denklemler ve listelerdi.

Babasını düşündü, bunun Jamie'yi bir yetişkin evine yerleştirme konusunda ciddi bir konuşma yapma fırsatı olabileceğini düşündü. Belki de sonunda babasını, kendisinin ve Jamie'nin kendi hayatlarına ihtiyaçları olduğuna ikna edebilirdi,

Özellikle de babasının gerçekten bir tane varmış gibi görüldüğü şu anda. Yoksa bu sadece babası için bir eğlence miydi?

Max o kadar dalmıştı ki, sınıftan çıkıp ofisine dönerken Alanna'yı görmedi, ki Alanna tam ona çarpacakken elini yüzüne doğru sallayana kadar. "Özür dilerim!" dedi. "Seni görmedim."

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "O'Malley'den gelen e-postayı sen de almış olmalısın."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Yani. Sanırım sen ve ben kaldık."

"Bak, Max ..." Alanna durakladı ve bakındı. "Bunun garip olmasını istemiyorum. Seni ve çalışmalarını her zaman takdir etmişimdir. Sana iyi şanslar dilemek istiyorum."

Bunun için minnettardı. "Ben de tuhaf olmasını istemiyorum Alanna. Gerçekten harika bir iş çıkardınız. Ben de sana bol şans diliyorum ama buna ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Seni öne çıkarmamaları aptallık olur."

"Teşekkür ederim ama ben de sizin için aynı şeyi düşünüyorum. Sen mükemmel bir öğretmensin, bunu biliyor musun? Oldukça karmaşık kavramları basitmiş gibi gösterme becerisine sahipsiniz. Ve gerçekten, kim bilir, değil mi? Bu kararda çok fazla faktör var, değil mi?"

Mütevazı davranıyordu.

"Sanırım." "Peki... iyi şanslar,"

dedi. "Sana da iyi şanslar."

Alanna gülümsedi ve yürümeye devam etti.

Onun gidişini izledi. Sezgi, gerçekten ölçülemediği için çok iyi anlaşılamayan bir olguydu. Ancak araştırmalar, içgüdülerine güvenen insanların çoğu zaman haklı çıktığını . Max'in içgüdülerini ona Alanna Friedman'ın önümüzdeki birkaç ay içinde kadrolu bir profesör olacağını söylüyordu. Onu görmek bir şekilde bu kaçınılmazlığı doğrulamıştı - kadro için beklemesi gerekecekti. Yine. Bu da araştırmaları için hibe ve diğer fon kaynaklarını bulmanın daha zor olacağı anlamına geliyordu. Bu sadece canavarın doğasıydı.

Bunun farkına varması moralini daha da bozdu.

Gün ilerledikçe ruh hali düzelmedi ve o gece, duyguları ve ikilemleri yüzünden bitkin düşmüş bir halde Carly ile konuşmak istedi.

Hazel bugün bana bir hediye verdi. Ne olduğunu görmek ister misin?

Garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Şükürler olsun. Çünkü bütün iç çamaşırlarım sayıldı.

Hazel'ın onlarla ne yaptığını sorabilir miyim?!?

Onlarla uyumak. Onları ondan alırdım - elbette saklamak için - ama harika köpeğimi üzmem istemiyorum ürkütücü görünüp sizi korkutmak istemiyorum. O yüzden bunu hiç söylememişim gibi davranalım.

Beni korkutup kaçırmak için bundan daha tuhaf bir şey olması gerekirdi. Bize ait olmayan şeylerden bahsetmişken, bunu kazağımla birlikte çantamda buldum. Planım bunu göz kamaştırıcı hale getirip posta kutunuza bırakmak. Buna *başarı için giyinmek* deniyor.

Carly en sevdiği örgü şapkasının bir fotoğrafını da ekledi.

Beremi mi çaldın? Çünkü eğer çaldıysan, kesinlikle çok uzun tanışmak istediğim türden bir kızsın. Güzel, büyük omuzlar takmaktan ya da eteğin içine girmekten korkmayan ve kendi beresi olan BeDazzler. Çok fena aşık oldum.

😊😊😊 Seni giydirene kadar bekle. Sanırım ben de sert düşünüyorum. Keşke Cuma olsaydı.

Ben de öyle.

Baxter Hazel'a iyi geceler diliyor ve öpüyor

Hazel iyi geceler diliyor ve seni gerçekten özlediğini söylüyor ki bu biraz çılgınca. Şu anda her şey biraz çılgınca.

MErtesi sabah Ax'ın ruh hali biraz düzelmişti çünkü arka bacağı olmayan Avustralya çoban köpeği Bonnie'yi alabilecekti.

Austin Canine Coalition yöneticisi Miranda Hastings, Max'i her şekil ve büyüklükte, her yaş cinsten ve hepsi de hevesli, kuyruk sallayan köpeklerin gönüllülerin gelip onları gezdirmesini beklediği kulübelere götürdü.

Miranda büyük kulübelerden birine ulaştığında, "Bu Bonnie," dedi. Köpek üç ayağının üzerinde keyifle dans ediyordu, fark edildiği için mutluydu. Seçildiği için mutluydu. Miranda kulübenin kapısını açtı ve Max tek dizinin üzerine çöktü. Bonnie ön patilerinden birini onun omzuna koydu.

"Ona bir araba çarpmış ve sahibi onu teslim etmiş. Tıbbi bakımını karşılayamadı."

Bonnie kin besliyorsa bile bunu belli etmiyordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?" Max sordu. "Özel bir talimat var mı?"

"Hayır. Kayıp bacağıyla bile çok çevik ve süper zeki. Değil mi Bonnie?" dedi köpeğin tüylerini karıştırarak. "Sen iyi bir kız değil misin?"

Max kısa sürede Bonnie'nin memnun etmeye o kadar hevesli olduğunu keşfetti ki, bu biraz yürek parçalayıcıydı. En azından laboratuvarında çok fazla sevgi görüyordu - öğrenciler iki araştırma deneği etrafına üşüşüyor, onu sevip okşuyorlardı.

Clarence gibi Bonnie de evlat edinilene ya da sömestr bitene kadar onun laboratuvarlarına katılacaktı. Miranda, "Muhtemelen bir süre daha buralarda olacağına güvenebilirsiniz," demişti. "Engelli köpekler, yaşlı köpekler ve siyah köpekler her zaman en son gidenlerdir."

Bonnie o öğleden sonra bir ACC gönüllüsü tarafından alındıktan sonra Max Hazel'ı almak için eve gitti ve ardından babasının doğru yola çıktı. Bu konuyu düşünmüş ve Jamie'nin rahat edebileceği ve biraz daha bağımsız yaşayabileceği bir yer bulma konusunda babasıyla ciddi bir şekilde konuşmaya karar vermişti.

Max yan kapıyı açtığında Hazel, bu eve her gelişinde yaptığı gibi Jamie'nin odasına doğru koşmaya başladı.

Max babasını mutfakta buldu. Fırının kapağını açmış, içerideki bir şeyi kontrol ediyordu. "Oh, hey, dostum!" dedi neşeyle.

Max'i görmek için başını

kaldırdı. "Merhaba

baba."

"Burada olmana sevindim. Bu akşam parmesanlı tavuk yaptım. Yeni bir tarif."

"kokuyor," dedi Max. Buzdolabına gidip açtı ve bir bira aldı.

"Max!"

Jamie sırtarak içeri girdiğinde koridora doğru döndü. "Köpek gösterisi," dedi ve DVD'nin kutusunu kaldırdı.

"Harika, anladın," dedi Max.

"Anladım," dedi Jamie. Arkasını döndü ve koridora geri döndü. "Şu şişedeki gemilerden birini inşa ediyordu," dedi babası. "O takıntılı. Çok güzel! Çok da özenli bir süreç, ben olsam buna sabredemezdim ama Jamie? Bütün akşamını bunun üzerinde çalışarak ve köpek şovlarını izleyerek geçiriyor."

"Evet, pek çok kendi kendine yetiyor," dedi Max. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Ben de oğlum," dedi babası ve buzdolabından biraz marul ve sebze çıkardı. "Bazı fikirlerim var."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Oh. Harika. Ben de öyle. Ben, ah . . .

Durdum-" *Yoo-hoo!*"

Kadının sesi Max'i o kadar ürküttü ki elindeki bira şişesini tezgaha vurdu. Davetsiz misafiri duyan Hazel, çılgınca havlayarak Jamie'nin odasından koşarak çıktı. Ön kapıya doğru dönmeye çalıştı ama ıskaladı ve bir bar taburesine çarptı. Ama tekrar ayağa kalktı ve görevine devam etti.

Kadın muhtemelen Hazel'a, "Ne kadar tatlısın," dedi ve sonra Max ön kapıdan koridora doğru gelen topuk seslerini duydu... hiç kullanmadıkları ön kapıdan. Max babasına baktı.

Babası tıpkı Max'e bir randevusu olduğunu söylediği günkü gibi ıslık ıslıldı. Sanki bir Maserati almış gibi. "Hey, Hazel'ı bahçeye koyabilir misin?" diye sordu Max'e. Ellerini Max'in annesinin eskiden giydiği önlüğe silerek hareket ediyor ve kimsenin kullanmadığı ön kapıya doğru yürüyordu.

Max bira şişesini yere bıraktı. Hazel'a ıslık çaldı, arka kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve onu dışarı gönderdi. Mutfığa geri döndüğünde fısıltıları ve kıkırdamaları duydu ve sonra yüzünü buruşturarak fark etti ki

kesin öpüşme sesleri duyuyordu. Kendini toparlayabilmek için ocağa doğru döndü. Arkasını döndüğünde babası kolunda bir kadınla mutfığa giriyordu.

Kadın çekiciydi, minyondu, düzgün bir sarı saç ve ince bir vücudu vardı. O kadar bronzlaşmıştı ki, adamın aklına hemen bir solaryum yatağı geldi.

"Aman Tanrım! Kim *bu* uzun boylu su içen?" diye sordu Max'e cesurca yukarıdan aşağıya bakarak.

"Bu benim oğlum Max," dedi babası. "Dr. Sheffington kampüste."

"*Yakışıklı* olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun," dedi. takdirle. "Bunu bilseydim, *ona* bir içki teklif ederdim!" Max bu fikir karşısında irkildi ama babası güldü. "Max, bu Evelyn. Bu akşam uğradığınıza sevinmemin nedeni o."

Max afallamıştı ama mutfak barının ucundan dolaşıp elini uzatmayı başardı. "Merhaba, Evelyn. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Onun elini iki elinin arasına aldı ve sıcak bir şekilde sıktı. Max aptalca onun konuştuğunu fark etti ama söylediği tek kelimeyi bile duymamıştı çünkü hâlâ babasının biriyle çıktığı fikrini kafasında oturtmaya çalışıyordu. Babasının hayatında annesi dışında başka bir kadın daha vardı. Bu eğlence amaçlı bir şey değil, *gerçek* bir şeydi. Babasının ne kadar mutlu görüldüğünü anlayamıyordu. Gülünç derecede mutlu. Kendinden geçmişti.

"Şarap, Evelyn? Spesiyalitemi yapıyorum-tavuk parmesan! Yeni bir tarif."

"Kulağa çok hoş geliyor. Ve evet Toby, bir kadeh şarap içmeyi çok isterim."

Max bir kez daha hayretler içinde, olduğu sabit bir şekilde durdu. Babası şarap içmezdi. Hayatı boyunca bu evde hiç şarap şişesi görmemişti.

"Benim ister misin?" Evelyn teklif etti.

Ve bu hayalet şarap şişesinin nerede olduğunu bilecek kadar etrafta mıydı?

"Hayır, hayır, sen otur. Sen bizim misafirimizsin. Max alabilir," dedi ve kilerin köşesinde kaybolurken Max'e bir bakış attı. Max'e doğru ittiği şişeyle geri döndü.

"Tirbuşon mu?"

"Tam orada, oğlum."

Max tezgahın tirbuşonu aldı ve şarabı açmaya koyuldu. Evelyn'e baktı. Sanki rahatsız olduğunu biliyormuş gibi ona sempatik bir şekilde gülümsüyordu. Ve çok rahatsızdı. O

ayrılmak, babasının randevusuna gitmesine izin vermek istedi. Aile evrenlerindeki bu değişimi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Peki ya Jamie? Jamie bu kadını mutfaklarında gördüğünde ne yapacaktı? Babası bunu düşünmüş müydü? Jamie bu kadını mutfakta çoktan görmüş müydü?

Babası ona bir şarap kadehi uzattı, bu da yeni bir gelişmeydi. Max şarabı doldurdu ve Evelyn'e uzattı, sonra bir barmen gibi geri çekildi.

"Ben bir tane alacağım," dedi

babası. Max babasına baktı. "Alacak mısın?"

"Maxey," dedi babası. "Gözlükler yukarıda."

Max itaatkâr bir şekilde babasına bir bardak doldurdu. Kadehi ona uzatırken, koridorun aşağısında bir yerden bir kapı kapandı. Max kendini çelikleştirdi - Jamie Evelyn'i keşfetmek üzereydi. Şaşırdığında çok sinir bozucu olabiliyordu ve Max bir tür olay çıkacağından endişeleniyordu. Ama Jamie mutfığa girdiğinde etrafına bakındı, bakışları Evelyn'in üzerindeydi ve "Köpek şovu," dedi ve ellerini Chicago'dan aldığı tişörtün üzerinde gezdirdi.

"Çok güzel," dedi Evelyn.

Jamie bir an onu inceledi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve koridora doğru ilerledi.

Max kardeşinin ardından baktı. Sonra da Evelyn'e. "Eee, Jamie ile tanıştın mı?"

"Buldum!" dedi neşeyle.

Max şok içinde babasına döndü ama babası salatayla meşguldü.

Evelyn, "Demek Max, *beyin bilimci* sensin," dedi.

Tuhaf, Carly'nin başlangıçta söylediği gibi söylemişti. "Ah . . . evet."

"Beynimizin sadece yüzde onunu kullandığımızı duydum. Bu doğru mu?"

Şu anda beyin hakkında konuşmak istemiyordu çünkü kafasında çok fazla soru vardı. "Hayır," dedi ve gülümsemeye çalıştı. "Doğru değil. Babamla nerede tanıştınız?"

"Tinder."

Max'in ağzı açık kaldı.

"Tinder'da tanışmadık," dedi babası gülerek. "Evelyn şaka sever."

"Şaka yapmamdan hoşlanıyorsun Toby."

"Birçok şey yapman hoşuma gidiyor." Babası göz kırptı.

"Tamam," diye mırıldandı Max ve bir kaçış kapısı bulmak için etrafına bakındı. "Toby! Oğlunuz tam orada duruyor!" Evelyn kız gibi bir sesle

Kıkırdama.

"O yetişkin bir adam," dedi babası neşeyle. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilir. Max, başka bir yer ayarlar mısın? Akşam yemeğine kalacaksın, değil mi?"

"Ben-"

"Israr ediyorum, Max!" Evelyn dedi ki. "Toby, ona kalması gerektiğini söyle. Lütfen, Max.

Seninle tanışmayı çok istiyordum."

"Kalmalısın Max," dedi babası.

Babası gülümsüyordu ama gözleri hafifçe kısılmıştı, Max'in mesajı almasına yetecek kadar. "Elbette," dedi sıkıca. Dolaba gidip başka bir servis takımı aldı. Babası ve Evelyn flört etmeye devam ederken masaya götürdü.

Masa dört kişilikti. Beşinci sofrayı da o kuracaktı. Ama akşam yemeği için burada sadece dört kişi vardı. Max, "Zaten hazırlamıştın," diye işaret etti.

"Hmm?" dedi babası ve dikkatini randevusundan uzaklaştırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Oh. Evet. Evelyn kızını bize katılması için davet etti."

"Kızım," dedi Evelyn ağır bir sesle. "Sana açıklayacağım Max, tıpkı Toby'ye açıkladığım gibi, kızım annesinin bir erkek arkadaşı olmasını pek istemiyor."

Erkek arkadaş mı? Yani bu kadar resmi miydi? Nasıl olur da babasının bir kız arkadaşı olur ve ona söylemez? Nasıl oluyor da bunu yeni duyuyordu? Ve dahası, neden bu kadar rahatsız olmuştu? Kendi duygularına anlam veremiyordu.

"Bunu kesin olarak bilmiyorum ama sanırım kendisi erkek arkadaşı yokken benim erkek arkadaşım olması fikrinden hoşlanmıyor. Bunun nasıl olduğunu bilirsin," dedi Evelyn. "Yani *sen* değilsin tabii ki, çünkü birileriyle çıktığını hayal ediyorum. Şu haline bak, çok yakışıklısın! Ama genel olarak. Buna ne diyorsunuz? Kıskançlık mı diyorsunuz?"

"Ben psikolog değilim," dedi Max. Babası ona bir bakış fırlattı.

"Evet, ama hepsi aynı değil mi, beyin bilimleri?" diye sordu, sanki Max onun ne tür bir beyin bilimci olduğundan emin değilmiş gibi.

Babası fırından bir tabak çıkarırken, "Oh, bu mükemmel oldu," dedi. "Şimdi börekleri koyacağım. Ama seninkiler kadar güzel olmayacaklar, Evie."

Bir başka çarpıcı gelişme. Max babasının yemek pişirdiğini hiç bilmiyordu. Ve bir takma adı vardı. Evet, tamam, bu *resmiyet* kazanmıştı.

"Onları gerçekten uzun yapıyorum. Sana yardım edebilir miyim Toby? Bir şey yapmamı ister misin?"

"Salatayı savurabilir misin?"

"Memnun olurum!" Şarabını barın diğer tarafına götürdü ve salata maşasını aldı.

Sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi etrafta dolanıyorlardı ve Max bir açıklama talep etmek istedi. Bu ne zamandır ediyordu? Neden bir sırdı? Nereye gidiyordu?

Ön kapı çalınmasaydı o da talep edebilirdi. Arka bahçede Hazel havlamaya başladı.

"Ben bakarım," dedi Max ve mutfaktan çıktı. Ön kapıya doğru ilerledi, hâlâ hiç kullanmadıkları kapıya. Şimdi kullanmaya başlayacaklar mıydı? Bu bile onu rahatsız ediyordu.

Max kapıyı açtı. Ve öylece durdu, felç olmuştu, konuşamıyordu.

Hangisinin daha çok şaşırdığını söyleyemiyordu - O mu? Yoksa Carly mi?

On yedi

F Ya da hayatında ikinci kez, Carly'nin zihni gözlerinin gördüklerini algılayamıyordu. Max'in neden orada durduğunu anlayamıyordu. annesinin yeni erkek arkadaşının evinin kapısında. Burada olmamalıydı. Annesini tanımıyordu. Yanlış eve mi gelmişti? Onu o kadar çok düşünüyordu ki yanlışlıkla onun evine mi gitmişti? Arkasına yaslandı ve eve baktı.

Burası Max'in evi değildi.

Bir köpek havlaması duydu ve bu havlamayı anında tanıdı. Bu Hazel'dı. Havlayan köpek Hazel'dı, bu da Max'ti ve burası kesinlikle annesinin ona yeni erkek arkadaşıyla tanışması için verdiği adrestir. Max ve Hazel'in burada ne işi vardı?

Max gülümsemedi. Kederli görünüyordu. Neredeyse hastaydı. Sersemlemiş. Suçüstü yakalanmış bir adam gibi. Korkunç bir şey görmüş ya da korkunç bir şey yapmış bir adam gibi.

Ve sonra kafasına dank - Max birini öldürdüğü için öyle görünmüyordu. *Aileleriyle* yakalandığı için öyle görünüyordu.

Carly'nin akli hayır diyordu ama söylemeye çalıştığında çığlık atıyordu. Ne yapmak için döndüğünü bilmiyordu ama çığlık çığlığa sokağa kaçamadan Max onu elinden yakaladı.

"Carly," diye fısıldadı. "Bekle. *Bekle*." Kadının arkasını dönmesini sağladı, sonra da sessizce kapıyı arkasından kapattı.

"*Biliyor* muydun?" diye fısıldayarak ona karşılık verdi.

"Hayır, tabii ki bilmiyordum," dedi kaşlarını çatarak. "Düne kadar babamın biriyle görüştüğünü bile bilmiyordum. Peki ya bu?" dedi ve arkasındaki evi çılgınca işaret . "Bu gece mi? Hiçbir fikrim yoktu. Ben de en az senin kadar şok oldum."

Başını sallamaya başladı. "Bu olamaz, Max. *Olamaz*. Bu tam bir felaket!" Ellerini yakmış gibi silkeledi, bundan kurtulmaya çalışıyordu. Max'in etrafını görmeye çalıştı, annesinin

her an o kapıdan dışarı fırlayabilirdi. " nedir?" Ona doğru hamle yaptı, gömleğini iki yumruğuyla kavradı ve onu sarstı. "İhtimaller *nedir*?"

"Sonsuz diyebilirim." Ellerini kendi elleriyle kapattı ve yavaşça gömleğini tuttukları yerden kurtardı.

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ne kadar uzun ya da ne kadar ciddi bilmiyorum-" "Aman Tanrım," dedi Carly ve elini alnına götürdü.

"Aman Tanrım!

Tanrım."

"Ne?"

"Durum *ciddi*, Max!" Endişeden neredeyse havaya uçacaktı. "Bu yüzden buradayım! Çünkü annem birkaç gün önce bana bir adamla evlenmek için Vegas'a kaçacaklarını söyledi!"

"Ne?" Max arkasını dönüp eve baktı. Birden Carly'nin dirseğinden tuttu ve onu evden ve duyabilecek herkesten uzağa, yola doğru yürüttü. "Az önce ne dedin sen? Neden bana söylemedin? Bana aileni anlatırken bahsetmiş olabileceğin bir şeye benziyor."

"Çünkü onu tanıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, annem her zaman çılgınca şeyler söyler. O biraz ." Elleriyle yüzünü kapattı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"*Siktir.*" Max inledi. Tekrar kapıya baktı.

"Yapmayacaklarına dair söz vermelerini sağlamalıyız," dedi Carly. "Yapılacak en iyi şey bu, değil mi? Oraya gidip bunun olmayacağını söyleyeceğiz ve-"

"Yapamayız," dedi Max. "Jamie içeride ve annenle çoktan tanıştı. Olay çıkarıp onu bir şey yapamam. Bunu düşünmemiz gerek."

Carly kanının hissedebiliyordu. "Annem seninle tanıştı.

Kardeşim?"

"Görünüşe göre," dedi. "Bu konuyu onlarla konuşmamız gerekiyor... ama tercihen Jamie'den ve bu evden uzakta."

"Ne yapacağız, orada öylece oturup her şey yolundaymış gibi mi davranacağız?" diye sordu, evi çılgınca işaret ederek, sıkıntıyla ayak parmaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Bu olamaz, Max! Yani pek çok nedenden dolayı, değil mi?

Değil mi?"

"Biliyorum bebeğim," dedi usulca ve omzunu sıktı.

Omuzlarını sıkmasına rağmen sesi kendinden emin gelmiyordu. Nasıl ki? Bu delilikti ve elbette tam da Max'le aralarındaki bu ilişki başlamışken gerçekleşecekti. Bu gerçekten harika, çok iyi, saf, umut ve merak dolu ilişki. Gerçek bir anlaşma. Aşık olmak. Her şeyiyle. Annesinin her şeyi mahvetmek gibi bir huyu vardı. "Ne yapacağız?"

Uzun süre düşündükten sonra çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ve "Elimde bir şey yok" dedi.

"Nasıl hiçbir şeyiniz olmaz? Sen bir bilim adamısın!"

"Bu konuda ne yapacağımı bilmemi bekleyemezsiniz," dedi. "Ben beyin üzerine çalışıyorum, kalp üzerine değil ve ayrıca o benim *babam* ve hiçbir fikrim yok ve şu anda biraz korkmuş durumdayım!"

"Bu bir felaket-"

Max, kız kendini yere doğru tirbuşon gibi fırlatmadan önce ellerini kızın ellerinin arasına aldı. "Tamam, bir nefes al. Şuna ne dersin - bu akşamı atlatalım ve planları hakkında ne kadar şey öğrenebileceğimize bakalım. Ne kadar ciddi olduklarını görelim. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Ama ..." Carly, anne babaları arasında gerçekten ciddi bir şey varsa ne olduğunu sormak istedi. Ama sormaya bile cesaret edemiyordu çünkü cevap, her ne olursa olsun, yıkıcı olacaktı.

Max anlamış gibiydi. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra kolunu ona doladı ve onu çabucak öptü. "Bir yolunu . Ama bu geceyi atve sonra ne olduğunu görelim."

O anda gerçekten başka bir seçenek yoktu ve Carly bu ikisinin arasında ne olduğunu öğrenmek istediğini inkâr edemezdi. Başını salladı. "Tamam."

"Hazır mısın?"

"Hayır! Ama hadi gidelim," dedi. Çantasından bir şişe şarap çıkardı ve kolunun altına sıkıştırdı, sonra Max'le birlikte kapıya doğru yürüdü.

Max onu içeri götürdü ve o da eskimiş mobilyaların yanından, perdeleri çekilmiş oturma odasından geçerek mutfığa girdi. Annesi oradaydı, sanki zaten orada yaşıyormuş gibi koşuşturup duruyordu. Annesi başını kaldırdı ve gülümsedi. "Ah, buradasın Carly! Sadece birkaç dakika geciktin."

Carly Max'e yan gözle baktı. İlişkileri kadar yeniydi ki, annesini ona henüz açıklamamıştı.

Erkek arkadaşı -Max'in *babası*, Tanrı onu korusun- fırın eldivenini bıraktı, ellerini önlüğüne sildi ve onu selamlamak için barın etrafında yürüdü. Onun

Gülümsemesi oğlununki kadar sıcak ve çekiciydi ve ondan hemen hoşlandı. Max'ten daha kısaydı. Nazik bir yüzü, gür kıır saçları vardı ve ilginç bir şekilde sol elinin işaret parmağı yoktu. "Merhaba Carly. Hoş geldin."

"Merhaba. Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Toby Sheffington," dedi elini sıkarak. "Bu da benim oğlum-" "Evet, komik bir şey," dedi Max, babasının sözünü keserek.

Giriş. "Carly ve ben aslında tanıştık."

"Ne?" diye haykırdı annesi. "Bu *harika* değil mi! Şimdiden bir aile meselesi oldu! İkinizin nasıl tanıştığını duymak istiyorum ama önce Carly, biraz şarap ister misin?"

Carly getirdiği şarabı uzattı. "Evet, lütfen. Varsa bir kova."

Odadaki herkes şaşkınlıkla ona baktı.

"Şaka yapıyorum," diye mırıldandı. Ama hiç de şaka değildi. Bu akşamı atlatmak için yeni bir tür metanete ihtiyacı olacaktı.

"Evet," dedi Max ve elini Carly'nin sırtına koyarak onu bar taburelerine doğru itti. Bay Sheffington ona mutfak barının etrafında bir şeyler ikram etti, açık bir şişeden ona bir bardak doldurdu ve bardağın üstünden ona uzattı. Carly bardağı alıp bir yudum aldı ve bunu yaparken annesinin onaylamayan bakışını yakaladı. Bardağı dikkatle yere bıraktı.

"Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?" Carly toplayabildiği kadar büyük bir hevesle sordu. Ki hiç hevesli değildi.

"Austin Canine Coalition'da," dedi Bay Sheffington. "Biz orada gönüllüüz."

Carly kendisi için fazla yüksek olan bir ses tonuyla güldü. "Annem ACC'ye gitti ve bir köpek ve bir erkek arkadaşla geri döndü ve benim elime geçen tek şey bu berbat tişört oldu."

Bay Sheffington güldü. "Bu da bir bakış açısı."

Annesi gülmedi. Max'in kaşlarından biri, tam olarak ne yaptığına dair sessiz bir soruyla kalktı. Nereden bilebilirdi ki? Şu anda düşünemiyordu.

Carly'nin annesi Max'e baktı ve "Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Olamaz. Annesi onunla uğraşmak zorunda kalacaktı. "Şey," dedi Carly, Max cevap vermeden önce. Şarap kadehini tekrar eline aldı. "Birlikte döndüğün ve benim almak zorunda kaldığım köpeği hatırlıyor musun? Max'in köpeğiyle."

"Oh! Max, bu *senin* sevimli yavrunun birinin Carly'nin evinde bıraktığı yavru olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bu o," dedi Max.

"Peki Carly'nin üzgün köpeğini aldın

mı?" "Bir süreliğine," dedi Max.

"Bu çok eğlenceli!" diye ilan etti annesi. "*Dördümüzün* de tanışacağı kimin aklına gelirdi ki! Bu sadece Nora Ephron filmlerinde olur, ama işte buradayız ve gerçekten, hepimizin tanışması her şeyi çok daha kolay hale getirmiyor mu?"

Bu bir Nora Ephron filmi değildi. Bu hiçbir şekilde kolay değildi. Korkunçtu.

"Carly, anladığım kadarıyla moda işindesin," dedi Bay Sheffington.

"Tam olarak değil," dedi. "New York'taki Yeni Tasarımcı Vitriini'nde sergilenecek bir moda tasarımcısının reklamcısıyım."

"Max bir *beyin* bilimci," dedi annesi. "Bu çok yüksek zeka gerektiren iş." Annesi Carly'ye kaşlarını salladı, bu da annesini tanıdığına göre Carly'nin bu gerçekten etkilenmesi gerektiğini düşündüğünün bir göstergesiydi.

"Evet, o, ah ... bundan bahsetti." Yardım için Max'e baktı. Adam son derece rahatsız görünüyordu.

Bay Sheffington Carly'ye, "Umarım parmesanlı tavuk ve patlamış ekmek seversin," dedi ve Carly'nin yemeğe hayranlıkla bakabilmesi için bir tava uzattı.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi Carly. "Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz teşekkür ederim, Bay Sheffington."

"Bana Toby de," dedi nazikçe. "Ve tabii ki! Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum. Sadece annene göz kulak olduğunu biliyorum."

Annesine göz kulak olmuyordu. Ailesinin geri kalanını kolluyordu çünkü hiçbiri annesinin akıl almaz ve çılgınca bir şey yapmayacağına güvenemezdi. Carly'nin bildiği kadarıyla bir sirk palyaçosuyla Vegas'a kaçıyor olabilirdi.

"Carly babasına çok bağlı," dedi annesi, hiçbir şey yokken.

"Ne?" Carly'nin kahkahası boğuktu. "Bu doğru değil anne."

"Bence doğru, aşkım."

Peki bu *benim aşkım* meselesi neydi? Nereden çıkmıştı bu? Carly Jane'e ne oldu, yoksa sadece sana mı?

"Yemek hazır. Hadi masaya oturun," dedi Bay Sheffington. "Jamie!"

Carly bir gürültü duydu ve bir adam Carly'ye *Alice Harikalar*

Diyarında'daki tavşanı hatırlatan bir tavırla koridordan hızla aşağı indi.

Adamın Max'e ne kadar benzediğini görünce şaşırdı. Saçları Max'inkinden daha açık renkliydi ve çenesi sağlıklı bir sakalın kirli sakalıyla kaplıydı.

Carly'yi gördüğünde olduğu yerde durdu ve bakakaldı.

"Jamie, bu arkadaşımız Carly," dedi Max.

"Oh, hey!" Carly dedi ve gömleğini işaret etti. "Köpek gösterisi!"

Jamie gömleğine baktı. Sonra da ona. "Köpek gösterisi," diye kabul etti. Sonra aniden döndü, arka kapıya gitti ve açtı. Hazel hızla içeri girdi ve Carly'ye doğru koşmaya başladı.

"Merhaba Hazel." Tanıdık bir şeyler duyduğuna sevindi ve eski arkadaşını düzgünce selamlamak için taburesinden kaydı, bir anlığına bir şeye tutunma fırsatı bulduğu için minnettardı.

"Sadık köpek," dedi Jamie. "Zeki ve sadık."

Carly, Hazel'a, "Öyle, öyle, çok iyi bir kız," diye mırıldandı. "Şimdi ellerini yıkaman gerekecek," dedi annesi. "Banyo hemen şurada." Bir kapıyı işaret etti.

Sanki on iki yaşındaymış gibi. Carly annesine bir bakış fırlattı ve ellerini yıkamaya gitti.

Carly döndüğünde masanın etrafında toplandılar ve Bay Sheffington'ın parmesanlı tavuk yığabilmesi için tabaklarını birbirlerine uzattılar. Carly, Max'in pek bir şey yemediğini ama yemeğini karıştırdığını fark etti. Lazer gibi anne babasına odaklanmıştı. Carly'nin onu şimdiye kadar gördüğü kadar ciddi görünüyordu, sanki Evelyn ve Toby'yi birlikte değerlendiriyor ve bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Jamie ise hiç kimseyi ya da sofrada adabını yemeğe . Yüksek sesle yedi. Max, Carly'ye mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Yavaş ol, Jamie," dedi Bay Sheffington. "Bu bir yarış değil ve bu kadar hızlı yemen miden için iyi değil."

"Sadık köpek, sadık baba," dedi Jamie bir ağız dolusu salatanın içinden. "Bunu biliyorsun," dedi Bay Sheffington neşeyle.

Carly bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu, ama ne Max ne de babası meraklı görünüyordu.

"Yani, umm . . . Annem aranızdaki ilişkinin ilerlediğini söyledi?" Carly dikkatle sordu.

Annesi güldü. "İşler de öte, değil mi Toby?"

Bay Sheffington kıkırdadı ve nedense şarap kadehini kaldırıp Max'in birasına kadeh kaldırmaya çalıştı. Max yemi yutmayınca, yine de kadehini masanın üzerinde duran şişeye vurmak için uzandı.

"Tüm bunlar benim için gerçekten yeni," dedi Max. "İlerlemenin ne anlama geldiğini sorabilir miyim?"

"Mesele şu ki Max," diye araya girdi babası aniden, "işinle, araştırmacılarla falan çok meşguldün ve ben de düşündüm ki, doğru zaman geldiğinde ona söylerim."

"Oh." Max çatalını yere bıraktı. "Saat doğru mu? Çünkü uğramamış olsaydım bana söyler miydin bilmiyorum."

"Bence zaman kesinlikle doğru, sence de öyle değil mi Toby?" Carly'nin annesi sordu.

Max ve Carly birbirlerine dehşet dolu bir bakış attılar.

Bay Sheffington tabağına bakıyordu. "Toby?" dedi Carly'nin annesi ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için öne doğru eğildi.

Bay Sheffington aniden . Evelyn'e gülümsedi, onun elini tuttu ve sonra Max'e döndü. "Biz aşığız."

"Sadık baba," dedi Jamie. "Zeki ve sadık. Sadık Baba."

Bay Sheffington Jamie'yi fark etmemiş gibiydi ama Max fark . Elini Jamie'nin koluna koydu ve yumuşak bir şekilde sıktı, sonra elini bıraktı. "Tebrikler," dedi babasına sessizce.

"Teşekkür ." Bay Sheffington'ın yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki Carly'nin kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Çok mutluyuz," dedi annesi ve sonra Carly'yi dehşete düşürerek Bay Sheffington'a doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"Sadık Baba!" Jamie sesinin yükseldiğini söyledi.

Bay Sheffington mahcup bir şekilde güldü. "Sorun değil Jamie," dedi. "Sadece dalga geçiyorduk."

Carly'nin annesi, "Söyleyeceğim," diye mırıldandı ve kızardı.

"*Tanrım*," diye fısıldadı Carly. Masanın altına girip Hazel'ın yanına kıvrılabilmeyi diledi.

Annesi Max'e şöyle dedi: "Bunun çok ani olduğunu biliyorum. Ama Carly'ye de açıkladığım gibi, bazen bazı şeyleri sadece bilirsin. Sence de bu beyin açısından doğru değil mi?"

"Anne," dedi Carly. "Beyin perspektifinden' de ne demek oluyor?"

"Sanırım Max bize söyleyebilir, tatlım."

Max Carly'ye baktı. Onun gözlerindeki ifadeye ne ad vereceğini bilmiyordu ama bu ifadenin içinde yankılandığını hissetti. Dehşet ve meydan okumanın bir karışımıydı ve biraz da *kandırılıyor muyuz* karmaşasıydı. Bakışlarını annesine çevirdi. "Anladığımdan emin değilim, Evelyn. söyleyebileceğim şey, aşkın biyolojisinin temelde içinde dolaşan bir sürü nörokimyasal olduğudur."

Annesi Max'in şaka yaptığını düşünmüş gibi güldü.

"Tercihlerinize aracılık eden dopamin yolları var ve sonra tabii ki vazopressin ve oksitosin devreye giriyor ve hipotalamik çekirdeğinize salınıyor," dedi parmaklarını başında çırparak. "Bu çok genel bir ifade ve elbette bundan biraz daha karmaşık, ama aşkın sadece kimyasal bir reaksiyon olduğunu söyleyebilirsiniz. Bir alerji gibi düşünün."

Carly az önce içtiği şaraptan aldığı büyük yudumda neredeyse boğuluyordu. Masanın altında Max elini onun dizine koydu ve sıkıttı.

Annesi Max'e soğuk soğuk baktı. Bu açıklama hoşuna gitmemiştir, Carly'nin tahminine göre Max'in ona bu açıklamayı yapmasının nedeni de buydu. Max'in onu desteklemesini, evet, bazen sadece *bilirsin* ve bunu bir beyin bilimci söylediğine göre her şey doğrudur demesini istemiştir. Ama Max bunu ona vermeyecekti ve Carly bunun için onu sevebileceğini düşündü.

Annesi dudaklarını büzdü. "Söylediklerinizde haklılık payı olduğuna eminim, ama demek şu ki, bazen biriyle tanışırsınız ve onun sizin kişiliğiniz olduğunu bilirsiniz. Toby benim aradığım kişi."

Oof. Annesi yine *The Bachelor*'ı izliyordu.

"Ve Evelyn de benim," diye ekledi Bay Sheffington, bu fikirden çok hoşlandığı belliydi. Anlaşılan Bay Sheffington da *The Bachelor*'ı izliyordu.

Max sakın bir sesle, "Annemin senin adamın olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydi Max," dedi babası. "Ama o gitti ve hayat devam ediyor ve benim verecek daha çok şeyim var."

Max çatalını bıraktı, kollarını masaya dayadı ve "Peki... burada tam olarak ne konuşuyoruz?" diye sordu.

Carly'nin annesi görkemli bir şekilde, "Düğünü Vegas'ta yapacağımızı *söylüyoruz*," dedi ve Toby'ye gülümsedi.

"Sadık baba. Zeki ve sadık baba," dedi Jamie. Oturduğu yerde biraz sallanmaya başlamıştı.

"Sadık Jamie," dedi Max ve Jamie sanki sonunda biri onun dilinden konuşuyormuş gibi ona baktı.

"Bu biraz aceleci bir davranış gibi görünüyor," dedi Carly. "Ölüm sizi ayırana kadar yapmadan önce birbirinizi biraz daha tanımamanız için bir neden var mı?" "*Aceleci* mi?" dedi annesi, Carly'ye uyarıcı bir bakış fırlatarak. "*Aceleci* değil,

bizim yaşımızda değil."

Carly, "Ama birbirinizi neredeyse hiç tanımıyorsunuz," diye belirtti.

"Bilmemiz gerekenleri bildiğimizi düşünüyoruz Carly," dedi annesi.

"Baba?" Max onay almak için sordu.

Bay Sheffington Evelyn'e baktı. Gülümsedi. "Yarın gitmiyoruz, Max."

"Ama sen gidiyorsun," dedi Max

kesin bir ifadeyle. "Önce birkaç şeyi

halletmemiz gerekiyor."

Carly'nin annesi sırttı. Bu raundu o kazanmıştı.

Bay Sheffington çatalını aldı. "Bana şu moda adamından bahset Carly.

Çok tuhaf biri olduğunu duydum."

Annesinin ne dediğini kim bilebilirdi ki? "O aslında yaratıcı bir dahi," dedi ve Victor'un tasarım çalışmalarından bahsetmek için elinden geleni yaptı, oysa bu aklından geçen en uzak şeydi.

O akşamın geri kalanını nasıl atlattığını bilmiyordu. İnançsızlıktan başı dönüyordu ve Max'e her baktığında kalbi ağrıyordu. Yüz ifadesi alışılmadık derecede karanlıktı. Jamie, Hazel'la birlikte odasına çekildiğinde ayağa kalktı ve "Yemek için teşekkürler Bay Sheffington. Yarın erken kalkmam gerekiyor, o yüzden gitsem iyi olacak."

"Oh iyi, beni bırakabilirsin," diye mırıldandı annesi.

Annesi Carly'nin yolunun oldukça dışında yaşıyordu ve bu da eve dönüş süresine otuz dakika ekleyecekti. "Oh. Buraya nasıl geldin?"

"Lyft'e bindim, aşkım! Artık herkes böyle yapıyor. Kimse Austin trafiğinde araba kullanmak istemiyor." Carly'ye bunu yaptırdığı için mutlu olması dışında.

En kötüsü de Max'e veda edememiş olmasıydı. Ona sadece anlamlı bir bakış ve gergin bir gülümseme atabildi ve Max onun eline dokunup öyle bir gülümsedi ki, eğer daha iyi bilmeseydi, büyük bir kayıp yaşadığını düşünebilirdi.

Annesi eve dönüş yolu boyunca durmadan konuştu ve Carly'nin araya bir iki kelimeden fazlasını sıkıştırmasına izin vermedi. Carly bu numarayı biliyordu - annesi Carly'nin sorularından kaçınmak için mevcut tüm alanı ve havayı kelimeleriyle dolduruyordu.

Annesini bıraktıktan sonra Mia'yı aradı. "Annem evleniyor," diye ağzından kaçırdı.

"Ben de öyle duydum."

"*Duydun* ve bana söylemedin mi?"

"Yeni öğrendim."

"Ne yapacağız Mia?" Carly haykırdı. "Will, istediği gibi yaşamının onun hayatı olduğunu söyledi."

"Evet, bu onun hayatı ve Bay Sheffington'ın hayatını da mahvetmekte özgür, sanırım, çünkü bunu yapacağını biliyorsun. Evlenmeye neden bu kadar kararlı bilmiyorum ama o zavallı adamı da babamı yaptığı gibi perişan edecek."

"söyleme!" Mia ağladı. "Babam onu severdi ve bana sorarsan hâlâ seviyor. Açıkçası buna biraz şaşırdım. Tekrar bir araya geleceklerini düşünmüştüm. Yani, hâlâ sürekli konuşuyorlar-"

"Birbirlerinin zincirlerini sarsmak için konuşuyorlar."

"Biliyorum, ama ben onların sevgi dili olduğunu sanıyordum. Bana sorarsanız, babam sırf annemi çıldırtmak için o kızla çıkmaya başladı."

"Annem delirmiş, Mia."

"Carly." Mia'nın sesi birden sakın ve derli toplu çıkmıştı. Anne gibi. "Bunu açıklayamam ama annem bu adamla mutlu görünüyor. Ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok, değil mi? Sadece kabullenmek zorundasın."

Mia haklıydı elbette. Carly annesinin hayatındaki çılgın treni durduramazdı. Ve dürüst olmak gerekirse? Birkaç hafta önce olsa, "Harika, anne, devam et," derdi. Bir beyefendi çıkagelse ve annesini piyasadan çekse çok mutlu olurdu. Ama *o* kişi olmak zorunda mıydı? Max'in babası olmak zorunda mıydı?

Evine vardığında Mia'yla yaptığı telefon görüşmesini bitirmişti. Araba yoluna girdiğinde hava karanlıktı ama Conrad'ı arka verandada görebiliyordu, ayağa kalkıp ona el salladığını görebiliyordu. Biraz gazladı ve aceleyle arabadan inip hızla eve girdi. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde çantasını yere bıraktı ve oturma odasına yürüdü. Kendini ağır hissediyordu. . Ayakkabılarını tekmeledi ve yüzüstü kanepeye düştü. Köpek tırnaklarının ahşap zeminde çıkardığı tıkırtıyı duydu.

Bir an sonra mutfaktaki köşesinden çıkan Baxter görüldü. "Merhaba Baxter," dedi üzgün bir sesle ve yan yattı. Birkaç hareketten sonra Baxter kanepeye tırmandı ve kendisine yer olmamasına rağmen vücudunu Carly'nin üzerine örttü.

"Oof," dedi. "Çok şişmansın, Baxter." Ama yan döndü ve kollarını onun sıcak, pis kokulu bedenine doladı ve yüzünü kürküne gömdü. "Ben de seni seviyorum."

Baxter'la birlikte bir süre şekilde yattılar, 'ın umarsızca okşarken gözleri kapalıydı, düşünceleri son birkaç haftanın olayları ve şu anda kendini bulduğu garip alan üzerinde geziniyordu. Baxter patates çuvalı gibi yatmaktan memnundu, ara sıra iç geçiriyor ve bir keresinde arka bacağını kuvvetlice kullanmasını gerektiren ani bir kaşıntısı olduğunda neredeyse ikisini de kanepeden düşürüyordu.

Ama sonra biri kapıyı çaldı ve Baxter hem bekçi köpeği hem de hoş geldin paspası olma telaşıyla Carly'nin karnına bir pençe atarak onu fırlattı. Baxter koridorda kayarak kapıya doğru havlarken Carly haykırdı. Sırt üstü yuvarlandı ve şöminenin üzerindeki saate baktı. Saat on buçuktu. Conrad'ın sabrının tükendiğini tahmin etti. Yorgun bir iç çekişle kendini ayağa kaldırdı ve kapıya gitti.

On sekiz

Carly'nin yüz ifadesi yorgun bir teslimiyetten muzip bir gülümsemeye dönuştü ve bu gülümseme Max'in içinde bir arzu dalgasına dönuştü.

Orada bir aptal gibi duruyordu.

Baxter ve Hazel her zamanki gibi birbirlerine takılıp yuvarlanarak selamlaşırken, Baxter ellerini ceplerine soktu.

Carly köpekleri hiç fark etmemiş gibiydi. Carly onun kollarını tuttu ve şaşkınlıkla ona baktı. Carly onun kafasından geçen düşüncelerin aynısının kendi kafasından da geçtiğini hayal etti. "Özür dilerim, geç oldu," dedi. "Sana mesaj attım-"

"Öyle mi? Kız kardeşimle telefonda

konusuyordum-" "Eğer geri gelmemi istiyorsan-"

"Hayır!" Onun elini tuttu. "Hayır, hayır, lütfen içeri gel." Elini . "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

İçeri adımını attı ve Carly kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Burada olmana çok sevindim. Bu çılgıncaydı, Max. Çılgınca değil miydi?"

"Çok çılgıncaydı," diye kabul etti. Ellerini kızın beline koydu ve onu biraz geriye itti. Onun yüzünü görmek istiyordu. Koyu renk kaşlarını ve gözlerinin üzerinde nasıl kavis yaptıklarını görmek istiyordu. Hafifçe kalkık burnunu. Baştan çıkarıcı, pelüş dudaklarını. Bu ışıktta neredeyse rüya gibi görünüyordu. Onu öptü. Oyalandı, öpücüğü bu gece yaşanmamış olsaydı muhtemelen olmayacak bir şekilde .

O onu öptü, kollarını sıkıca sararak sokuldu. Ama sonra iç çekti, sesi yorgun ve üzgün geliyordu ve adam da yorgun ve üzgün hissediyordu. "Hadi konuşalım," dedi.

"Evet."

Max köpekler için ıslık çaldı. Patileri içinde, koşuşturarak eve geldiler. Kazı yapıyorlardı. "Harika," dedi. "Gidip ne yaptıklarına bakayım-"

"Hayır, hayır, yarın bakarım. Bitki bahçesi olduğuna eminim. Baxter bir kez fesleğenin tadına baktı mı, artık geri dönüşü yoktur. Hadi," dedi ve onun elinden tutarak oturma odasına, kanepeye kadar çekti. Sanki az önce bir yarışta koşmuşlar gibi birlikte kanepeye uzandılar. Hazel keşfetmek için tırıs gitti ve Baxter da onun peşinden tırıs gitti.

"İçecek bir şey ister misin?" Carly sordu.

Başını iki yana salladı. Yarın erken kalkması gerekiyordu. Sunumunun üzerinden geçmek için Drake ile buluşacaktı. Bu gece üzerinde çalışacaktı ama Carly ve Evelyn gittikten sonra babasıyla konuşmak için geride kalmıştı.

"Max? Çok özür dilerim," dedi Carly.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Ne için?" dedi gözlerini devirerek. "Başlangıç olarak annem için. Ve bundan sonra olacak her şey."

Onu tam olarak anlamamıştı ama başını salladı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bu sadece ... vahşi." Kızın yüzüne baktı ve saçlarını okşadı. "Babamla bu konuda uzun uzun konuştuk."

"Öyle mi?" Yüzünü ona dönmek için kanepede döndü. Çok umutlu görünüyordu, sanki adam bu işi onlar için düzeltecekmiş gibi. Ama düzeltemedi. Onun için düzeltmeyi ne kadar çok istese de. *Onlar* için. Carly'nin ihtiyacı olan her şeyi yapmak istiyordu. Onun için her şeyi yapan kişi olmak istiyordu. Carly'den gerçekten hoşlanıyordu. Hatta ona aşık bile olabilirdi. Her ne olsun, onu kaybetmek istemiyordu.

Belki de annesi haklıydı. Belki biriyle tanışabilirsin ve sadece bilirsin.

"Oh, hayır. Bana bakışından kötü olduğunu anlayabiliyorum. Kötü, değil mi? Çoktan evlendiler mi?"

"Hayır," dedi acı bir atarak. "Ama onu gerçekten seviyor, Carly. Ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Babam uzun zamandır yalnızdı ve kendini Jamie'ye adamıştı ve ben Elimde değil ama sevecek birini bulduğu için minnettarım."

"Biliyorum, anlıyorum," dedi Carly. "Ama annem değil, Max. Onun dışında herkes."

Homurdandı.

"Ben ciddiylim. Onu tanımıyorsun. O ... yapacak." Carly doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi bir an başını çevirdi. "Her şeyi mahvedecek. Kasıtlı olarak değil. Ama gerçekten çok aceleci." İnledi ve gözlerini ovuşturdu

parmaklarıyla. "Bunu açıklamak çok zor." Ellerini indirdi. "Annemi seviyorum. Seviyorum. Ama onu sevmem onu *görmediğim* anlamına gelmiyor. Duygusal kararlar veriyor ve hızlı hareket ediyor, sonra da ... etrafındaki herkes sonuçlarına katlanıyor."

"Ne yani, bunun onun için bir heves olduğunu mu düşünüyorsun?"

Carly omuz silkti. "Belki. Muhtemelen. Bilmiyorum, ben sadece ... Onun nasıl olduğunu biliyorum."

"Babamı da tanırım ve iyi bir karakter yargıcıdır. Kendisinden tamamen hoşlanmayan birine bu kadar aşık olacağına inanamıyorum." dedi, doğru kelimeyi ararken.

"Doğru," diye mırıldandı. "Annem onunla tamamen ilgileniyor. En azından şimdilik." Çiğnenmiş gibi görünen bir yastığın saçaklarını karıştırdı. "Yani sence bu gerçekten onların arasında mı oluyor?"

Max iç çekti. "Babam oldukça kararlı görünüyor." "Onu vazgeçirmeye çalıştın mı?"

Onu bundan vazgeçirmek çok cazip gelmişti ama Max babasına hayatını nasıl yaşayacağını söyleyemezdi ve söylemedi de. Babası da onun fikrini sormamıştı ki bu çok şey ifade ediyordu. Babası her zaman Max'in fikrini sorardı. Ama bu konuda değil. "Onu uyardım ama dürüst olmak gerekirse? Duymak istemedi. Babam uzun zamandır bu yükü taşıyor ve mutlu olmak istiyor. Ben de onun mutlu olmasını *istiyorum*. Ve görünüşe göre annen onu mutlu ediyor. Bana küçük bir çocuk gibi gülümsüyordu, Carly."

Carly arkasını döndü ve bir iniltiyle kanepeye yaslandı. "Vegas'a ne zaman gideceklerini söyledi mi?"

"Söylemedi ve ben de sormaya cesaret edemedim." Kolunu onun arkasına itti ve onu kendi tarafına çekti. "Anlaştığımız tek şey, Jamie'yi kendi alanına sahip olabileceği bir yaşam alanına yerleştirmenin zamanının geldiği." Max babasının ciddi olduğunu böyle anladı. Sonunda Jamie'nin kendine ait bir yere ihtiyacı olduğunu kabul etmişti.

Hazel ve Baxter oturma odasına döndüler ve birlikte şöminenin önüne uzandılar. Baxter başını Hazel'in bedeninin üzerine koydu ve memnuniyetle iç çekti. Bu basit köpek hareketi Max'in yüreğini burktu. Carly'nin yanına kıvrılmak ve memnuniyetle iç çekmek istediği şey buydu. "Belki de sadece ... devam edebiliriz. Bırakalım onlara olanlar bizim dışımızdaki bir dünyada gerçekleşsin," diye önerdi. Hazel ve Baxter gibi.

"Üvey kardeş olacağız, Max. Garip değil mi?"

"Sadece ismen üvey kardeş olacağız."

"Ama gerçek hayatta," dedi. "Yani, bir düşünün. Aile yemeklerine gidiyoruz ve annem diyor ki, bu benim kızım ve onun erkek arkadaşı, üvey oğlum Max."

Biraz yüzünü buruşturdu. "Bizler yetişkiniz. Sanki birlikte büyümüşüz gibi. Bu tamamen yapılabilir bir şey."

"Bu tamamen sapıkça."

"Eğer insanlara söylersek."

"Yani anne babamızın evli olduğundan hiç bahsetmeyecek miyiz?"

Onun ne söylediğini biliyordu. Garipti. Tam olarak yanlış sayılmazdı ama yine de ağzında kötü bir tat bırakmıştı. "Tamam. Bunu daha yeni öğrendik. Şimdilik günü gününe yaşayalım. Ne olacağını kim bilebilir?"

"Çok doğru," diye kabul etti.

"Başladığı kadar çabuk bitebilir."

"Ya da başladığımız gibi çabuk bitebiliriz," diye mırıldandı.

"Hey," dedi adam onu dürterek. "İyimser ol, benim hatırım için."

Gülümsedi. "İyimser olmaya çalışacağım. Senin iyiliğin için. Ve benim için." Onu görebilmek için kollarında döndü. "Peki ya Jamie? O bu yeni gerçeklikle iyi olacak mı?"

Max de aynı şeyi merak ediyordu. "Bilmiyorum. Umarım öyledir."

"Hey," dedi biraz neşelenerek. "İşte sana bir fikir. Babana bizden bahsetsen nasıl olur?"

"Bunu düşündüm. Ama onu tanıyorum ve ne yapacağını biliyorum - Evelynle ilişkisini bitirirdi. Özel hayatında ne fedakârlık yapmak zorunda kalırsa kalsın, benim mutluluğuma asla engel olmaz." Çenesini kaşıdı. "Ya annene söyleseydik?"

Carly homurdandı. "Bunun harika olduğunu düşünürdü. Bunun mutluluğuma engel olduğunu düşünmezdi, bunu bir parti olarak görürdü."

Max Carly'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Yorucu bir gece oldu. Belki de şu anda bunu hiç düşünmemeliyiz."

"Bunu düşünmeden *edemiyorum*. Hiç evrenin sana karşı komplo kurduğunu hissettiğin oluyor mu?"

"Büyük kız külotuna ne oldu?" "Hazel'da, hatırladın mı?"

Onun dudaklarını öptü. "Bizi nasıl neşelendireceğimize dair bir fikrim var."

"Gerçekten mi?" O onu öptü. "İyi olsa iyi olur. İçinde seks olsa iyi olur çünkü başka bir şeyin işe yarayacağını sanmıyorum."

"Eğer bunu düşünmekten vazgeçmeni sağlayacaksa, bedenimi bu amaç için bağışlamaya hazırım."

"Ve ben bunu kabul etmeye hazırım. Henüz üvey kardeşim değilsin."

Max kendilerini içinde buldukları bu garip evrende neler olacağını bilmiyordu ama birdenbire umursadığı tek şey onunla sevişmek oldu. Onu kanepeye itti ve ellerinin her vuruşunda, umursamaktan biraz daha uzaklaştı ve kontrolünü kaybetmenin sınırına biraz daha yaklaştı. Birlikte oldukları her an ona duyduğu arzusun içinde alevlenmesi tuhaftı. Dudaklarının her dokunuşu, parmaklarının her okşayışı alevleri körüklüyordu. Başka bir şey düşünemiyordu ve bu anı kaybedemezdi, bu gecedan sonra değil, çünkü karnının etrafında çırpınan küçük sezgi kuşu bunun son kez olabileceğini söylüyordu.

Carly aniden onun başını ellerinin arasına aldı. "Bu çılgınlık!" dedi nefes nefese.

"Hayır, hayır, henüz değil. Henüz delilik değil."

"Yani, mükemmel bir yatağım varken iki kişilik bir izleyici kitlesiyle kanepede ne işimiz var?" Zıpladı, adamın elini tuttu ve onu kanepeden yukarı çekti. Her iki köpek de beklentiyle başlarını kaldırdı.

"Dur," dedi sertçe, tabii ki bu hiçbir zaman işe yaramadı ve bu durumda iki tembel köpeği de ayağa kalkmaya teşvik etti. Carly bir sevinç çılgılığı atarak koridorda koştu ve onlardan kaçmaya çalıştı. Max onu takip etti, köpekler onları takip ederken arkasına baktı ve ne kadar yakın olduklarını görmek için döndüğünde kapıya çarptı. Köpekler onlara ulaştığında kapıyı çarparak kapatmayı başardı.

Carly kulağını kapıya dayadı. "Tam ," dedi biraz nefes nefese kalarak. "Baxter'ın kokladığını duyabiliyorum."

Max güldü. Aniden onu belinden yakaladı ve ayaklarından kaldırarak kapıdan uzağa savurdu, sonra da yatağına doğru geri geri yürüttü. Birlikte yere düştüler, aptallıklarına gülüyorlardı. Kapının diğer tarafında köpeklerden biri havladı.

Max doğrulup oturdu. "Onlara verebileceğim bir kemik ya da başka bir şeyiniz var mı?" "Hayır! Baxter havuç atıştırıyor-"

"Tanrım, kadın, ne zaman öğreneceksin? Bir köpeğin ödül mamasına ihtiyacı vardır." Max hırlayarak ona doğru atıldı.

Gömleğini pantolonunun belinden çekti, sonra onu itti ve üstüne yuvarlandı. Bu noktadan onun odasını görebiliyordu; tika basa dolu dolabı. Şeffaf perdeleri. Makyaj aynasına yapıştırılmış post-it'ler ve resimler.

Kemerinin tokasını çözdü.

Max dirseklerinin üzerine çıktı onun düğmeyi açıp fermuarı indirmesini izledi.

"Prezervatifin var mı?"

Bakışları yukarı kaydı. Birden adamın ve yatağın üzerinden atladı, makyaj masasına gitti ve yanına uzandı. Plastik bir çuvalı havaya kaldırdı, sonra yatağın üzerine fırlattı.

Max çantayı açtı ve içine baktı. Bir kutu tampon, yeni bir tüp diş macunu ve bir kutu prezervatif vardı. Kutuyu çıkardı ve baktı. "*Ekonomik* boy," dedi takdirle.

"Uzun ve mutlu bir ilişki için hazırlanıyordum." Elbisesini başının üzerinden çekti, ardından giydiği tayttan sıyrıldı. Arkasına uzandı ve sütyeninin kancasını açtı. "Başka sorunuz var mı?"

Max ayakkabılarını tekmeledi ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirmeye başladı. "Evet... ne bekliyoruz?"

Carly yatağa tırmandı. Ve sonra elleri onun üzerindeydi, vücudunda geziniyor, onu çimdikliyor, okşuyor, ısıırıyordu. Carly parmaklarını adamın ereksiyonuna doladı ve Max için her şey kayboldu. Bir süre böyle hareket ettiler, bir o yana bir yana yuvarlandılar, böylece vücutlarının dokunulmadık hiçbir kalmadı. Sonra el yordamıyla o devasa prezervatif kutusunu aradı.

Carly'nin salıverilmesi uzun ve yavaştı ve bundan büyük zevk aldı, mantığın ötesinde tahrik oldu. Ona baktığında aralarındaki akışı, sessiz iletişimi, karşılıklı beklentileri ve saygıyı hissedebiliyordu. Başka hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmemişti ve tekrar merak etti, bu aşk mıydı? Kimyasal reaksiyonu bir kenara bırakın, bu *aşk* mıydı, tüm rasyonel düşünceleri bir kenara iten ve erkekleri asla yapamayacakları şeyleri yapmaya iten o şey? Bunu önemli, biraz çaresiz ve dünyevi olmayan bir şey gibi hissettiren şey aşk mıydı? Sadece bedensel değildi, ondan daha aşkındı. Tuhaftı, aşk denen bu şey; onu görmüyordunuz, duymuyordunuz ama birdenbire öyleydiniz.

Eğer buna inanmıyorsa, tek yapması gereken ona ve şu anda ona nasıl baktığına bakmaktı. Onu inandırdı.

İkisi de serbest kaldıklarında, ikisi de çok uzun bir süre konuşmadı. Sanki dağdan aşağı yuvarlanıyorlarmış, gerçekliğe serbest düşüş yapıyorlarmış gibi hissetti. Ama sonunda kadın hareket etti. Adamın sırtını okşadı, sonra omzunu öptü. "Neydi o?"

Sevgi. Bu aşktı, Carly.

"Her neyse, harikaydı," dedi ve onun kürek kemiğini öptü.

Ama her şey fantastik değildi.

Max sabahın erken saatlerinde horlayan iki köpeğin soğuk terler içinde uyandı. Carly'nin onları odaya aldığını hayal meyal hatırlıyordu.

Yan yatmış, sırtını ona dayamıştı, teni sıcaktı ve şaşırtıcı derecede güzel kokuyordu.

Kolunu okşadı, sonra kafasının içinde birinin "Üvey kız kardeşinle mi çıkıyorsun?" dediğini duydu.

Sevimsiz porno gibi geldi.

On dokuz

Max şafak sökmeden Carly'nin evinden ayrıldı, onu öpücüklerle boğdu ve planladıkları gibi Barkin' Springs'de buluşmaları gerektiğini fısıldadı. Kalktı, duş aldı ve gün için giyindi ve oturup e-postasını kontrol et.

Carly'nin nefesi kesildi; Ramona McNeil'den bir mesaj vardı. Carly ona Kötü Haber e-postasını gönderdiğinden beri tek bir ses bile duymamıştı.

Bayan Kennedy, Yeni Tasarımcı Vitriini öncesinde bir toplantı ayarlamak için lütfen ofisimi arayın. Bana göstereceğiniz bir şey varsa, lütfen o zaman getirin. Önümüzdeki hafta Austin'e bir fotoğrafçı gönderiyorum. Bilgileri ekte. Lütfen onun için stüdyoda biraz zaman ayarlayın. Teşekkürler, RM

Carly ekranına baktı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. Victor son teslim tarihine kadar hiçbir şey göstermediğinde Ramona'nın onu sildiğinden emindi. Bir yanıt gönderdi.

Çok teşekkür ederim! Size modadaki bir sonraki harika bakış açısını göstermek için sabırsızlanıyorum. Zorlu bir yol olduğunu biliyorum ama hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Victor Allen bir ev ismi olacak.

Bacağına yaslanmış yatan Baxtera "Bu inanılmaz," dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Baxter kuyruğunu salladı.

"Demek ki bu tavşanı şapkadan çıkarabilirim!" Telefonunu eline aldı ve Victor'u aradı. Telesekreter çıktı. "Ugh," dedi.

Öğleden sonra *Entertainment Weekly* ile bir telefon röportajı yapacaklardı, Victor bu röportajı almak için gerçekten çok çalışmıştı. Victor'un kırmızı halı tasarımı için aldığı olumlu haberlerin bir videosunu, kırmızı kumaşın bir örneğini (bunu daha sonra açıklayacaktı) ve tanıtım departmanı için dikkatlerini çekeceğini umduğu bazı hediyeler göndermişti. İşe yaramıştı; birkaç hafta önce telefon almıştı.

Victor dünkü görüşme çağrısını doğrulamıştı. *EW* ve *Couture* arasında, Carly bu işi çevirebileceğine ikna olmuştu. Bu kariyerde sevdiği şey de buydu; zor durumları düzeltmek ve dünyaya gerçek yeteneğini göstermek çok tatmin ediciydi. Yatak odasının zemininde küçük bir dans hareketi yaptı ama ayağı bir köpek oyuncağına takıldı ve makyaj masasına tökezledi.

Başını bile zorlukla kaldıran Baxter'a " yok," dedi. "Ben iyiyim."

O kadar heyecanlıydı ki, orijinal bir Victor Allen giymişti - son derece geniş paçalı lacivert bir pantolon ve kulaklarına kadar uzanan sivri omuzlu beyaz bir ceket. Eşyalarını topladı, Baxter'ı bu sabah onunla birlikte gezmesi için tasmaladı ve ön kapısını açtı - ve bir alarm çığlığını bastırdı.

Conrad verandasında duruyordu.

Carly gergin bir şekilde güldü. "Beni korkuttun!" Bu ürkütücüydü - ne kadar zamandır burada duruyordu? Kendini savunmak için bir şeyler alması gerekip gerekmediğini düşündü. Ne gibi, çok şirin Kate Spade el çantası mı?

Conrad soğukkanlılıkla, "Günaydın Carly," dedi. Eğilip Baxter'a uygun bir selam vermek için durakladı, sonra ayağa kalktı. "Kira kontratını imzalamak için henüz gelmedin."

"Biliyorum," dedi özür dileyerek. "Dürüst gerekirse Conrad, kiraya epey zam geldi ve ben hâlâ işleri yoluna koymaya çalışıyorum."

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne çalışıyorsun?"

"Mesela ... parayı nereden bulacağım."

"Oh." Buna çok şaşırdığı belliydi. Sanki parası olmadığı fikrini bile kavrayamamış gibiydi. Gözleri kızın yüzünde gezindi, sanki onun düşündüğü kişi olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyordu. "Peki, bu işi çözüp çözemeyeceğinizi ne zaman anlayacaksınız?"

On bin dolarlık soru buydu. Ama ondan şekilde kaçmaya devam edemezdi. "Bana birkaç hafta verebilir misin? Victor Allen'ın New York'taki defilesi yaklaşıyor, döndüğümde bazı cevaplar almış olurum." Nasıl bir cevap bulabileceğini bilmiyordu.

O zaman şu anda olduğundan daha fazla cevap bulamazdı ama en azından bunu çözmek için ona biraz zaman kazandıracaktı.

Conrad kaşlarını çattı. Baxter'a baktı ve dev kargo şortunu yukarı çekti. "Sanırım," dedi. "Ama eğer burayı karşılayamıyorsan, seni buradan çıkarıp başka birini almalıyız. Bu sadece iş, biliyorsun."

"Tabii. İş." Sadakat, zamanında ödeme ve bu kulübeye tertemiz bakma buraya kadarmış. Hayal kırıklığının kötü bir mide ekşimesi vakası gibi arttığını hissedebiliyordu. Bu evi gerçekten seviyordu ve başka bir yerde yaşama düşüncesi onu ölçülemeyecek kadar üzüyordu. "Umm .." Saatine baktı. Ama bir kez daha saatini takmamıştı. Verandaya çıktı, kapıyı çekip kapattı ve Conrad orada dikilip şaşkın şaşkın bakarken anahtarını kapının içine soktu.

Gitmek için döndüğünde, "Yani şimdilik iyi miyiz?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi ve at kuyruğunu kaşdı. Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama her neyse, kadın bunu gerçekten duymak istemiyordu. Gülümsedi ve "Gitsem iyi olacak yoksa geç kalacağım" dedi.

"Evet." Yoldan çekildi. Kadının Baxter'la birlikte arabasına doğru yürümesini izledi ve bu olay örgüsü karşısında ne yapacağını bilemiyormuş gibi ensesini ovuşturdu.

Carly kapıdan çıktığında hâlâ orada duruyordu.

Mahalleden çıkar çıkmaz babasını aradı. "Günaydın, Peach!"

"Hi-"

"Hayır, tatlım, orada değil. Diğer dolapta."

Carly babasının güne Hannah'yla başlayacağı düşüncesiyle irkildi. Uzun bacakları, daracık tişörtü hayal etti.

"Üzgünüm," dedi babası. "Sesini duymak çok güzel, Peach! Seni üzmüş olabileceğimi düşündüm. Ama biliyorsun Carly, ben hâlâ ihtiyaçları olan bir adamım ve ben-"

"Baba!" dedi adam daha ihtiyacını açıklayamadan. "Beni üzmedin. Şaşırdım, hepsi bu."

"Şey, bunu anlayabiliyorum. Sanırım benim ilişkim ve annenin Vegas'a uçmak gibi saçma bir fikri arasında-"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sonra başını salladı. "Boş ver. Biraz acelem var ve baba, sana bir şey sormam gerekiyor." "Tabii ki! Neye ihtiyacın var?"

"Bir kredi," dedi. "İşim, hayatım, öyle ki, iyi gitmiyor ve evimi kaybedebilirim."

"Oh, hayır. Bunu duyduğuma üzıldüm. Peki ya yanında çalıştığın çocuk?"

"O çocuk tek başına gelecek ay başlayacak yeni kirayı ödemeye yetmez. Gordon Romero ve ben yollarımızı ayırdık."

"Kim?"

"Çemberleri olan adam."

"Ah. Doğru. Peki, ne kadardan bahsediyoruz?"

Carly her zaman kendi yolunu çizmişti. Hiçbir zaman tek kuruş borç almak zorunda kalmamıştı ve şimdi başlamak zorunda kalmak onu hasta hissettiriyordu. "Sanırım ... beş?"

Telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu. "Beş yüz mü?" "Beş bin," dedi usulca. "Çok fazla olduğunu biliyorum ama başka bir Müşteri, yardıma ihtiyacım var. Mümkün olan en kısa sürede size geri ödeyeceğim. Faiziyle birlikte." "Oh. Şey," dedi. "Bundan emin değilim, Peach. Bu işe çok para yatırdım.

Devre mülklere para yatırmak. Hannah da Şükran Günü'nde sahile gitmek istiyor."

Carly telefonu kulağından uzak tuttu. "Kahretsin," dedi. Telefonu tekrar kulağına götürdü. Babası hâlâ konuşuyordu. "Belki bin dolar? Bunu verebilirim. Ve bilirsin, benim için birkaç arama yapabilirsin."

"Aramalar?"

"Arkadaşlara ve aileye. Belki birkaç soğuk arama, ama önce tanıdıklarımızı tüketelim. Her zaman çok ikna ediciydin. Bence devre mülk satışında harika bir iş çıkarırsın. Ve sattığın her devre mülk için sana bir yüzde ödenecek."

Carly o kadar şaşkıncı ki, önünde aniden duran arabanın çarpmamak için direksiyonu kırmak zorunda kaldı. "Baba, lütfen yanlış anlama. Ama ben devre mülk satmayacağım. Ben halkla ilişkiler işindeyim. Satış değil."

Kıkırdadı. "Arayıp para isteyen sensin Carly. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Ama . . ." Ama ne? Öylece pes edip ölecek ve devre mülk mü satacaktı? "Ama bir yolunu bulacağım."

"Annene sordun mu? Boşanırken epey parası vardı ve eğer hepsini uçurmadıysa, geriye bir şeyler kalmış olabilir. Yeni adama vermeden önce alsan iyi olur. Onunla kim bilir? Annem

hiçbir zaman çok tutumlu olmadı, ama bir şekilde onun harcama alışkanlıkları benim suçum çünkü yeterince kazanmadım-"

"Seni sonra arayabilir miyim?" Carly sordu.

"Elbette, Carly. Ve dinle, her vadinin bir zirvesi vardır."

"Doğru. Teşekkürler." Telefonu kapattı ve gözlerinin arkasına doğru tırmanan mide ekşimesini yuttu.

Victor'un stüdyosuna giderken geçinebilmek için başka bir yol bulmaya çalıştı. Arabasını mı satacaktı? Şehirde Uber'le dolaşabilirdi. Ama buralarda trafiğin yoğun olduğu saatlerde ek fiyatlandırma, benzin ve sigortadan tasarruf edebileceğini düşündüğü parayı kısa sürede tükettirdi. Her köşede kiralık elektrikli scooterlar vardı. Ama gerçekten mi? Yazın sıcaklıklar yüzüyülmü?

El çantalarından bazılarını satmak için bir konsinye satış sitesine koyabilirdi. Ama bunun ne kadar hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir satış için altı ay bekleyecek miydi?

Kongre Caddesi'nde trafik sıkışıklığına girdiğinde telefonu çalmaya başladı. Bir ışıktaki takılıp kalınca telefonu eline aldı. Fark etmediği bir dizi mesaj vardı.

Anne: Günaydın, sevgili kızlarım! Dün gece internetten biraz alışveriş yaptım. Sevgili yaşlı anneniz için gelinlik olarak buna ne dersiniz?

Annesi bembeyaz bir gelinlik diktirmişti, tamamen gösterişliydi.

Anne, neredeyse altmış yaşındasın. Biraz .

Anne: Teşekkür ederim, Mia. Neredeyse altmış yaşına geldim diye kendimi bir kademe aşağı çekmem gerekmiyor. Her zaman olduğum kadar canlı ve açıkçası çok daha seksiyim. Tıpkı baban gibi konuşuyorsun. Buna ne dersin?

Annesinin iliştiirdiği bir sonraki resim, kolsuz, tatlı yakalı ve denizkızı etekli bir gelinlikti. Bunu birkaç gelinlik fotoğrafı daha izledi, hiçbirini ikinci bir düğün için ya da açıkçası yirmi dört yaşında olmayan ve on iki katılımcıyla büyük bir kilise düğünü planlamayan herhangi biri için uygun değildi.

Güzel!

Carly bu mesajla Mia'nın konuşmaya bir son vermeye çalıştığını tahmin etti, çünkü bu tam bir çılgınlıktı. Işık döndü. Carly, Mia'nın

telefonunu yolcu koltuğuna koydu ve stüdyoya gitti. Otoparka girdiğinde telefonunu eline aldı ve bir kısa mesaj gönderdi:

Carly: Anne, bu elbiseler ilk kez kilise düğünü yapacak birinin giyeceği türden. Vegas'a gideceğini sanıyordum. Vegas bana kokteyl diyor, kızaran gelin değil.

Anne: Düğünün nerede kimin umurunda? Neden istediğim gelinliği giyemeyeyim?

Carly telefonunu çantasına attı. Ama annesinin işi henüz bitmemişti. Ping sesini duydu ve hayal kırıklığıyla hırlayarak telefonunu çantasından çıkardı.

Anne: Toby ve ben Pazar öğleden sonra hepinizi evimde ağırlamak istiyoruz. Çocukları burada olacak ve Trace de hafta sonu için geliyor. Herkesin tanışmasını istiyoruz.

Carly hemen cevap vermedi; bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Baxter'ı arabadan indirdi ve stüdyoya girdi. Kapıdan içeri adımını atar atmaz bakışları duvarda asılı duran bir mavi bir de limon yeşili elbiseye takıldı. Mavi olanın tek omuz askısında elle dikilmiş kumaş çiçekler vardı. Yeşil olanın ise asimetrik bir etek ucu vardı. Her ikisi de iğrenç görünüyordu.

Baxter, Victor'un sırt üstü yattığı, ayaklarını bir kolunun üzerine koyduğu ve dikkatini telefonuna verdiği kanepeye doğru yürüdü. Elini dalgınca Baxter'ın başını okşamak için indirdi. Carly, Victor'da başka bir şey daha olduğunu fark etti. Kafasını tıraş etmişti. Gökkuşağı gitmişti.

"Saçını kestirmişsin!"

Victor gözlerini ekrandan ayırmadan, "Evet," dedi.

Harika. Kötü bir ruh hali içindeydi. Carly etrafına bakındı. "June nerede?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil," dedi Victor. "Kıçıma binmesinden bıktım."

June'un onun kıçına tekme atabileceği doğru olsa da, Carly yine de telaşlanmıştı. Victor'u June olmadan nadiren görüyordu. "Pekâlâ.

Entertainment Weekly ile röportaj için hazırlanmak ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Gerek yok."

Çantasını yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Şu anda gerçekten bir şeyi tekmelemek istiyordu. Belki Victor'a, belki de karnına güzel bir karate tekmesi atmak. Ne olduğunu, tam olarak neye dönüştüğünü bilmiyordu ama Victor'un bir tür depresyondan ve müthiş bir özgüven eksikliğinden muzdarip olduğu açıktı. Bunun için ne yapacağını bilmiyordu. Üzerindeki elbiselere doğru yürüdü.

Duvara bakarak, onu içinde bulunduğu bunalımdan çıkarabilecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. "Bu tasarımların arkasındaki ilham hakkında konuşmak ister misin?"

Victor başını çevirdi ve elbiselere baktı. "Evet. Yaratmaları için baskı yapılmasından ilham alıyorlar." Dikkatini tekrar telefonuna verdi.

"Daha fazlasını yapacak mısın?"

"Bilmiyorum, Carly. Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum. Herkesin nefes almama izin vermesi gerekiyor."

Carly ona söylemek istediği her şeyi geri püskürtmek zorunda kaldı. "Bundan daha fazla bir şey istemezdim. Ama Yeni Tasarımcı Vitriini için ne planladığınızı bilirim size yardımcı olabilirim. Önümüzdeki Çarşamba yola çıkıyoruz."

"Şimdi annem gibi konuşun. Zamanım var."

Zamanı yoktu, en azından onun görebildiği kadarıyla yoktu ama Carly onunla tartışmayacaktı. Bugün büyük bir hedefi vardı: *Entertainment Weekly* ile yapacağı röportajı atlatmasını sağlamak. Belki bu işe yarar. Belki tasarımlarının büyük bir yayın organı tarafından beğenilmesi ruh halini değiştirebilirdi.

Bugünkü ikinci hedefi başvuracak daha fazla iş bulmaktı, çünkü bunun onun için bir yemek bileti olmayacağı açıktı.

Ve üçüncü hedef ... üçüncü hedefin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama ne olursa olsun köpek parkında olacaktı.

Victor konuşmayı ya da koltuktan kalkmayı reddettiği için, Carly *Entertainment Weekly* ile telefon görüşmesi zamanı gelene kadar bazı telefon görüşmeleri yaptı ve iş sahalarını araştırdı. Ona zamanın geldiğini söylediğinde, yüzüne bile bakmadı.

"Victor, lütfen," dedi Carly. "Seninle bu görüşmeyi yapabilmek için çok çalıştım."

Victor derin bir iç çekerek kendini koltuktan kaldırdı ve muhabiri Skype'tan izleyebilmek için çalışma masasında ona katıldı.

Kristie Anderson ağır göz makyajı ve güneşli gülümsemesiyle neşeli bir sarışındı. Victor Allen'la tanıştığı için gerçekten heyecanlanmış görünüyordu ve aktris Taryn Parker için yaptığı kırmızı halı tasarımından övgüyle bahsetti. Victor kibar ve . Modayla çok erken yaşlarda tanıştığını, mahallesindeki kiliseye giden kadınlardan etkilendiğini söyledi.

Çok sayıda pastel renk ve yaratıcı şapkalar giyerlerdi. Annesinin onlara

dikiş dikmeyi öğrenmiş. Bir sanat lisesine gittiğini ve orada tasarımın temellerini öğrendiğini ve daha sonra büyük tasarımcıları inceleyerek kendi kendini yetiştirdiğini söyledi.

Carly çok heyecanlanmıştı. Adamın son zamanlardaki tavrı göz önüne alındığında, bu görüşme umduğundan da iyi gidiyordu.

Sonra Kristie dedi ki, "Kırmızı halıdaki görünümün gerçekten muhteşemdi. Taryn Parker'ın şimdiye kadar giydiği en rahat elbise olduğunu söylediğini okumuştum. Ben de şimdiye kadar giydiği en güzel elbiselerden biri olduğunu düşündüm. Kırmızı halı için size ilham veren neydi ve sonuç hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Victor dudaklarını birbirine bastırdı ve ekrana baktı. Elini başının üstünde gezdirdikten sonra şöyle dedi: "Bana ilham veren şey bir maaş çekiydi. Sonuç hakkında ne düşündüm? Aptalca ve ezikçe. Anlamsız."

"Oha!" dedi Carly ve güldü. "Victor şaka yapıyor, Kristie-" "Sana karşı dürüst olacağım," dedi Victor ve Carly'ye baktı. "Bak, ben Bunun seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğratmadığımı mı sanıyorsun? Ama geriye dönüp baktığımda görebildiğim tek şey, sanat yerine maaş çekinden ilham alan biri. Benim *sanattan* ilham almaya ihtiyacım var." Ve ayağa kalkıp kameranın görüş alanından çıktı.

Carly Kristie'ye baktı. Kristie de şaşkınlık ve biraz da sevinçle gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "Vay canına. Birileri kötü bir gün mü geçiriyor?"

"Seni birkaç dakika sonra arayabilir miyim?" Carly sordu.

"Elbette!" Kristie öyle dedi. Sırıtiyordu, sanki az önce tesadüfen içine düştüğü hikâyenin tadını çıkarıyormuş .

Ne yazık ki Victor'la konuşmak yoktu. Carly'ye bu konuda çok düşündüğünü, sorununun ne olduğunu, neden yaratamadığını ve bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Carly ona sanat yaptığını, diktiği her parçanın sanat olduğunu söyledi ama Victor bunu duymak istemedi. Eğer Carly "çenesini çalıştıracaksa" gidebileceğini söyledi. Carly ağzını açacaktı, o da gitti.

O ve Baxter dışarıda bir banka oturdular ve Kristie'yi geri çağırdı. Kristie onu aradı ama hikâyesinde tek bir ayrıntıyı bile atlamayacağı belliydi. "Duyduğuma göre bu genç tasarımcılar şöhrete ulaştıklarında üzerlerinde büyük bir baskı oluşuyormuş."

Gerçekten mi? Bunu duydun mu, Kristie? "Victor Yeni Tasarımcı Vitrini için gerçekten çok çalışıyor ve bu çok stresli. Tahmin edebileceğiniz gibi, ona karşı büyük bir ilgi var ve bu röportajlar ek bir baskı oluşturunyor. Sen

Bilirsiniz, sanatçı yaratmayı sever ve bunun hakkında konuşarak zaman kaybetmek istemez."

"Hı-hı," dedi Christie. "Peki, bunu için teşekkürler Carly!" cıvıladı ve telefonu kapattı.

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*," diye inledi Carly. Bankın üzerine sırt üstü düştü.

Baxter ön patilerini bankın üzerine kaldırdı ve onun kolunu yaladı, sonra başını kucağına koydu. Kadın içini çekti ve ona sarılmak için eğildi. "Her zaman söylenecek doğru şeyi biliyorsun. *Kim iyi bir köpek?* Sen en iyi köpeksin, Baxter."

T Carly köpek parkında Max'le buluştuğunda gün bulutluydu ve hava nemli ve soğuktu. Düşünceli bir sessizlik içinde bir banka oturdular. Baxter ve Hazel keşfederken. Max de Carly'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu, sanki o da bir günde yaşlanmıştı. İliklerine kadar yorgun hissediyordu, gerçekten. Hayatı etrafında çökmeye devam ediyordu ve şimdi Max'le birlikte yüzdüğü küçük sal su almaya başlamıştı. Onun ruh halini değerlendirmeye çalıştı. Gülümsedi ama sanki bunu yapmak için kendini zorluyor gibiydi.

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Pazar günkü şu şey."

"Evet," dedi Carly. "İlginç olacak." Profesör kazağının kolundaki tüyleri karıştırdı. "Annem bütün gün gelinlik fotoğrafları durdu."

"Gelinlikler. Vay canına." Onun elini sıktı. "Gerçekten mi Carly? Dün gece, bunu atlatabileceğimizi düşünmüştüm. Bugün ise hiçbirini aklım almıyor."

"Sen ben de." Başını onun omzuna yasladı.

"Babamı annemden başka kimseyle görmeye hazır olmamam garip mi?"

"Hiç de değil. Annemle babamın hâlâ birlikte olmasını dilemem garip mi?" "Hayır. Sadece ... Bilmiyorum. Köpekleri alıp kaçsak mı?"

Kosta Rika'ya falan mı?"

"Sahilde yaşamak mı?"

"Kahvaltıda hindistan cevizi

yiyecek." "Akşam yemeği için

balık."

"Balık pişirmek için bir ateş yakın ve belki bir ağaç ev inşa etmekten bahsedin. Elbette bir köpek asansörü ile."

"Evet," dedi Carly. "İşler daha da çılgınlaşmadan hemen şimdi, şu anda gitmeliyiz. Ya da belki Pazar kadar bekleriz, böylece bunun ne kadar çılgınca olduğunu kendimiz görürüz."

"Tabii, neden olmasın," dedi alaycı bir ifadeyle. "Jamie yarın geliyor, böylece babam"-bileğini hafifçe salladı-"bir randevuya çıkabilir."

"Vur beni," diye mırıldandı.

"Asla olmaz." Kolunu onun omuzlarına doladı. "Şu anda tek müttefikim sensin ve seni çok özlerim."

"Aynen," dedi usulca. "Jamie'yle ne yapacaksınız?" "Köpek gösterisi DVD'lerinden birini takacağım ve Sunum. Bugün bir e-posta aldım. Önümüzdeki Perşembe."

"Ama Çarşamba günü New York'a gidiyorum. Burada olmayacağım!"

Kıkırdadı. "Merak etme. Muhtemelen üzüntülerimi birkaç birada boğmak isteyeceğim ve içimi için muhtemelen üzgün bir arkadaş olacağım."

"Max, asla bilemezsin-"

Ona bir konuşma yapamadan onu durdurdu. "Ama biliyorum. Kaderci davranmıyorum, sadece bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ve sonuçta o daha güçlü bir aday. Hey, benim için üzülme," dedi ve şakacı bir şekilde çenesini çimdikledi. ". İşimi kaybedecek değilim ya. Sadece bir aksilik, hepsi bu. Her neyse, senin harika çocuk nasıl?"

"Nereden başlayayım?" Carly sordu. "Gökkuşağı saçlarını kazıtmış. Ve bir *polo* tişört giyiyordu."

"Tanrım," dedi Max ve elini kalbine bastırdı. "Başına ne gibi bir kötülük geldi?"

"Çok komik profesör. Size çok fazla gelmeyebilir ama Victor gibi bir adamın kafasını tıraş edip polo tişört giymesi? Kendini ifade etmek için yaptığı bir şey yerine? Onun için gerçekten endişeleniyorum. Gösteri önümüzdeki Cuma günü ve eğer şimdi bir şeyler yapmazsa gösterecek hiçbir şeyi olmayacak."

Max kaşlarını çatı. "Bir haftada kıyafet yapabilir mi?"

"Hayır! Yani, bilmiyorum, ama bana imkansız görünüyor. Yapabileceğini söylüyor. Dört gün gibi bir sürede güzel bir kırmızı koleksiyon yarattığını söyledi ama bunu yapmak için gece gündüz çalıştı. Şimdi bunu yapabilir mi bilmiyorum." Akşamın erken saatlerinde gökyüzünün griliğine baktı. "Tüm o basın ve tanıtım

bir bir pencereden uçup gidiyor. O kadar çok şeyi iptal etmek zorunda kaldım ki, çünkü gösterecek hiçbir şeyi yok. Ve bugün *Entertainment Weekly* ile Skype üzerinden bir röportaj yaptı ve kırmızı halı görünümünün anlamsız olduğunu ve bu işi para için yaptığını söyledi. Çocuk şu anda bir tren enkazı ve bunu anlıyorum ve onun için üzülüyorum. Ama aynı zamanda çok kızgınım çünkü gerçekten çok çalıştım."

"Özür dilerim Carly," dedi Max usulca. Onu kendi tarafına daha sıkı çekti. "Dostum, sıradan bir *Peyton Place*'e mi düştük yoksa?"

"Şaka yapmıyorum." Carly içini çekti.

Tekrar boşluğa bakmaya başladılar. Carly kendini onun evinde, onun yatağında yatarken, pencereden o güzel arka bahçeye bakarken düşündü ve bir kez olsun onun için olağanüstü bir şey olduğunu düşündü. Sonunda sıra *ona gelmişti*.

Sıra hiç de ona gelmemişti. Sıranın kendisine gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. "Gezegendeki en şanssız iki insan gibiyiz, değil mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Eğer değilsek, ikinci ya da üçüncü sırada olmalıyız."

Bundan daha fazlasını söylemediler.

Söylenecek başka bir şey yok gibiydi.

Yirmi

WPazar öğleden sonra Max ve Jamie Evelyn'in evine vardıklarında Max, babası ve Evelyn'in birbirlerine çok benzediklerini inkar edemezdi. Aşık bir çift. Onların mutluluğu babasının yüzündeki yılları silmişti ve Max adına mutluydu. Ama Carly gibi o da biraz kırgındı. Neden şimdi bu?

O ve Jamie çiçeklerle gelmişlerdi. Jamie buketi babasına doğru itti ama babası, "Sanırım bunları Evelyn için istemiştin, değil mi Jamie?" dedi.

"Sadık baba," dedi Jamie ve onları tekrar babasına doğru itti.

"Sorun değil," dedi Evelyn ve buketi aldı. "Ne kadar güzeller! Çok düşüncelisin!" Birden öne fırladı ve Max'i yanağından öptü, sanki onu günlerdir değil de yıllardır tanıyormuş gibi. Sonra da aynı şeyi Jamie'ye yapmaya çalışmak gibi bir hata yaptı. Jamie bir alarm sesi çıkardı ve eğilerek yoldan çekildi.

"Oh. Özür dilerim," dedi Evelyn. Etrafında döndü ve çiçekleriyle birlikte evinin içinde kayboldu.

"Her şey Jamie," dedi babası, sesi uyarı doluydu. "Siz ikiniz içeri gelin."

Evelyn'in evi, Target'ın çapa görevi gördüğü bir alışveriş merkezinin hemen köşesinde, Sheffington'ların çok daha büyüktü. Bahçe kuş yemlikleri ve fiskiyelerle doluydu. Max, babası ve Evelyn'in nerede yaşayacaklarını bilmediğini fark etti. Babasını burada hayal etmekte zorlanıyordu. O eski Austinli bir adamdı. Kuzey Austin, Okul Aile Birliği'nin, perakende satışların ve mahalle kısıtlamalarının ülkesi gibi görünüyordu.

Evin gömme bir oturma odası ve geniş bir bahçe manzarası vardı. Evelyn'in zevkleri kesinlikle antika ve resmiydi. Sheffington çocukları için fazla . Annesi bu dünyada asla sahip olamayacağı tek şeyin güzel mobilyalar olduğunu söylerdi, çünkü oğullarının kıracağı bir şeye neden o kadar para ödesin ki?

Evin içinde bir yerlerde çocukların olduğunu duyabiliyordu ve sonra aniden ortaya fırladılar, üçü hızla geçip gitti, biri diğer ikisine bağıırıyordu. Jamie, Max'in kolunu yakaladı. Kendi kendine mırıldanıyordu, bu ona yol boyunca sinirlerini yatıştırmak için öğretilmiş bir teknikti.

Evelyn gibi sarışın ve minyon, ama yüz hatları Carly'ye benzeyen bir kadın, uzun boylu, atletik bir Asyalı Amerikalı adamla birlikte mutfaktan çıktı. "Merhaba!" dedi, elini uzatarak öne doğru adım attı. "Ben Mia. Yakında yeni kız kardeşin olacağım!" Güldü. "Kocam Will ve şu üç cehennem zebanisi Finn, Bo ve Millie."

"Tanıştığımıza çok oldum," dedi Max ve Will'in elini sıktı. "Bu benim kardeşim, Jamie."

Jamie göz temasından kaçınarak diğer tarafa döndü. "Kim var orada?" diye bağırdı koridordan bir erkek sesi.

Bir adam oturma odasına girerken Mia, "Bu Trace, kardeşim," dedi. Carly gibi koyu renk saçlıydı ve tıknaz bir vücudu vardı. "Ama onu hatırlamak konusunda endişelenme. Sadece Noel'de gelir."

"Artık Noel değil ve buradayım, değil mi?" Trace Max'e baktı, onu ölçüp biçiyordu. "Yani sen Toby'nin oğlu musun?"

"Oğullarım," dedi Max, Jamie'yi göstererek. İçlerinden birinin Jamie'nin mırıldanmasını fark edip etmediğini merak etti. Kesinlikle fark etmişti - giderek daha yüksek sesle çıkıyordu.

Trace bir an Jamie'yi inceledi, sonra kendini hatırlar gibi oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum." Max'in elini sıktı, sonra Jamie'nin elini sıkmaya çalıştı. Jamie Max'in arkasına saklandı.

"Sana ısınacaktır," dedi Max özür dileyerek. "Yeni şeyler biraz zaman alır."

"Max, sevgilim, içecek bir şey ister misin?" Evelyn mutfığa açılan kapıdan seslendi.

Yani o artık bir sevgiliydi. *Tebrikler, üvey annen senin sevgilin olduğunu düşünüyor.* "Hayır, teşekkür ederim," dedi Max.

Trace'in telefonu çaldı ve onlardan uzaklaşıp pencerelere doğru ilerleyerek aramayı cevapladı.

"Emin misiniz?" Evelyn sordu. "Bu bir kutlama! Cin tonik?" "Max pek içki içmez," dedi babası, Evelyn'in yanında belirerek. "Ama bir bira alacak. Değil mi, Max?"

"Elbette," dedi Max. Bira falan istemiyordu.

"Ben bakarım," dedi babası. Evelyn'i öptü, Evelyn onun kır saçlarını okşadı ve Max bayılmadan önce oturmak zorunda kalacağını düşündü

Dışarı.

Mia, "Çocuklar, burada *çok fazla* PDA yaşanıyor," dedi.

"Eee? Biz aşığız," dedi Evelyn hülyalı bir şekilde.

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Carly, Baxter'la birlikte içeri daldı. Saçları buraya kadar koşarak gelmiş gibi dağınıktı ve üzerinde farklı görünen küçük çiçek aplikeleri olan parlak akuamarin rengi bir elbise vardı. Her zamanki gibi Victor Allen'ın kıyafetleri söz konusu olduğunda kafasında soru işaretleri vardı.

"İşte buradasın!" Evelyn söyledi.

"Kusura bakmayın. Victor'a takıldım."

Evelyn kıyafetine bakarak, "Belli ki," dedi.

Çocuklardan biri ortaya çıktı ve doğruca Carly'ye koştu, kendini bacaklarına attı ve neredeyse onu devirip Baxter'ın tasmağını düşürmesine neden oluyordu. "Oof," dedi Carly, kendini çocuğun üzerinde yakalayarak. "Merhaba Bobo."

"Aferin oğlum," dedi Jamie ve dizlerinin üzerine çöktü. Baxter hevesle ona doğru koştu.

Carly'nin bacaklarına sarılmış olan çocuk, görünüşe göre kız kardeşini kendisine ait bir şeyle gördü "*O benim!*" diye bağırarak tekrar kaçtı.

Carly doğruldu. Üzerindeki şeyi düzeltmeye çalıştı ve Max'e sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba Max. Merhaba Jamie."

Jamie yere oturmuştu ve Carly'ye bakmıyordu. Baxter ilgiden sonuna kadar yararlanmak için Jamie'nin kucağına yerleşmişti.

"Hey, abla."

Trace hâlâ telefonu kulağına götürüyordu ama odanın karşısına geçip bir kolunu ona doladı ve sarıldı. Kızın elbisesine baktı. ", Jerry." Telefonu kulağından çekti ve Carly'nin elbisesini işaret etti. "Bu da ne böyle?"

"Buna sanat denir, Trace."

Trace homurdandı. "sanmıyorum," dedi ve telefonu tekrar kulağına götürdü. "Devam et, Jerry."

"Herkes burada olduğuna göre, Will ve benim bazı haberlerimiz var!" Mia parlak bir sesle söyledi. Kolunu kocasının beline doladı. Kocasını geniş geniş sırtıyordu. "Hamileyiz!"

Biri çığlık attı ve Baxter Jamie'nin kucağından atlayıp tepki olarak havlamaya başladı. Max'in bunun Evelyn'in arka bahçesine bir şekilde girmiş olan çocuklardan biri olduğunu anlaması bir anını aldı.

Will, "Bunu ben alayım," dedi ve dışarı çıktı.

Jamie ayağa fırladı ve ileri geri sallanmaya başladı. "Çok fazla gürültü var," diye mırıldandı. "Bütün çocuklardan çok fazla ses geliyor."

"Oh, bir kafiye yapmışsın," dedi Evelyn neşeyle.

"Sorun değil Jamie," dedi Max yumuşak bir sesle.

"Alo?" Mia talep etti. "Kimse beni tebrik etmeyecek mi?" "Mia, cidden mi?" Carly dedi ki. "Üç kişiyi zor idare ediyorsun. var. Her zaman çok fazla çocuğun olduğundan şikayet ediyorsun." "Carly! Birkaç kötü gün geçirdim, hepsi bu."

"Ben kendi adıma çok heyecanlıyım," dedi Evelyn. Bir tepsi meze aldı ve kaftanıyla odanın içinde salınmaya başladı. "Çok fazla torun sahibi olamazsın."

"Tebrikler Mia," dedi Max'in babası.

Mia, "*Teşekkür* Toby," dedi ve Carly'ye ters ters baktı. "Gördün mü Carly? O kadar da zor değil."

"Tebrikler," dedi Carly. "Sadece biraz şaşırdım, hepsi bu. Dört çok fazla."

Will odaya döndüğünde Max, "Tebrikler," diye ekledi. "Sağ ol dostum," dedi Will. Hâlâ gülümsüyordu, mutlu olduğu her halinden belliydi. bu olayların dönüşü.

Evelyn kürdanlarla ananas parçalarına tutturulmuş kokteyl sosislerinden oluşan tepsiyi Max ve Jamie'ye getirdi. Sanki 1950'lerin tozlu yemek kitaplarından fırlamış gibiydi. Jamie birkaç tane kaptı ve Max ondan istemek zorunda kaldı. Max ise mezelere güçlükle .

Çocuklar tekrar koşuşturmaya başladılar, Millie bebeğini aldığı için Finne bağıırıyor ve Finn çılgınca gülüyordu.

Carly, Mia'nın çocuklarını işaret ederek, "Sözümü geri alıyorum," dedi.

Mia omuz silkti. "Çok fazla gürültü var," dedi Jamie.

"Toby, hamburgerleri ne zaman ızgara yapmayı planlıyordun?" Evelyn sordu.

"Yaklaşık otuz dakika içinde," dedi ve kokteyl bardağından bir yudum aldı. Bir başka yeni gelişme, babası artık kokteyl içiyordu.

"Şimdi iyi bir zaman, değil mi?" Evelyn sordu ve tepsisini yere bıraktı.

"Oh hayır. *Hayır, hayır, hayır.*"

Carly o kadar alçak sesle konuşmuştu ki Max'ten başka kimse duymamıştı. Onunla aynı fikirde olmalıydı, her ne olacaksa bunun için asla iyi bir zaman olmayacaktı.

gerçekleşmesi için.

Evelyn babamın elini tuttu ve onu odanın ortasına çekti. "Trace? Lütfen telefonu bırakır mısın?"

Trace başını kaldırıp herkesin ona baktığını gördü. "Gitmem gerek Jer. Seni birazdan ararım." Kapattı ve annesine devam etmesini işaret etti.

"Will? Çocuklarını çağırabilir misin lütfen?" Evelyn sordu. "*Çocuklar!*" diye bağırdı.

Jamie ellerini kulaklarına götürdü. "Bütün çocuklar çok gürültü yapıyor," diye mırıldandı.

Çocuklar koşarak geldiler, Millie hâlâ ağlıyordu ve ebeveynlerinin önünde yere oturdular.

Tüm bu ilgiden memnun olduğu anlaşılan Evelyn, iki kolunu Max'in babasının beline doladı, başını onun omzuna yasladı ve "Toby ve ben bir randevu ayarladığımızı bilmenizi isteriz!" dedi.

Trace hemen, "Gitmek zorunda olmadığımızı söylediğini sanıyordum," dedi.

Evelyn başını kaldırdı ve oğluna ters ters baktı. "Hayır Trace, gitmek zorunda ama en azından annenin ne zaman bilmek istersin diye düşündüm."

"Ah. Tabii." Telefonuna baktı. "Ne zaman anne?" Carly sordu.

İki aşk kuşu birbirlerine baktılar. "Gelecek hafta sonu."

"*Gelecek* hafta sonu mu? Yani yedi gün sonra mı?"

Max bu soruyu soranın Carly olduğunu biliyordu ama o da kafasının içinde aynı gürültüyle bağıırıyordu. O ve Carly panik içinde birbirlerine baktılar. "Baba, mihraba doğru bu yarış niye?" dedi.

"Güzel soru, dostum," dedi Trace telefonuna.

"Bütün çocuklar çok gürültü yapıyor," diye mırıldandı Jamie. İleri geri sallanıyordu ve Max bu işin bitmesini ve kardeşini buradan çıkarabilmeyi çok istiyordu.

"Aynı ," dedi Mia. "Bu hafta sonu *gerçekten çok* erken görünüyor. Babamın haberi var mı?"

"Ne?" Evelyn söyledi. "Ne oluyor Mia?" "Baba," dedi Max, "bunu erteleyebilir misin?"

"Neden hepiniz buna bu kadar karşısınız?" Evelyn sordu. "Biz ne istediğimizi bilen iki . Hayatımıza birlikte devam etmek için can atıyoruz, neden bunu erteleyelim ki?"

"Kardeşiniz için endişeleniyorsanız, Sandy Teyze gelip burada kalacak," dedi babası. "Şimdi hepiniz dinleyin. Bunun ani olduğunu biliyoruz. Ama biz mutluyuz ve birbirimize aşığız ve Evie'nin de dediği gibi, artık bu işi bitirmek istiyoruz. Bir aile olmak istiyoruz. Evliliğimizi ve yeni ailemizi kutlamak için bir Şükran Günü ziyafeti teklif etmek istiyoruz."

"Tanrım," diye mırıldandı Max.

Mia, "Şükran Günü'nü Will'in ailesiyle geçireceğiz," dedi. "Mia!

Bir kez olsun benim gelemey misin?" diye sordu Evelyn.

Will yardımsever bir tavırla, "Muhtemelen bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi ve karısından aldığı karanlık bakış karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Artık kalkabilir miyiz?" Finn sordu. Babası başını salladı. Finn küçük kardeşini itti.

"Yapamam," dedi Trace. "Çalışıyorum."

"Gerçekten mi, Trace?" Mia söyledi. "Şükran Günü'nde çok fazla ilaç mı satıyorsun?" Tekrar annesine döndü. "Peki ya babam?"

"Ne olmuş ona?" Evelyn sert bir şekilde söyledi.

"Yeni kız arkadaşıyla sahile gideceklerini söyledi," Carly. "Hiç sanmıyorum," dedi Trace telefonuna. "O kız arkadaşından ayrıldı. piliç."

Evelyn bakışlarını oğluna çevirdi. "Affedersiniz?"

"Sorun yok Evelyn," dedi Max'in babası ve kolunu okşadı.

Evelyn bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu. Ama bakışlarını Carly'nin üzerinde sabitledi. "Carly, burada , değil mi?" diye sordu. "Ve sen, Max. Hepimizin bir aile olarak bağ kurmaya ihtiyacı var!"

Max neredeyse Carly'nin sertleştiğini hissedebiliyordu. "Ben, umm .."

Evelyn aniden Max'in babasından ayrıldı ve Carly'nin durduğu yere doğru yürüdü. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum tatlım. Ama her şey yoluna girecek." Aniden kollarını kızının etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Bu ani hareket Jamie'yi ürküttü ve sanki sıranın kendisine gelmesinden korkuyormuş gibi küçük bir çığlık .

Çocuklar gülüştiler. Finn ayağa kalktı ve şimdi hızla sallanan ve bir elini çırpıp Jamie'ye bakmak için yanına geldi. "Baba," dedi Finn, "onun nesi var?" Bu soru ağabeyi ve kız kardeşinin dikkatini çekti ve hemen bakmaya geldiler.

"Hey," dedi Max ve Finn'i Jamie'den uzaklaştırmaya çalıştı.

"Jamie!" Evelyn söyledi. "Lütfen korkma. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Evelyn, yapma-" dedi babası ama artık çok geçti. Max, Evelyn'in ne yapmak istediğini bilmiyordu ama Jamie'ye doğru ilerledi ve Jamie onun niyetini yanlış anladı. Çığlık ve onu itti. Ama Max iri bir adamdı ve onu ittiğinde geriye doğru yuvarlanmasına neden oldu.

İşte o zaman herkes bağırmaya başladı.

Yirmi Bir

TEvelyn Kennedy'nin düşüşünün ardından tam bir kaos yaşandı. Yetişkinler bağıyor, çocuklar ağlıyor, Baxter havlıyor ve Carly'nin Annesi biraz şaşkın görünüyordu. Carly, Max'in teselli bulamayan Jamie'yi arabasına götürmesine yardım etti. Jamie'nin top gibi kıvrılmasını engelleyen tek şey, sanki büyük bir maceraya atılacaklarmış gibi yanındaki koltuğa zıplayan ve Jamie'nin yardım etmekten mutluluk duyarak ona sarılmasına izin veren Baxter'dı.

Carly annesinin evine bakarak, "Baxter için daha sonra geleceğim," dedi.

"Çok üzgünüm Carly," dedi Max.

"Olma." Elini onun yanağına bastırdı ve sonra içinde bulundukları durumun gerçekliğini hatırlayarak -pek çok meraklı gözün varlığından bahsetmiyorum bile- elini geri çekti. "Sonra görüşür müyüz?"

Başını salladı ve sürücü tarafına doğru yürüdü.

Adam arabasıyla uzaklaşırken Carly aceleyle eve geri döndü. Annesi kanepede oturuyordu. Jamie onu ittiğinde, geriye doğru düşmüş ve kanepenin yarısına kadar inmişti. Kanepe başını çarpmasını engellemişti.

Herkes onun etrafında toplanmıştı ve Millie onun kucağında başparmağını emiyordu.

"İyi misin anne?" Carly sordu.

"Evet, iyiyim," dedi. Carly'ye titrek bir gülümseme verdi. "Her şeyden çok ürkütüm."

"Çok üzgünüm Evie," dedi Bay Sheffington.

"Hayır, özür dileme. Benim hatamdı, düşünemedim. Onu korkutmak istememiştim Toby. Umarım iyidir."

"O iyi. Sadece zaman alıyor," dedi Bay Sheffington, hafifçe yüzünü buruşturarak.

Annesi başını salladı. Yutkundu. ", sirk sona erdi," dedi ve ayağa kalkabilmesi için Millie'yi yere bıraktı. "Hadi şunları alalım.

Burgerler hazır. Kutlamalarımıza devam etmememiz için bir neden , değil mi? Şükran Günü'nde bir aile olarak bir araya geleceğiz."

Babasına bir kez daha, "O adamın nesi vardı baba?" diye soran Finn dışında kimse olaydan bir daha bahsetmedi. Will bu konu hakkında konuşmak için onu yanından uzaklaştırdı.

Hamburgerler yenildikten sonra Mia ve Will çocuklarını toplayıp eve gittiler. Will çocukları kapıdan çıkarırken Mia ailesine suçlayıcı bir ifadeyle, "Duyurum buraya kadarmış," dedi.

Trace, "Annem bu düğün olayıyla dünyayı havaya uçurmadığı zaman hepimizin daha heyecanlı eminim," dedi.

Bir sonraki ayrılan o oldu. "Şehir merkezinde kalacağım anne," diye duyurdu.

"Şehir merkezi mi? Neden? Burada gayet güzel ve boş bir odanız var."

"Çünkü burası sıkıcı. Ve uzun zamandır Altıncı Cadde'ye gitmedim. zaman."

"Şimdiye kadar kardeşlik partisi olayını aşmadın mı?" Carly sordu. "İyi vakit geçirmeyi aşmadın mı?" Başını salladı. "Asla." O Carly'nin omzuna yumruk attı. "Görüşürüz, bücür."

Carly ve annesi onun gidişini izlediler. "Onun nesi var?" diye sordu annesi. "Neden sakinleşmiyor?"

"Çünkü o bir kardeş, anne."

"Ne?"

Carly başını salladı. "Kabul etmeliyiz ki Trakya muhtemelen düşene kadar parti yapacak."

Bay Sheffington, "Evet kızlar, ben gidip oğullarımı kontrol edeceğim," diye duyurdu. Üstünden çıkan ızgara spatulasının sapına bakılırsa yemek pişirme malzemeleriyle dolu olduğu anlaşılan kocaman bir çanta toplamıştı.

"Üzgünüm Toby," dedi Carly'nin annesi. "Keşke her şey daha iyi gitseydi."

"Büyüme sancıları," dedi nazikçe ve ona bir öpücük verdi. Carly'nin annesi Bay Sheffington geri çekilecek gibi olduğunda gömleğini tuttu ve onu daha sıkı öptü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Carly ve çiftin yanından geçerek oturma odasına girdi.

Annesi Bay Sheffington'ı bırakıp oturma odasına dönene kadar tam beş dakika geçmişti. "Pekâlâ!" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence her şey çok hızlı geliyor."

"Oh, Carly," dedi iç çekerek. "Daha gençsin. Benim yaşıma gelene kadar bekle. Sen de hızlı hareket edeceksin. Dünya kadar zamanım yok."

"Altmış yaşında bile değilsin anne. Sanki bir ayağın çukurdaymış gibi konuşuyorsun."

"Gel de yardım et," dedi ve mutfağa girdi. "Toby mükemmel bir aşçı olduğu için çok mutluyum. Ben hiç olamadım, biliyorsun. İyi bir aşçı olmak için ne ilgim ne de hayal gücüm vardı. Eminim hatırlarsın, bu babanın sürekli şikâyetlerinden biriydi. Ailem için daha iyi yemek yapmayı öğrenmek için zaman ayırmadığımı söylerdi hep."

Carly dalgın dalgın, "Babam yemek yapmayı çok iyi öğrendi," dedi. "Hmm," dedi annesi.

Carly onunla başka bir şey hakkında konuşmak zorundaydı ve bu yüzden midesi çalkalanıyordu. "Dinle anne..." Hayatında öğrendiği bir şey varsa o da annesinden hiçbir şey istememektir. İstemenin her zaman sonuçları vardı. Ama o artık bir yetişkindi ve annesi ona merakla baktığında bunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Megan Monroe, *"Sırf iyi olmak için hayır cevabını kabul etme"* demişti.

"Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ah." Annesi eline aldığı bir tencereyi yere bıraktı. "Umarım para değildir, tatlım. Gelinlik almak zorundayım. Baban boşanırken beni soyup soğana çevirdi-"

Babası bu işten çok para kazandığını söylemişti. Her neyse. "Bir süre senin evinde kalmam gerekiyor."

Annesi gözlerini kırptırdı.

"Sadece kısa bir süre için, yemin ederim, tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar."

"Ayakta değil misin? Ne demek istiyorsun? O küçük evi sevdiğini sanıyordum."

"Var, ama kiralari artiyor ve Gordon Romero'yu kaybettim-" "Ne? Neden?"

"Sadece kötü bir uyum oldu. Anne, Listen-Conrad kirayı artırıyor, bir yıllık istiyor ve evcil hayvan depozitosu istiyor ve şu anda sadece beş aylık çıplak masraflarımı karşılayabiliyorum, bu yüzden bana beş bin dolar borç vermezsen, gidecek bir yer bulmam gerekiyor."

"Ah canım," dedi annesi ve gerçekten üzgün görünüyordu. "Sana beş bin dolar borç veremem."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Bu talihsiz bir zamanlama."

Carly gerçekten de . Annesi talihsiz bir zamanlamaya sahipti. "Ama sen evleneceksin ve Bay Carly ile yaşayacaksın. Sheffington ve Jamie, değil ?"

"Hayır, o burada yaşayacak ve Jamie de kardeşiyle birlikte yaşayacak."

Carly zihinsel olarak tökezledi. "Jamie Max'le mi yaşayacak?" Max neden bundan bahsetmemişti?

"Toby'nin evi küçük ve eski. Burada yeni hayatımıza başlarken çok daha rahat oluruz. Tanrım, zamanlama hiç iyi değil," dedi ve düşündükçe kaşları çatıldı. "Babana sordun mu?"

"İnan bana anne, kötü zamanlama hakkında her şeyi bilirim. Ve tahmin et ne oldu? Zamanlama babam için de iyi değil." Çantasını aldı. "Fazladan bir oda alabilir miyim, alamaz mıyım?"

"Elbette, tatlım. *Elbette*." Annesi gülümseyerek bir adım öne çıktı ve kollarını Carly'ye doladı. "Zamanlama kötü olabilir ama ben her zaman senin yanındayım." Güldü. "Biliyorum her zaman öyle görünmeyebilir ama çocuklarım benim için her zaman her önce gelir. Eğer burada kalman gerekiyor, bunu bir şekilde hallederiz." Carly'nin gitmesine izin verdi.

"Teşekkürler anne."

"Ama lütfen tatlım, Toby ve ben evlenmeden olmaz. Şu anda çok fazla şey oluyor."

"Elbette," dedi. Çantasını omzuna kaldırdı. "Ben şimdi gidiyorum."

"Beni sonra ara!" diye haykırdı annesi.

Carly dışarıya, kasabayı ıslatmaya başlayan ince bir sisin içine doğru yürüdü. Sıcaklığın düştüğünü hissedebiliyordu ve mevsimin ilk gerçek soğuk dalgasının bu akşam geç saatlerde geleceğini hatırladı. Arabasına bindi ve bir süre oturdu. Gözlerinin arkasındaki o yanma yine oradaydı ama Carly bu konuda yenilmeyecekti. *Yenilmeyecekti*. Yanağından süzülen tek damla gözyaşını öfkeyle sildi ve Max'in evine doğru yola koyuldu.

M Ax kapıyı açtı ve Carly'ye kollarını açtı. Carly onlara doğru yürüdü ve adamın kollarını kendisine dolamasına izin verdi, onu sıkıca tutarken

yanagını onun göğsüne yasladı. "Ne lanet bir felaket," dedi. "En kötüsü." Kadın başını kaldırdı. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?" "Ne istersen."

"Ödünç alabileceğim eşofman var mı? Bu aptal çirkin elbiseyi bir dakika daha giyemem."

Şaşkınlıkla gülümsedi. "Evet. İçeri gelsene."

Hazel ve Baxter kanepedeydi, tabii ki biri Jamie'nin iki yanındaydı. Jamie öne doğru eğilmiş, televizyonda bir köpek gösterisi yarışmasını izliyordu. "O nasıl?" diye fısıldadı.

Max omuz silkti. "Sanırım şimdi iyi. Yeni durumlara ve çocuklara alışması gerekiyor. Sanırım onu biraz şaşırttılar. İçeri gel," dedi ve ellerini kızın omuzlarına koyarak onu kendi odasına doğru itti.

Max odasında dolabına girdi ve Carly, "'Sadık Baba' ne demek?" diye sordu.

"Jamie?" diye sordu içeriden bir yerden. "Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım babamın yeni düzenlemesiyle ilgili şüphelerini dile getiriyor." Carly, elinde bir kapüşon ve birkaç eşofmanla tekrar ortaya çıkana kadar onun etrafı karıştırdığını duyabiliyordu.

"'Sadık köpekler, zeki ve sadıktırlar' der, biliyorsun değil mi?" Başını salladı.

"Köpeklerde hayranlık duyduğu şey bu. Ne olursa olsun size sadıklar. Sanırım babama da sadık olmasını istediğini söylemeye çalışıyor. Ve bence babamın şu anda sadık olmadığını düşünüyor." Omuz silkti. "Bu benim en iyi tahminim. Bunlar olur mu?" diye sordu, eşofmanları kaldırarak.

"Evet. Çok teşekkür ederim." Eşofmanına uzandı. "Bu onun için gerçekten kafa karıştırıcı olmalı."

"Öyle," dedi Max. "Köpeği hazır olduğunda ve kendini terk edilmiş gibi hissetmediğinde bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum."

Carly fermuarını açması için Max'e sırtını gösterdi. "Köpeğini ne zaman alacak?"

"Önümüzdeki hafta ya da daha sonra," dedi. "Hey, yanlış düşünüyor olabilirim ama bu giyilebilir sanat eseri konusunda diğerlerinde olduğu kadar hevesli görünmüyorsun," dedi Max.

"Çok zekisiniz profesör. Bu elbise iğrenç. Bu sanat değil, Victor'uydurması. Bugün bunu giymemin tek nedeni ona ilham vermeye çalışmaktı çünkü henüz bir model üzerinde görmemişti. Stüdyodaydı, yarım-

yürekten çalışıyor, evreni anlamaya çalışıyor ve her yerde olduğu gibi Instagram'da da ipuçları ."

Max izlerken hızla üstünü değiştirdi ama aralarındaki titreşim seksi bir titreşim değildi. Boyun eğmiş bir havaydı. Kadın işini bitirdiğinde, birbirlerine bakakaldılar.

"Annen nasıl?" diye sordu. "O iyi.

konuda kendini kötü hissediyor."

Max ayaklarına baktı.

Carly' sanki sınırları içinde kıvrılıp bükülüyormuş gibi geldi. Ne diyeceğini bilemedi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırarak arkasını döndü. Yatağının üzerine serilmiş birkaç gömlek ve ceket fark etti. "Bunlar ne?"

"Oh . . . Perşembe günkü sunumumda giymek için bir şeyler arıyordum."

Bu Carly'nin yapabileceği bir şeydi. Üretken, kontrol edebileceği, yardım edebileceği bir şey. Birkaç gömlek seçti ve onları havaya kaldırdı, kesinlikle hayır olanları -denim tabii ki- ve kabul edilebilir olanları attı. "Sana söylemem bir şey var," dedi kıyafetleri karıştırırken.

"Daha fazla iyi haber alabilir miyim bilmiyorum, ama devam edin, bana söyleyin."

"Ev sahibim kirayı artırıyor. Ayda 200 dolar. Baxter için de beş yüz daha istiyor."

"Ne? Neden?"

"Evcil hayvan depozitosu. Şu anda evimi geçindirecek kadar işim yok. Ve benim için bir şeyler kırılana kadar, sanırım zorunda kalacağım."

"Taşınmak mı, nereye? Sen iyi misin?"

Biraz acı acı güldü. "Henüz fakir değilim. Ama bir iş bulmak zorundayım. Ve Victor'la olan bu şey, onun oluşturabileceğim bir müşteri olacağına dair bana pek güven vermiyor. Müşteriler olmadan etkili bir sosyal medya varlığı yaratamam ve sosyal medya olmadan bu iş kolunda neredeyse hiç tanınmıyorum. Geri adım atıp yeniden değerlendirmem gerekecek.

Yani . . . Bu sabah kesinlikle kira kontratı imzalayamayacağıma karar verdim. Şu anda geleceğimle ilgili çok fazla belirsizlik var."

"Bu kulağa oldukça kasvetli geliyor," dedi Max ve yatağa oturdu.

"Şaka yapmıyorum. Bugün, her şeyden sonra, anneme evlendikten sonra onun evinde kalıp kalamayacağımı . Seninle yaşayacağını düşünmüştüm.

babam ve Jamie. Ama bana kendisinin ve babanın orada yaşayacağını söyledi ve ..." Yatağın ucuna bir gömlek Max'e baktı. "Jamie seninle yaşayacak."

Max ona sanki tokat atmış gibi baktı. "Bu planı duymadın mı?"

"Hayır." İki parmağını saçlarında gezdirdi ve başka tarafa baktı. "Benimle bu konuda konuşacak mıydı ki?"

"Babana bir şey önce, annemin biraz hüsnükuruntu yapıyor olma ihtimali var." Carly onun dolabına girdi ve pantolonunu karıştırmaya başladı. "Bunu yapar, bilirsin-sanki gerçek olmasını istediği şeyi gerçek yapacakmış gibi söyler."

"Belki öyle, ama Jamie ile ilgili bir şeyler olması gerektiği açık. İşleri zorlaştırmadan annen ve babamla birlikte yaşayabilir mi bilmiyorum."

Carly dolaptan bir çift ince kahverengi chino pantolonla çıktı. Onları yatağın ucundaki gömleğe ekledi. Sonra da bir spor ceket ekledi. "İşte. Sunumunda bunu giy."

Max yatağa baktı. Sonra da ona. "Carly," diye mırıldandı.

Gözlerindeki ve göğsündeki ekşimenin gerçek gözyaşlarına dönüşmesini engellemeye çalışarak yere baktı. "*Ailelerimiz* tarafından engellendiğimize inanamıyorum."

Max ayağa kalktı. Yatağın karşısında birbirlerine baktılar. Sanki ikisi de konuşmak istiyormuş gibi. Sanki ikisi de diğerinin bunu düzeltmesini istiyordu. Sanki tüm bunlara ne diyecekleri hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi.

Jamie oturma odasında bir şeye gülene kadar öylece durdular.

Max önce kapalı kapıya, sonra da ona baktı ve Carly içindeki her şeyin ani bir umutsuzluk patlamasına dönüştüğünü hissetti. Gözyaşları, onları durduramadan döküldü.

"Ah, bebeğim," dedi ve onu kucaklamak için yatağın etrafında yürüdü.

"Çok üzgünüm, Max. Aşk kimyasallarımın hepsi bozuldu. Annen tarafından engellenmekten daha kötü ne var biliyor musun? *En kötüsü* de doğru insanla yanlış zamanda tanışmaktır."

Başını göğsüne yasladı.

"Bu işi nasıl yürüteceğiz?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "Şu garip üvey kardeş meselesini aşabilsek bile, Jamie var, ben annem ve babanla yaşıyorum ve Tanrım, bu kulağa daha kötü geliyor."

her söylediğimde." Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü ve bastırmaya çalıştığı bir hıçkırıkla hıçkırdı. "Ağlayamıyorum," diye inledi. "Ben çok çirkin bir ağlayıcıyım."

"Sen her zaman güzelsin."

"Hayır. Beni hiç ağlarken görmediniz. Okyanusun dibinde buldukları o korkunç yaratıklardan birine benziyorum."

Max bir kahkaha attı.

"Bu çılgınca gelecek, Max, ama ..." Elini burnunun altına sürttü ve başını kaldırıp baktı. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Bir daha da tanışacağımı sanmıyorum. Ben sadece Sadece mutlu olmak istiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum ama bunu yapabilir miyiz bilmiyorum ve içim parçalanıyor." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu ve başını göğsüne yasladı.

Jamie Max'i çağırmaya başladı.

Carly daha sonra Max'in evinden ayrıldığını hatırlamayacaktı. Ama Baxter'la birlikte evine nasıl sürüklendiklerini, kolunda cafcaflı bir akuamarin balo elbisesi olduğunu hatırlayacaktı. Baxter'ın onu ciddiyetle yatak odasına kadar takip ettiğini ve ikisi yatağında otururken Carly'nin dizüstü bilgisayarından Conrad'a ay sonuna kadar çıkacağını bildiren bir e-posta yazdığını hatırlayacaktı.

Yirmi İki

O Pazartesi günü Max, yeni yaşam düzenlemeleri konusunda babasıyla yüzleşti. Babası kafasının karıştığını iddia etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi başını kaşıyarak. "Jamie'nin yaşam koşullarını konuşmadık."

Bu Max'in sıkıntısını hafifletmedi, aksine daha da kötüleştirdi. "Şaka mı yapıyorsun baba? Bu hafta sonu bu kadınla evlenmeyi planlıyorsun ve Jamie'yle nerede yaşayacağınızı konuşmadınız mı?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi babası Max'in ses tonuna kaşlarını çatarak. "Evelyn ve ben nerede yaşayacağımıza karar vermedik ama Jamie'nin biz onu bir grup evine yerleştirene kadar bizimle kalacağını biliyor. Başından beri bu anlaşmanın bir parçasıydı." Max'in kolunu okşadı. "Sanırım Carly yanlış anladı."

"Yani Jamie'yle birlikte onun evine mi taşınyorsun?" Max inanamıyordu.

"Aslında hiçbir şeye karar vermedik. Ama . . . Bunun iyi bir fikir olduğunu söyleyebilirim. olasılık."

Max duyduklarına inanamıyordu. "Otuz beş yıldır bu evde yaşıyorsun baba. Biz burada ." Max'in itirazı artık Jamie'den çok kendi duygularıyla ilgiliydi. Annesi, ailesi ve çocukluğu hakkında. Babası tüm bunları fırtınalı bir aşkla yok etmek üzereydi.

"Max, hadi ama," dedi babası sabırla. "Bu ev eski ve tamire ihtiyacı var, bunu biliyorsun. Bunun için iyi para kazanabilirim. Ya da, eğer bu kadar çok istiyorsan, kiraya verebilirim."

"Peki ya Jamie ne olacak baba? Bu onun için çok büyük bir değişiklik."

Babası içini çekti. "Onun gözetim altında bir eve taşınmasını savunan sizdiniz. Bu da büyük bir değişiklik, değil mi? O tür değişiklik bu değişiklikten daha mı az yıkıcı? Hiç sanmıyorum. Bu durum üzerinde çok düşündüm ve onun için en iyi olanı yapacağımı çok iyi biliyorsunuz. Her zaman yaptım ve her zaman yapacağım."

Max, babasının onunla sanki endişeleri geçerli değilmiş gibi küçümseyici bir şekilde konuşmasından hoşlanmamıştı. Birden aklına bir anı geldi: O ve Jamie okuldan eve yürüyen çocuklardı. Max on iki ya da on üç yaşlarındaydı, arkadaşlarına tamamen kapılmıştı, Jamie de arkalarından geliyordu. Max'ın arkadaşlarından biri, kendisinden yaşça büyük birkaç çocuğun Jamie'ye sataştığı konusunda onu uyarmıştı. Görünüşe göre bir anda ortaya çıkmışlardı ve Jamie'yle alay ediyor, ona geri zekalı diyorlardı. Max kör bir öfkeye kapılmış ve onlara saldırmıştı. Jamie de onları takip etmiş, çılgınca sallanmış ve kazara Max'e çarpmıştı. Sonunda Max ve Jamie topallayarak eve dönmüşlerdi.

O gün hissettiği aciz öfke ile şimdi hissettiği öfke aynıydı. Ama bu kez öfkesi kendi babasına yönelmişti. "En azından Evelyn'le otizm hakkında konuşun mu? Özellikle de Jamie hakkında?"

Babası kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni ne sen? Tabii ki onunla onun hakkında konuştum. Öğrenebilmek için bazı kitaplar sipariş etti. Ama o bu hastalıkta yeni, Max. Senin gibi çalışmadı ve onu biraz rahat bırakmalısın. Bir öğrenme eğrisi olacak. Sabırlı olmalısın."

"Sabra ihtiyacı olan *ben miyim*? Bu çok zengin, baba. İyi bir sebep yokken Vegas'a koşan sensin."

"Sen kendi işine bak," diye tersledi babası. Mutfağa girdi ve bulaşıkları üzere bulaşık tepsisinden çıkarmaya başladı. "Bu hafta büyük bir sunumun var, değil mi?"

Max onun konuyu değiştirmesine izin vermeyecekti. "Jamie'yi başına yaşayabileceği bir yere yerleştirebilmemiz için neden düğününüzü birkaç hafta ertelemiyorsunuz? Hastalığını anlayan ve öğrenme eğrisi olmayan insanlarla birlikte. Onu köpeğini götürebileceği bir yere yerleştirelim, otobüse binip işe gidebileceği ve eve gelip resim bir yere yerleştirelim ve önce yerleşmesini sağlayalım. O kadar uzun süre bekleyemez misiniz?"

Babası başını sallamaya başladı.

"ama," dedi Max sabırsızlıkla. "Jamie'nin orada olmasını istemediğini biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, Jamie'nin de orada olmak istediğini sanmıyorum."

"İkisinin de ne istediğini bilmiyorsun," diye tersledi babası. "Haftada birkaç kez buraya gelip gidiyorsun ve Jamie'nin ne istediğini bildiğini mi?"

İçindeki gerçek canını yaktı ama Max devam etti. "Bildiğim tek şey onu şımarttığımız. Onun için her şeyi yapıyoruz. Yaptığımız için de bu değişim onun için daha zor olacak."

Babasının yüzü öfkeyle solmaya başladı. "Onu şımartmıyoruz." Max'e sırtını döndü ve pencereye doğru yürüdü, ellerini ceplerine sokmuş, dışarı bakıyordu. "Şimdi bunun hakkında konuşmayacağım. Yapacak yeterince işim var zaten. Jamie iyi olacak."

Söylediklerinde ciddiye - bu konuda daha fazla konuşmayı reddetti, Max denediğinde konuyu değiştirdi Böylece Max gitti. Sunumunun üzerinden son bir kez daha geçmek için Drake ile bir toplantısı vardı.

Drake, Max'in araştırmasının çeşitli unsurlarını izledi, daha önce de birkaç kez aynı şeyi yapmıştı. Ama Drake'in yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Ne?" Max sordu.

"Bilmiyorum, genelde araştırmalarınız konusunda çok heyecanlı olursunuz. Köpeğin ölmüş gibi görünüyorsun ve öyle konuşuyorsun."

"Evet," diye itiraf etti Max. "Aile meseleleri. Ve bilirsin işte. Alanna beni yendi."

Drake kâğıdına baktı, Max onun da böyle düşündüğünü anladı.

"Bilmiyorum. Sadece bir sürü şey aynı anda fokurduyor," diye mırıldandı Max. "Bunu tekrar gözden geçirebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Drake. "Ama bu sefer en azından işinizle gibi *görünün*."

Max bu şekilde görünüyordu çünkü hayat onun kışına tekmeyi basmıştı. Carly haklıydı; hiçbir şey doğru insanla yanlış zamanda tanışmaktan daha kötü olamazdı.

Babası ve kardeşiyle ilgili endişelenmesi ve çözmesi gereken çok şey vardı. Ama düşünmesi gereken bir de işi vardı. Bu kampüsü seviyordu. İşini seviyordu. Başarmak istediği çok şey vardı, çalışmak istediği çok şey vardı ve Teksas Üniversitesi bunun için derin ceplere ve ekstra mesafeye gitme isteğine sahipti. Ancak görev süresi olmadan, araştırmalarını gerçekten derinleştirmek için ihtiyaç duyduğu parayı .

Üzerinde çok fazla yük vardı ama düşüncelerini bir saniye bile boş bırakmayan gerçekten Carly'ydi. Bir yandan sinir yollarından bahsediyor, bir yandan da onu düşünüyordu. Onun gibi giyinen, köpek bakma becerilerini sorgulayan, ilham verici podcast'ler dinleyen ve her durum için bir fikri olan bir kadının kalbine girebileceğine inanamıyordu. Her zaman başka bir akademisyen olacağını düşünmüştü. Bir akademisyenin karşısına bir kadınla çıkacağını hiç düşünmemişti.

köpeğe tütü giydirip içmesi için Evian suyu verdi. Ama bu o kadındı ve hâlâ birlikte olmalarına rağmen onu şimdiden çok özlemişti.

Buradan nereye gittiklerini bilmiyordu. Buradan nereye gittiğini.

İkinci turunu da bitirdiğinde Drake ayağa kalktı. "Max, beni dinle. Dosyanın savunması birkaç gün içinde yapılacak. Kafanı oyuna vermen gerekiyor. Alanna'nın güçlü bir aday olduğunu biliyorum ama sen de öylesin. Ne düşünürsen düşün, yarış dışı değilsin."

Max başıyla onayladı. Drake'in dostluğunu takdir ve Drake için daha azını yapmazdı. Ama o içgüdüsel his onu terk etmedi. Bitmişti. Her şey bitmişti. Görev süresi, ailesi, Carly.

Yine de Max günün geri kalanını araştırma savunması için hazırlanarak geçirdi. Carly ile karşılıklı olarak, Carly New York'a gitmeden ve Max sunumunu yapmadan önce yapmaları gereken çok şey olduğu konusunda anlaşmışlardı. Carly ona mesaj , müşterisinin geleceğini ve o gidene kadar onunla kalacağını söylemişti.

Ona mesaj attı ve her anını sunumuna hazırlanarak geçirmesi gerektiğini söyledi. Kendisi şehir dışındayken Baxter'ın birkaç günlüğüne onunla takılıp takılamayacağını sordu. O da tabii ki dedi. Salı sabahı Baxter'ı bir kutu eşyasıyla birlikte bıraktı. Bıraktığı nottan, onu çok özlediği anlaşılıyordu.

Bunu söylememişlerdi ama Max'e sanki ikisi de olacak olanın olacağına karar vermiş gibi görünüyordu. Hayat devam ediyordu. Max'in tek ihtiyacı olan parasempatik sinir sisteminin bir an önce devreye girmesi ve onu uçurumdan aşağı , böylece elde etmek için çok çalıştığı şey için savaşabilirdi. Hayatının geri kalanını birkaç günlüğüne askıya almak zorundaydı.

Bir şekilde, kararlılığının gücüyle bunu başardı. Ama Çarşamba sabahı erkenden telefonu çaldı.

Hey, sen! Yarın git biraz kış tekmele!

Max telefonuna bakarak gülümsedi. Ondand haber aldığı için son derece mutluydu.

Bana şans dile.

ŞANS. Her neyse, buna ihtiyacın olmayacak. Eminim insanlar şansa ihtiyaç duyduklarını hissettiklerinde gerçekte neler olduğuna dair biyolojik bir açıklama vardır, ama harika yapacaksınız. Sen bir rock yıldızısın, Max Sheffington!

"Teşekkürler Carly," diye mırıldandı.

Bax'i tuttuğun için tekrar teşekkürler. Kanepe yok! (sadece şaka) Ama gerçekten, peynirli makarna yok. Yani, yemediği sürece. Her neyse, sunumunuzun nasıl geçtiğini bana bildirir misiniz?

Yapacağım. Sen de aynısını yap. New York'a uçuşun ne zaman?

Şu an uçaktayım. Hey, Tobias Sheffington III.

Bekledi. Ekranda üç dalgalı nokta belirdi. Sonra kayboldu. Ceketini giyip tekrar baktı. Hâlâ bir şey yoktu. Belki de metin düşmüştü.

Üç nokta tekrar ortaya çıktığında saçını tarıyordu.

Big Girl Panties podcast' Megan Monroe, hayal kırıklığını kabullenip umudunuzu kaybetmemeniz ve hayal kırıklığını daha büyük şeyler için bir basamak olarak kullanmanız gerektiğini söylüyor. Şu anda ondan nefret ediyorum. Kim her zaman Pollyanna olabilir ki?

Her neyse, seni hiçbir şey için basamak olarak kullanmak istemiyorum. Sadece bilmeni istiyorum ki sen benim asla sahip olamayacağım en büyük aşkımsın. Bu çok fazlaysa özür dilerim ama söylemek zorundaydım.

Max mesaja baktı, kalbi hızla çarpıyordu. O da böyle hissediyordu.

Yarın için iyi şanslar. İyi şanslar, iyi şanslar, iyi şanslar. En iyisini hak ediyorsun. Oh, uçuş görevlisi telefonumu uçak moduna almamı söyledi . . .

Mesajı küçük bir uçak resmiyle bitirdi. Ve sonra gitmişti.

Max, "*Ben de seni seviyorum Carly*" diye mesaj . Ama kalbi göğsünde çatlarken mesajı sildi.

Yirmi Üç

Carly, Çarşamba günü öğlen saatlerinde New York'a tamamen bitkin bir halde ulaştı.

Victor'la birlikte iki tam gün geçirmiş, gece boyunca çalışmış, Victor kırmızı ve beyaz koleksiyonundan kurtarılabilecekleri bir araya getirirken ona elinden geldiğince yardım etmişti.

Pazar gecesi geç saatlerde Victor'un annesi bir SOS mesajı gönderdi. Victor'un kendini kaybettiğini ama en azından kendi kafasının içinde çok fazla olduğunu fark ettiğini söyledi.

Carly ertesi sabah adamın atmaya çalıştığı ve kendisinin giymeye çalıştığı kırmızı takım elbiseyle onun stüdyosuna geldi. Elbiseyi, Victor'un yapmakta olduğu korkunç mavi ve yeşil parçaların yanına astı. Victor onu gördüğünde durakladı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi incelemek için geri çekildi. Beyaz kumaştan bir parça alıp bir bandeau yaptı ve ceketin altına tuttu.

Carly onun ne yaptığını anlayamasa da hemen "Harika görünüyor," dedi.

June da aynı hızla, ", " diye onayladı. Carly June'a baktı. June da Carly'ye baktı. Burada ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı.

Carly yumuşak bir sesle, "Bunu hâlâ yapabilirsin, biliyorsun," dedi.

Victor uzun bir süre öylece durmuş, elini başının üzerinde ileri geri ovuşturmuştu. "Evet," demişti sonunda. "Ama beyazların çoğunu kestim." Elini bıraktı. "Her şeyi mahvettim. Bilmiyorum anne. Çok özür dilerim. Her şeyi mahvetmek istememiştim."

"Ah, Victor," dedi June ve kollarını oğluna doladı.

Carly elini onun sırtına koydu. "Bunu düzeltebiliriz, biliyorsun. Baskı altında gerçekten iyi çalışıyorsun Victor. Ve daha fazla beyaz kumaş alabiliriz."

Annesi, "Dikiş makinesi konusunda hâlâ oldukça becerikliyim," diye ekledi. Victor iç çekti. "Evet," dedi yavaşça. "Tamam. Tamam."

Hemen işe koyuldu ve mavi ve yeşil kabana kıyafetlerini çıkardı ve yapabildiği kadarını bir araya getirmeye başladı. June'la birlikte bir dikiş

makine -kadının çılgın becerileri vardı- ve Carly temizlik yapıyor ya da bir iplik ve iğne ile halledilebilecek her şeyi yapıyordu, Victor orijinal koleksiyonunun olabildiğince çoğunu bir araya getirmek için gece gündüz çalıştı.

Carly Salı gecesi geç saatlerde eve dönmek üzere yola çıktığında elinde yedi parça vardı. Orijinal koleksiyonunda on parça vardı ama yedi parça iş görürdü. Modellerinin hepsi hâlâ doluydu. Tek yapması gereken New York uçağına binmekti.

Sabah yedideki uua gelmediğinde Carly paniğē kapılmadı. Saat dörtte New York'ta olduğı ve *Couture*'deki fotoğraf çekimine yetiştigi sürece her şey yolundaydı. Uyuyakalmış ihtimali oldukça yüksekti - neredeyse uyuyordu. New York'a kadar yol boyunca kendine bunu söyleyip durdu.

New York'ta Naomi'nin evine gitti, şifreyle içeri girdi ve Naomi'nin şehre son gelişinde verdiği anahtarı kullandı. Victor'u aradı. Cevap vermedi. Bunun onun uçakta olduğı anlamına geldiğini düşündü.

Ama Victor saat dörtte New York'a gelmedi. Carly randevuyu iptal etti. *Couture* fotoğraf çekimi ve Ramona'ya en içten özürlerini e-posta ile gönderdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bundan sonra da Victor'a telefonla ulaşamadı. Ya da Haziran, bu konuda.

Carly bu gece giymek için getirdiğı şirin yeşil pantolona baktı. Son iki haftadır bu kızlar gecesini dört gözle bekliyordu.

Naomi işten geç geldi ve uçarak geldi. "Hızlı bir değışiklik yapmamız gerekiyor. Tandy ve Juliette Chelsea'de keşfettiğimiz yeni ve harika bir restorana gittiler bile. Küba ve Japon füzyonu. ılgınca değıl mi? neyse, oraya varmamız sonsuza dek sürecek." Carly'yi bir ayı gibi kucakladı. "*Burada* olmana çok sevindim," dedi. "Şehre taşındığında çok eğleneceğiz. *Sabırsızlanıyorum.*"

Naomi iş kıyafetlerini çıkarırken Carly gülümsemeye çalıştı. "Ne?" Naomi daracık gümüş rengi bir elbisenin içine girerken sordu. "Neden böyle görünüyorsun? Neden giyinik değılsin?"

"Ben gidemem."

"Ne? Neden olmasın?" Naomi ağladı. Odasındaki aynaya koştı ve siyah saçlarını kabartmaya başladı. "New York'tasın Carly. Gelmek zorundasın."

"Gelmek *istiyorum*. Gelmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama gelemem, Naomi. Müvekkilim işbirliği yapmıyor."

Naomi durakladı ve arkasına baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aslında henüz şehre varmadı." Bunu söylemek bile ona kendini başarısız hissettiriyordu.

Naomi şaşkın görünüyordu. "Ne, Jersey'de falan mı?"

"Hayır, o hâlâ Austin'de," diye itiraf etti Carly. "Yani, sanırım. Tek bildiğim bugün burada olması gerekiyordu ama gelmedi."

Naomi'nin nefesi kesildi. Başını iki yana salladı. "Açıkçası onu neden yanında tuttuğunu anlamıyorum Carly. Onunla ilgili her şey birbiri ardına geliyor."

"Birincisi, şu anda bana ödeme yapan tek kişi o. Ve ikincisi, Victor Allen gerçekten olağanüstü bir tasarımcı." Buna hâlâ inanıyordu.

Son iki gündür olduğu gibi onu çalışırken izlemek ve bir kumaş parçasını alıp ne kadar çabuk sanata dönüştürebildiğini görmek onu hayrete düşürmüştü. Yatağa doğru eğildi ve Ramona McNeil'e göstermek için getirdiği bazı fotoğrafları çıkardı - Phil'in Hazel'la çektiği fotoğraflar, Victor'un o ilk çekimden kurtardığı bazı parçalar da dahil. "Olağanüstü biri ama çok genç. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Ama inkar edilemeyecek kadar yetenekli. Ve bilirsiniz, bazen hepimiz yolumuzu kaybederiz. Onun sadece biraz yardıma ihtiyacı var."

Naomi fotoğraflara baktı. "Bunlar harika. Bunun biraz tuhaf olması dışında. Şu köpek çok sevimli."

"Yaratıcı dâhilerin olayı da bu," dedi Carly fotoğrafları bir kenara koyarken. "Yaptıkları her şey tam olmaz, biliyor musun? Deneme ve yanılma olmalı, çünkü bu şekilde gelişirler."

Naomi omuz silkti. "Olabilir. Tek bildiğim bu pisliğin seni bu gece dışarı çıkmaktan alıkoyduğu. Tamam, tatlım, . Bekleme." Bir anda kapıdan çıktı.

Carly Çince sipariş verdi ve Victor'u iki kez daha denedi. Saat on birde havlu atmaya hazırdı. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Ama önce onu arayacak ve nasıl bir pislik olduğunu söyleyecekti.

Telefonun diğer tüm aramalar gibi telesekretere düşmesini bekliyordu ama bu sefer Victor gerçekten açtı. "Benden nefret etme," dedi.

Carly afallamıştı. Kendini toparlaması bir anını aldı. "Ne oluyor Victor? Bütün gün bana hayalet gibi davrandın. İkinci kez senin için *ücretsiz* bir fotoğrafçıyı iptal etmek zorunda kaldım! Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Kusacağımı düşünüp duruyorum."

Carly, yirmi ile yirmi sekiz arasındaki farkın bu olduğunu düşündü. "Ama Victor, çok sıkı çalıştın. Parçalar harika görünüyor. Sen

işinizden memnundunuz. Dün ile bugün arasında ne değişti?" "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Carly gözlerini kapadı ve takdir için dua etti. Bunu elde etmek için beklemedi. "Kusura bakma ama bana bir kez daha bir şey hissetmediğini söylersen, kışına tekmeyi basarım ve inan bana bunu hissedeceksin. Neyin var senin? Yani, *gerçekten* mi? İlahi bir ışığın üzerinizde parlayacağını ve bunu *hissetmenizi* sağlayacağını mı sanıyorsunuz? Hiçbirimiz ne olacağını bilmiyoruz. Bu gezegende her gün kapısından çıkıp ne olacağını gerçekten bilen tek bir kişi bile yok." Yarın sunumuna gidecek olan Max'i düşündü, kadro şansının elinden alınacağından emindi. Bu hafta New York'a giderken, Victor'un bunu ikisi için de mahvetmeyeceğine kendini ikna etmeye çalışan kendini düşündü. "Bunu hissetmemek hayatın bir parçası."

"Evet, ama sizin trolleriniz yok," dedi sessizce.

"Ne var biliyor musun? Bunu kendine sen yaptın. İnternetin adil olduğunu ya da internette insan kılığında dolaşan şeytani varlıklar olmadığını söylemiyorum ama sen karşılık verdin. Onları kırmızı etle besledin. Ve şimdi onları unutmak zorundasın Victor. Neden biliyor musun? Çünkü altı hafta içinde bir sonraki kurbanı geçecekler ve senin adını hatırlamayacaklar. Peki o zaman *sen* nerede olacaksın? Hiçbir yerde! Çünkü işinizi gösteremeyecek kadar korkaksınız."

"Bana bağırma," yakındı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

Sesi çocuk gibiydi. Carly derin bir nefes aldı. "Tamam. Şu anda bildiğim en nazık şekilde bir şey söylemek üzereyim. Biraz büyümen lazım. Hayat çok sıkı bir iştir ve bazen bu sıkı çalışmanın karşılığını alırsın, bazen de alamazsın. Ama bu denemeyeceğin anlamına gelmez." Birden aklına lisenin spor salonunda asılı olan bir poster geldi. O ve kros takım arkadaşları piste her çıktıklarında bunu görüyorlardı. "Zafer, ona en çok ve en uzun süre inananlara aittir," dedi şimdi, posterini tekrarlayarak. "Annen ve ben buna inanıyoruz. Sen inanmıyor musun? En uzun süre inanan sen değil misin? Bazı isimsiz ahmaklar seni kızdırdı diye şimdi duracak mısın? Harika bir koleksiyonun var ve çok yeteneklisin ve senin yerinde olmak için can atacak ve asla böyle bir fırsata sahip olamayacak yüzlerce, *binlerce* insan var ve sen korktuğun için bunu bir kenara atıyorsun. Böyle bir fırsatı kim gerçekten isterdi biliyor musunuz? *Ben*. Ben, Victor! Bunu size kazandırmak için çok çalıştım! O yüzden kışını kaldır ve uçağa bin.

New York'a. Çünkü gitmezseniz, size yardım edecek kimse yok. Bu senin zafer şansın!"

Sesi eski kros koçu gibi çıkıyordu. Victor ona bir kez daha mızızlanamadan telefonu kapattı. Sonra yüzünü Naomi'nin yastığına gömdü ve ağladı. Pişmanlıkla, yorgunlukla, kayıpla. Bu onun için sondu. Hiçbir şeyi yoktu; ne işi, ne de müşterileri. Her şeyi doğru yapmıştı ve bunun için gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

Görünüşe göre Carly uyuyana kadar ağlamış. Naomi'nin geldiğini hiç duymamış. Onun işe gittiğini hiç duymamış. Bir mesajın ping sesiyle uyandı. Gözleri şişmişti ve el yordamıyla telefonunu aradı. Mesaj Victor'dandı.

Nereye gitmemiz gerektiği gibi.

Bir çılgınlıkla ayağa kalktı. Victor New York'taydı.

L Naomi ve oda arkadaşları Victor'un gösterisinin nasıl geçtiğini sorduklarında Carly harika olduğunu söyledi ama aslında her şey bulanıktı.

Perşembe günü bütün gün ve gece boyunca çalışmışlardı. Cuma sabahı burası tam bir tımarhane gibiydi. Modeller, makyözler, kuaförler ve terziler vardı. İnsanlar ütü yapıyor, ayakkabı, çanta ya da birinin saçına takılması gereken küçük fiyonkları bulmak için koşuşturuyorlardı.

Victor içinde bir güç kaynağı bulmuştu. Her yerdeydi, son dakikaya kadar giysileri mükemmelleştiriyordu. Sesle ilgili bir aksaklık oldu ve Carly bunun sonunda bu şeyin ölüm çanı olduğunu düşündü. Ama sesçi tam zamanında çalıştırdı. Gösteri on beş dakika geç başladı, ama salon doluydu, ışıklar söndü ve pistin arkasındaki büyük ekranda, üzerinde kuşların uçtuğu bir yaz gökyüzü belirdi.

Müzik başladığında, kırmızı takım elbise giyen ilk model ortaya çıktı. Koyu kırmızı göz farı ve tepesinden dimdik yükselen yaklaşık bir karış uzunluğunda bir tutam saçı vardı. Bir sonraki parça beyazdı ve Carly'nin giydiği uzun kolluydu.

Carly etkilenmiş, rahatlamış, mutlu olmuş ve aynı zamanda Victor yedi parçanın tamamının sergilendiği podyumda son kez yürürken uyuşmuştu. Onun için bunun bir moda zaferinden çok kişisel bir başarı olduğunu biliyordu ve Victor'un yüzü gülüyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu.

Gösteri bittiğinde büyük bir alkış tufanı koptu ve ardından Victor'a harika olduğunu söylemek için fırsat kollayan bir yığın insan geldi. *Project Runway*'deki eski oyuncularından bazıları gelmişti ve Victor'un onlarla gülüp konuşmasını izledi. Farklı biri gibi görünüyordu. Sanki şovunun ağırlığı sonunda üzerinden kalkmış gibiydi.

Gösteriden sonra Carly ve June aynı duvara yaslanmış duruyordu, June da Carly kadar bitkin görünüyordu. "Bunu yaptığina inanamıyorum," dedi June.

"Ne? *Ben* . *Sen* yaptın. Victor ."

"Hayır, bunu sen yaptın Carly. O çocuğun kıcını sen kaldırdın. Nasıl yaptın bilmiyorum ama hepsi senin sayende oldu. Umalım da işe yarasın." Annesini itti ve Victor'un gazetecilerle konuştuğu yere doğru yürüdü. Annesini görünce kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Carly gülümsedi. Orada olması ve hikâyeyi doğru şekilde anlatması gerektiğini düşünüyordu. Ama düşünemeyecek kadar yorgundu. Victor'la bundan sonra nereye gideceğini ya da devam etmek isteyip istemediğini bilmiyordu. Ona fazla para vermiyordu ve tek müşterisi o olsa bile, bu endişeye degeceğinden emin değildi.

Max'i arayıp ona Calvin Klein'ından bahsetmek istedi. Ona tüm bu berbat haftayı anlatmak istiyordu. Sunumunun nasıl geçtiğini bilmek istiyordu. Telefonunu çıkardı ve tam Max'in şu anda sınıfta olduğunu hatırlıyordu ki, birinin ona doğru yaklaştığını fark etti.

Soluna baktığında başladı. Carly bu yüzü nerede görse tanırdı -Ramona McNeil telefonda olduğu kadar yüz yüze de müthişti. Bir elinde bir dosya ve telefon, diğerinde büyük bir kahve ve başının üstünde bir gözlük vardı. Carly iterek duvardan uzaklaştı. "Aman Tanrım, Bayan McNeil," dedi ve elini uzattı.

"Ellerim dolu."

"Doğru," dedi Carly ve elini bıraktı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Demek siz Carly Kennedy Halkla İlişkiler'den Carly

Kennedy'siniz?" "Evet!" Carly gülümseyerek söyledi.

Ramona kolunun altına bir dosya sıkıştırdı ve Carly'ye iyice bir göz atmak için gözlüklerini burnuna çekti. Altmış beş ya da belki yetmiş yaşlarında görünüyordu. Chanel marka bir takım elbise giymiş ve gözlerinin kenarlarından taşan göz kalemi de dahil olmak üzere kusursuz bir makyaj yapmıştı. Ve o kadar çok botoks yaptırmıştı ki ifadesi tamamen okunamaz haldeydi.

"Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?" Carly sordu.

Ramona odanın öbür ucundaki Victor'a baktı.

"Estetiği çok avangart, öyle değil mi?" Carly sordu. "Victor'la ilgili olan şey, ortaya koyduğu her şeyin editoryal olması. Ve kabul etmelisiniz ki, belki Christian Siriano dışında kimse onun gibi işler yapmıyor, bu yüzden açıkçası Victor'un bu kadar ilginç olduğunu düşünüyorum. Sıradan bir şeyi alıp çok yüksek bir modaya dönüştürme konusunda harika ve benzersiz bir yeteneği var. Bu sizin için harika bir fırsat olabilir."

Ramona homurdandı ve tekrar Carly'ye baktı. "*Benim* için mi?" diye mırıldandı. "Elbette. Bugünkü gösteriden sonra herkes bir parça sahip olduğu şey."

Ramona kıkırdadı. "Carly, bazı şeyleri abartmak gibi sinir bozucu bir eğilimin var. Gösterisi iyiydi ama *o kadar* da değildi. Açıkçası onu buraya getirmene şaşırdım."

"Küçük bir inanç krizi yaşadı. Ama tekrar rayına oturdu."

"Hmm," dedi Ramona Carly'ye bakarak. "Kendine inanmayan bir sanatçıyla çalışmak zor olmalı."

Megan Monroe'ya çok benziyor. *Her şeyden önce, kendinize inanın!* "Onun çalışmalarının büyük bir hayranıyım. Gerçekten hayranıyım. Ve o kadar genç ki bu fırsatı kaçırmamasına izin veremezdim. Bunun hayatı boyunca pişmanlık duyacağı bir şey olacağını henüz bilmiyor."

Ramona öne doğru eğildi. "Yine de, zamanımın çoğunu onunla harcadığın için seni buradan kovmalıyım. Yine de senden hoşlanıyorum Carly Kennedy. Cesaretin var."

Sahip olduğu şey bu muydu? Tek bildiği Victor gibi sorunları çözmeyi sevdiydi. "Evet, sanırım belki de ." Çantasını omzuna gülümsedi.

"Zamanınızı boşa harcadığım için çok özür dilerim. Niyetim asla bu değildi."

" daha fazla harcama. Tanıtım departmanımızda bir başvurunuz var."

Carly içini çekti. "Anlıyorum. Bir bilgisayara ulaşır ulaşmaz geri çekeceğim."
"Geri çekmeni istemiyorum. Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Bugün saat dörtte ofisimde olabilir misin?"

Carly yanlış anladığından emindi. "Ne?"

"Vazgeçmiyorsun ve hoşuma gidiyor. Senin gibi biri işimize yarayabilir. Dışarı çıkıp bizim için genç yetenekler bulacak biri. Ama yetenekli biri," dedi kahve fincanını ona doğru tutarak.

Carly'nin beyni hesaplayamıyordu. Ramona McNeil ona iş mi teklif ediyordu? "Ama . . . ama ben Austin'de yaşıyorum."

"New York'a taşınamaz mısın? , ben de buraya taşınmakla ilgileneceğini düşündüm. Konuşarak ne kaybedersin, Carly Kennedy? Saat dörtte. Ofisimde. Ve Tanrı aşkına, geç kalma." Yürüdü gitti.

Carly ağzı bir karış açık, onun ardından bakakaldı. Bu gerçekten oluyor muydu? Hayalleri gerçekten gerçekleşecek miydi? Bunu özümseyemiyordu bile - bunun için o kadar uzun süre ve çok çalışmıştı ve işte gümüş tepsideydi. Şaşkına dönmüştü. *Sersemlemişti*. Ve göğsünde bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Farkında olmadan yürüyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Carly!"

Victor'un sesiyle durakladı ve arkasını döndü. "Hey! Harika gösteri, Victor! Gördün mü? Bunu yapabileceğini biliyordum." Yalandı ama o an için uygun görünüyordu.

"Teşekkür ," dedi ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Hey . . . Pislik gibi davrandım.

Özür dilerim. Ama sen her gün bunu başaramazdım. Sana borçluyum dostum."

Carly gözlerini kırptırdı. Beklemediği ve olarak kavrayamadığı başka bir şey. "Oh. Vay canına!" Sırıttı. " ederim, ama korkularının üstesinden gelen ve bu muhteşem gösteriyi yapan sendin. Harika hissettiriyor olmalı."

Başını salladı. ". Geldiğime gerçekten çok memnunum." Kadın gülümsedi. "Ben de öyle."

"Austin'de görüşürüz," dedi ve geri çekildi. "Bir Whataburger yeriz." Döndü ve insanların onu beklediği yere doğru koşmaya başladı.

Carly, Ramona'yla ofisinde buluşmak için geç kalmamıştı. Ramona da iş konusunda şaka yapmıyordu. Ücret iyiydi - aslında, bu noktada

kulağa kralın fıdyesi gibi geliyordu. Ayarlamaları ve başlangıç tarihlerini konuştuktan sonra Carly Naomi'nin evine geri döndü, başı dönüyordu.

Gerçekleşiyordu. Austin'de başarılı olmak için bunca yıl çalıştıktan sonra, gösterecek ya da kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Bir köpek ve kırmak istemediği birkaç kalp dışında onu Austin'de tutan hiçbir şey yoktu. Biri onunki. Ve Max'in.

Yirmi Dört

L Cumartesi öğleden sonra Max, Carly'den bir mesaj aldı. Austin'e inmiş ve Baxter'ı alıp alamayacağını sormuştu. Max bunu duyduğuna sevindi. New York'a yaptığı seyahati duymak ve kendi haberlerini de paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Baxter ve Hazel onu Max ve Jamie'den önce duydular ve iki köpek havlayarak ve kuyruklarını sallayarak kapıya doğru koştular. Max kapıyı açmak için onların üzerinden uzanmak zorunda kaldı.

Carly kabarık ceket, kot pantolonu ve Uggs ayakkabılarıyla verandadaydı. Baxter kendini Carly'nin bacaklarına doğru fırlattı ve ıskaladı. Hazel pençelerini Carly'nin kalçasına yerleştirmeyi başardı.

"Hey," dedi Max ve ona sarılmak için beceriksizce öne, köpeklerin üzerine eğilmek zorunda kaldı. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim!"

Jamie, boya sıçramış bir önlük giymiş ve elinde bir boya fırçası tutarak görüldü. "Dük," dedi. "Sadık ve itaatkâr. Köpekleri sever."

Carly Max'e baktı.

"Jamie bugün köpeğini alıyor," dedi Max. "Sheffington ailesinde bu büyük bir olay. Adı Duke, sadık ve itaatkâr bir köpek ve bir saat içinde onu almak için randevumuz var."

"Labrador," diye ekledi Jamie, sonra döndü ve Baxter ve Hazel arkasından koşarken evin içinde kayboldu.

Max Carly'ye sırtıttı ve yüzündeki saçları taradı. "Hey, . Nasılsın?"

"Güzel! *Yorulдум*. Bu arada, ailemizden haber aldınız mı?"

"Dün geceki düzinelerce düğün fotoğrafı dışında mı? Çıt çıkmadı. Ya sen?"

"Hiçbir şey," dedi Carly.

"Sanırım iyi vakit geçiriyorlar."

"Yapma," dedi eğlenceli bir yüz ifadesiyle. "Mia telefonumu havaya uçuruyor. Büyük bir komplo olduğuna inanıyor, çünkü anneme *ya da* babama ulaşamıyor. Ama onları boş ver, sunumunun nasıl geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi oturma odasına girerlerken.

"Her şey gitti," dedi. "Çok iyi gitti, beklediğimden de iyi." Ona kendisi olduğunu söylemek için doğru anı bekliyordu. Bir mucize eseri, kadro için öne sürülen kişi oydu. Kanepeye oturdu ve Carly'yi yanına çekti.

"Peki ya diğer profesör? O nasıldı?" Carly sordu.

"İyi idi," dedi. "Çok ilginçti." O kadar iyiydi ki, sunumu sırasında kendini batarken hissetmişti. Alanna etkileyiciydi. Max dün Dr. O'Malley ile bir toplantıya çağrıldığında, bunun bölüm başkanının Max'e iyi bir bilim adamı olduğunu ama kadroya alınmaya hazır olmadığını açıklayacağı bir toplantı olduğunu düşünmüştü. Max bunu kabullenmişti. Bir lisans dersine giderken O'Malley'in ofisine uğradı ve içeri girip masanın üzerinden uzanarak O'Malley'in elini sıktı ve şöyle dedi: "Değerlendirmeniz için size teşekkür etmek istiyorum. Bunun zor bir karar olduğunun farkındayım ama sadece sunum yapma fırsatı verdiğiniz için bile minnettarım."

"Bana teşekkür etmeyin," dedi Dr. O'Malley. "Oraya gelmek için çok çalıştın." "Evet. Tekrar teşekkür ederim."

Dr. O'Malley ona tuhaf tuhaf baktı. "Sonraki adımları bilmek istemiyor musunuz?"

"İçin . . . ?"

"Dr. Sheffington . . . Sizi buraya komitenin size kadro önerdiğini bildirmek için çağırdım. Dosyanız dekana gidecek ve o da kabul ederse, daha sonra üniversite kadro komitesine sunulacaksınız."

Max o kadar şaşkındı ki, sadece ona bakabildi.

Dr. O'Malley nadir görülen bir gülümsemeyle onu onurlandırdı. "Ne dediğimi duydun mu?"

Seni kadroya alıyoruz."

Beynin nasıl çalıştığı, bilişsel çarpıtmanın çok mantıklı bir şeyi alıp onu nasıl mantıksız hale getirebildiği tuhaftı. Çünkü tüm bunlar Max'e mantıksız . "Alanna ..." dedi.

"Evet, Dr. Friedman çok iyi. Ancak çalışmalarını desteklemek için sizin kadar geniş bir araştırmaya değil." Elini masasının üzerinden uzattı.

"Tebrikler, Dr. Sheffington. Bunu hak ettiniz."

Max o kadar şaşırmıştı ki, O'Malley'nin ofisinden çıkarken Alanna'nın içeri neredeyse kaçıracaktı.

"Ama seyahatin hakkında bir şeyler duymak istiyorum," dedi. "İşler nasıl gitti?" "Başlangıç olarak *korkunçtu*," dedi Carly. "Victor Çarşamba günü gelmedi." "Olamaz," dedi Max. "Ne oldu?"

"Sosyal medya akışını tekrar okudu ve çıldırdı. Ama ben lisedeki kros koçumun söylediği bazı motive edici şeyleri söyledim ve ne oldu biliyor musunuz? Patron gibi işe yaradı. Bende hiç işe yaramadığı kadar iyi! Victor Perşembe günü geldi ve bir şekilde bir gösteri hazırladı ve her şey düşünüldüğünde aslında oldukça iyiydi."

Max sırtıttı. "Şaşırmadım. Bunu gerçekleştirmek için oldukça kararlı görünüyordun. Ama bilmek zorundayım, gösteride onun tasarımlarından birini mi giydin? Lütfen bana giydiğini söyle ve ayrıntılı olarak tarif et."

Şakacı bir şekilde onun kolunu yumrukladı. "O kolları sevdin, itiraf et. Ancak, onları giymedim. Victor sonunda kırmızı ve beyaz parçaları gösterdi. Onları hatırlıyor musun?"

"Sanki unutabilirmişim gibi?"

Güldü. "Gördün mü? Victor Allen adını asla unutmayacaksın. Ama o kadar çok kestiği için fazladan her parçaya ihtiyacı vardı ve ben normal kıyafetler giymek zorunda kaldım ve Max? Normal kıyafetleri *severim*." Güldü ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Başka bir şey daha oldu."

Gözleri parlıyordu. Mutluydu. "Ne?" diye sordu.

"New York'ta bir iş istediğimi biliyor musun? Moda tanıtımında ya da en azından reklamcılıkta?"

Başını salladı.

"Şey . . . Bana bir tane teklif edildi. Başvurduğum, gerçekten istediğim bir iş. Ülkenin en büyük moda dergilerinden birinde."

Max'in nefesi göğsünde düğümlendi. "İş nedir?"

"Tanıtım departmanında çalışmak ve yeni yetenekleri keşfetmek. Ah benim *Tanrım*," dedi elini sıkarak. "Bu benim hayalimdeki iş, Max!"

Onun adına mutlu olmaya çalıştı, gerçekten çalıştı. "Ve New York'ta mı?" Aptalca bir soruydu ama onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

Gülümsemesi soldu. "Şey... evet."

"Peki ya ..."

Onun tam olarak dile getiremediği soruyu . *Peki ya biz ne olacağız?*

"Uzun zamandır yapmak istediğim şey buydu," dedi. "Bu fırsatı elde etmek için gerçekten çok çalıştım."

"Biliyorum." Max kızgın mı yoksa boyun eğmiş mi bilmiyordu. Birden kendini boşlukta hissetti. Tabii ki amacının bu olduğunu biliyordu ama bunu beklemiyordu, hele ki yaşadığı şanssızlıktan sonra. Buna hazır olmadığı kesindi.

"Ve ... iş durumum için elimdeki tek çözüm bu. Yani annen ve babanla yaşayabilirim ama işim yok, özellikle de şimdi. Ve ben _."

"Açıklamak zorunda değilsin Carly," diyerek Carly'nin sözünü kesti ve Carly'nin açıklama yapmasına gerek kalmadan sözünü kesti. "Anlıyorum."

"Ama bekle Max, bekle," dedi ve onun elini elinin arasına aldı. "Ya sen de New York'a gelseydin?"

Sessiz bir kahkaha attı.

"Ben ciddiym! Eğer burada kadro alamıyorsan, orada bir iş bulamaz mısın? NYU, belki?"

"İşte haberim bu, kadro için aday gösteriliyorum." Ağzı açık kaldı.

"Evet," dedi kederli bir gülümsemeyle. "Benim. Beni seçtiler." "Max," diye fısıldadı.

"Biliyorum, değil mi?"

Birden kollarını onun boynuna doladı ve onu sıktı, sonra da yüzünü kavradı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ve seninle çok gurur duyuyorum," dedi.

Elleri adamın yüzünden uzaklaştı. "Aman *Tanrım*, bizi yılan soktu."

Onun saçlarını okşadı. "Biz kesinlikle bir şeyiz. Jamie'yi köpeğini almaya götürmem gerekiyor," dedi ve arkasındaki şöminenin üzerindeki saati fark etti. "Seni sonra arayabilir miyim?"

"Elbette," dedi.

Ayağa kalktı ve kanepenin arkasından bir ceket aldı. "Yeni işine ne zaman başlıyorsun?"

Yüzü kızardı. "Bir hafta içinde."

Kolunu bıraktı. Kalbi parçalanmaya başladı. "Bir *hafta* mı?"

"Gelirim yok," dedi sessizce. "İşe başlamam gerekiyor. Bu yüzden Pazartesi günü yaşayacak bir yer aramak için geri döneceğim."

"Tanrım," dedi çaresizce. "Bu kadar çabuk mu? Peki ya Baxter?"

"Mia'dan annen ve baban yerleşene kadar ona bakmasını isteyeceğim."

_"

"Hayır," dedi Max ve onu ayağa kaldırmak için elini uzatmadan önce ceketini çekti. "Ona ben bakarım."

"Senden bunu yapmanı isteyemem, Max."

"İstemiyorsun, talep ediyorum. O köpeği seviyorum. Ayrıca, istediğim zaman seninle konuşmak için bana bir bahane verecek." Onu öptü. Ama sadece kısa bir süre. Kendini biraz hasta hissediyordu.

"Onu New York'a getirmek istiyorum," dedi Carly. "Ben de onu seviyorum ve onsuz olmaktan nefret ediyorum-"

"Sadık ve itaatkâr. Lab."

Jamie odaya girdiğinde ikisi de döndü. Önlüğünü çıkarmıştı. "Adı Duke."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Carly. "Baxter, gel."

Köpek öne çıktı, kuyruğu beklentiyle sallanıyordu, çağrıldığı için mutluydu.

"Seni özledi," dedi Max. "Hepimiz seni özledik." "Sadık ve itaatkâr. Duke," dedi Jamie.

"Carly, gitmem gerek," dedi Max. "Sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Evet. Ben sadece ..." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Tüm köpeklerle sevgilerimi ilet, tamam mı? Bana bir resim gönder, olur mu?"

"Adı Duke," dedi Jamie. "Köpeklerle arası iyidir." Evden onlardan önce çıktı. Baxter arkasından koştu ve Max, Carly ile Jamie'yi takip ederken Hazel'a bir bisküvi attı.

Carly Baxter'ı arabasına bindirdi ve sürücü koltuğuna geçmeden önce Max'e el salladı. Max de el salladı. Ama o mesafeden bile Carly'nin gözlerindeki bakışı görebiliyordu. Carly biliyordu. Tıpkı onun bildiği gibi. Aralarındaki bu şey, bu güzel, beklenmedik, harika şey, hayatlarındaki güçlerin üstesinden gelemezdi. Kendileri için açmaya çalıştıkları yollardan onları alıkoyamazdı.

"Sadık ve itaatkâr," dedi Jamie.

"Doğru," dedi Max. "Adı Duke."

Duke'nin yeni evine gelişi olaysız olmadı. Aşırı heyecanlıydı ve zıplamasını ve her şeyin üzerine salyasını akıtmasını durduramıyordu. Hazel bir nedenden dolayı itiraz etti ve hemen bir sorun çıktı

Kimin alfa olup kimin olmayacağı konusunda. Mutlu bir Labrador olan Duke hemen kabul etti ama ilk gün gergindi.

Jamie sevinçten havalara uçuyordu. Duke'e neon yeşili bir tasma almıştı ve Duke siyah bir Labrador geceleri, ışıklar kapalıyken, evin içinde dolaşan bedensiz bir tasma gibi görünüyordu.

Max, Duke'u görebilmek ve Jamie'nin büyük günü için burada olabilmek amacıyla babasını FaceTime ile aramak için birden fazla kez uğraştı. Ama yaşlı adama telefonla ulaşamadı. Babasının balayında olduğunu düşündü.

Carly'ye mesaj attı ama Carly kız kardeşinin sorun yaşadığını, hamileliğinden dolayı hasta olduğunu ve çocuklara bakacak kimsenin olmadığını söyledi. Ayrıca, iki ebeveyne de ulaşamadıkları için endişeleniyorlardı.

Sanki her şey çok hızlı geliştirmiş gibi hissediyordu. Max nefes alamadan hafta sonu hızla geçmişti. Carly Pazar gecesi Duke'la buluşmak ve Baxter'ı tekrar bırakmak için geldi. Baxter hızla eve girip Hazel'a doğru koştu ama Duke onun geldiğini görmemişti ve irkildi. Bir sürü havlama ve bağırma sesleri duyuldu, Jamie Duke'un sadık ve itaatkâr olduğunu haykırıyordu. Duke notu almamıştı.

Köpekleri sakinleştirdiklerinde, Carly Max'e bir kez daha köpeğini tutmasının sorun olmayacağından emin olup olmadığını sordu.

"Eminim. Baxter ailenin bir parçası."

Carly kalamadı. Eşyalarını toplaması ve sonra da ailesinin evini kontrol etmesi gerekiyordu çünkü Mia hâlâ hastaydı ve onlardan hâlâ alamamışlardı. "Ailem," dedi başını sallayarak.

"Endişeli misin?"

"Hayır. Annemin nerede olduğunu biliyorum. Annemin nerede olduğunu biliyorum ve tahminimce babam da çok genç kız arkadaşıyla geri döndü. Peki ya senin baban?"

Başını iki yana salladı. "Şu en iyi hayatını yaşadığından hiç şüphem yok."

Carly başıyla onayladı ama omzunun üzerinden arabasına bakıyordu. Max onun bu görüntüsünü hipokampüsüne kazıma fırsatını yakaladı. Her çilini, saçının her telini hatırlamak istiyordu. Onu böyle unutmak istemiyordu, yün bir paltoya sarınmış, burnunun ucu serin havadan pembeleşmiş, kirpikleri uzun, saçları omzunda ipeksi.

Ona döndüğünde, "Sanırım gitsem iyi olacak" dedi. "Yani bu kadar mı?"

"Hayır," dedi. "Ama . Ve eğer bundan bir şey çıkarırsan, ağlarım."

"Sana katılacağım," dedi ve kollarını ona doladı.

"Çok üzgünüm Max," dedi ceketinin içine.

"Olma. En kötüsü bu fırsattan vazgeçmen ve bir gün uyandığında kaldığın için pişmanlık duyman olur."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Keşke farklı olsaydı. Keşke farklı olsaydı."

"Ben de," dedi üzüntüyle. "Carly, ben-"

"Hayır. Hayır," dedi ve başını adamın göğsünden kaldırdı. "Yapmak üzere olduğun şeyi yapmayacağım."

Onun yanağını okşadı. "Hiçbir şey yapmayacaktım. Bu şansını hak ediyorsun ve dilerim-"

"Evet, tamam, kadar yeter." Gözleri parlayarak onu kucağından itti. Ayağa fırladı ve onu yanağından öptü. "Hoşça kal, Baxter!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve sonra arabasına doğru kaçtı. "Seni arayacağım! Unutmayın, köpekler kanepeye ait değildir!"

Elini kaldırdı ve el salladı. Kadının aniden gitmesi onu rahatsız etmemişti. İkisinin de veda etmek istememesini tamamen anlıyordu, çünkü veda ettiklerinde bunun bir son olacağını ikisi de biliyordu.

Yirmi Beş

Max bir bahis adamı olsaydı, kaybederdi, çünkü son tahmin edebileceğinden daha hızlı geldi. O ve Carly değil, her ne kadar Sonu istediğinden çok daha hızlı geldi. Ama babası Las Vegas'a kaçtıktan on iki gün sonra her şey bitmişti. Jamie ve Duke'ün Max'in yanına taşınmasına kadar uzun bir süre. Jamie'nin, arka planda Jamie ve babası değil, Jamie ve kardeşi olan iki adamla birlikte üç köpekten oluşan yeni bir resim yapmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Max'in işten bir gün izin alıp Jamie'yi bazı grup evlerini kontrol etmeye götürmesine yetecek kadar uzun bir süre. Bunlardan biri bir parkın yanında ve otobüs hattının üzerindeydi ve Jamie'nin "hizmet" köpeğini kabul ediyordu. Ev pahalıydı ama Max babasıyla birlikte bunu başarabileceklerini düşünüyordu.

Serin bir Perşembe öğleden sonrasında, Max son dersini bitirmek üzereyken Jamie'den bir telefon aldı. Cevap verdiğinde Jamie "*Çok gürültü var!*" diye bağırdı.

Max Jamie'ye daha fazlasını söyletemedi. Arka planda Duke'ün havlamasını duyabiliyordu. Bonnie'yi laboratuvara bıraktı ve koşmaya başladı. Babasının öldüğünü düşündü. Bir kalp krizi ya da felç geçirdiğini düşündü ve arabasına koştu, kolları pompalanıyor ve bacakları çalkalanıyordu.

Ama babasının evine vardığında, babasını çok canlı ve ayakları üzerinde dururken buldu. Babası yavaş yavaş toparlanıp Evelyn'lere taşınmaya hazırlanırken Jamie geçen hafta Max'le birlikte olmuştu. Evelyn'e ait olduğu belli olan eşyaları toplamakla meşguldü -bu kadar kısa sürede oldukça fazla, diye düşündü Max- ve onları mutfak masasının üzerine yığıyordu.

" oluyor?" Max sordu.

Babası neredeyse manyakça toparlanışına ara verdi. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Tobias Maxwell. Haklıydın, her şey çok hızlı oldu. Onu yeterince iyi tanı mıyordum. Siktir et, onu *hiç* tanı mıyordum. Ama olan oldu ve o kadını bir daha asla görmek istemiyorum. *Asla*. Yarın ölse bile umurumda değil, cenazesinde olmayacağım."

"Vay canına," dedi Max iki elini havaya kaldırarak. "Ne oldu?"

"Sorma," dedi babası ve bir sütyeni yığının üzerine fırlattı. "Sadece onu buradan çıkar." Sarsılarak Jamie'nin ileri geri sallandığı yere döndü. "Jamie, yaygarayı kes! Hararetli bir tartışma gördün, ne olmuş yani!" Ve bununla birlikte koridorda tepindi. Odasının kapısının çarparak kapandığını duydular.

Max Jamie'ye baktı. Sert nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu. "Çok fazla *gürültü* var," diye tekrar ısrar etti.

"Biliyorum dostum." Max, Jamie'yi yatıştırıyor gereken Duke'a baktı. Ama Duke sanki tembel bir yaz öğleden sonrasındaymış gibi karo zeminde karnının üzerinde, başı patilerinin arasındaydı.

Babası bir süre sonra geri döndü, koridorda yürüdü ve kıyafetleri arka kapıdaki bir yığının üzerine kararsızca attı. "Bunları ona götür ve benim eşyalarımı al, Max. Eğer onu görürsem, sana söylüyorum, onu öldürebilirim."

"Onunla *daha yeni* evlendin, o yüzden cinayet muhabbetini bir iki kademe azaltabilirsin."

"Evliliği iptal ettireceğim ve sonra da onu öldüreceğim." Tekrar döndü ve koridor boyunca nefesinin altında mırıldandığını dinlediler. Ve sonra kapısı çarparak kapandı.

Max birkaç market poşeti buldu, Evelyn'in eşyalarını doldurdu, Jamie'ye resim üzerinde çalışmasını ve köpeğiyle ilgilenmesini ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Artık gürültü yok.

Yirmi dakika sonra Evelyn'in arabasına yanaştığında, verandada düzgünce istiflenmiş kutuların babasının eşyaları olduğunu hemen anladı. Görebildiği kadarıyla, bir tanesinin tepesinde bir tavanın sapı ve tanıdığı bir güneş şapkası vardı. Max onun eşyalarının olduğu iki çantayı verandaya koyup, babasının eşyalarını alıp hızlıca kaçmayı düşündü. Ama çantaları verandaya koyup ilk kutuyu eline aldığı anda, Evelyn üzerinde ipek bir kaftanla dışarı çıktı.

"Merhaba Max," dedi.

"Evelyn." Kutuyu arabasına götürdü.

Kollarını kavuşturdu ve onun bir sonraki için geri gelmesini izledi. "Sana ne olduğunu anlattı mı?"

Max yüzünü buruşturdu. İsteyeceği son şey bu işin ortasına sürüklenmektir. Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim. Hepinize bir özür borçluyum ve bunu aldınız. *En içten* dileklerimle Özür dilerim. Ama olanları tahmin edemezdim. Bildiğimi sanıyordum. -"

Evelyn'in arkasında aniden bir adam belirdi. Etrafindan dolaştı ve verandadan indi. "Sen Max olmalısın." Elini uzattı.

Max ona baktı, elini görmezden gelerek kim olduğunu anlamaya çalıştı.

Adam elini bıraktı. "Ben Paul Kennedy."

Carly'nin babası mı? Şu anda ne haltlar dönüyordu?

"İçtenlikle özür dileriz-"

"Gerçek aşk için özür dileme Paul," diye araya girdi Evelyn. "Bu bizim her zaman sahip olduğumuz şeydi ve hâlâ da öyleyiz. Sadece biraz yolumuzu kaybettik." Bunu Max'e yöneltti.

"Anlamıyorum," dedi Max.

"Üzgünüm evlat," dedi Bay Kennedy. "Evelyn ve ben bu meselenin etrafında dans ediyorduk."

"Bu şey mi?" Max öfkeyle söyledi. "Babam etrafta dans etmiyordu. Bu ne zamandır böyle?"

"Sadece kırk yıl," dedi Evelyn savunmacı bir tavırla.

"Harika. Bu şeyin etrafında dans edip ama hepimizi bunun ortasına attın ve babamı bu hız trenine bindirip onunla evlendin," diye hatırlattı Max ona.

"Biliyorum ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," dedi hemen.

"Ne yazık ki, Paul ve benim yaptığımız şeyin *delilik* olduğunu için gereken şey *buydu*-"

"Onları durdurmaya çalıştım," dedi Carly'nin babası. "Yapamadım, sonra işler karıştı ve sonuçta buradayız. Evelyn ve ben tekrar birlikteyiz ve sorunlarımızı çözmeye kararlıyız."

Max onlara baktı, ikisi de yüzlerinde mahcup bir ifade vardı. "İki ailenin yıkıntıları üzerinde duruyorsunuz," dedi. "Umarım bununla yaşayabilirsiniz." Son kutuyu da aldı ve arabasına doğru yürüdü. Arkasına bakmadı. Target'ın bulunduğu alışveriş merkezine gitti ve otoparka park etti. Uzun bir süre gözlerini kapadı. Zavallı babası. Ve böyle ebeveynleri olan zavallı Carly.

Carly.

Günler sonra ilk kez ona mesaj attı. Bilerek uzak durmaya, temiz bir ara vermeye çalışmıştı. Ama bunu bilmesi gerekiyordu.

Selam, Carly. İyi misin diye bakmaya geldim. Sanırım duydun?

Max! Sen olduğun için çok mutluyum! Neyi duydun?

Bilmiyordu. Max onun numarasını çevirdi.

Yirmi Altı

Carly bavulunu küçük dolabındaki tek rafa yerleştirmeyi başarmıştı. Şimdi bavuluyla ne yapacağı sorusu ortaya çıkmıştı. el çantaları. Telefonu çaldığında içinde bulunduğu vahim durumu inceliyordu. Dolaptan uzaklaştı, eşyalarını yerleştirmenin verdiği yorgunlukla oflayıp pufladı, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve yere baktı. "Max!" dedi sevinçle ve telefonu açtı. "Hey!" Yatağının üzerine sıçradı.

"Selam, Carly."

Carly New York'taki işi aldığından beri ara sıra mesajlaşıyorlardı. Ara sıra, çünkü öyle olduğunu beyan etmemiş olsalar da, ikisinin de asla olamayacak bir şeyden kurtulmaya çalıştıklarını düşünüyordu. Ama aralarındaki bu şeyin sona ermesi zordu; aralarında gerçek bir sevgi vardı. Gerçek *aşk*. Carly onun gerçekten New York'a gelebileceğine dair bir hayale tutunuyordu. Her şeyi kafasında yaratmıştı; çılgın ailesinden uzakta olacaklardı. Her ay Jamie'yi ziyaret edecekti. Baxter Hazel kaldırımlardaki ağaçların etrafındaki yeşil alanlara tuvaletlerini yapmayı öğrenecek, onları parklarda gezdirecek, sipariş verecek, dışarı çıkacak ve muhteşem arkadaşlarıyla akşam yemeği partileri düzenleyeceklerdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Ben ..." Durup düşünmek zorunda kaldı. *Hayat konfor alanınızın sonunda başlar!* Megan Monroe dün podcast yayınında bağırdı. "İyiyim, sanırım. New York'u keşfediyorum." Aslında New Jersey'in salaş bir köşesini keşfediyordu. Naomi'yle birlikte yaşamıyordu - dört kadın için çok küçüktü ve Naomi köpek yok demişti ve Carly gerçekten Baxter'ı istiyordu. Bu köpeğin onun zarına nasıl girdiği komikti. Hazel da öyle.

"Taşındınız mı?" diye sordu.

"Aslında bugün. New Jersey'dekini seçtim. Bilirsiniz, sadece bir saatlik yolu olan." Güldü. "Aslında korkunç değil."

"Oh, peki, o zaman, korkunç değil," dedi gülerek. "Burası nasıl bir yer?"

Etrafindaki boşluğa baktı. Küçük bir lavabo ve elektrikli ocak yatağından bir metre uzaktaydı. Büyük indirimli mobilya mağazalarından birinden satın aldığı yatağında bir sandalyeden bir Şey için neredeyse hiç yer yoktu. Köşede bir köpek yatağı koyabileceğini umduğu küçük bir boşluk vardı. "Ufacık bir yer," dedi. "Klimayı görüyorum, banyoda duş ve lavabo bir arada ve büyük bir dolap sorunun var, antalarımı koyacak yerim yok."

"Bu kulağa gülünç ve işe yaramaz geliyor, Carly."

"Evet, yle! Çantaları başka bir daire baktım ama buralarda kiralar astronomik derecede yüksek." Bir de Conrad'ın kirasının sınırı aŐtıęını düşünmüştü. Tekrar güldü ama gerçek Şu ki, yeni maaşıyla bile New York'u gerçekten karŐılayıp karŐılayamayacaęı konusunda endişeliydi. Kısa süreli kiralamalara hitap eden bir binada altı aylık bir kira kontratı imzalamıŐtı. Şu anda yapabileceği tek Şey buydu ve bu korkunç kutuda daha fazla kalmak zorunda kalmamayı içtenlikle umuyordu.

Kulbesini zlemiŐti. Max'i, köpekleri ve Austin'le ilgili her Şeyi zlemiŐti. New York soğuktu. Gürültülü ve kalabalıktı ve çok fazla yeşil yoktu. Ayrıca, doğru dürüst bir kahvaltı taco'su bile yoktu.

"İŞ nasıl?" Max sordu.

"İlginç," dedi. Orada ne işi olduğunu hâlâ zememiŐti.

"Beğendin mi?"

Öyle miydi? Emin değildi. "Sadece üç gündür , bu yüzden ne düŐündüęümden tam olarak emin değilim. ğrenecek ok Şey var," dedi. "Ve iş arkadaŐlarımla kafası karışık." *Kafası karışık* aslında nazık bir ifadeydi; iş arkadaşları çoğunlukla Carly'ye kızgın görünüyordu.

"Neden?" Max sordu.

"ncelikle, Ramona beni işe aldığını kimseye söylemedi. İlk günümde kimse geleceğimi bilmediği için bana yer açmak zorunda kaldılar. Bu da birkaç kişinin yerini değiştirmek anlamına geliyordu." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu, Max. Adamın biri işi bıraktı ve yağmur fırtınasına doğru yürüdü. Patronum onun her zaman mutsuz olduğunu söylerdi ama bilmiyorum, sanırım benim yzmdendi.

Yine de bu *büyük* bir fırsat." Bu onun mantrasıydı. İŞini sevmiyordu

Şu anda, ama yapacaktı. Zaman tanımalı, çok çalışmalıydı. Yeni olan her şey bir büyüme süreci gerektiriyordu ve sabırlı olmalıydı. Megan'ın podcast'inde her gün öğütlediği gibi, o da büyük kız külotunu giymek zorundaydı. "Dergi Nisan ayında Victor hakkında bir yazı yayınlayacak. Ve tahmin edin ne oldu? Şu anda Los Angeles'ta, *Lovely Bride* için bir düğün koleksiyonu üzerinde çalışıyor."

"Tamam, *bunu* hayal edemiyorum."

Güldü. "Ee, hey, yavrum nasıl? Sana bahsettiğim kanguru mamasını buldun mu? Gerçekten çok seviyor. Ve gerçekten şişe suyu içmeli, Max. Bazen musluk suyunun içinde ne olduğunu bilemezsin."

"Baxter için endişelenme. O hayatını yaşıyor. Bildiğim kadarıyla Stevie Ray'in yanında uyuşturucu satmayan yeni bir köpek bakıcım var.

Fabian evimin arkasındaki dere yolundan gidiyor ve onu çok

seviyorlar." "Herkesi seviyorlar. Ama kulağa mükemmel geliyor.

Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel. Dekan görev süremi onayladı ve , yani top yuvarlanıyor. Bir ay içinde nihai kararı almam gerekiyor. Son zamanlarda annenle konuştun mu?" diye sordu.

Carly aile dramalarına ayak uyduramayacak kadar meşguldü. Mia ona mesaj atmış, iki ebeveynin de telefonlarına cevap vermediğinden ya da cevap verseler bile konuşamayacak kadar meşgul olduklarından endişelenmişti. *Bir şeyler yolunda değil Carly, sana söylüyorum*, diye mesaj atmıştı. Sonra da her zaman sabah bulantılarından ya da evdeki en yeni felaketten -Finn'in garajda bulunduğu merdivene tırmanıp Süpermen gibi uçmaya çalışırken kırılan kolundan- yakınmaya başlıyordu. *Seni çok özledim*, diye mesaj atmıştı Mia. *Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim*.

Carly de Mia'ya ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti.

"Birkaç günlüğüne olmaz," dedi Carly. "Neden?"

"O zaman ilişkilerini bitirdiklerini bilmiyorsun."

Carly kaşlarını çattı. "Kim neyi bitirdi?"

"Babam ve annen evliliklerini bitirdiler. Ayrıldılar."

Carly'nin nefesi kesildi. Bu imkansızdı. Evleneli iki haftadan az olmuştu! Aniden güldü. "Eğer şakadan anladığınız buysa, hiç komik değil Dr. Sheffington, çünkü bu annemin yapacağı bir şeye çok benziyor. Son duyduğumda babanız eşyalarını toplayıp taşıyordu."

"Keşke şaka yapıyor ama yapmıyorum. Her şey bitti."

Bu haber Carly'yi hazırlıksız yakalamıştı ama bir yanı şaşırmamıştı; annesinin sağ sol belli olmazdı. "Neden?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Bilmen gerektiğini düşündüğüm şey de bu. Görünüşe baban, umm... resme geri döndü."

Carly'nin nefesi kesildi. Mia'nın tüm uyarıları kafasında çınlamaya başladı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Kesinlikle emin misin?"

"Evet," dedi. "Bize yaşattıkları her şey için benden özür diledi."

Carly ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ama öfke en tepeye sıçradı. "Bir şeyler olacağını *biliyordum*. Sana söylemişim, söylememiş miydim?"

"Bana söyledin," diye kabul etti.

"Peki şimdi ne olacak? Yani, annem ve baban evlendi, değil mi?" "Evet," dedi Max. "Babam fesih davası açacağını söylüyor. Sanırım Vegas'ta olanlar . . ."

"Vegas'ta kalıyor," diye mırıldandı. "Aman Tanrım, Max, zavallı baban! O nasıl?"

"Dürüst olmak gerekirse oldukça öfkeli. Görünüşe göre, annenle baban başından beri sohbet ediyormuş."

"Mia haklıydı," diye mırıldandı. "Peki ya Jamie?"

"O harika biri," dedi Max. "Düzenlemenin hayranı değildi."

"Ben ve Jamie ikimiz de." Yatağına uzandı ve gözlerini kapattı. Yukarıda bir yerde bir çift kavga ediyordu ve koridorun aşağısında biri detone bir şekilde şarkı söylüyordu.

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm," dedi. "Sen iyi misin?" "Ben mi? *Harikayım*. New York çok heyecan verici."

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu bir podcast'ten bir replik gibi mi?"

Carly ve Max birbirlerini çok uzun zamandır ama Max Carly'yi iyi okuyordu. Carly'nin ne zaman gerçek duygularının yerine coşkuyu koyduğunu anlıyor gibiydi.

İç çekti. "Yakalandım. Dürüst olmak gerekirse, çok zor. Kimseyi tanımıyorum ve evim işe çok uzak. Ama biliyorsunuz, bir kira kontratı imzaladım, sağlık hizmetim var ve kendi alanımda çok heyecan duyduğum bir iş ve Austin'de asla bulamayacağım bir iş."

Max bir an için hiçbir şey söylemedi. Söylediğinde sesi boğuk ve bitkin geliyordu. "Bu harika. Senin adına çok sevindim."

"Ziyarete gelmen gerekecek," dedi hevesle. "Belki bir gün," dedi belli belirsiz.

Bir sessizlik anı daha geçti. "Zamanlamamız berbat, mi?" Carly usulca söyledi.

"Büyük ölçüde." Sesi ona çok uzak geliyordu. Sanki çoktan hayatından çıkıp gitmiş gibiydi. "Muhtemelen anneni aramalısın."

"Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum. Hey . . . Baxter için geliyorum, biliyorsun."

Çok uzun bir hiçbir şey söylemedi. "Hazel'ın kalbi kırılacak." "Hey, Max? İçtenlikle ..." Doğru cümleyi bulmaya çalışarak yutkundu. kelime.

"Bana teşekkür etmene gerek yok Carly. Baxter'ı ben de seviyorum."

"Hayır, söylemeyecektim. Seni içtenlikle *sevdiğimi* söyleyecektim." Bunu neredeyse fısıltıyla söyledi. ". Hem de çok. Keşke orada olsaydım da sana yüze söyleyebilseydim. Ama bilmeni istiyorum." Gözlerini kapadı, onun konuşmasını bekledi.

İnledi. "Ben de seni seviyorum Carly. Sen her zaman benim yanlış zamanda doğru insanım olacaksın."

Bu onu daha iyi hissettirmedi, aksine daha da üzdü. "Seni sonra ararım?"

Uzun bir sessizlik daha oldu ve Max'in titrek bir nefes aldığını duydu. "Bence yapmasak daha iyi olur."

Carly'nin kalbi durdu. Yavaşça . Panik kenarlarını doldurmaya başlamıştı. "Neden?"

"Çünkü bu çok zor. Sen bunu çok zor bulmuyor musun?" diye sordu. "Sen yukarıda, ben aşağıda, sadece seninle olmak isterken, zamanın yarısında perişan halde dolaşıyorum. Biz ne yapıyoruz ki? Dünyanın en şanssız iki insanıyız, ama eğer buysa, bırakmamız gerek."

"Yani hiç konuşmamak gibi mi?" diye sordu ona. "Öylece giriş yapamaz mıyız?"

"Bebeğim . . . bu bir ayrılık. Bu işler böyle yürür. Seni bilmem ama benim bir dakikaya ihtiyacım var. Anlıyor musun? ... kalbim kırıldı."

Carly buna cevap veremedi çünkü boğazı kederden tıkanmıştı. Kalbinin kırık olduğunu bilmiyordu. Onu özlediğini hiç bilmiyordu. Ona destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ... ve o tam bir *aptaldı*. Ne yapıyordu ki? Böyle bir adam onu arzularken bir kutuda yaşayıp büyük bir havuzda biri olmaya mı çalışıyordu? Ama ne yapmalıydı, bir adam ona ilgi duyuyor diye kendisiyle ilgili yaptığı her şeyden ve belirlediği tüm hedeflerden vazgeçmeli miydi?

"Dinle, sen kendi hayatını yaşamalısın, ben de kendi hayatımı yaşamalıyım. Eğer bu işi yürütemiyorsak, o zaman bırakmalıyız."

"Bunu çok nihai bir şeymiş gibi söylüyorsun, Max."

"Carly . . . bu son. Sona erdi. Sen New York'ta bir işe girdiğin ve ben de bölümümün kadro komitesinden yeşil ışık aldığım gün kesinleşti. Zıt yönlerde gidiyoruz."

Bunu daha az doğru ya da bu konuşmayı daha iyi hale getirmek için ona verebileceği hiçbir argüman yoktu. Adam haklıydı, bu pratik bir şey değildi ve bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. "Ama en azından arkadaş olamaz mıyız?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

"Elbette yapabiliriz. Her zaman. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." İşte bu kadar.

Carly telefonu kapatıp kutu gibi dairesine baktığında kendini o kadar hasta hissetti ki tek yapabildiği bir yastığa kıvrılıp üst kattaki kavgayı dinlemek oldu.

Duvara fırlatmak için gülünç derecede pahalı el çantalarından birini aldı. Yumuşak bir çantaydı ve havada uçtu. İçinden bir kâğıt parçası fırladı ve yatağının üzerine düştü. Onu eline aldı. Yard Bar'daki şarkıcının adıydı bu. Güzel sesli, unutulmaz müziği olan ve internette hiçbir varlığı olmayan kızın.

Carly kâğıdı duvara yapıştırdıktan sonra eşyalarını topladı ve bir bar aramaya .

Yirmi Yedi

İki Ay Sonra New York

karla karışık yağmur yağıyordu, trafik tıkanmıştı ve Carly geç kalacaktı. Taksinin ön camından dışarı bakmak için öne doğru eğilmeye devam etti.

"Bunun bir faydası olmayacak," dedi taksici.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı ve telefonunu çıkardı. Bugün Yukarı Doğu Yakası'nda bir fotoğraf çekimine . New York'un ikonik manzaralarından freskler yapan bir kadın keşfetmişti. Küçük dükkân, şu anda ona Jamie'nin resimlerini hatırlatan empresyonist sanat eserlerinin sergilendiği bir sanat galerisine bitişikti.

Büyüleyiciler çok hoştu ve Ramona onlara bayıldı. Carly'nin yaptığı her şeye bayılıyordu. Carly ile aynı küpü paylaşan Priyana, Carly'nin o güne kadar gördüğü en gür saçlara ve en kötü kaşlara sahipti. Ramona bir gün Carly'ye iyi çalışmaya devam etmesini söylemek için uğradığında gözlerini devirdi. "Şimdi senden hoşlanıyor ama bekle. Dönüştüğünde, dönüşür."

Henüz dönmemişti ve Carly'ye fascinatörlerin profesyonel fotoğraflarını çekmesi için yeşil ışık yakmıştı. Tasarımcının bunu yapabileceği tek gün bugündü. *Bugün*. Max'i tekrar göreceği gün.

Mesajını almak çok hoş bir sürpriz olmuştu. Arada sırada mesajlaşıyorlardı, çoğunlukla da köpekler hakkında. Ayrılmalarından birkaç hafta sonra ona durup dururken **merhaba, nasılsın** diye mesaj attığında, bunu atlattığını düşünmüştü. Kendini dizginlemek ve onu soru bombardımanına tutmamak konusunda takdire şayan bir iş çıkarmıştı. Her şeyi bilmek istiyordu ama bundan da öte, onu umutsuzca hayatında istiyordu. Onu hâlâ seviyordu. Onu umutsuzca özliyordu.

Ve sonra onun gününü, haftasını, ayını güzelleştirmiş ve ona Baxter ile Hazel'ın yan yana, yukarı bakarken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti.

Aman Tanrım! Çok sevimliler! Ancak, B biraz huysuz görünüyor. Makarna ve peynirle ilgili kuralımız neydi?

Senin kuralın onun hiç almaması. Benim kuralıma göre H alırsa o da alır çünkü bu adil. Acaba gelecek çarşamba akşam yemeğine var mısın? Bir konuşma yapmak için şehirdeyim. Hızlı bir yolculuk, girip çıkacağız, ama müsait olursanız sizi görmek isterim.

Şaka mı yapıyordu? İstese yüksek binaları bir çırpıda atlayabilirdi.

Sadece müsait değilim, seni görmek için çok heyecanlıyım. Harika bir restoran biliyorum. Küba Japon füzyon! hiç gitmedim ama harika olduğunu duydum. Rezervasyon adresini mesaj atarım. 7?

Mükemmel. Dört gözle bekliyorum.

Onun kadar değil! Fotoğraf çekimine gelirken yanında kıyafet getirmiş ve üstünü değiştirmek için arka odayı kullanmıştı. Çekim gecikmişti, çünkü elbette ve bir taksi bulmak sonsuza kadar sürmüştü. Ama sonunda taksi restoranın önünde durdu ve o da hızla içeri girdi.

Onu hemen fark etti. Uzun bir trençkot ve örgü bir şapka ile hostes masasında duruyordu - yeni bir şapka olduğunu fark etti. Sakalı kırlaşmış ve gözlüklerini takmıştı. Carly'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Şaşırtıcı derecede gergindi. Max muhteşem bir şeydi - onun hakkında bunu biliyor muydu? Onun ne kadar muhteşem olduğunu takdir etmiş miydi? Sadece o da değil, ev sahibesi de onunla sohbet ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Max," dedi Carly.

Döndü ve gözleri yumuşak ve hafif bir hal aldı. "Carly." Adam kollarını açtı ve Carly sanki Austin'den hiç ayrılmamış gibi kollarının arasına girdi. Onu bir arkadaş gibi öptü, hızlıca bir gagalama ve sonra ona gülümsedi. "Saçını kestirmişsin."

"Yaptım! Artık bir lob."

"Güzel şapka," dedi eğlenerek gülümseyerek.

Elini başına götürdü. Mavi bir Tiffany kutusu şeklinde bir faça taktığını unutmuştu. "Bu da bir hikaye."

Max sırtıttı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Birdenbire suratı asılan hostes paltolarını ve Max'in şapkasını aldı ve Carly Max'in saçlarının şampuan reklamlarındaki gibi dağıldığına yemin etti, ama o kadar da uzun değildi. Kadroya alınmak için yaptığı sunumda onun için hazırladığı kıyafeti giyiyordu.

Masada içki sipariş ettiler ve Max onun işini sorarak başladı. Konuşmayı hiç kesmediler. Sipariş verecek kadar bile durmadılar. Ama Carly yemekle ilgilenmiyordu. Ona fascinatörlerden, Ramona'nın işini ne kadar beğendiğinden bahsetti. Max ona, araştırma için daha fazla para ve kendisi için daha fazla para sağlayacak bir bağış alacağını söyledi.

Jamie'yi sordu. Max onun çok iyi olduğunu söyledi. Kızı Down sendromlu olan emekli bir çift tarafından işletilen ve özel ihtiyaçları olan altı yetişkinin kaldığı bir evde kalıyordu. Yetişkinler bir mutfağı paylaşıyordu ama Jamie'nin kendi odası ve Duke için bir bahçesi vardı. Başka bir sakinin hizmet köpeği olarak bir Collie'si vardı ve Duke ile Molly kısa sürede birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi.

Jamie'nin eserleri evin duvarlarında boy göstermeye başlamıştı bile. Her gün ACC'ye gitmek için otobüse biniyor ve hafta sonları babasının evine geliyordu. Hala hiçbir iş vardiyaasını kaçırmamıştı.

"Yukarı Doğu Yakası'nda onun çalışmalarını görebileceğim bir sanat galerisi var," dedi Carly. "Bir servet kazanabilir."

Max gülümsedi ve tabağındaki yemeğe baktı.

"Peki ya baban?" Carly sordu. "Bilirsin işte... sonra nasıl oldu?" "İşte kendini nasıl toparlayacağını bilen bir adam," dedi Max.

göz kırptı. Anne ve babasının boşanma davasının önümüzdeki ay Vegas'ta görüleceğini, babasının ve bazı arkadaşlarının hafta sonunu değerlendirmek üzere uçağa anlattı. Babasının eski haline döndüğünü ve aklını kaybettiği zamanlarla ilgili şakalar yaptığını söyledi. Carly ona anne ve babasının yeniden evlenmeyi planladıklarını ama bunu özel olarak yapacaklarını ve çocukların hiçbirinin davetli olmadığını söyledi. "Fıstık galerisi istediklerini sanmıyorum," dedi.

Max, geçenlerde *Austin American-Statesman*'da Victor Allen hakkında bir haber çıktığını, Allen'ın bir gelinliğin yanında dururken resmedildiğini ve kendisinin de uzun bir etek giydiğini söyledi.

Carly güldü. "O çok hızlı ve çok yükseğe sıçrayabilen başka biri. Beni kendisi için bir iş yapmaya ikna etmeye çalışıyor ama zaten çılgınca bir işim var." Mia'nın sonunda bir dadı bulduğunu, bunun iyi bir şey olduğunu, çünkü bu hamileliğin onun için zor geçtiğini söyledi.

Max, Baxter ve Hazel'ın yeni köpek bakıcısını sevdiklerini söyledi. Hala gelip Baxter'ı almayı planlayıp planlamadığını sordu.

Bu soru onu sonsuz derecede üzdü. "Bilmiyorum," dedi ve bunu söylemek çok acı verdi. Baxter için en iyi olanın kendisi için en iyisi olmadığını kabul etmek çok acı veriyordu. "Seninle çok mutlu görünüyor. Benim küçük dairemde mutlu olacağını sanmıyorum, ben de bütün gün yokum."

Max sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bu ikiniz için de zor olurdu."

Yemeklerini bitirdiklerinde Carly çatalını yere bıraktı ve "Size kişisel bir soru sorabilir miyim? Meraklı bir soru mu?"

"Ne yani, önceden Google'da aratmadın mı?" diye alay etti.

"Elbette yaptım. Ama haber gönderme konusunda kötü bir şöhrete sahipsiniz." "Öyleyim. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Diğer profesörle mi çıkıyorsun?" diye ağzından kaçırıldı. Mesajlarında tekrar ortaya çıktığından beri bu bir endişe kaynağı olmuştu. Ayrılıklarını atlattığı, çünkü hayatına devam ettiği düşüncesi.

Kafası karışmış görünüyordu. "Hangi diğer profesör?" "Hani şu kadroya alınmak üzere olan."

Max gözlerini kırıştırdı. "Alanna?" Birden sırtıttı. "Hayır. Öncelikle, Rutgers'a transfer oluyor. İkincisi, bu kesinlikle tek gecelik şeydi." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Peki ya sen? Biriyle çıkıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Son adamla boy ölçüşebilecek biriyle tanışmadım."

Max hiçbir şey söylemedi. Onun bakışlarını bitmek bilmeyen bir an boyunca tuttu. Masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. Elini avucunun içine ve sanki ayrıldıkları gün söylemedikleri her şey aralarında çalkalanıyormuş gibi hissetti.

Ama sonra Max saatine baktı.

"Gitmek ister misin?" Carly kalbi hızla çarparken sordu.

"Sabah çok erken bir uçuşum ve yarın öğleden sonra bir dersim var." Yukarı baktı ve gülümsedi. Elini onunkinden kurtardı. "Bu harika oldu. Seni görmek çok güzel."

Carly gülümsemeye çalıştı ama kendini biraz hasta hissediyordu. "Artık arkadaş mıyız?" "Her zaman, Carly."

Hesabı ödedi, paltolarını aldılar, beresini taktı ve pencerenin önünde durup yağın buz gibi kar yağışına baktılar. Carly titriyordu. Max kolunu ona doladı. Carly bir an gözlerini kapadı, Max'in verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Onu çok özliyordu.

"Bir taksi çağıracağım. Seni bir yere bırakabilir miyim?" diye sordu. "Hayır, bloğun yukarısına yürüyeceğim ve eve giden bir trene bineceğim." "Hazır mısın?" diye sordu. "Titriyorsun."

Soğuk yüzünden titremiyordu. Çünkü bu vedaya da dayanamıyordu. "Hazır," dedi.

Sokağa çıktılar. Max kaldırıma çıktı ve elini kaldırdı. Caddenin yukarısındaki kırmızı ışıktaki bir taksi flaşörünü yaktı ve taksi kapatarak Max'e doğru geldiğini gösterdi.

Max tekrar Carly'ye baktı. "Carly, ben .." Işık yeşile döndü ve trafik kavşaktan geçmeye başladı.

"Seni özledim," dedi.

"Neyi?"

"Seni çok özledim," dedi. "Ben ve köpekler. Her zaman seni ."

Taksi kaldırıma yanaştı. Max arabanın kapısını açtı. Ama Carly'ye baktı ve paniklemiş görünüyordu.

"Max, ben-"

"Dinle," dedi ve onun elini tuttu. "Bunu daha önce söylemeliydim. Belki de hiçbir şey söylememeliyim, bilmiyorum. Ama eğer bir şey değişirse ... Tanrım, bu konuda çok kötüyüm." İki elini de tuttu. Taksinin arkasından biri korna çaldı. "Seni çok özledim. Seni seviyorum. Benim için bitmedi, asla bitmeyecek ve saçlarını kestirdiğini ve kafana binalar ve kutular taktığını biliyorum çünkü seni google'lıyorum ve duramıyorum ve bana durmamı söylemene ihtiyacım var."

"Max!" diye bağırdı ve eldivenli elleriyle onun yüzünü kavradı. "Neden öyle söylemedin?"

"Çünkü burada bir işin var ve hiçbir şey değişmedi ve senden asla benim için hayatından vazgeçmeni istemem. Bu sadece hüsnükuruntu, ama dilemeden duramıyorum ve ben ... Her zaman senin için diliyorum."

Carly'nin kalbi göğsünde kabardı ve kaburgalarına doğru bastırdı. Kollarını ona doladı ve onu öptü. Max kolunu onun beline doladı ve

Ağzının içinde inledi ve onu geri öptü. Çok güzel bir öpücüktü. Güzel bir öpücük. Hayatının en güzel öpücüğüydü.

Ve sonra, aynen , ondan uzaklaştı ve taksiye uzaklaştı.

L Daha sonra, dairesine döndüğünde, üzerinde söz yazarının adının yazılı olduğu kağıt parçasına bakarken, ona mesaj attı.

Bunun için özür dilerim. Duygularım beni ele geçirdi ve gerçekten bir odayı okuyamıyorum.

Odayı doğru okumuşsun. Benim de seni özlediğimi söyleme fırsatım olmadı. Ben de her zaman seni diliyorum, Max.

Umarım şehre geldiğinde beni . Söz veriyorum, daha fazla garip beyanat yok.

Yirmi Sekiz

*Bundan İki Ay Sonra
Austin, Teksas*

İş yerinde yine sıkıcı bir Cuma günüydü. Max bugün laboratuvara Harika Köpek Bonnie'yi getirmişti ve öğrenciler onunla çalışırken o da sözde veri giriyordu. Ama gerçekte pencereden dışarıya, yağmurlu ve kasvetli bir güne daha bakıyordu.

Son zamanlarda her gün ona kasvetli geliyordu. Sağanak yağmur altında kampüsün kadro komitesine dosya sunumunu yapmıştı. Bu grup onu hevesle tavsiye etmişti ve şimdi başvurusu üniversite . O'Malley'e göre her şey tamamdı.

Soğuk bir günde O'Malley, Max'e işinin kapsamını önemli ölçüde artırmasını sağlayacak bağıştan bahsetti. Ona yüklü bir maaş zammı vermekten bahsetmiyorum bile. Ve bulutların kampüsün üzerinde alçakta asılı kaldığı bir günde, bazı Alman bilim adamlarının bir ay içinde ziyaret etmeyi planladıkları ve yaptıklarının ilgisini çektiği haberini aldı.

Havanın kötü olmasına rağmen her şey yolunda gidiyordu. Peki neden bu kadar somurtkan hissediyordu?

Laboratuvar bittiğinde, ACC gönüllüsü Bonnie'yi aldığı ve öğrenciler yaptıkları iş hakkında heyecanla konuşarak dışarı çıktıklarında, Max eşyalarını topladı ve eve doğru yola koyuldu.

Baxter ve Hazel kapıda onu bekliyorlardı. Ne zaman orada yer alacaklarını her zaman biliyor gibiydiler. Max onların parlak kahverengi gözlerini ve mükemmel bir uyum içinde sallanan kuyruklarını görünce iç geçirdi. Bugün Fabian günü değildi ve dışarı çıkmak için can atıyorlardı. Onu yürüttükleri için minnettar olması gerektiğini düşündü. Aksi takdirde kendini kanepesinde birkaç bira ve bir paket cipsle bulacağından şüpheleniyordu. Tekrar.

Max daha önce de ilişkilerini bitirmiş ve birkaç hafta sonra genellikle kendini toparlamıştı. Flavia'dan bile oldukça çabuk toparlanmıştı. Ama Carly'den bir türlü kurtulamıyordu. Ne kadar olmuştu, üç ya da dört ay mı? New York'taki patlamasını saymazsak, onu geride bırakmak için çok çalışmıştı. Bir bilim adamının bakış açısıyla, duygusal durumunun tuhaf olduğunu düşünüyordu - o kadar uzun süredir birlikte değillerdi. Ama her yönden birbirlerine bağlanmışlardı ve zihninin tozlu bir köşesinde, kaçanın o olduğunu biliyordu. Bunu açıklayamıyordu. Beyni bir avuç halsiz nörondan ibaretti, her neyse. Bilim dışı, tarifsiz bir kalp kırıklığı da olabilirdi. Ama bunu anlamak için hiçbir motivasyonu yoktu.

Başına örgü bir şapka geçirdi, köpeklere tasma taktı ve "Haydi. Şu işi bitirelim."

Mutlu ya da üzgün olması umurlarında değildi. Onu hevesle caddeden aşağıya, dere boyunca uzanan patikanın girişine doğru çektiler.

Herkesin hayatı yolunda gidiyordu ama Max bir çıkmaza . Ayağı kaymış ve bir çukura düşmüştü ve şimdi de çıkamıyordu. Carly'yi çok fazla düşünüyordu. Sonunda ne yaptığını görmek için Instagram'a girmişti. Çok fazla paylaşım yapmıştı. Mutlu ve güzel görünüyordu ve New York'ta en iyi hayatını yaşıyordu. Bir partide çekilmiş fotoğraflarını gördü. Arkadaşlarıyla çekilmiş, her zaman gülen, her zaman dışarıda fotoğraflarını. Çalışma alanının ve yediği yemeklerin resimleri vardı. Kabul etmekten nefret etse de, oraya aitmiş gibi görünüyordu.

Burada olmaz. Onunla olmaz.

Bunu nasıl kabulleneceğini bulması gerekiyordu.

Tazılarıyla birlikte tam bir tur atmış ve onların kendisini eve götürmesine izin veriyordu. Ağaçların gri ışıktaki uzun bir gölge oluşturduğu caddenin girişine yaklaşıyorlardı. Orada bir park bankı vardı, yanında da sel sırasında yeşil alana girilmemesi konusunda bir uyarı levhası asılmıştı. Birisi bankta oturmuş ayakkabısını bağlıyordu. Onlar yanlarından geçerken köpeklerden biri inlemeye başladı.

"*Selam Yakışıklı.*"

Max'in kalbi sıkışmıştı. Yürümeyi bıraktı. Parktaki bankta oturan kadına döndü. Kadın onunla değil, Baxter'la konuşuyordu. Her iki köpek de ona doğru sıçradı ve kadın onların üzerine eğildi, keyifle gülüyor ve öpücüklerini kabul ediyordu.

"Carly?"

Ayağa kalktı. Gözleri parlıyordu. Başında da örgü bir şapka vardı ve saçları yüzüne dökülmüştü... muhteşem görünüyordu. Kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı. Dilini bulmakta zorlandı.

"Oh! Seni dağ uykusundan dönerken mi yakaladım?" Adamın tıraş olma zahmetine katlanamadığı için artık sakal bırakmış olan sakalına dokundu. "*Güzelmiş*. Dolgun ve kabarık ve *çok* seksi olduğunu söyleyebilirim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormayı başardı.

Bir kolunu uzattı ve heyecanlı iki baset arasından ona sarıldı. "Merhaba Max. Seni görmek *çok güzel*." Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Önce kesildi ama sonra parfümünün kokusunu aldı, saçlarını yüzünde ve sıcaklığını hissetti ve gözlerini kapatıp bunun bir rüya olmamasını umdu.

Bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Max'in içinde demirlemiş, midyeler çıkarmış ve bir resif haline gelmiş bir şey serbest kaldı ve sürüklenmeye başladı. "Kasabaya geleceğini bana haber vermeliydin. Geleceğini bilmiyordum."

"Gelmek zorundaydım. Köpeğim sende ve ona ihtiyacım olacak." Max'in yüreği ağzına geldi. "Baxter için mi geldin?"

"Sayılır," dedi neşeyle. Elini onun elinin içine soktu ve yanında yürümek zorunda kalana kadar onu çekti. "Hey, Yard Bar'da dinlediğimiz şarkıcıyı hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Çok güzel bir sesi vardı ve müziği çok etkileyiciydi." "Yani ... evet, ama-"

"İnternette *korkunç* bir varlığı var. Mağara adamı seviyesinde bir sosyal medyadan bahsediyorum."

"Ben-"

"Onu aklımdan çıkaramıyordum! Yani, böyle bir yeteneğe sahip olduğunuzu ve kimsenin bunu bilmediğini hayal edebiliyor musunuz? Adı Suzanna Harper bu arada. Her neyse, onu aradım ve tanıtımının berbat olduğunu söyledim, ilk başta açık sözlü değerlendirmemi takdir etmedi, ancak konuştuktan sonra biraz yardıma ihtiyacı olabileceğini kabul etti. Ben de buradayım. Ona yardım ediyorum."

"Bekle, sen-"

"Ve Deja Brew," dedi elini sıkarak. "Onları mu? Austin'de altı yeni mağaza açıyorlar ve amiral gemileri Kongre'de olacakmış ve bir tanıtım kampanyası için teklif istemişler."

Çünkü Starbucks'la rekabet edebilmek için yardıma ihtiyaçları olacağını biliyorlar, değil mi? Fikirlerimin harika olduğunu düşünüyorlardı, ki kesinlikle öylelerdi ve onlara benimle ilgili en harika şeyin asla pes etmemem olduğunu söyledim. Onlara Megan Monroe'nun ne dediğini söyledim, bir şey istiyorsanız istemeniz gerekir ve ben de istiyordum ve onlar da, evet, hayır, bu konuda oldukça sinir bozucusunuz - tabii ki başka bir şekilde ifade ediyorum - ve ben de, doğru, o zaman bunu ne kadar etkili bir şekilde duyurabileceğimi bir düşünün dedim. Oh! Neredeyse unuttuyordum! Victor için bazı işler bile yapıyorum. Tüm sosyal medya işlerini ben yapıyorum. Yemin etti. *Sonunda*, aman Tanrım."

Max yürümeyi bıraktı ve kızın kendisine bakmasını sağladı. " oluyor? Bana ne anlatıyorsun?"

"İki yeni müşterim var!" dedi mutlulukla. "Ücret çok iyi değil, aslında oldukça kötü, bu yüzden sizi elmaslarla süsleyemeyeceğim. Ama şimdilik için yeterli."

Max etrafında bir yankılanma farkına vardı. Bu, kulaklarında uğuldayan kalbinin . "Austin'e geri dönebilir misin?"

Güldü. "Austin'e geri taşıyorum. New York'tan çıkmama yardım eder etmez. Bana yardım edecek misin? Birkaç aylığına babamın evinde yaşayacağım, o da evi satılığa çıkarmaya hazırlanırken. Çünkü o annemle yaşıyor. Oh! Ve kesinlikle vurgulamalıyım ki birkaç hafta boyunca tamamen meteliksiz olacağım çünkü eğer kiraya veremezsem kira kontratımı bozmak bana bankada kalan şeye mal olacak. Ve bana, kiraya vermek zor olacak çünkü burası küçük bir cehennem çukuru. Dünyada Megan Monroe'nun orayı herhangi bir potansiyele sahip olarak görmemi sağlamaya yetecek bir yeri yok."

Max'in kaybettiğini düşündüğü her şey yağmur zambakları gibi etrafını sarıyordu. Küçük yağmur zambakları. O ve Carly, köpekleri. Hayatları. "Peki ya işin? İstedığın iş buydu."

"Komik, meğer ben bunu istemiyoymuşum. Yani, Ramona benimle bir daha asla konuşmayacak ama sevdiğim şeyin problem çözmek olduğunu anladım. Masa başında oturmayı sevmiyorum. Ve aramızda kalsın, Jersey'de yaşamak hiç de sanıldığı gibi değildi. Ayrıca, *nefes alamıyordum*."

"Çok mu kalabalık?"

"Evet, ama nefes alamıyordum çünkü sen yoktun, Max. Sen hiç hissettin mi? Sanki bir şey sana ağır geliyor ve ne olduğundan emin değilsin, sadece nefes alamadığını biliyorsun? nefes alamıyorum."

Baxter onun dikkatini çekmek için havladı.

"Biliyorum! Ben de senin için eve geliyorum, seni şanslı köpek. Şu bak, burada ödül mamaları, Hazel ve peynirli makarna ile yaşıyorsun!"

Max afallamıştı. Onu düşünerek, onu arzulayarak geçirdiği onca saatten sonra, işte karşısındaydı ve kendinden kurtarmak için bir anda ortaya çıkmıştı.

Elini sıkı, ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Biliyorum, kabullenmesi çok zor. Belki de sonunda hayatına devam ettin ve belki de daha sonra yeni bir Carly gelecek. Ama eğer varsa, senin için onunla savaşımaya hazırım. Tabii ben bir dövüşçü değilim, bu yüzden çirkin olacak ve muhtemelen kendimi inciteceğim, ama Max, sen en iyi şeysin. Sen en iyisisin. Uğruna savaşımaya değersin ve seni *çok* özledim. Ve eğer başka bir Carly yoksa, sana seni sevdiğimi söylemek için buradayım ve beni o etekten çıkardığın andan beri seni seviyorum. Ve hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim, bu yüzden eğer beni hala seviyorsan, düşündüm ki-"

"Başka bir Carly yok. Asla başka bir Carly olamaz, deli misin sen?"

"Emin misin? Çünkü-"

"Carly. Konuşmayı kes," dedi ve onu tutup öptü. Onu birkaç aydır hissettiği tüm umutsuzluk, arzu ve özlemle öptü, asla olamayacağını düşündüğü bir şeyi diledi. Alnını onunkine bastırdı. "Sen gittiğinden beri harap oldum. Ama ... ama uğruna çalıştığın şeyden vazgeçmeni istemiyorum."

"Ama en iyi kısmı da bu Max, hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. elde etmenin birden fazla yolu var ve inan bana, bunun için çok çalıştım, çünkü istediğim şey *bu*. Peki sence ..."

"Evet," dedi hemen. "Sana burada ihtiyacım var. Seni seviyorum." "Ve bu histamin gibi bir şey değil mi?"

Güldü. Başını ellerinin arasına aldı. "Seni ne kadar sevdiğimin bilimsel bir açıklaması yok ve umurumda da değil. Bilmek bile istemiyorum. Seni delicesine özledim Carly, tahmin bile edemezsin." Onu tekrar öptü ve köpeklerden biri aralarına girmeye çalışana, diğeri de yanlarından geçen birine havlayana kadar öpmeye devam etti.

"Olay çıkarıyoruz," diye mırıldandı Carly.

"değil. Ama, evet, belki de ev bana bunu neden yeni öğrendiğimi anlatman için daha iyi bir yer olabilir." Bir kolunu Carly'ye sıkıca doladı ve onu eve götürdü.

L Carly ile söylemek istedikleri her şeyi tükettiklerinde ve onun yatağında yeterince klişe olacak bir şekilde yeniden bağlandıklarında Mutluluğunun içinde mantar gibi büyüdüğünü, rahatladığını ve beklentilerinin arttığını hissederek ve Baxter'ın gerçekten de şanslı bir köpek olduğunu düşünürdü - ama Max için. O, Max'in şimdiye kadar karşılaştığı en şanslı tılsımdı, çünkü Carly'yi hayatına sokmuştu.

Baxter'a ve Brant adında bir esrarkeşe sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Sonsöz

| Suzanna Harper, Güney'deki yepyeni Deja Brew Coffeehouse'un geniş arka bahçesinde oynadığında erken bir bahar günüydü.

Kongre Caddesi. Carly, Max, Jamie ve Duke onur konuklarıydı, çünkü Carly etkinliği yeni müşterisi Suzanna Harper için düzenlemişti.

Deja Brew'un vitrininde **Suzanna Harper**'ın özel bir anlaşmayla sahneye çıkacağını ilan eden süslü, sanatsal bir poster vardı. Küçük puntolarla yazılmış afişte, Suzanna'nın her yıl düzenlenen South by Southwest Müzik Festivali'nde de yer aldığı ve festivalde sahne alacağı tarihlerin bir listesi de yer alıyordu. Suzanna'nın yeni bir web sitesi de vardı, Max'in ekstra para arayan lisans öğrencilerinden biri tarafından bir şarkı için hazırlanmıştı.

Kapının diğer tarafındaki pencerede daha küçük bir poster vardı:

KING MUTT!

HAZİRAN'DA GELİYOR

TÜM KATILIMCI LOKASYONLARDA EN SEVDİĞİNİZ KÖPEK
İÇİN DOLARLARINIZLA OY VERİN!

TÜM GELİRLER YARDIMA GİDECEK
AUSTIN CANINE COALITION

AUSTIN'I GARIP TUTUN!

Carly'nin diğer yeni müşterisi Deja Brew kahvehaneleri yıllık bağış kampanyasına katılmak. "Hiçbir şey insanları sevimli bir bebek ya da köpekten daha hızlı kapıdan içeri sokamaz," demişti kendinden emin bir şekilde.

Carly, Max, Jamie ve Duke kafeye doğru ilerlerken, Jamie'nin duvarlara asılmış, hepsi de satın alınabilecek üç tablosuna hayranlıkla bakmak için durakladılar. Aslında dört tane vardı. Bir tanesi Jamie'nin Duke için son teknoloji bir köpek kulübesi almasına yetecek kadar satılmıştı. Jamie

Carly'nin en yeni müşterisi. Ona hiçbir ödeme yapmıyordu ve bazen yaptığı işin sattığını anlayıp anlamadığını bilmiyordu. O sadece resim yapmak istiyordu.

"Harika değil mi, Jamie?" Carly sordu. "İnsanlar işine bayılıyor."

"Meşgul eller için meşgul işler," dedi Jamie.

Arka bahçede, canlı meşelerden sarkan ışıltılı ampullerin ve Çin fenerlerinin altında Suzanna çoktan sahneye çıkmış, gitarını akort ediyordu. Carly, Max'e "mükemmel bir tanıtım" diye fısıldadığı için mekân tıklım tıklımdı.

Onun elini sıktı.

Jamie ve Duke'un dükkâna girip çıkan insanların ortasında kalmamaları için arka bir masa seçtiler.

Mia ve Will onlara katılacaktı ve onlar kapıyı gözetlerken bir adam dışarı çıktı. Tombul bir vücudu vardı ve beyaz bir tişörtün üzerine kalın siyah bir kazak giymiş, tel çerçeveli küçük gözlükler takmıştı.

"Vay canına, onu tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Carly. "Çok tanıdık geliyor." Adam kalabalığın arasından kendine yol açarken bir süre onu inceledi ve sonra nefesi kesildi. Max'e döndü. "Buldum!"

"Penguen," dedi Max.

Carly güldü ve birbirlerine beşlik çaktılar. Hiçbir şeyi kaçırmamışlardı. *Batman* göndermesi henüz.

Carly yeni hayatında deli gibi mutluydu, deli gibi, deli gibi mutluydu.

O ve Max birbirlerine aşıklandı ve Max'in bilmesi gereken tek şey de buydu. Gelecek hakkında konuşmamışlardı, henüz değil - ikisi de düğün gibi ebeveyn müdahalesi gerektirecek bir şey yapmaya hazır değildi. Bu kesinlikle biraz ince eleyip sık dokumayı gerektirecekti. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Nereye gittiklerini biliyorlardı ve bu geleceğe birlikte gitmekti.

"İşte oradalar," dedi Max.

Önce çocuklar çıktı, üçü de sanki orada yaşıyorlarmış gibi bahçe düzenine koştular. Millie bir masaya yanaştı ve gözlerini yetişkinlere dikti. O masa küçük kızın sevimli olduğunu düşünüyordu. Bir an için.

Finn ve Bo onlara doğru koşarken Jamie, "Çok fazla gürültü var," dedi.

Duke başını Jamie'nin kalçasına bastırdı ve elini yaladı. Jamie aşağı baktı ve elini Duke'un başına koydu. "Çok fazla gürültü var," dedi yine, ama aşırı tedirgin görünmüyordu.

"Çocukları getirdin mi?" Mia hamileliğinin sekizinci ayında paytak paytak yürüyüp bir sandalyeye çökerken Carly sordu. Will ve Max birbirlerini selamladılar ve Will Jamie'ye merhaba dedi ve Finn'e ona bakmayı kesmesini söyledi.

"Onları terk etmem mi gerekiyordu?" Mia tersledi.

"Onları *terk etmek* değil ama belki bir bakıcı? Dadınız nerede?"

"Bıraktım! West Lake Hills'de bir iş buldum. O insanlar *iyi* para ödüyor,

Carly. Döndüğüne çok sevindim. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak. *Millie!* Millie, buraya gel!" diye yüksek sesle tısladı.

Suzanna mikrofonuna "Geldiğiniz için herkese teşekkürler," dedi. Gitarını tıngırdattı. "Çok güzel bir gün, değil mi? Bu ilk şarkıyı tüm aşıklar için yazdım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz." Çalmaya başladı.

Carly Max'e baktı. Max ona gülümsedi. Mia, Millie'yi kaçtığı için azarlarken, Jamie nefesinin altından mırıldanırken ve Will oğulları arasında çıkan kavgayı duymamış gibi yaparken, kolunu ona doladı ve onu yanına çekti. "her yerinde felaket yazıyor. Pişman mısın?" diye fısıldadı.

Adamın özel olarak bu gezintiyi mi yoksa genel olarak hayatı mı sorduğunu bilmiyordu. Ama hiçbir konuda tek bir pişmanlığı yoktu. Hele New York'tan ayrılmak konusunda hiç. Şu anda yaptığı işi seviyordu. Ve Megan Monroe'nun söz verdiği gibi, bir kapı kapandığında büyük kız külotunu giyer ve bir sonraki açık kapıdan içeri girersin.

Carly her günü iple çekiyordu ve şaşırtıcı bir şekilde her gün daha da iyiye gidiyordu.

O şanslı bir köpekti.

Teşekkür

Şu ana kadar birkaç kitap yazdım ve bazen kitaplarımı dünyaya getiren herkese ne kadar müteşekkir olduğumu yüksek sesle söylemeyi unutuyorum. Benim kolay; kendime bir hikaye anlatıyorum ve onu yazıyorum. Onu sizin elinize ulaştırmak için benim asla sahip olamayacağım becerilere sahip bir ordu gerekiyor. Ben söylememiş olsam bile o orduya sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Şimdi söyleyeyim:

Her şeyden önce menajerim Jenny Bent'e teşekkür etmeliyim. Uzun zamandır birlikteyiz ve hala benim en büyük amigom, sondaj tahtam ve gerçeklik kontrolüm. Ona tapıyorum. Beni Berkley Yayıncılık'a getiren ve çok keskin bir editoryal göze sahip olan Kate Seaver'a. Ayrıca, o kadar çekici ki, büyük dozda revizyon yaptığınızı fark ediyorsunuz ve bunun için kızmayı unutuyorsunuz. Mary, Brittanie ve Jessica'ya ve muhtemelen isimlerini bilmediğim diğerlerine, kitaplarımın baskıya girmesini ve ardından bu çılgın, gürültülü dünyada fark edilmesini sağladıkları için teşekkürler. Bu insanüstü bir başarı. Bu kapağı kim tasarladıysa, sen bir dahisin ve seni seviyorum. Metin editörüme, el yazması mükemmel bir hale gelene kadar tüm gevşek ipleri çeken isimsiz, yüz­süz kişiye teşekkürler.

Ben yazarken sosyal medya makinesinin çalışmasını sağlayan ve geçenlerde hiçbir yerde bulamadığımda bana Clorox mendillerinden gönderecek kadar havalı olan Linda'ya çok teşekkür ederim. Onunla bunca yıl çalıştıktan sonra tek pişmanlığım daha yakın bir yerde yaşamıyor olması.

Hayatımda her gün ihtiyaç duyduğum en iyi yazar arkadaşlarıma, çünkü başka bir yazar dışında hiç kimse bu sektörün ne kadar tuhaf olduğunu anlayamaz ve başka bir yazar dışında hiç kimse kitap yazmak hakkında konuşmak için şarap eşliğinde başka bir video mutlu saat planladığınızda bunun "çok fazla olmadığını, asla eskimediğini" kabul etmez. Teşekkürler Teri, Sasha, Sherry, Tracy, Laura, Marnie, Beckie, Janene, Connie, Christina, Julie, Dee ve Sherri. Yıllar boyunca bu çocuğu yetiştiren köy oldunuz. Seni seviyorum, dostum!

Aileme binlerce kez teşekkür ederim, her birinize. Benimle çok gurur duyuyorsun! Her ne kadar hepimizin bildiğini düşünsem de

biraz J-Lo canavarı. Bunun için üzgünüm, üzgün değilim. Hepinizi çok seviyorum.

Fotoğraf: Kathy Whittaker Photography

Julia London, *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satan aşk ve kadın kurgu romanlarının yazarıdır. Aynı zamanda RT Bookclub Award for Best Historical Romance ödülünün sahibi ve romantik kurguda mükemmellik dalında prestijli RITA Award için altı kez finalist olmuştur.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

